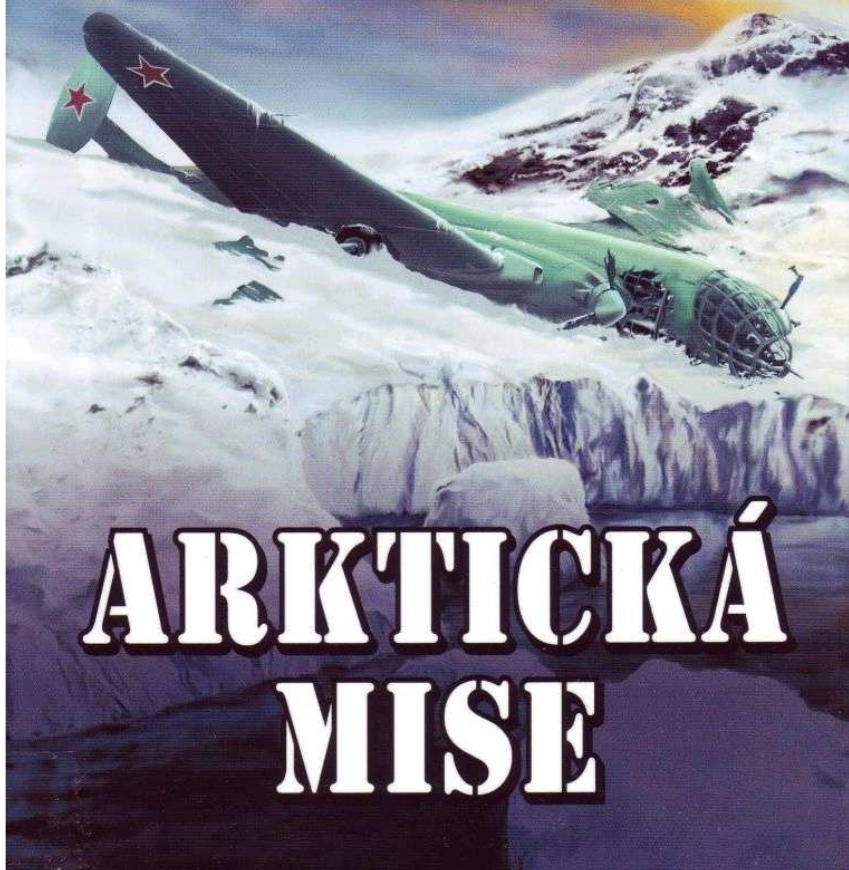

ROBERT LUDLUM

JAMES COBB

ROBERT LUDLUM
JAMES COBB

ARKTICKÁ MISE

2008

Copyright (c) 2007 by Myn Pyn, LLC
Translation (c) 2008 by Michael Havlen
Cover design (c) 2008 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu THE ARCTIC EVENT
vydaného nakladatelstvím Hachette Book Group, New York 2007,
přeložil Michael Havlen
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redakce: Hana Pernicová
Korektura: Hana Bončková
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2008

ISBN 978-80-7303-404-7

*Věnováno Donaldu Hamiltonovi
a jeho postavě Mattu Helmovi
(opravdovému Mattu Helmovi, ne jeho hollywoodské verzi)*

Prolog

KANADSKÁ ARKTIDA 5. BŘEZNA 1953

Ten ostrov byl úplně mrtvý. Nic by na něm nepřežilo.

Rozeklaný skalní masiv vystupoval z ledu a mrazivých vod Severního ledového oceánu nedaleko od magnetického pólu Země. Jeho podlouhlé tělo se táhlo z východu na západ do délky dvaceti kilometrů. V nejširším místě dosahovalo tří kilometrů, zatímco v cípech se výrazně zužovalo a v tom západním se nacházely jakési drobné zátoky. Z úzkého pruhu pobřeží posetého balvany vybíhaly dva výrazné vrcholy, oddělené ledovcovým sedlem.

Na rozpukaných skalách bojovaly o holý život lišejníky a náhodné trsy zakrslých travin spálených mrazem. Za krátkého polárního léta sem snad usedlo pár racků či buňáků. Na oblázkové pláži občas vylezl tuleň nebo mrož a chladnými mlhami se jako majestátní přelud mihl lední medvěd.

Žádný z nich tu však nežil trvale.

Ostrov byl jedním z nesčetných drobků pevniny rozházených mezi severním pobřežím Kanady a severním pólem. Souhrnně se jim říkalo Ostrovy královny Alžběty a všechny byly stejně pusté, ponuré a ošlehané vánicemi.

Po většinu své existence zůstal ostrov člověku utajen. Jeho vrcholky stoupající z mořského oparu možná kdysi v dálce na obzoru spatřil zatoulaný eskymácký lovec. Pokud se tak někdy skutečně stalo, nutnost zajistit obživu sobě i svému kmeni ho spolehlivě odradila od dalšího průzkumu.

Nějaký polárník z viktoriánské éry si při marném pátrání po Severozápadní cestě mohl rukou schovanou v huňaté rukavici načrtnout ostrov do jednoduché mapy. Jestli ano, pak jeho loď patřila k těm, jež navěky uvízly v ledu a domů už se nevrátily.

Ostrov a jeho bratříčci vstoupili do světa lidí až s příchodem období trefně nazvaného „studená válka“. Koncem čtyřicátých let nafotilo Ostrovy královny Alžběty americké letectvo budující systém včasného varování proti vzdušným útokům. Právě tehdy dostal ostrov jméno. Znuděný vojenský kartograf, který jej přidal do map světa, ho pokřtil Středa. Nějak

ho pojmenovat musel a příslušný záznam mu přistál na stole shodou okolností uprostřed týdne.

Zanedlouho poté ostrov Středa uvítal první návštěvu.

Počínající temnotou polární zimy fičel ledový víchr od severního pólu. Proudý vzduchu olizovaly vrcholky ostrova a strhávaly sněh ze severních stěn, jejichž černý čedič byl vydán na milost a nemilost bouřícím živlům.

Snad právě proto zůstal ostrov tak dlouho bez povšimnutí. A pak už bylo pozdě.

Vítr ze severu přivál ozvěnu silných leteckých motorů, která rychle nabývala na hlasitosti. Nikdo však neslyšel, když stroj prolétal nízko nad pobřežní čarou ostrova. Příliš nízko. Hřmot motorů náhle zesílil do zoufalého nářku.

Vzápětí se ozval ohlušující náraz a věčné větry vítězoslavně zaburácely.

O ostrov Středa se dalšího půl století nikdo nezajímal.

KANADSKÁ ARKTIDA SOUČASNOST

Tři postavy oblečené v oranžových reflexních bundách a teplých kombinézách zdolávaly s pomocí cepínů a lana poslední metry k cíli. Ti tři vylezli jižní stranou skalního hřebene, jehož masa je chránila před převládajícím větrem. Když se však vysoukali na skalní plošinku na vrcholu, naplno je zasáhl závan polárního vzduchu obtékajícího horské štíty. Teplota se rázem propadla hluboko pod bod mrazu.

Na ostrově Středa panovalo příjemné podzimní odpoledne.

Bledý nehřející kotouč slunce se koulel po jižním horizontu a naplňoval zdejší svět podivnou šedavou září vytrvalého arktického šera.

Při pohledu dolů bylo těžké rozlišit pevninu od moře. Ostrov obklopovaly plovoucí kry, na plážích se vršily kupy nového živého ledu. Jen za většími ledovci na obzoru se táhly temné pásy volné vody, které odolávaly mrazivému krunýři přicházející zimy.

Prudké vichry hnaly sněhové bouře přes vzdálenější východní konec ostrova a rozmazávaly druhou vysokou horu do zlověstně temné masy, jež se dala tušit za potrhanou oponou mlhoviny.

Jako by se člověk díval do pekla s vyhaslými kotli. Trojici, jíž se ten pohled naskytl, však takové scény naplňovaly radostí.

Vůdce družstva pohodil hlavou, zavyl jako vlk a nastavil tvář větru. „Prohlašuji tuto horu za zdolanou a tímto ji křtím... Jak ji sakra pojmenujeme?“

„Byl jsi nahoře první, Iane,“ prohodila nejmenší ze tří postav. Ženský hlas tlumila maska proti větru. „Takže by se měla jmenovat Mount Rutherford.“

„Ne, ne, dovolím si nesouhlasit!“ zaprotestoval třetí člen lezecké výpravy. „Naše milá slečna Brownová je první ženou, která vystoupila na tento významný vrchol. Nazvěme ho Mount Kayla.“

„To je od tebe sice hezké, Stefane, ale dole na stanici ti stejně nedovolím víc než podání ruky.“

Ian Rutherford, biolog s titulem z Oxfordu, se usmál. „Řekl bych, že nemá cenu se tady dohadovat. Ať ten kopec pojmenujeme jakkoliv, stejně mu budeme říkat Západní vrchol, jak jsme to dělali vždycky.“

„Jsi hrozně přízemní, Iane,“ zazubil se Stefan Kropodkin z McGillova výzkumného programu kosmického záření do tlusté vlněné šály, která mu zakrývala spodní část tváře.

„Myslím, že držet se při zemi nám rozhodně neuškodí,“ podotkla Kayla Brownová, studentka geofyziky na univerzitě Purdue. „Máme hodinu zpoždění a doktor Creston nebyl zrovna nadšený z toho, že sem nahoru vůbec jdeme.“

„Další člověk bez kouska romantiky v duši,“ zavrčel Kropodkin,

„Čas na pár fotek ale máme,“ odvětil Rutherford a shodil batoh ze zad. „Proti tomu by Cresty určitě nic nenamítal.“

Když opatrně postupovali po obvodu malé plošiny, spatřili cosi zvláštního. Jako první si toho všimly bystré oči budoucí geofyzičky z Indiany.

„Hele, kluci. Co to je? Tam dole na ledovci.“

Rutherford se zadíval do sedla mezi vrcholy. V bělostné sněhové záři se cosi slabě rýsovalo. Zvedl si brýle na čelo a vytáhl z pouzdra dalekohled. Přiložil si jej k očím tak, aby se chladný kov nedotýkal kůže, a pozorně se zadíval.

„Sakra, něco tam fakt je!“ Podal polní dalekohled kolegovi. „Co bys řekl, Stefane?“

Středoevropan hleděl hodnou chvíli, pak sklopil dalekohled. „Je to letadlo,“ vydechl užasle. „Letadlo na ledu.“

VOJENSKÉ VÝCVIKOVÉ STŘEDISKO HUCKLEBERRY RIDGE MOUNTAIN

Podplukovník americké armády a zároveň lékař Jonathan „Jon“ Smith se zády k okraji útesu naposledy rozhlédl.

Nahoře bylo krásně. Nabízel se odsud výhled na jih podél západních svahů Kaskádového pohoří, na nichž se mísila šedomodrá skaliska s bělostnými sněhovými ostrůvky a věčně zelenými lesy. Nad nižšími svahy se vznášel ochranný příkrov mlhy a mezi vrcholky na hřebenu proudila zlatavá záře vycházejícího slunce. Když člověk otočil hlavu, mohl v dáli spatřit zhroucený kužel hory Svaté Heleny, v jejímž zejícím kráteru ležel řídký mlžný opar.

Smithovi to připomnělo dávno minulé léta v Yellowstonském národním parku, když plný klukovského nadšení vyrazil poprvé s tatínkem a strýčkem Ianem do přírody.

Hlavně ten vzduch, studený, sladký a svěží. Naposledy se nadechl, labužnický jej vychutnal a vyrazil zpátky dolů.

Obzor se pootočil o devadesát stupňů a horolezecký úvazek, jehož karabinami procházelo silné zelené lano, mu poskytoval uklidňující oporu. Jeho váhu držela slaňovací brzda a hrubé podrážky bot Danner Fort Lewis, jimiž se opíral o svislou stěnu z černého čediče se skvrnami lišejníku. Ten zážitek pro něj byl tak nový, že se rozjařeně usmál. Panečku, tohle je větší zábava než práce v laboratoři!

„Dobře, podplukovníku,“ ozval se megafonem zesílený hlas instruktora zesponu skály. „Odrazte se a hezky klidně.“

Smithovi spolužáci oděni ve stejných maskovacích úborech, na něj shlíželi z okraje útesu. Byla to velká hloubka: musel slanit padesát metrů. Naposledy brnkl do volného lana, jež za ním vlálo, pak vykopl nohy, odrazil se od skály a nechal provaz procházet brzdou.

Smith byl voják, ale také vědec, lékař a špión. Tyto protikladné stránky vlastního života se vždycky snažil vyvažovat a horský výcvikový kurz do jeho úsilí výborně zapadal.

Během posledních tří týdnů s velkou chutí podrobil své tělo náročnému tréninkovému režimu v divočině a vyčistil si hlavu od problémů za zdmi

laboratoří armádního Lékařského výzkumného institutu infekčních chorob ve Fort Detricku.

Oživil si ochablé bojové dovednosti a naučil se novým. Orientace v drsném terénu, přežití v nepřátelském prostředí, maskování, střelba z výšky. A osvojil si základy horolezectví. Dozvěděl se, jak používat mačky, skoby a cepín, ale hlavně jak svěřit svůj osud lanu a úvazku a potlačit přirozený lidský strach z pádu a výšek.

Slaňovací lano svištělo ocelovými kroužky, dlaň Smithovy tlusté rukavice se zahřívala a jeho boty narážely do skály už téměř o deset metrů níž. Cítil, jak se mu přivírají oči a napíná obličej. Zaplavila ho další vlna adrenalinu. Znovu se odstrčil a klesl o dalších patnáct metrů.

„Pomalů, pane,“ varoval ho hlas zdola.

Potřetí se prudce odrazil a skočil do hlubin. Lano zasténalo a ze slaňovací brzdy se kouřilo.

„Pomalů, pane... Pomalů... Pomalů...! POVÍDÁM POMALU, SAKRA!“

Smith ostře zabrzdil a zastavil pád. Napřímil se a opatrně spustil boty na polštář jedlového jehličí u paty útesu. Vyvlékl spodní konec lana a třel si rozpálené rukavice o stehna maskovacího obleku.

Zezadu k němu přistoupil podsaditý seržant v pískovém baretu. „Promiňte, pane podplukovníku,“ řekl kysele, „ale raďte si uvědomit, že důstojník si tady může rozbít hubu úplně stejně jako vojín nebo civil.“

„Vezmu si to k srdci, Tope,“ zasmál se Smith.

„Takže když řeknu POMALU, PANE, tak to myslím vážně!“ Instruktor horolezectví měl za sebou dvacetiletou službu u 75. pluku rangerů a věhlasné 10. horské divize a jako takový měl poměrně vysoké postavení a mohl si troufnout i na podplukovníka.

Smith zvážněl a rozepnul si řemínek helmy. „Rozumím, seržante. Trochu jsem se tam nahoře nechal unést. Moje chyba. Příště to bude podle předpisů.“

Obměkčený instruktor kývl. „Dobře, pane. Sice jste trochu zdivočel, ale jinak vám slánění celkem šlo.“

„Díky, Tope.“

Instruktor odešel dohlédnout na dalšího žáka a Smith vykročil k okraji mýtiny pod skalou. Sundal si helmu i horolezecký úvazek a vytáhl z kapsy měkkou polní čepici, vyklepal ji do správného tvaru a teprve poté si ji nasadil na své krátké tmavé vlasy.

Na to, že mu už bylo přes čtyřicet, vypadal Jon Smith velice dobře. Měl široká ramena, úzký pas a pevné svaly, a to díky svému životnímu stylu i

čerstvému výcviku. Vyzařovala z něj mužná krása a rysy jeho opálené tváře byly souměrné, klidné a zvláště nehybné. Taková tvář umí držet tajemství. Oči ve vzácném odstínu tmavomodré se dokázaly podívat přes celou místnost s pronikavostí, jež jiné muže znepokojovala a ženy naopak přitahovala.

Smith se znovu zhluboka nadechl čistého horského vzduchu a posadil se u kmene vzrostlé Douglasovy jedle. V takovém světě kdysi žil. V dřívější etapě kariéry, než se vrhl na vědeckou dráhu, sloužil u zvláštních sil americké armády jako vojenský lékař nasazovaný do terénu spolu s jednotkami. Byly to hezké časy plné výzev a kamarádství. Byla to však rovněž doba provázená strachem a zoufalstvím. Přesto stála za to.

V posledních dnech se mu do hlavy stále víc vkrádala nutkavá myšlenka. Co se znovu pustit do terénu a zkusit si službu u zvláštních jednotek? Co se na chvíli vrátit do opravdové armády?

Sám pro sebe to považoval za nespílitelnou představu. Na takové věci už byl moc starý. Zvládl by nanejvýš práci v kanceláři, rozmisťování sil, a to by musel sedět ve Washingtonu.

Připustil si, že v odpovědné roli vědce sklízí úspěchy. Institut infekčních chorob byl první obrannou linií Ameriky proti bioterorismu i čím dál bohatší sbírce nebezpečných nemocí a Smith se pohyboval přímo v jádru dění. Šlo o důležitou práci, o tom nemohlo být sporu.

A konečně, dopředu ho poháněl ještě jeden závažný důvod, o němž jeho osobní materiály mlčely. Ten důvod vycházel z hrůzného projektu Hádés a ze smrti doktorky Sophie Russellové. Milované ženy, kterou si zamýšlel vzít. Pokud chtěl mít klidné svědomí, nemohl se tohoto závazku jen tak zříct.

Smith se volně opřel o kmen porostlý mechem a sledoval, jak jeho kolegové postupně sestupují ze skály. Nebylo špatné být vojákem, alespoň pro dnešek.

PREZIDENTSKÉ SÍDLO CAMP DAVID

Venkovské sídlo Camp David leží něco přes sto kilometrů od hlavního města Washingtonu v dokonale klidném koutě rekreační oblasti Catoctin.

Jeho původ je třeba hledat v neklidné době druhé světové války, kdy tajná služba v obavě o bezpečnost prezidentské jachty Potomac vznesla požadavek, aby si Franklin Delano Roosevelt našel nové, vhodnější prázdninové a odpočinkové místo v okolí Washingtonu.

Právě takové místo se nacházelo v zalesněné kopcovité krajině státu Maryland. Původně to byl letní tábor pro státní zaměstnance, který uprostřed třicátých let vznikl v rámci projektu na kultivaci divočiny.

V duchu časů Potomaku střelí tábor námořníci společně s námořní pěchotou a tato tradice přetrvává až do současnosti. Sídlo původně dostalo krycí označení *USS Shangri-La*, název Camp David získalo až v padesátých letech, kdy bylo přejmenováno na počest vnuka prezidenta Eisenhowera.

Rezidence se stala svědkem mnohých významných okamžiků diplomacie a státnictví, například historických mírových dohod z Camp Davidu mezi Egyptem a Izraelem. Vedle jednání a konferencí, jež ochotně popisovala média, se tu odehrávaly i jiné schůzky, pečlivě utajené a zahalené nejhlubším mlčením.

Prezident Samuel Adams Castilla oblečený sportovně v bavlněných kalhotách, polokošili a golfovém svetru sledoval, jak vrtulník Merlin v tmavomodré a zlaté barvě prezidentské letky sklouzl z nebe nad přistávací plochu a proudy vzduchu od jeho šlehajících vrtulí strhaly šarlatové lístky z korun stromů. Za nezbytnou stráží bdělých členů námořní pěchoty a agentů tajné služby čekal Castilla zcela sám. Žádné diplomatické uvítání nebylo v plánu. Žádné čechrání peří a krásné řeči. Žádní zástupci tiskového oddělení Bílého domu.

Castillův host to tak chtěl.

Dotyčný právě vystupoval z helikoptéry běžící na volnoběh. Byl to podsaditý muž s dvojitou bradou a krátce střiženými šedivými vlasy, jenž měl na sobě modrý oblek s proužkem podle evropské módy. Na první pohled se zdálo, že mu nějak nepadne, jako by byl zvyklý na jiný oděv.

Bezděčné gesto, jímž okamžitě odpověděl na salutování námořní hlídky pod schůdky vrtulníku, naznačovalo, o jaký úbor by mohlo jít.

Castilla, někdejší guvernér Nového Mexika, který byl i přes svou padesátku stále vysoký, štíhlý a pevný v ramenu, vykročil s nataženou paží kupředu. „Vítám vás v Camp Davidu, pane generále,“ řekl za hukotu turbín helikoptéry.

Dimitrij Baranov, velící generál 37. strategické letecké armády Ruské federace, opětoval jeho rázný suchý stisk. „Je mi ctí být zde, pane prezidente. Jménem naší vlády vám ještě jednou děkuji, že jste souhlasil se schůzkou za těchto... mimořádných okolností.“

„To nestojí za zmínku, generále. Naše národy mají v dnešní době řadu společných zájmů. Konzultace na vládní úrovni je žádoucí.“

Když to jinak nejde, dodal Castilla v duchu.

Nové „nesovětské“ Rusko přinášelo Spojeným státům téměř stejné množství problémů jako starý SSSR, byť v jiných ohledech. Neustále hrozilo, že nezralá ruská demokracie se svou korupcí, politickou nestabilitou a ekonomikou postavenou na troskách komunismu buď sklouzne zpět k totalitním praktikám, nebo se úplně zhroutí. Ani jedna z možností by Americe nepřinesla nic dobrého a Castilla se zapřísahal, že ani k jedné z nich za jeho funkčního období nedojde.

Přes značný odpor některých zapšklých zastánců studené války a rozpočtových šetřílků Castilla v Kongresu prosadil řadu umně zaobalených programů zahraničních pomoci a snažil se prezidentu Potrenkovi pomoci ucpat ty největší díry v lodi ruského státu. Další z podobných návrhů právě procházel zdlouhavým jednáním, jehož výsledek se vůbec nedal zaručit.

Poslední věc, kterou by teď Castillova administrativa potřebovala, byla další komplikace z ruské strany. Předchozího večera však na vojenské základně Andrews přistálo ruské diplomatické letadlo s Baranovem, který přinášel zapečetěný dopis od prezidenta Potrenka, v němž generála jmenoval svým osobním vyslancem a zplnomocňoval jej k tomu, aby s Castillou projednal „naléhavou záležitost důležitou pro obě strany“.

Castilla se obával, že tento scénář nemůže znamenat nic než potíže. A Baranov jeho obavy naplnil.

„Informace, které vám předložím, bohužel nebudou příliš pozitivní, pane prezidente.“ Generál na okamžik sklopil oči k zamčené aktovce, kterou svíral v ruce.

„Rozumím, pane generále. Pojd'te prosím se mnou, probereme to v klidu.“

Zatímco Castilla vedl hosta kolem rybníčku obloženého kameny k sídlu Aspen, prezidentské rezidenci v Camp Davidu, oddíly tajné služby nenápadně změnily svá pozorovací stanoviště.

O několik minut později už oba muži seděli za stolem na široké verandě, kde mlčenlivý číšník podával horký čaj na ruský způsob, ve vysokých sklenkách vsazených do tepaného stříbra.

Baranov si zdvořile, ač bez zájmu usrkl. „Děkuji za vaši pohostinnost, pane prezidente.“

Castilla, jenž by za teplého podzimního dne pravděpodobně dal přednost vychlazenému pivu Coors, souhlasně přikývl. „Pokud to dobře chápu, generále, ta vaše záležitost je dost naléhavá. Jak vám můžeme pomoci?“

Baranov vytáhl z kapsy u vesty drobný klíček. Položil na stůl aktovku, odemkl zámky a vyjmul jakýsi spis. Opatrně rozložil po desce stolu řadu fotografií. „Myslím, pane prezidente, že byste je mohl poznat.“

Castilla zvedl jeden ze snímků. Zamračeně si posunul brýle s titanovou obroučkou na kořen nosu a prohlížel si jej.

Byla to zrnitá černobílá zvětšenina pořízená z videozáznamu, která zachycovala pustý zamrzlý obzor, snad povrch ledovce. Uprostřed obrazu ležel vrak velkého čtyřmotorového letadla, v podstatě neporušený, až na křídlo pokroucené a ohnuté tvrdým nárazem. Castilla se v letadlech vyznal dost na to, aby poznal vrak těžkého bombardéru Boeing B-29, tedy stejný druh stroje, jaký Američané použili k bombardování Japonska v posledních dnech druhé světové války a který dopravil nad Hirošimu a Nagasaki první jaderné zbraně.

Nebo tak alespoň vypadal.

Některá média jej označovala za „záhadné letadlo“. Jiná v něm viděla „polární Lady Be Good“, podle amerického letadla zmizelého za druhé světové války. Vědecká expedice na jednom opuštěném ostrově v kanadské Arktidě si všimla vraku na kopci nad svou základnou a tyto snímky díky internetu i zpravodajským stanicím oblétny celý svět.

Byla to žhavá zpráva dne a spekulace o letadle a jeho posádce utěšeně vzkvétaly.

„Ten obrázek poznávám,“ pravil Castilla rozvážně. „Ale zajímalo by mě, proč by mělo jít o záležitost důležitou pro obě strany.“

Castilla už věděl, že tajemné letadlo se ocitlo v centru ruského zájmu. Zmínky o tom padly na posledních bezpečnostních poradách, kde je znepokojeně předestřel zástupce NSA, Národní bezpečnostní agentury.

V minulých týdnech se ruská vláda takzvaným tajemným letadlem doslova horečně zabývala. Internetový monitoring NSA zachytil mohutný

nárůst aktivity ze strany zpravodajských orgánů Ruské federace, které usilovně pátraly na webových stránkách pojednávajících o leteckých neštěstích. Stovky dalších připojení odhalili na serverech o mezinárodní vědecké expedici, která vrak našla, o organizačních schématech amerického letectva a jeho dřívějších operacích v polárních oblastech.

Castilla čekal, až Rusové přijdou s vlastním vysvětlením, i když on i jeho zpravodajští poradci měli jisté podezření.

Rus upíral oči na fotografie pokrývající stůl. „Než na to odpovím, pane prezidente, musím se vás na něco zeptat.“

Castilla pozvedl svou tepanou sklenici. „Prosím, jen do toho.“

Baranov poklepal na jeden ze snímků. „Co vláda Spojených států zjistila o tomto letadle?“

„Ke svému údivu jsme přišli na to, že nešlo o takzvanou americkou superpevnost,“ odpověděl Castilla a napil se čaje. „Důkladně jsme prozkoumali archivy našeho civilního i vojenského letectva. Nad Arktidou jsme ztratili jen málo letadel B-29 nebo jejich odvozenin B-50 a všechny zříčené bombardéry se našly. Můžu dokonce říct, že máme doloženy veškeré boeingy B-29, které kdy sloužily v amerických vzdušných silách.“

Castilla položil sklenici. „Osmdesát sedm superpevností jsme v roce 1950 poskytli Velké Británii. Královské letectvo jim říkalo „Washingtony“. Oslovili jsme britské ministerstvo letectví a zjistili, že žádný z jejich Washingtonů se nikdy neztratil, a dokonce ani nepřelétal nad kanadskou Arktidou a veškeré stroje byly nakonec vráceny do Spojených států.“

Klidně se podíval přes stůl. „Je to dostatečná odpověď na vaši otázku, generále?“

Baranov dlouhou chvíli nevzhlédl. „Bohužel ano, pane prezidente. Musím vám s lítostí oznámit, že to letadlo může být naše. Ano, možná je ruské. A pokud by tomu tak skutečně bylo, mohlo by znamenat vážnou hrozbu pro obě naše země i celý svět.“

„Jak to?“

„Může jít o těžký bombardér Tupolev TU-4, kterému se v kódu NATO říká ‚býk‘. Je to letadlo velice... velice podobné B-devětadvacátkám. Používalo je naše dálkové letectvo, nebo přesněji dálkové letectvo Sovětského svazu, v prvních letech studené války. Dne 5. března 1953 jedno takové letadlo s rádiovým volacím znakem Miša 124 zmizelo při výcvikovém letu nad severním pólem. O osudu stroje jsme dosud nic nevěděli. Všechno rádiové i radarové spojení s bombardérem se přerušilo a vrak nebyl nikdy nalezen.“

Baranov se zhluboka a rozvážně nadechl. „Obáváme se, že to tajemné letadlo může být Miša 124.“

Castilla se zamračil. „Ale proč by sovětský bombardér zatoulaný před více než půlstoletím při tréninkovém letu měl být považován za něco víc než jen pozůstatek studené války?“

„Protože Miša 124 nebyl obyčejný bombardér, byl to strategický nosič biologických zbraní a v době svého zmizení nesl nálož.“

Navzdory teplému počasí a horkému čaji Castillovi přeběhl mráz po zádech. „Co to bylo za látku?“ otázel se.

„Antrax, pane prezidente. Antrax v podobě zbraně. Vzhledem k současným obavám své země z podobných věcí jistě víte, jak to může být nebezpečné.“

„Až příliš dobře, generále.“ Castilla se zachmuřil. Megaloman s jednoduchou laboratoří a iluzí o vlastním božství. Oblak prášku z otevřené obálky. Takové byly obrazy, jež se prezidentovi honily hlavou.

„Miša 124 měl rozprašovací systém na základě suchého aerosolu,“ pokračoval Baranov. „Biologická látka byla uložena v uzavřené nerezové nádrži připevněné v přední pumovnici letadla. Pokud by ve vzduchu došlo k nouzové situaci, standardní postup velel shodit celý zásobník nad otevřeným mořem, v tomto případě nad polárním ledem. Z dostupných fotografií zříčeného letadla však nelze s jistotou poznat, zda k tomu skutečně došlo. Zásobník i látka, kterou obsahoval, může být stále ve vraku.“

„Mohla by být i po těch letech nebezpečná?“

Baranov zoufale zvedl ruce. „To se bohužel nedá vyloučit, pane prezidente. Vzhledem k mrazivému polárnímu prostředí by výtrusy mohly být dnes stejně smrtící jako v době, kdy se ocitly na palubě letadla.“

„Panebože.“

„Naléhavě žádáme o pomoc Spojených států v této záležitosti, pane prezidente. Jednak proto, abychom zjistili, zda tento..., ehm, problém skutečně existuje, a pokud ano, abychom ho společně řešili.“

Rusovy ruce bloudily mezi snímky na stole. „Věřím, že pochopíte, proč naše vláda trvá na utajení této věci. Odhalení, že se v Severní Americe nachází aktivní a nebezpečná biologická zbraň bývalého Sovětského svazu, by mohlo v této kritické době ještě zhoršit vztahy mezi současnou Ruskou federací a Spojenými státy.“

„Mírně řečeno,“ přemítal Castilla pochmurně. „Společná rusko-americká dohoda o boji s terorismem by skončila v koši. Kromě toho by se každá teroristická skupina nebo totalitní země, která by se dozvěděla o

havárii Miši, chytila šance získat arzenál biologických zbraní. Vždyť ho stačí jen sebrat ze země! Mimochodem, generále, o jakém množství aktivní látky se tu vůbec bavíme? O kolika librách, nebo spíš kilogramech?“

„O tunách, pane prezidentě,“ odušil Rus s kamenným výrazem. „Miša 124 nesl dva tisíce kilogramů antraxu ve formě biologické zbraně.“

Vrtulník Merlin z výzbroje námořní pěchoty hřmotně mizel nad korunami stromů a unášel generála Baranova směrem k ruské ambasádě ve Washingtonu, zatímco Samuel Adams Castilla pomalu vykročil k letnímu sídlu. Strážci z tajné služby ho sledovali jen z dálky. Velitel oddílu usoudil, že prezident si přeje být jen ve společnosti vlastních myšlenek.

U stolu na terase rezidence seděla nová postava: drobný prošedivělý šedesátník se svěšenými rameny. Nenápadný človíček, který si liboval ve své anonymitě, se jmenoval Nathaniel Frederic Klein a vůbec nenaplňoval klasickou představu o mistru špionáže. Obstál by možná jako obchodník nebo učitel ve výslužbě. Zdání však klame. Byl to bývalý dlouholetý agent Ústřední zpravodajské služby CIA a ředitel samostatné supertajné zpravodajské a zásahové skupiny.

Brzy po nástupu do funkce se prezident Castilla přesvědčil o nebezpečnosti biologických zbraní. Takzvaný projekt Hádes zavinil smrt tisíců lidí po celém světě a chybělo málo, aby připravil o život miliony. Při pozdějším hodnocení této události dospěl Castilla k závěru, že schopnost Ameriky bránit se podobným hrozbám je povážlivě nízká.

Rozvědné i kontrarozvědné složky USA vinou své velikosti a rozsahu činností vykazovaly sklon k těžkopádnosti a byrokracii. Důležité informace vylétaly komínem, aniž by se dostaly k určeným adresátům. Žárlivost mezi jednotlivými odbory vytvářela zbytečné třenice a čím dál víc politických alibistů dusilo akceschopnost bezpečnostních sil a znemožňovalo Americe reagovat na rychle se měnící situaci ve světě.

Castilla vždycky vyznával nekonvenční způsoby vládnutí, jeho odpověď na případ Hádes byla proto rovněž nezvyklá. Požádal Nathaniela Kleina, starého rodinného přítele, jemuž plně důvěřoval, aby vybudoval úplně novou organizaci založenou na úzkém okruhu pečlivě vybraných vojenských i civilních specialistů, nezávislou na běžném zpravodajském systému země.

Vyvolení agenti museli mít neobvyklé, až výjimečné schopnosti a zároveň být bez závazků a rodinných pout. „Volná šifra“ – tak jim Klein říkal ve své hantýrce. Podléhali jedině jemu a Castillovi. Tajná skupina

Alfa byla prodlouženou paží prezidenta Spojených států, byla financována z černých fondů státu a nepodléhala dohledu Kongresu.

Proto Castilla dovolil Kleinovi zpovzdálí poslouchat své jednání s ruským generálem.

Vedle stolu stál nápojový vozík se dvěma sklenkami: v jedné byla jantarová tekutina a ve druhé obyčejná voda.

„Bourbon a minerálka, Same,“ řekl Klein a pozvedl svůj nápoj. „Je sice trochu brzy, ale myslel jsem, že si dáte rád.“

„Nespletl jste se,“ souhlasil Castilla a klesl do křesla. „Slyšel jste všechno?“

Klein přikývl. „Měl jsem kvalitní signál z mikrofonu.“

„Co si tom všem myslíte?“

Klein se nevesele usmál. „Vy jste vrchní velitel ozbrojených sil, pane prezidente. Vy mi povězte, oč tady jde.“

Castilla se ušklíbl a zvedl sklenku. „Vypadá to na pořádný malér. A když si nedáme pozor a nebudeme mít velké štěstí, přeroste to do mnohem horších rozměrů. Je vám snad jasné, že jestli se o tom dozví senátor Grenbower, společná dohoda o boji s terorismem je mrtvá. Sakra, Frede, Rusové potřebují naši pomoc a my jim musíme vyhovět.“

Klein zvedl obočí. „V podstatě je tu řeč o americké vojenské i finanční pomoci bývalému Sovětskému svazu. Z toho má i dneska hodně lidí husí kůže.“

„A balkanizace Ruska by se jim snad líbila? Jestli se Ruská federace rozpadne, což v současnosti hrozí, můžeme tu mít druhou Jugoslávii!“

Klein si usrkl whisky. „Mně to neříkejte, Same. Ruského d'ábla alespoň známe, na rozdíl od ostatních, o kterých nic nevíme. Je ovšem otázka, jak chcete postupovat.“

Castilla pokrčil rameny. „Kdybych mohl, poslal bych na místo eskadru stíhaček s nákladem termitových bomb přesně naváděných na cíl a spálil bych ten krám na prach i s jeho možným obsahem. Ale na to je už pozdě. Média vědí, že to letadlo existuje. Pokud ho jen tak zničíme bez věrohodného vysvětlení, všichni novináři ze zahraničních redakcí na celé planetě se v tom začnou šťourat. Než se nadějeme, budeme mít na krku vyšetřování Kongresu a to je věc, o kterou my ani Rusové nemáme zájem.“

Klein spláchl chuť whisky hltem pramenité vody. „Řekl bych, že vyšetřování by mohlo být prvním krokem, Same. Naše vlastní vyšetřování. Když všichni spojíme síly – vy, já i Rusové –, mohlo by jít všechno hladce.“

Castilla povytáhl obočí. „Jak to myslíte?“

„Pokud posádka sovětského letadla dodržela nouzový postup a odhodila zásobník s biologickou látkou, nic zvláštního by nehrozilo. Jak jste správně poznamenal, samo letadlo je pouhým pozůstatkem studené války. Co dodává problému na ‚lesku‘ a co z něj dělá politicky nestravitelné sousto, to je možná přítomnost antraxu. Musíme zjistit, jestli se pořád nachází na palubě letadla, a to velice rychle. Dřív, než se do vraku podívá nějaký milovník válečných letadel nebo turista. Pokud biologická látka v letadle není, všichni si můžou oddechnout a my předáme případ muzeu letectví a kosmonautiky.“

„Co navrhuje, pane řediteli?“ Sam Castilla přestal být Samem Castellou. Byl prezidentem Spojených států amerických.

Klein otevřel tenké desky ležící na stole vedle něj. Obsahovaly kopie materiálů stažené z databáze Alfy během několika minut po Baranovově odjezdu. „Podle informací od vedoucího vědecké expedice na tom ostrově se na místo neštěstí ještě nikdo nedostal. Jen ho z dálky vyfotili. To je možná velké štěstí – pro ně i pro nás. Pane prezidente, navrhuji nasazení akční skupiny Alfa vybavené pro působení v horských a polárních podmínkách. Pošleme s ní i odborníka na biologické zbraně a specialistu na zbraňové systémy ze sovětské éry a příslušný podpůrný personál. Ať vyhodnotí situaci a řeknou nám, oč tu doopravdy jde. Až budeme mít v ruce konkrétní fakt, můžeme zaujmout odpovídající stanovisko.“

Castilla kývl. „To má logiku. Kdy do toho zasvětíme Kanadany? Ten ostrov – jmenuje se Středa? – leží v kanadské Arktidě. Je to jejich území. Mají právo vědět, co se tam děje.“

Klein zamyšleně našpulil rty. „Znáte to staré rčení, Same? ‚Dva udrží tajemství, jen pokud je jeden z nich mrtvý.‘ Jestli to s bezpečností akce myslíme vážně, musíme zabránit zbytečnému šíření informací.“

„To nezní jako férové zacházení se sousedem, Nathanieli. Měli jsme s pány ze severu sice pár sporů, ale pořád jsou pro nás starým a cenným spojencem. Nechci riskovat další poškození vztahů.“

„Potom bych navrhl jednu věc,“ odpověděl Klein. „Oznámíme Ottawě, že nás oslovili Rusové s tím, že to záhadné zřícené letadlo může patřit jim. Řekneme, že nemáme jistotu. Existuje možnost, že by to mohl být jeden z našich strojů, a chceme vyslat společnou americko-ruskou vyšetřovací skupinu, aby se přesvědčila, čím ten vrak vlastně je. Budeme je informovat o tom, co objevíme.“

Klein zvedl ze spisu další svazek papírů. „Podle těchto materiálů dostává mezinárodní vědecká expedice na ostrov logistickou podporu od Národního úřadu pro oceány a od Pobřežní stráže. Vedoucí týmu je

Kanaďan a na místě už vystupuje jako zástupce kanadských úřadů. Můžeme navrhnout, že ho jmenujeme naším styčným důstojníkem. Také můžeme požádat vedoucího výpravy, aby až do příjezdu naší skupiny nepouštěl své lidi k vraku letadla, aby se zabránilo porušení..., řekněme..., historických pozůstatků a soudních důkazů.“

„Tím by se dalo zabít několik much jednou ranou,“ přitakal Castilla.

„Kanaďané mají na severní hranici velice omezené zdroje,“ pokračoval Klein. „Když jim tuhle drobnost pomůžeme vyřešit, budou jedině rádi. To, co nevědí, nám nemůže ublížit – pokud nenastane problém s antraxem. Potom bychom mohli zapojit kanadského premiéra, až se bude hledat optimální řešení.“

Castilla pokýval hlavou. „To zní jako přijatelný kompromis. Zmínil jste se o společném rusko-americkém týmu. Myslíte, že je to rozumné?“

„Obávám se, že to bude nutné, Same. Rusové budou chtít být u všeho, co se týká jejich národní bezpečnosti, minulé, současné i budoucí. Jakmile Baranovovi sdělíme, že zahajujeme vyšetřování tragédie, bude trvat na tom, že kromě našich lidí tam musí jet i zástupce Ruska. Klidně se s vámi vsadím.“

Castilla do sebe obrátil poslední hlt whisky a ušklíbl se nad její palčivou chutí. „To nás přivádí k další kardinální otázce. Jednají s námi Rusové na rovinu?“

Klein hodnou chvíli neodpovídal. „Same,“ pravil nakonec, „Rus zůstane Rusem, ať mu vládne car, premiér nebo prezident. I po pádu Berlínské zdi je Rusko pořád státem, který má spikleneckví v genech. Kdo netrpí stihomamem, ten nepřezíje. Jsem ochoten se vsadit o láhev téhle dobré whisky, že nám neříkají celou pravdu.“

Castilla se usmál pod vousy. „Sázka se nepřijímá. Budeme vycházet z předpokladu, že ve hře je ještě něco jiného. Bude na vašich lidech, aby zjistili, oč se přesně jedná.“

„V hlavě už mám pár základních členů skupiny, ale možná budu muset povolát na pomoc i specialistu zvenčí.“

Prezident přikývl. „Máte volnou ruku jako obvykle, Frede. Dejte ten oddíl dohromady.“

VOJENSKÉ VÝCVIKOVÉ STŘEDISKO HUCKLEBERRY RIDGE MOUNTAIN

Celé dopoledne zuřila na horských lučinách a lesnatých svazích Kaskádového pohoří válka malých jednotek. Jon Smith, celý zbrocený potem, odřený od kamenů, poškrábaný od ostnatých keřů a s tvářemi natřenými maskovací barvou, zapadl s dalšími třemi partáky ze střelecké skupiny do úkrytu za trouchnivý kmen jedle.

Hřeben kopce se táhl asi padesát metrů za jejich pozicemi na okraji lesa, nad otevřeným svahem posetým strašidelně světlými pařezy a zakrsným mlázím. Hned za hřbetem se nacházel další sráz a další les a možná také další střelecký tým podobný jejich vlastnímu. Další skupinka spolužáků, kteří byli členy nepřátelského oddílu „rudých“.

Kolem se nic nehýbalo, až na pár vysušených stébel trávy šelestících ve slabém vánku. Smith upíral oči na vrchol kopce a přitom se začal vyprošťovat z popruhů batohu. „Za chvíli jsem zpátky, desátníku. Chci se podívat, jestli na druhé straně nemáme nějakou společnost.“

„A co my, pane?“ zeptal se jeho zástupce, mladý vytáhlý voják z 82. výsadkové divize, jenž spolu se dvěma zbylými členy bojové hlídky ležel v lesním humusu vedle kmene.

„Vy zůstanete na místě,“ odpověděl Smith roztržitě. „Opouštět úkryt by nemělo smysl.“

„Provedu, pane.“

Smith přelezl ležící jedli a s puškou položenou na předloktích se začal plížit do svahu. V hlavě už měl promyšlenou trasu otevřeným terénem, klikatou stezku, která využívala těch nejhustších křovisek a největších padlých kmenů, aby ho nepřítel nezpozoroval.

Postupoval zvolna. V duchu si neustále promítal a plánoval každý centimetr cesty včetně všech větviček a proutků, o něž by při plížení mohl zavadit. Blížil se k hřebeni ostražitě jako krajta na lovu.

Dosáhl cíle. Dospěl k nejvyššímu bodu a pod ním se rozprostřel protilehlý svah kopce. I ten pokrývalo husté mláží a vichrem ošlehané kmeny, jež končily u další řady stále zelených stromů, pod jejichž nízkými větvemi panoval hluboký stín. Smith se přitiskl k zemi a sáhl za sebe pro

pušku SR-25. Odloupl ochranné kloboučky ze zaměřovacího dalekohledu a zaujal pozici ležícího střelce.

Jeho zbraň byla jiná než ty, které znal z dob působení u zvláštních jednotek. Šlo o taktickou odstřelovací pušku z dílny špičkového konstruktéra Eugena Stonera. Samonabíjecí poloautomatic používající náboje NATO o ráži 7,65 mm, jichž se do zásobníku vešlo přesně dvacet, se pyšnil větším dostřelem, přesností i zádržnou schopností než běžné útočné pušky. SR-25 byla navíc dostatečně lehká a skladná, aby ji člověk Smithovy postavy mohl používat jako svou hlavní zbraň.

Během několika posledních týdnů si Smith tu silnou bestii oblíbil a byl kvůli ní ochoten smířit se v terénu s větší zátěží a délkou hlavně, dokonce o jejích přednostech básnil před kolegy. Nyní jich hodlal využít v praxi.

Pomalu přejížděl mřížkou mířidel podél lesa na úpatí hřebenu. Jeho potenciální terč by pravděpodobně dbal na utajení stejně jako on.

V dávných kavalírských dobách byli zdravotníci a vojenští doktoři klasifikováni jako „civilisté“. Nesměli nosit zbraně a účastnit se aktivního boje, avšak požívali teoretickou ochranu „zákonů války“ a na bojišti se po nich nemělo střílet.

Příchod asymetrického vedení války ovšem přinesl i nový druh nepřítele, který uznává jen vlastní zákony a pásy s červeným křížem naopak pokládá za vynikající terč. V takovém prostředí se heslo námořní pěchoty „Každý muž je voják“ stávalo naprostou nezbytností a vlastně i otázkou zdravého rozumu.

První kolo Smithovy prohlídky okolí skončilo bez výsledku. Tiše zaklel a otočil hlavu zpátky. Ti parchanti musí být někde tam dole.

Ano! Nepatrný pohyb pod jedním z cedrů. Kdosi pohodil hlavou, snad aby setřásl jednoho z obtížných sršňů. Smith rozeznával jen obrys poloviny zamaskované tváře hledící zpoza kmene stromu.

Pár metrů opodál si Smith všiml druhé postavy nenápadně ležící pod spleť křovisek. Členů střeleckého týmu bylo jistě víc, ale musel se spokojit s těmito dvěma. Už tak zůstával příliš dlouho na jednom místě. Nepřátelé po něm určitě šli se stejnou vervou jako on po nich. Čas vystřelit a zmizet!

Muže za cedrem bylo složitější zasáhnout. Smith si ho přesto vybral jako prvního. Nitkový kříž mířidel sklouzl k čelu odsouzeného vojáka a Smithův prst ztuhl na spoušti.

Stoner vypálil, ale jediná věc, která z něj vyšla, byl neviditelný světelný výboj. S třeskem odlétlé nábojnice vyšlehl paprsek z trubice připevněné pod štíhlou hlavní pušky a označil detektory na výstroji zaměřeného muže.

Cvičný laserový systém MILES umožňoval americké armádě sledovat stav svých smutně realistických válečných her. Pod cedrem se rozblikalo oslepujivé modré světlo, které ohlašovalo světu, že někdo právě „zemřel“.

Pod sousedním keřem to zaškubalo a Smith tím směrem bleskově vypálil dávku tří ran. Záře vyznačila druhý smrtelný zásah. Smith se stáhl pod vrchol kopce. Na to, že byl v terénu jen na návštěvě, to bylo slušné. A teď rychle pryč...

Okraj lesa pod ním explodoval palbou z automatických zbraní a ve stínech stromů se rozzářila modrá světla systému MILES.

Zdržel se tam příliš dlouho! Někdo vpadl zbytku jeho hlídky do zad! Smith se přikrčil a snažil se vyhodnotit situaci. Zdálo se, že v lese přímo pod ním zuří přestřelka. Mohl vyrazit podél hřebenu a vyváznout... Ztraceně, to ne! Tam dole byli přece jeho lidé!

Zvedl pušku, čímž prozradil svou polohu, a rozběhl se z kopce směrem k lesu, cestou se přitom různě vlnil a uskakoval. Náhle zarachotila dlouhá dávka z kulometu. Světlo na Smithově speciální vestě se rozzářilo a zvukový signál jej prohlásil za mrtvého.

Smith se napřímil. Byl našťavaný sám na sebe.

Palba slepými náboji ustala a z lesa vystoupil stejný muž, který radil Smithovi při slaňování z velké výšky. Byl to jeden z instruktorů, kteří dohlíželi na tuto fázi výcviku. „Je po vás, podplukovníku,“ zařval. „Uděláme si přestávku na oběd.“

Smith věděl, že oběd v pojetí záškodníků znamená nanejvýš energetickou tyčinku a doušek vlažné vody ze sáčku: zabití i jejich kati padnou vedle sebe pod stromy, aby si alespoň trochu oddechli.

I když o odpočinku se tu vlastně mluvit nedalo. Takový pojem neměl v programu místo. Účastníci museli čistit výzbroj a výstroj, doplňovat váčky s municí o další slepé náboje, studovat mapy a poslouchat kritické hodnocení dopolední části výcviku. Byla to však příležitost sundat helmu a postroj, posadit se do stínu a na několik vzácných minut ulevit hořícím plicím a rozbolavělým svalům. Tento luxus si však Smith nedopřál.

Pochmurně rozložil na zemi pláštěnku, ale nikoli pro sebe, nýbrž pro SR-25. Vytáhl čistící soupravu, rozebral pušku a odstraňoval z jejích součástí zbytky střelného prachu. Vypálil sice jen dvakrát, ale aspoň ho to na chvíli zaměstnalo. V duchu se pořád plísnil za předchozí selhání.

Ke Smithovi, jenž spočíval v tureckém sedu na pláštěnce, přišel instruktor a posadil se na nedaleký kmen.

„Řekne mi pan podplukovník, kde to podělal?“

Smith zasunul čistící tyč do hlavní pušky. „Nehlídal jsem si záda, Tope. Soustředil jsem se na cíl na druhé straně kopce a přitom jsem dovolil členům „rudých“, aby mě obklíčili. Byla to blbost, normální blbost.“

Instruktor se zachmuřil a zavrtěl hlavou. „Ne, pane. Vy to nechápete. Bylo to ještě něco horšího. Nenařídil jste svým vojákům, aby kryli záda vám i sami sobě.“

Smith zvedl oči. „Jak to myslíte?“

„Myslím to tak, že jste nevyužil svůj tým, pane. Nerozestavil jste muže do pozorovacích pozic, jen jste jim řekl, ať zůstanou na místě. Kdybyste měl k ruce zkušeného zástupce, možná by vám to prošlo. Postavil by obranu automaticky, aniž by k tomu dostal rozkaz. Ale vy jste s sebou měl zelenáče, který si myslel, že od přemýšlení je tam nadřizený. Nevzal jste v úvahu kvalitu vlastního oddílu. To byla vaše druhá chyba.“

Smith souhlasně přikývl. „Co dál?“

„Mohli jste s sebou vzít na kopec ještě jednoho muže. Víc očí víc vidí. Mohli jste zaměřit cíle dřív a zmizet včas.“

Smithe ani nenapadlo se bránit výtkám. Když člověk ví, že nemá pravdu, nehádá se. „Já to беру, Tope. Zvorál jsem to.“

„Ano, pane. Přesně tak. Ale tady jde o způsob, jakým jste to zvorál...“ Seržant zaváhal. „Omlouvám se, pane podplukovníku, ale můžu mluvit otevřeně?“

Do výsadbářova hlasu se vkradl formální tón, jaký se často slyší u civilisty, který probírá s nadřazeným choulostivé téma.

„Jsem tady přece proto, abych se učil, Tope.“

Instruktor přimhouřil oči a zamyšleně si Smithe měřil. „Vy jste agent, že jo? Žádná doktorská srágora, která si sem přijela pro čárku.“

Smith zůstal klidně sedět, olejoval vysunutý závěr pušky a zvažoval odpověď.

Skupina Alfa oficiálně neexistovala. Smith nebyl členem žádné podobné organizace. Tak zněl zákon číslo jedna. Jenže tenhle prošedivělý výsadbář od zvláštních sil měl zjevně dar odlišit skutečnost od pouhých žvástů. Jako například od toho, že se sem Smith přišel učit a poznat sebe sama.

„To víte, že nejsem, Tope,“ odpověděl pečlivě váženými slovy.

Ranger kývl. „Já vás chápu, pane.“

Nyní se přemítavě odmlčel on. „Pokud jste agent byl,“ pokračoval nakonec, „tak bych tipoval, že jste hodně pracoval na vlastní pěst.“

„Proč myslíte?“ zeptal se Smith ostražitě.

Výsadbář pokrčil rameny. „Táhne to z vás na sto honů, pane. V řadě věcí jste dobrý. Ztraceně dobrý. Veškeré vaše kroky mají hlavu a patu.“

Málokdo je pevnější v kramflecích než vy. Ale jsou to jen vaše kroky, v tom je ten problém. Věčně se snažíte udělat všechno sám.“

„Rozumím,“ odvětil Smith pomalu a v duchu si přehrával ranní výcvik.

„Ano, pane. Zapomínáte na své lidi a zapomínáte za ně myslet,“ dodal civilista. „Akce, kterou jste dopoledne provedl na tom kopci, by nejspíš fungovala v případě jednoho člověka, ale vás tam bylo víc. Nevím přesně, co děláte, ale ať je to cokoliv, zapomínáte přitom velet.“

Že zapomíná velet? To bylo ostré hodnocení pro jakéhokoli důstojníka, ba přímo zdrcující. Ale co když odpovídalo pravdě?

Byla to nepříjemná myšlenka, ale vzhledem ke zvláštnostem své kariéry ji nemohl s jistotou vyloučit.

Institut infekčních chorob nebyl běžnou odnoží americké armády. Většinu jeho zaměstnanců tvořili civilisté, například jeho zesnulá snoubenka doktorka Sophie Russellová. Řízení výzkumného projektu ve Fort Detricku připomínalo spíš práci na velké univerzitě nebo v laboratoři než ve vojenském zařízení. Smith se pohyboval v demokratickém prostředí, které vyžadovalo takt a papírování, velitelské schopnosti už méně.

Pokud šlo o tu druhou, zvláštní stránku jeho života, už ze samotné podstaty a skladby práce vyplývalo, že agenti často museli působit osamoceně. Od chvíle, kdy v dozvucích případu Hádes vstoupil do Alfy, Smith v terénu spolupracoval s řadou lidí, ale neměl vůči nim přímou odpovědnost.

Jedna věc je zavolat na špatné číslo a nechat se zabít. Ale pokud ten nešťastný telefonát zaviní smrt někoho dalšího, je to jiná. Kdysi před lety Smith takový nešťastný hovor zažil v Africe. Bolestné rány z té události si dodnes nesl v sobě. Byla to jedna z věcí, které Smithe zavedly do ušlechtilého světa lékařského výzkumu.

Zasunul naolejovaný závěr zpátky do jeho pouzdra. Nebyl to důkaz zbabělosti? Snad. Alespoň se mohl na něco upřeně dívat.

„Chápu, jak to myslíte, Tope,“ odtušil. „Řekněme, že podobnou věc jsem v poslední době neřešil.“

Instruktor pokýval hlavou. „Možná, pane, ale jestli chcete dál nosit maskáče, tak to řešit budete muset. Na to klidně vsad'te krk.“

Nebo krk někoho jiného.

Smith stále přemítal nad slovy školitele, když lesní ticho rozčísł cizorodý zvuk, tlumené vrčení silného dvoutaktního motoru. Mezi stromy se zjevil maskovaný terénní vůz, který si nemilosrdně razil cestu od základního tábora.

Mladá vojákyň zaparkovala auto v lesíku u skupinky adeptů válečného umění. Vystoupila a rozběhla se k nim.

Když se k nim kurýrka přiblížila, Smith i seržant vstali.

„Podplukovník Smith?“ zaslutovala.

„Zde, desátníku,“ odvětil Smith a opětoval pozdrav.

„V základním táboře jste měl telefon od službu konajícího důstojníka z hlavního stanoviště.“ Z náprsní kapsy své bojové uniformy vytáhla list bílého papíru vytrženého z bloku. „Co nejdřív máte zavolat na tohle číslo. Prý je to velice důležité.“

Smith si vzal útržek papíru a podíval se na něj. Nic víc nepotřeboval. To číslo si už dávno vryl do paměti. Nebylo to pro něj už ani telefonní číslo, ale spíše poznávací znamení a povolání do zbraně.

Smith složil papírek a zastrčil si ho do kapsy, aby ho později spálil. „Budu se muset vrátit do Fort Lewis,“ řekl prázdným hlasem.

„To už je zařízeno, pane,“ odvětila kurýrka. „Do základního tábora můžete sjet čtyřkolkou. Bude tam na vás čekat auto.“

„O vaši výzbroj se postaráme, podplukovníku,“ prohodil instruktor.

Smith kývl. Bylo pravděpodobné, že se nevrátí. „Díky, Tope,“ podal civilistovi ruku. „Byl to fajn program. Hodně jsem se naučil.“

Seržant opětoval pevný stisk. „Snad vám to pomůže, pane..., kdekoliv. Hodně štěstí.“

Silnice vedoucí do Fort Lewis se vinula mezi lesnatými kopci Kaskádového pohoří a vedla řadou městeček procházejících hospodářskou proměnou od dřevorubectví k turistice jako hlavnímu zdroji obživy. Šestá největší armádní základna ve Spojených státech sloužila jako nástupní místo pro vojenské akce v severním Tichomoří a jako domov brigád Stryker. Po přístupových cestách rachotilo množství mohutných osmikolových obrněných vozidel, jiná odpočívala na odstavných plochách.

Fort Lewis byl rovněž sídlem 5. skupiny zvláštních sil, 2. praporu, 75. pluku rangerů a eskadry 160. leteckého pluku. Osazenstvo základny proto dobře znalo požadavky a potřeby tajných operací.

Když se Smith ohlédl v budově ústředí, sloužící důstojník se na nic neptal. Na příchod opáleného vousatého chlapíka v propocených maskáčích byl očividně připraven. Navíc měl rozkaz z nejvyšších míst, který mu velel poskytnout Jonu Smithovi veškerou pomoc.

Proto netrvalo dlouho a Smith seděl sám u stolu v kanceláři, na němž leželo zabezpečené komunikační zařízení. Aniž by nahlédl do papírku,

zadal příslušné číslo. V místě na východním pobřeží Spojených států, které veřejnost pokládala za soukromý jachtařský klub, zazvonil telefon.

„Ano?“ ozval se ženský hlas, bezbarvý a stroze úřední.

„Tady podplukovník Jon Smith,“ představil se co nejzřetelněji, ne kvůli člověku na druhém konci linky, ale kvůli hlasovému identifikačnímu systému, který hovor sledoval.

Verdikt přístroje musel být kladný, protože když Maggie Templetonová znovu promluvila, její tón byl mnohem srdečnější a plný zájmu. „Zdravím, Jone, tak co Washington? Myslím stát, ne město.“

„Je tam spousta zeleně, Maggie, aspoň v místech, kde jsem byl. Předpokládám, že pro mě něco máte.“

„To máme.“ Do jejího hlasu se znovu vkradl úřední tón. Štíhlá prošeďivělá blondýna Margaret Templetonová byla víc než jen asistentkou Freda Kleina. Vdova po agentovi CIA, jež sama dlouho pracovala jako agentka, byla v podstatě druhou osobou v hierarchii velení skupiny Alfa. „Pan Klein vás chce informovat osobně. Máte možnost přijímat písemné materiály?“

Smith se podíval na stolní laserovou tiskárnu připojenou k zabezpečenému přístroji a všiml si zářivě zelených kontrollek. „Ano.“

„Začnu vám posílat databázi mise. Teď vás přepojím na pana Kleina. Opatrujte se.“

„To se vždycky snažím.“

Když tiskárna začala příst a syčet, v telefonu cvaklo a Smith si v duchu představil, jak signál přeskočil z kanceláře Maggie Templetonové překypující řadou počítačů a dalších přístrojů do vedlejší místnosti, menší a skromněji zařízené.

„Dobré ráno, Jone.“ Hlas Freda Kleina byl tichý a plný sebeovládání. „Jak jde výcvik?“

„Velice dobře, pane. Do ukončení kurzu mi zbývají už jen tři dny.“

„Nezbývají, podplukovníku. Právě jste absolvoval. Vaši průpravu potřebujeme využít hned teď. Vyskytl se jeden problém a vy máte jedinečné předpoklady k tomu, abyste si s ním poradil.“

Smith se na to připravoval už od chvíle, kdy obdržel avízo. Přesto musel potlačit náhlé rozechvění. Bylo to tady zase, jako tak často od Sophiiny smrti. Znovu se někde stalo něco hrozného.

„Jaká je situace, pane?“ chtěl vědět Smith.

„Vaše specialita, biologické zbraně,“ odvětil ředitel Alfy. „Okolnosti jsou ovšem poněkud neobvyklé.“

„Jak to?“

„Zaprvé místo – kanadská Arktida. A zadruhé naši zaměstnavatelé.“

„Zaměstnavatelé?“

„Přesně tak, Jone. Je to dlouhá historie, ale zdá se, že tentokrát budeme pracovat pro Rusy.“

PEKING

Randi Russellová seděla v kantonské restauraci hned vedle velké a poněkud omšelé haly hotelu Peking a snídala plněné knedlíčky *dim sum* se zeleným čajem.

V „rudé“ Číně už pro CIA pracovala mnohokrát a považovala ji za poměrně příznivé prostředí, což bylo na první pohled poněkud zvláštní.

Státní bezpečnostní mašinerie postupovala úplně vším, co se v mamutí říši dělo. Jako cizinka měla Randi jistotu, že žádná její jízda taxíkem či vlakem neunikne pozornosti. Každý dálkový telefonní hovor bude odposloucháván. Každý e-mail přečten. Každý turistický průvodce, překladatel, hotelový manažer nebo pracovník cestovní kanceláře se bude muset zodpovídat své přidělené kontaktní osobě z řad ozbrojené lidové policie.

Toto soukolí bylo ovšem tak všeobjímající, že se začalo obracet samo proti sobě. Jako špiónku Randi nikdy ani nenapadlo polevit v bdělosti nebo zapomenout na svou krycí identitu, jelikož si pořád naléhavě uvědomovala, že ji sledují.

Toho rána pozorovatelé viděli velice atraktivní americkou obchodnici těsně po třicítce, oblečenou v elegantních béžových úpletových šatech a drahých lodičkách na rozumném podpatku. Její tvář rámovaly krátké zlatavé vlasy a zdravá pleť dívky z venkova s pihami na nose nesla jen špetku líčidla.

Jedině kolega z řad špiónů by si možná všiml jisté nesrovnalosti, a to pouze v případě, že by se zadíval hluboko do jejích tmavě hnědých očí. Mohl by v nich spatřit náznak tvrdosti a instinktivní, nepřetržité ostražitosti vůči okolnímu světu. Znaky člověka, který není jen šťvanou zvěří, nýbrž i lovcem.

A právě dnes byla na lovu, nebo alespoň na číhané.

Randi si vybrala stůl v restauraci s velkou péčí. Poskytoval jí nerušený výhled na hotelovou halu mezi výtahy a hlavním vchodem. Tím směrem se však dívala jen po očku. Žvýkala jídlo, uskrávala čaj a přitom se tvářila, jako by ji zajímal jen otevřený a naprosto bezvýznamný spis ležící na stole před ní.

Občas se podívala na hodinky, jako by odpočítávala čas do nějaké schůzky.

Žádnou schůzku si nedomluvila. Někdo jiný však možná ano. Předchozího večera si vryla do paměti pekingský letový řád Air Koryo, severokorejské státní letecké společnosti, a nyní se pomalu dostávala do časové tísně.

Randi sledovala halu už téměř dvě hodiny. Pokud by se během příštích patnácti nebo dvaceti minut nic nestalo, pozorování hotelu by převzal jiný člen místní buňky CIA a Randi by odešla dřív, než by její přítomnost vzbudila podezření. Zbytek dne by strávila předstíráním pracovní činnosti, která byla stejně bezvýznamná jako zpráva, kterou si naoko pročítala.

Náhle však zbystřila. Vestibulem procházeli dva muži.

Ten menší, drobnější a nervóznější na sobě měl džíny a pomačkanou khaki větrovku. Svíral v ruce odřenou počítačovou brašnu, jako by to byla nějaká vzácnost.

Druhý muž, vyšší, silnější a starší, byl oblečený v nepadnoucím černém obleku a ostražitě se mračil. Člověk obeznámený s asijskou etnologií by v nich možná vytušil Korejce. Randi Russellová to věděla jistě. Pán v obleku byl agentem severokorejské státní policie. Ten v bundě byl Franklin Sun Chok, korejský Američan třetí generace, absolvent Kalifornské univerzity v Berkeley a zaměstnanec Laboratoře Lawrence Livermora. A také zrádce.

Právě kvůli němu CIA rozmístila po celém Tichém oceánu své agenty včetně Randi, kteří měli za úkol sledovat jeho nekalou činnost a v případě potřeby mu v ní aktivně napomáhat.

Randi beze spěchu zavřela desky a vrátila je do kabelky. Vytáhla pero a zaškrtlá na účtu na stolku číslo svého pokoje. Vstala, vykročila do haly a vydala se po stopě obou mužů.

Šéf hotelové dopravy před budovou směřoval hosty do houfu taxíků přistavených v ulici Dong Chang an Jie, přesycené smogem a automobily.

Sun Chok nastoupil chvatně do taxíku jako první. Agent severokorejské bezpečnosti nejprve přešel bedlivým zrakem okolí vchodu do hotelu, a teprve poté jej následoval. Randi cítila, jak kolem ní prolétl jeho mrazivý pohled.

Než taxík s Korejci odjel, odvracela oči. Vzhledem k načasování dobře věděla, kam mají namířeno. Nemusela se zbytečně snažit o nepřetržitý kontakt. Asi o minutu později dala řidiči jiného taxíku instrukce, aby ji odvezl na pekingské letiště. Použila přitom lámanou čínštinu, která se nacházela hluboko pod úrovní její znalosti tohoto jazyka.

Zatímco se malý volkswagen prodíral hysterickým provozem v oblasti Zakázaného města, Randi otevřela mobilní telefon a zmáčkla nastavené číslo.

„Haló, pan Danforth? Tady Tanya Stewartová. Jedu na letiště pro pana Bellermana.“

„Dobře, Tanyo,“ odvětil Robert Danforth, vedoucí kanceláře Kalifornsko-pacifické asociace v Pekingu. „Měl by přiletět letem číslo 19 s Cathay Pacific, tak aspoň zněla poslední informace. Je to bez záruky. Víte, jak to chodí v kanceláři v Los Angeles.“

„Jistě, pane. Dám vám vědět.“ Když Randi ukončila taneček podle předepsaných not, zaklapla telefon.

Robert Danforth byl ve skutečnosti vedoucí agent, který měl na starosti pobočku CIA v Pekingu, a Kalifornsko-pacifická asociace byla falešnou společností, jež poskytovala krytí agentům dočasně působícím v severní části pevninské Číny. Pokud šlo o pana Bellermana, existoval pouze jako fiktivní jméno, které se v posledních dnech objevilo v běžném obchodním styku Asociace.

Hovor mobilním telefonem posloužil dvěma účelům. Zaprvé mohl objasnit její počínání v očích čínské Státní bezpečnosti. Zadruhé naznačil jejím nadřízeným, že dva roky usilovné kontrarozvědné práce by mohly brzy přinést ovoce.

Když Franklin Sun Chok poprvé zablikal na obrazovkách CIA, byl to postgraduální student fyziky v Berkeley pracující v obří Laboratoři Lawrence Livermora. Pilný a mimořádně inteligentní mladík, který se ve volném čase mimo jiné zajímal o mezinárodní odzbrojení a svůj etnický původ.

Ani jedna z těchto věcí u mladého amerického intelektuála nijak zvlášť nepřekvapovala, vzhledem k přísně tajné povaze většiny práce v laboratoři byl však podroben namátkové prověrce. A spustilo se poplašné zvonění.

Vyšlo totiž najevo, že Sun Chok udržuje blízké styky se skupinkou korejských nacionalistů působící na akademické půdě v Berkeley, která hlasitě podporovala sjednocení rozdělené země a stažení Spojených států z poloostrova. Hlavně však sloužila jako krycí organizace pro severokorejskou špionáž v USA.

Randin taxík se zařadil do dlouhé šňůry vozů proudících přes mýto k letištní dálnici. Asi o deset aut vpředu spatřila taxi vezoucí Sun Choka a jeho osobního strážce. Všechno šlo zatím hladce.

Sun Chok se stal předmětem intenzivního tajného sledování. Byli mu v patách, prohledali a odposlouchávali mu byt a monitorovali mu rovněž

telefon a internet. Zanedlouho se potvrdilo, že skutečně provádí špionáž pro vládu Korejské lidově demokratické republiky.

Důkazy by stačily na vydání zatykače, ale CIA to odmítla a rozhodla se Sun Chokovy zrady využít.

Randi pohlédla na hodinky a zachmuřila se. Pokud dopravní zácpa bude nadále trvat, Korejci i ona budou mít problémy. Pak se v duchu pokárala za hloupost. Letadlo do Pchjongjangu určitě neodletí, dokud na palubu nenastoupí jeho prominentní pasažéři.

Nepochybně k radosti svých severokorejských řídicích orgánů si Franklin Sun Chok v Laboratoři Lawrence Livermora vysloužil povýšení a spolu s ním i slušný platový postup, soukromou kancelář, sekretářku a lepší přístup k tajům výzkumu. Ve skutečnosti byl uvězněn v říši technologických přeludů, kterou vytvořila CIA.

Víc než rok dostával Sun Chok pečlivě dávkovanou potravu v podobě konkrétních, pravdivých, avšak nepodstatných informací. Vědecké objevy, které by se za pár měsíců stejně objevily ve vědeckých časopisech, a méně důležitá vojenská tajemství, která by zůstala v utajení jen do příštího kola kongresových jednání o rozpočtu.

Dychtivý a nevědomý jako ptáče hltající nabídnutého červa předával mladík informace svým kontaktům a budoval si u nich pozici cenného a důvěryhodného zdroje.

Když si spolupracovníci americké rozvědky monitorující severokorejská výzkumné programy všimli, že podkládané informace tamní režim skutečně využívá, bylo jasné, že lest se Sun Chokem zabrala. Byl čas zasadit úder.

Pekingské letiště vypadalo trochu jinak než supermoderní terminály jinde ve světě. Randi stojící pod tabulí odletů Korejce jen krátce zahlédla, jak vcházel do haly, ale víc ani nepotřebovala. Když je neviděla, oni nemohli vidět ji.

Až na tradiční množství policistů se samopaly panovala na letišti mírnější ostraha než kdekoli v Americe. Stačilo protáhnout tašku rentgenem a Randi mohla vstoupit do odletové haly. Zde se nemusela ničeho obávat. Nepřevážela zbraně ani žádné důmyslné hračky ve stylu Jamese Bonda. K tomuto úkolu nebylo ani jednoho zapotřebí.

Franklin Sun Chok, pevně chycený na háčku, získal ještě vyšší bezpečnostní „prověrku“ a s ní i práci na novém velkém projektu protiraketového obranného systému. Na Sun Chokův stůl začaly chodit vábivé informace o možných slabinách sítě.

Večer předtím, než Sun Chok odjel na zaslouženou dovolenou, zůstal v kanceláři dlouho a „uklízел si stůl“. Počítačovní odborníci CIA však

zaznamenali, že si vyhledal a stáhl dlouhou řadu zabezpečených datových souborů o protiraketovém systému.

Aniž to věděl, každý z jeho pokoutních počítačových přístupů byl přeměrován do řady dokonale zfalšovaných složek připravených právě pro tuto příležitost. Poté Sun Chok vyrazil autem na sever ke kanadské hranici, a nikoli do Las Vegas, jak napovídal svým kolegům.

Když Randi prošla bezpečnostní kontrolou, vykročila spolu s davu lidí obtěžkaných zavazadly. Byla zde méně nápadná, protože letiště zajišťovalo veškerou mezinárodní dopravu do Pekingu a mnozí turisté a obchodní cestující, kteří se kolem ní nyní hemžili, pocházeli z Ameriky či Evropy.

Společnost Cathay Pacific byla vybrána jako nejvhodnější dopravce pro mytického pana Bellermana, protože její nástupní vchody se nacházely hned vedle těch, které patřily Air Koryo. Randi zamířila do čekárny a usedla na místo, odkud mohla nenápadně sledovat Severokorejský vstup. Znovu vytáhla z tašky falešný spis a zaměřila na něj předstíranou pozornost.

Sun Chokův let napříč Tichým oceánem byl dlouhý a strastiplný. Z Vancouveru na Filipíny, z Filipín do Singapuru, ze Singapuru do Hongkongu a z Hongkongu do Pekingu. Dostat se do Pchjongjangu nebylo vůbec snadné. Dvakrát během cesty Sun Choka kontaktovali severokorejsí agenti, kteří mu předali padělané pasy, víza a průkazy, a v Hongkongu na něj čekal strážce z řad tajné čínské policie.

Na každé zastávce si ovšem Sun Choka nenápadně převzal také „stín“ ze CIA. Síť amerických agentů pokrývala všechny hlavní dopravní uzly Pacifiku a pozorně sledovala zrádcův postup. V Singapuru musel šéf místní pobočky dokonce narychlo intervenovat u místních úřadů, když Sun Choka kvůli špatně padělanému dokladu málem zatkl.

Randi Russellová byla posledním článkem v celém řetězu. Měla dohlédnout na závěrečnou část cesty Franklina Sun Choka do temnot.

Potajmu si mladého zrádce měřila. Neustále se ohlížel zpátky do haly. Báł se snad, že po něm na poslední chvíli někdo půjde? Nebo se v duchu vracel do Sanfranciské zátoky a myslel na byt, život a rodinu, které navždy opouští? Hlásit se k nějakému politickému ideálu je sice krásné, ale žít v jeho realitě je něco docela jiného.

Randi tu realitu velice dobře znala. V posledním „dělnickém ráji“ svého času pobývala a při vzpomínkách na něj se i dnes občas budila ze sna, zmáčená studeným potem.

Přemítala, jestli mladík svého rozhodnutí trochu nelituje. Jeho módní intelektuálské opovržení Spojenými státy možná začínalo dostávat trhliny. Snad jej dostihl stín důvodů, jež přiměly jeho rodiče k útěku na Západ.

Na podobné úvahy však bylo každopádně pozdě. U vchodu Air Koryo už čekala další delegace Korejců v černých oblecích: bezpečnostní oddíl z velvyslanectví KLDK v Pekingu. Shlukli se kolem Sun Choka, padlo pár strohých slov a pak Američana odvedli přistaveným tunelem k čekajícímu letadlu, kolem důstojníka Čínské lidové policie, jenž okázale předstíral, že mladého muže ani jeho eskortu nevidí.

Randi na okamžik zachytila zrádcův pohled, když se naposledy ohlédl a vzápětí zmizel.

Zavřela oči a hodnou chvíli nehnutě seděla. Úkol splněn.

Věděla, co bude dál. Informace obsažené v přenosném počítači Franklina Sun Choka i v jeho hlavě zamíří do severokorejského raketového programu. Budou slibovat reálnou možnost vybudování systému, který prorazí obrannou hráz USA a pak udeří proti obnaženým městům na americkém západním pobřeží.

Jedna nadějná stopa po druhé však dospěje do slepé uličky, ale až poté, co spolyká drahocenná procenta severokorejského vojenského rozpočtu a tisíce stejně drahocenných hodin výzkumu a vývoje. Korejci si nakonec uvědomí, že je nepřítel podvedl, že jejich špionážní tah byl ve skutečnosti časovanou bombou, kterou jim Spojené státy nastražily do zbrojního programu.

„Drazí vůdcové“ severní Koreje budou mít zlost. Na koho? No přece na Franklina Sun Choka. A se zlostí „drahých vůdců“ nejsou žádné žerty.

Randi prudce otevřela oči. Pokud si na své vzpomínky nedá pozor, noci zalité studeným potem se vrátí.

Z oken haly sledovala, jak staré letadlo Iljušin stoupá z letiště k finálnímu úseku Sun Chokovy poslední pouti. Vrátila se ke svému sedadlu a čekala, až přiletí spoj společnosti Cathay Pacific a vyklopí svůj obsah; teprve poté si zavolala.

„Pane Danforthe, tady Tanya Stewartová. Volám z letiště. Pan Bellerman nepřiletěl. Co mám dělat?“

V překladu ze špionského jazyka: zásilka byla úspěšně doručena.

Danforth teatrálně vzdychl. „V Los Angeles se znovu stávkuje! Zjistím co a jak, Tanyo. A teď byste se sem měla vrátit. Něco se vyskytlo.“

„A co?“

„Potřebují vás ve Státech. Máte se co nejdřív hlásit v kanceláři v Seattlu.“

Randi se zamračila. Co nejdřív do Ameriky? To byla změna plánu a dost zásadní. Po splnění úkolu měla ještě několik dnů zůstat v Číně a uchovat zdání obchodnice. Co se v Seattlu asi mohlo stát, že je to tak důležité?

„Už jsem vám začal zařizovat cestovní náležitosti,“ pokračoval Danforth. „Poletíte dnes večer s Asianou do Soulu a odtud se společností JAL. Budete mít rezervaci v hotelu Doubletree na letišti v Seattlu.“

„Rozumím, pane Danforthe. Mám se zastavit v kanceláři?“

„Ano. Dám vám letenky a můžeme projít základní body nového projektu. V Seattlu vás vyzvedne pan Smith. Dělá u jedné z našich partnerských společností a vy s ním budete spolupracovat.“

Randi se zamračila. Pan Smith? Ústřední zpravodajská služba CIA by takové krycí jméno nikdy nepoužila. Muselo být pravé.

Její obavy se prohloubily. To ne. To už snad ne!

SANFRANCISKÁ ZÁTOKA

Vyšinutý jedinec známý pod jménem „Znásilňovač ze Zátoky“ se uvelebil v sedadle a rozkošnický přemítal o další ženě, kterou zhanobí. Velký trajekt právě couval od zastávky v Market Street a muž měl tedy na přemýšlení plných padesát minut, než loď dorazí do Valleja. Těšilo ho, že dotyčná byla už v jeho spárech, i když o tom neměla nejmenší tušení.

Hromadné dopravní prostředky v oblasti Zátoky byly jeho soukromým lovištěm a stejně jako pět jeho předchozích útoků bude i tento uměleckým dílem, od předehty přes provedení až po únik před policií. Skutečná nádhra. Samotné zneuctění oběti bude už jen šlehačkou na dortu z kuchyně mistra cukráře.

Nikdy nenapadal stejnou ženu dvakrát. Protentokrát byl zaměstnancem, který se nedávno odstěhoval z města do vinařské oblasti severně od Zátoky a dojížděl lodí do práce. Toto zdání měl podpořit falešný průkaz i nový vzhled: prošedivělé spánky, brýle s kovovou obroučkou, svetr, pohodlné kalhoty a drahé tvídové sako se semišovými záplatami na loktech, sandály a tmavé ponožky. Všechno dokonale odpovídalo představě vryté do mysli každého hloupého policisty nebo strážného, který by ho snad chtěl zastavit.

Dokonce i obsah papírové tašky, kterou upjatě držel na kolenou, by při zběžné kontrole obstál: dvě plechovky vnitřní emailové barvy, sada štětců a pár krabiček šroubků a háčků, tedy věci, které by u čerstvého majitele domu nevzbudily žádnou pozornost. Nechyběla ani účtenka z obchodu s malířskými potřebami v centru San Franciska.

Mezi takovými předměty se cívká lepicí pásky a univerzální nůž snadno ztratily.

Při svých minulých útocích postupoval se stejnou pečlivostí. Naposledy se vydával za špinavého přihlouplého pobudu, předtím zase za zanedbaného řidiče kamionu a tak dále. Policie neměla tušení, po kom vlastně pátrá.

Svým způsobem byla škoda, že se nedočkal obdivu za své umění a talent.

Za hřmotu motorů rychlý trajekt uháněl nad vodami zátoky a jeho dvě přídě prořezávaly nízké vlnky jako ostré čepele nožů. V mlhavém soumraku za okny zářila světla pobřeží. Byl to poslední denní spoj, který

vyrážel v osm hodin, a rozlehlý prostor s dlouhými řadami sedadel pro cestující zel ze tří čtvrtin prázdnotou.

Žena, již poctil svou pozorností, seděla v první řadě vlevo. Spokojeně chroupala jablko zakoupené v lodním baru a zahloubaně si četla knihu opřenou o koleno nohy, kterou měla přehozenou přes druhou. Byla krásná jako všechny jeho dámy, Znásilňovač měl přece vkus. Vysoká bruneta se štíhlou postavou, ale plnými nadry, jejíž dlouhé havraní vlasy byly sepnuté do úhledného uzlu. Mohla mít něco přes třicet a její bezvadná hebká pleť byla lehce opálená a kypěla zdravím.

Když přátelsky klábosila s číšníkem za barem, šedé oči jí vesele jiskřily. Byla pravidelnou cestující. Každé úterý a čtvrtek přijížděla v deset hodin ráno z Valleja a vracela se poslední večerní lodí.

Co přesně ve městě dělala, v tom „Znásilňovač“ trochu tápal. Ale zjevně to byla žena dobře situovaná a moderní, její šaty totiž vždycky měly styl a vysokou kvalitu. Toho večera si oblékla elegantní kalhotový kostým šedé barvy, který jí ladil s očima i s černými lodičkami na jehlovém podpatku.

Až z ní strhá šaty, ty střevíčky by jí mohl nechat na nohou. Byla to krásná představa.

Plavbu si pravidelně krátila četbou knížky, kterou vytáhla z aktovky. Během týdne, kdy ji pozoroval, si pokaždé sedl tak, aby viděl názvy knih. Sliboval si od toho, že pronikne do její duše a získá další výhodu.

To, co spatřoval, jej však poněkud mátl. *Vzdušné zbraně zemí západního světa, Vojenský manuál hlavních bitevních tanků* a podobně. Dnes si pro změnu četla v omšelém svazku se zažloutlými stránkami v nějakém germánském jazyce. Podle ilustrací kniha pojednávala o využití jezdeckta při válečných konfliktech. Podobná témata se k tak noblesní dámě plné ženskosti vůbec nehodila. Za tu prapodivnou zálibu ji krutě ztrestá.

Trajekt zpomalil a směřoval k lodnímu kanálu Mare Island se zářivými světly města Vallejo na pravoboku a obrysy staré loděnice na levoboku. Velké naftové turbomotory ztišily své burácení do volnoběžných otáček, plavidlo kleslo hlouběji do vln a blížilo se k přístavišti. Reflektory stanice ostře svítily dovnitř čelním sklem.

„Znásilňovač ze Zátoky“ se připravil. Přišel čas na závěrečný akt.

Když scházeli po výstupních rampách a pokračovali kolem velké osmiúhelníkové budovy terminálu, sledoval svou kořist zpovzdálí. Přesně věděl, kam jde. Dodávka, kterou si vypůjčil, už stála vedle jejího luxusního šedého vozu Lincoln LS na odlehlém parkovišti. Když za sebou nechal světla stanice, na chvíli se zastavil, spěšně přemístil nůž s lepicí páskou do

kapes saka a nákupní tašku hodil do odpadkového koše. Účtenku v ní nechal. Ať se policisté honí za záhadným cestujícím – stejně se během několika hodin rozplyne.

Příště si možná zahraje na adventistu sedmého dne.

Jeho oběť nyní přecházela široký asfaltový prostor vyprázdněného parkoviště. Jediná věc, která by mohla oddálit její osud, byla přítomnost nějaké nežádoucí osoby. Ale vzduch byl úplně čistý. Kolem bez zájmu projelo několik aut a u autobusové zastávky o ulici dál se shlukla parta unavených dělníků. Ani výkřik by pravděpodobně nevzbudil pozornost.

Přidal do kroku a začal zkracovat odstup od ženy, jež se blížila ke svému vozu. Co nevidět se ocitne ve stinné mezeře mezi autem a dodávkou a bude šátrat v kabelce po klíčích, nepozorná a nanejvýš zranitelná. Za několik okamžiků už bude ležet pod dekou na podlaze jeho auta se zápěstími, ústy i kotníky omotanými lepicí páskou.

Vysoká bruneta vykročila kolem dveří řidiče lincolnu. U předního nárazníku se však prudce otočila zády k betonové hrázi parkoviště a aktovku i kabelku pustila na zem. Stála čelem k němu s pažemi volně založenými na břiše. V temnotě se zdálo, že se na něj posměšně usmívá.

„Z morálního hlediska bych měla nechat věcem volný průběh,“ pronesla sytým hlasem, v němž zaznívalo povýšené opovržení, „ale vážně si nechci zbytečně komplikovat život.“ Její tón klesl ještě o oktávu níž. „Takže to řeknu jen jednou. Běžte pryč a dejte mi pokoj.“

Ona ho brala na lehkou váhu! Podceňovala jeho schopnosti a myslela si, že se ho může jen tak zbavit. V jeho nitru vzkypěla živelná nenávist a přehlušila původní záměry, které se beztak zbortily. Ponořil ruku do kapsy, vytáhl z ní univerzální nůž a vysunul ostrou čepel. Vykročil dopředu a ucedil první zlostnou nadávku.

Žena až nelidsky rychle máchla rukou – spatřil jen rozmazanou šmouhu. Così ho prudce udeřilo do břicha a ozvalo se lupnutí. Chvilí stál zkoprnělý šokem a pak ucítil nesnesitelnou, palčivou bolest. Bezděčně upustil řezák, zlomil se v pase a sevřel útlou kovovou rukojeť nože zapíchlého v břiše.

Tohle... nebylo... v plánu.

Podlomily se mu nohy a padl koleny na popraskaný asfalt. Bodání šterkových kamínků přes nohavice vnímal jen jako matnou vzdálenou ozvěnu.

Ochromený mučivou bolestí uslyšel kroky klapající rozvážně směrem k němu. „Promiňte,“ pravil ten sžíravý hlas, z něhož šla nyní čirá hrůza, „ale myslím, že tohle je moje.“

Pak se mu pod zadek boty opřel o rameno a ostrým kopem ho srazil na záda. Vyšlehla poslední neuvěřitelná exploze bolesti, jak mu žena vyrvala dýku z probodnutého břicha, a pak upadl do bezvědomí.

O několik minut později kdosi zavolal z telefonního automatu na tísňovou linku 911 a nechal se spojit s policejní stanicí. Dispečer, který hovor přijal, uslyšel příjemně sytý ženský hlas: „Jeden zločinec ve výslužbě vám leží na parkovišti C u přístavu trajektu. Dost nutně potřebuje sanitku. Pokud porovnáte jeho DNA se ‚Znásilňovačem ze Zátoky‘, možná budete příjemně překvapeni.“

Valentina Metraceová, profesorka historie z Harvardu a Cambridge, zavěsila sluchátko a vykročila k vozu čekajícímu u chodníku. Když elegantní sedan tiše odplul směrem k dálnici, navolila cédéčko v přehrávači a z množství reproduktorů se tiše rozezněl výběr nejlepších písní Henryho Manciniho.

Po dvaceti kilometrech směrem do vinařské oblasti severně od Zátoky odbočil lincoln z hlavní cesty a zastavil před mříží ocelové brány vsazené do obvodové zdi, jejíž omítka měla šedorůžovou barvu. Vedle vrat se vyjímalá nenápadná bronzová tabulka.

SBÍRKA ZBRANÍ SANDOVAL

Otvírací hodiny: úterý-sobota 10-17

Po přiložení karty se brána samočinně otevřela a profesorka mohla pokračovat dovnitř. Pomalu minula tryskový letoun F2H Banshee stojící na podstavci u vchodu jako stráž i pěchotní tank Matilda vystavený na mohutné kamenné desce a blížila se k odbočce vedoucí k jejímu bytu.

Sbírka zbraní Sandoval vznikla na přelomu minulého století z osobní záliby bohatého potomka jedné ze starých kalifornských rodin. Za čtyři generace od svého založení zaznamenala velký rozmach a zařadila se mezi největší historické archivy výzbroje a válečných nástrojů ve Spojených státech amerických.

S prestižní pozicí její kurátorky se pojila řada výhod včetně hezkého přízemního služebního domku, který stál za rozsáhlým komplexem výstavních budov, knihoven a laboratoří restaurátorů. Když Metraceová zaparkovala v garáži, podnikla tradiční kontrolní rituál, a teprve poté prošla posuvnými skleněnými dveřmi vedoucími do kuchyně. Řady kontrolky na panelu poplašného zařízení, které dohlížely na rozvětvenou síť bezpečnostních systémů střežících muzeum, zářily uklidňujícím zeleným jasem.

Zapnula tlumené osvětlení kuchyně a položila aktovku i kabelku na snídaňový bar obložený karmínovými kachlíky. Byla ráda, že je doma, i když měla cestou menší potíže. Se vzdychnutím shodila z ramen sako a přetáhla přes levé zápěstí pružný pásek pochvy, kterou tam tajně nosila. Vytáhla z ní útlý vrhací nůž s černou čepelí a prohlížela si, zda se její lesklé okraje neponičily o kost nebo přezku opasku.

Hryzla se do spodního rtu a přemítala. Nemohla jen tak nechat tu skvělou drobnou zbraň v těle oběti, vždyť si ji vlastnoručně opracovala a vyvážila ve své dílně. Stejně jako všechny nože, které si vyrobila, i tento měl na čepeli její stříbrné iniciály. Musela si přiznat, že to od ní byl projev ješitnosti.

Otřela nůž o chlapovu bundu, ale to při dnešních možnostech kriminalistiky nestačilo. Stopy DNA na noži mohla odstranit ponořením do nádoby s benzinem a pouzdro hodit do ohně, ale pokud jí bývalý násilník neprokázal velkou službu a nevykrvácel dřív, než se k němu dostala záchranka, mohl dát policii její popis a číslo auta.

Znovu vzdychla. Nepůjde to jinak. Musí se spojit se svým řídicím důstojníkem. Státní zástupci v oblasti Zátoky uměli být paličatí, dokonce i v případech jasné sebeobrany. Mohli by jí naznačit, že to měla s útočníkem zkusit nejdřív po dobrém, a ne mu hned vrazit deseticentimetrovou dýku do dvanácterníku.

Pan Klein by určitě neměl radost, kdyby se ten incident dostal na veřejnost. Zakládal si na tom, že jeho tajní agenti naoko vedli spořádaný a nenápadný život. A ona jako profesorka historie měla zbraně znát jen teoreticky, a ne je umět bravurně používat.

Položila nůž i pochvu na bar a vykročila halou do kanceláře. Zde měla uloženou svou soukromou sbírku. Celou protější stěnu zaujímal vestavěná skříň se zbraněmi a další nabroušená ocel se blyštěla na tmavém obkladu z třešňového dřeva. Řada čepelí nesla její stříbrný podpis. Nad pracovním stolem se jako šavle kroutil naleštěný roh velké antilopy.

Člověk by očekával, že místnost bude působit mužským dojmem, avšak opak byl pravdou. Z jejího stylu čišely nenápadné ženské prvky – nenápadné, ale přesto silné a velice osobité.

Profesorka usedla za stůl a všimla si, že jí na záznamníku bliká nahraný vzkaz. Někdo jí volal na tajnou privátní linku. Zmáčknutím tlačítka zobrazila číslo volajícího a rozsvítila se předvolba oblasti Anacosta ve státě Maryland. Zvedla obočí. Alfu ani volat nemusela. Její skrytí zaměstnavatelé se s ní sami snažili spojit.

ÚSTŘEDÍ RUSKÉHO DÁLKOVÉHO LETECTVA, VLADIVOSTOK, POBŘEŽÍ TICHÉHO OCEÁNU

Major Grigorij Smyslov se opřel rukou o přístrojovou desku velitelského vozu GAZ hrkotajícího po cestě plné děr. Vyhlédl z bočního okna zmáčeného deštěm a zamračeně sledoval ubíhající zchátralé kasárny a opuštěné štábní budovy pod smutnou olověnou oblohou. Sloužit tu opravdu muselo být něco mimořádného... kdysi.

Obří komplex letecké základny byl pouhým stínem své slavné minulosti. Jen několik ze stovek parkovacích ploch lemujících jeho široké ranveje bylo dnes obsazených. Tam, kde dříve odpočívaly celé pluky štíhlých strojů Suchoj a Tupolev se šípovými křídly, zůstávalo v pohotovosti jen pár prořídlých eskader nervózně sledujících čínskou hranici.

Zbytek rozlehlého zařízení ani nebyl zakonzervován, ale ponechán napospas větru, rozkladu a liškám.

Smyslov patřil k takzvaným „novým Rusům“. Uvědomoval si základní bludy v jádru komunistického učení, které vedly ke zhroucení SSSR, a stále se upínal k naději, že se dožije konečného vítězství svobodného a demokratického Ruska na úrovni 21. století. Dokázal však pochopit hořkost v srdcích některých starých mazáků. Vzpomínali na dny plné slávy a úcty. Na dny, kdy nebyli celému světu jen pro smích.

Velitelský vůz zastavil před budovou ústředí Tichomořských vzdušných sil, masivní pevností z betonu skvrnitého od vody a rzi, která neměla žádná okna. Když Smyslov vystupoval, poslal řidiče pryč. Zvedl límec svrchníku proti chladnému ševelícímu dešti a vykročil po chodníku plném louží k hlavnímu vchodu.

Kousek před velkými bronzovými dveřmi se zastavil, poklekl a zvedl ze země malý kamenný úlomek. Byl to kousek betonu, čerstvě odštípnutý z čelní stěny domu. Takhle se rozpadala většina staveb staré sovětské architektury. Smyslov trochu zmáčkl a beton se mu rozdrobil mezi prsty. Ruský důstojník se smutně usmál a oprášil si z rukavic zbytky vlhkého písku.

Už ho očekávali. Jeden uctivý strážný ověřil jeho totožnost a vzal si od něj vojenskou čepici a kabát, druhý ho zavedl hlouběji do nitra ústředí. I

tato budova Smyslovovi připadala jen částečně obydlená, rozlehlé šedivé chodby totiž zely prázdnotou a v řadě kanceláří panovala tma.

Prošel i druhou bezpečnostní kontrolou a strážný ho předal upjatému štábnímu důstojníkovi, který ho zavedl do samotné vnitřní svatyně.

Hezky zařízená kancelář obložená dřevem patřila velícímu generálovi celé Tichomořské zóny dálkového letectva, muž sedící za mohutným stolem z tmavého mahagonu měl však ještě větší moc.

„Major Grigorij Smyslov z 449. zvláštního bezpečnostního pluku vzdušných sil. Pane generále, přišel jsem na váš rozkaz.“

Generál Baranov rovněž zasalutoval. „Dobré odpoledne, majore. Jak jste byl nepochybně poučen, žádný rozkaz jste nikdy nedostal. Vůbec tady nejste. Ani já tady nejsem. Tato schůzka se nikdy neodehrála. Rozumíte?“

„Jistě, pane generále.“

Baranovovy chladné šedé oči se do něj nemilosrdně zabodly. „Ne, majore, ničemu nerozumíte, ale brzy budete.“ Generál ukázal na židli naproti sobě. „Posaďte se, prosím.“

Když Smyslov přijal nabídnuté místo, nadřizený položil na černý kožený potah stolu tlustý spis a otevřel jej. Smyslov poznal svou vlastní zapisku, tedy služební záznamy. A věděl, co bude stát na titulní straně.

Jméno: Smyslov, Grigorij Andrejevič

Věk: 31

Výška: 199 centimetrů

Váha: 92 kilogramů

Oči: zelené

Vlasy: světlé

Místo narození: Berezovo, pohoří Ural, Ruská federace

Fotografie, jež doprovázela úvodní stránku, zachycovala výraznou a poměrně sympatickou směsici oblých i ostrých rysů a úzké, vcelku dobrosrdečné oči.

Co jiného *zapiska* obsahovala, Smyslov nevěděl. Byl to sice jeho život, ale posudky psalo letectvo.

Generál Baranov se prolistoval několika stránkami. „Majore, váš velitel pluku si vás cení vysoko. Tvrdí, že jste jeden z nejlepších důstojníků pod jeho velením, pokud ne jeden z nejlepších v celé armádě. Při pohledu do vašich materiálů s ním musím souhlasit.“

Generál vyhledal další stránku ve spisu. Nepodíval se do ní, ale do Smyslovovy tváře, jako by se snažil porovnat psaný záznam s mužem, který se za ním skrývá.

„Děkuji, pane generále,“ odpověděl Smyslov pokud možno neutrálním tónem. „Vždycky jsem se snažil být dobrý voják.“

„To se vám podařilo. Proto jste tady. Předpokládám, že vás velitel informoval ve věci letadla s kódem Miša 124 a úkolů, které pro vás z toho vyplývají.“

„Ano, pane generále.“

„A co vám řekl?“

„Že se mám jako zástupce Ruska připojit ke společné rusko-americké vyšetřovací skupině, která bude vyslána na místo zřícení letadla. Budu spolupracovat s podplukovníkem Smithem z armády Spojených států a několika dalšími americkými odborníky. Máme prohledat vrak letadla a zjistit, jestli na jeho palubě nezůstaly aktivní biologické zbraně. Máme také zjistit osud členů posádky a najít jejich těla. Veškeré stránky úkolu je třeba držet pod přísným utajením.“

Baranov přikývl. „Nedávno jsem se vrátil z Washingtonu, kde jsem domluvil parametry akce a zajistil vaše přidělení ke skupině amerických vyšetřovatelů. Co ještě víte?“

„Už nic, pane generále. Jen jsem dostal rozkaz přijít...,“ koutek Smyslovových úst se bezděčně zachvěl, „...na tuto schůzku, která se nekoná, pro poslední instrukce k úkolu.“

„Dobře, dobře. To je v pořádku.“ Baranov rozvážně pokýval hlavou. „Něco mi povězte, majore. Slyšel jste někdy o případu pátého března?“

Pátého března? Smyslov se zamračil. Když studoval na Gagarinově akademii, znal jednu barmanku, taková drobná prsatá zrzka to byla, a ta měla pátého března narozeniny, nebo snad jindy? Ale tam velící generál 37. strategické vzdušné armády určitě nemířil.

„Ne, pane generále. Nemám tušení, o čem mluvíte.“

Baranov znovu pokýval hlavou. „I to je v pořádku.“

Generál se zvedl od stolu a přešel kanceláří ke druhým dveřím. „Pojďte prosím se mnou, majore.“

Dveře vedly do malé instruktážní místnosti bez oken, v jejímž středu stál šedý ocelový stůl s mapou. Uprostřed stolu ležely šedé desky označené úhlopříčným oranžovým pruhem. Další čára – krvavě rudá – se táhla podél hřbetu.

Jako důstojník kontrarozvědky Smyslov okamžitě poznal označení dokumentu: přísně tajné. K nahlédnutí jen se svolením prezidenta.

Zalitoval, že už na sobě nemá kabát. V kanceláři i zasedací místnosti jako by se náhle ochladilo.

Baranov ukázal směrem ke spisu. „To je případ pátého března. Možná jde o nejdůležitější státní tajemství, které se naše země snaží uchovat. Vyzrazení sebemenší části obsahu těch desek znamená automaticky trest smrti. Rozumíte?“

„Ano, pane generále.“

„Ted' jste získal povolení. Přečtěte si to, majore. Brzy se pro vás vrátím.“

Baranov odešel a zamkl za sebou dveře.

Když Smyslov obešel stůl, teplota v místnosti jako by ještě víc klesla. Posadil se na šedou kovovou židli a přitáhl si k sobě spis. V hlavě mu hučelo. Pátého března? Pátého března? To datum mu něco připomínalo, ale nevěděl přesně co, možná nějakou událost z hodin dějepisu. Něco děsivého.

Otevřel složku, jíž chyběl nadpis.

Generál dopřál mladšímu důstojníkovi tři čtvrtě hodiny. Spis nebyl obsáhlý, ale Baranov si vzpomínal, jak on sám dvakrát procházel dokumenty v tichém úžasu, když k tomu dostal poprvé svolení.

Když tedy nadešel čas, Baranov znovu vstal a odemkl dveře instruktážní místnosti. Major Smyslov stále seděl u stolu, před sebou zavřený spis. Jeho opálená tvář byla bledá, oči se nezvedly. Jen rty šeptem opakovaly: „Ježíšikriste, ježíšikriste.“

„Já jsem to prožíval stejně, Grigoriji Andrejeviči,“ řekl Baranov mírně. „V celém Rusku je jen třicet dalších lidí, kteří znají plný obsah té složky. Vy a já jsme třicátý první a třicátý druhý.“

Generál za sebou zavřel, zajistil zvukotěsné dveře a posadil se na židli proti Smyslovovi.

Mladší muž vzhlédl a vzchopil se. „Jak zní moje rozkazy, generále? Moje skutečné rozkazy.“

„Zaprvé vám, majore, už ted' můžu říct, že zásobník s antraxem se pořád nachází na palubě letadla. Je zřejmé, že nebyl nikdy svržen do moře. To ovšem nehraje v záležitosti zdaleka hlavní roli. Jde tu o pátý březen!“

Smyslov svařtil obočí. „To si dokážu představit.“

„Jako člen amerického vyšetřovacího týmu budete naším vyslancem na ostrově Středa,“ pokračoval Baranov. „Budete našima očima a ušima. Spoléháme na vás, že na místě dobře vyhodnotíte situaci. Ale nebudete v tom sám. Jadernou ponorkou na ostrov míří speciální jednotka námořnictva vycvičená pro boj v polárních podmínkách. Její členové přistanou krátce

před vaším příjezdem, zaujmou pozice a zůstanou v utajení. Dostanete prostředky, abyste s nimi mohl komunikovat. Budou čekat na zprávy od vás.“

„Jaké... zprávy jim mám předat, pane generále?“

„O případu pátého března, majore. Politický důstojník letadla Miša 124 měl rozkaz zlikvidovat veškeré důkazy o případu na místě neštěstí. Měl ovšem také zničit letadlo i s nákladem antraxu. To zjevně neudělal. Kromě toho se komunikace s ostrovem Středa přerušila dřív, než přišlo potvrzení o sterilizaci.“

„Takže posádka nebyla zachráněna?“ zeptal se Smyslov tiše.

„Nešlo to,“ odvětil Baranov s ponurou jednoduchostí. „Můžeme se jen modlit, že odstranili veškeré doklady o případu pátého března dřív než... Vaším úkolem je ověřit, že to skutečně provedli. Pokud se tak stane, nebo ty důkazy zničíte vy sám, společná mise s Američany s cílem zneškodnit antrax může proběhnout podle oficiálního plánu.“

„Ale co když ty důkazy nebyly zničeny, nebo to nepůjde a ten podplukovník Smith a jeho lidé se k nim dostanou jako první?“

„Jestli se Američané dozvědí o případu pátého března, majore, nedostanou se z ostrova živí. To je úkol pro vás a četu *specnaz*.“

Smyslov vyletěl ze židle. „To nemyslíte vážně, generále.“

„Informace o pátém březnu se za žádnou cenu nesmí rozšířit do světa.“

Smyslov v duchu pátral po slovech a po jiných možnostech. „Pane generále... Dovedu plně pochopit kritickou povahu situace, ale proč nedáte vojákům speciálních jednotek rozkaz zmocnit se těch důkazů ještě před příjezdem Američanů?“

„Protože balancujeme na hraně! Američané o existenci letadla vědí. Zjistili, že je to jeden z našich Tupolevů 4. Teď vědí i to, že šlo o nosič strategických biologických zbraní. Kdybychom nasadili speciální jednotky, zákonitě by porušily místo katastrofy. Američané by poznali, že jsme je předběhli. Pojali by podezření. Došlo by jim, že se snažíme něco ututlat. Začali by klást otázky, které nikdy nesmějí padnout!“

Baranov frustrovaně zvedl ruce. „Svět se změnil, majore. Potřebujeme Američany jako spojence, ne jako nepřátele. Jestli se dozvědí o případu pátého března, budou z nás znovu nepřátelé.“

„Promiňte, pane generále, ale když naše armáda zabije americké občany, neskončí to stejně?“

Dlaň generálovy ruky pleskla o ocelový okraj stolu. „Likvidaci těch Američanů považujte za naprosto krajní řešení, za poslední možnost, jak

odvrátit absolutní krach. Vy se máte postarat o to, aby k ní nemuselo vůbec dojít. Spoléháme na vás, majore.“

Baranov stařecky vzdychl a znovu se opřel. „Ale pokud to bude nutné, nedá se nic dělat. Je to otázka nejmenšího zla, Grigoriji Andrejeviči. Pokud se zase ocitneme na kordy se Spojenými státy, Ruská federace může přežít. Ale jestli se svět i naši vlastní občané dozvědí o případu pátého března, s naší vlastí je amen!“

ANACOSTA, MARYLAND

Velká motorová loď se zjevila z mlhoviny nad řekou Potomac a pomalu směřovala k přístavišti, nedbajíc na křiklavě žluté cedule s nápisem SOUKROMÝ MAJETEK, VSTUP ZAKÁZÁN vztyčené na koncích mol. Když loď zajela na určené místo v doku, dva přístavní dělníci, tuctoví dlouhovlasí mladíci v pracovních botách, montérkách a větrovkách, se chopili lan.

Nic nenasvědčovalo tomu, že oba muži skrývají pod bundou automatickou pistoli a kormidelník lodi má pod sedadlem připravený samopal.

Hukot lodních motorů se ztišil do jemného předení, jak se spojky vrtulí uvolnily a pomocníci obratně uvázali lana na přídi i zádi. Poté přistavili k plavidlu schůdky a ze zaoblené kabiny jachty vystoupil jediný pasažér.

Fred Klein kývl na dělníky a vykročil po prknech mola vlhkých od mlhy. Přešel po široké štěrkové ploše suchého doku kolem plachet, pod nimiž na podvozcích a stojanech odpočívaly ztichlé výletní čluny vytažené na břeh, a pokračoval dál k jakémusi velkému skladišti bez oken.

Budova z tmavě zelených panelů vypadala jako nová. Ten dojem byl správný. Před dvěma lety tu ještě nestála. A za rok bude s největší pravděpodobností zase přemístěna jinam, nebo alespoň její obsah.

Bylo to ústředí a operační centrum Alfy.

Skryté televizní kamery sledovaly Kleinův příchod, a když přistoupil k těžkým protipožárním dveřím z oceli, magnetické zámky se automaticky odemkly.

„Dobré ráno, pane.“ ‚Vrátný‘ přijal Kleinův klobouk i svrchník a úhledně je pověsil vedle brokovnice, jež ležela na polici. „Dneska je tam sychravo.“

„To je pravda, Walte,“ odvětil Klein přívětivě. „Maggie už přijela?“

„Asi před půlhodinou, pane.“

„Jednou budu stejně rychlejší,“ zamumlal Klein jako pokaždé a zamířil na konec centrální chodby se žlutohnědými stěnami. Cestou nikoho nepotkal, jen tu a tam zaslechl tlumené hlasy a ševlení elektronických přístrojů pronikající pod dveřmi po obou stranách, jež svědčily o tiché pracovní činnosti.

U cíle chodby se nacházelo velitelské stanoviště.

Vnější kancelář byla technickým královstvím Maggie Templetonové. Místnosti napěchované počítači vévodil velký stůl s plochými monitory o velikosti třiaadvaceti palců. Další řada velkých obrazovek lemovala zadní stěnu místnosti. Jediné vyšlechtěná bonsaj a fotka zesnulého manžela ve stříbrném rámečku připomínaly, že Maggie Templetonová patří k lidskému rodu.

Blondýna vzhlédla od hlavního monitoru a usmála se na Kleina, který si protažením karty otevřel zabezpečený vchod. „Dobré jitro, Frede. Doufám, že jsi měl dnes hladkou cestu.“

„Pro mě asi nikdy hladká nebude, Maggie,“ odtušil Klein s úšklebkem. „Jednou dostanu toho sadistu, který přišel s geniálním nápadem umístit kancelář nejhoršího námořníka na světě do klubu jachtařů.“

Uchichtla se. „Ale musíš připustit, že je to výborná zástěrka.“

„Ani bych neřekl. Jsem věčně zelený a chce se mi zvracet, což mě jednou určitě prozradí. Tak co tu dneska máme?“

Templetonová se okamžitě přepnula do pracovního režimu. „Nasazení Trenta Brava zatím podle všeho probíhá dobře. Velitel skupiny hlásí, že jeho lidé i materiál už dorazili do Myanmaru a jeho vyslanec úspěšně navázal styk s vedením Karenské národní jednoty.“

Klein pokýval hlavou. Vytáhl kapesník a vyleštil si brýle od kapiček mlhy. „Něco nového ohledně operace na ostrově Středa?“

„Dnes večer se má Jon v Seattlu sejít s americkými členy svého týmu, s ruským kolegou se potká zítra na Aljašce. Výstroj už je předběžně připravená a podařilo se vypůjčit vrtulník od společnosti Pole Star.“

„Dělala CIA problémy s uvolněním slečny Russellové pro naše účely?“

„Ani ne, kromě obvyklého reptání, fňukání, nářků a stížností.“ Maggie zvedla oči od svých monitorů. „Jestli můžu něco říct, podle mě prezident Castilla už bude muset nějak řešit naše pracovní vztahy s bývalými zaměstnavateli.“

Klein vzdychl a znovu si nasadil brýle. „Možná máš pravdu, Maggie, ale slovy nesmrtelné Scarlett O’Harové: ‚Nechám to na zítra.‘ Máš tu ještě něco pro dnešek?“

„V deset hodin je plánovací porada s jihoafrickou akční skupinou a možná tě bude zajímat složka ‚K úvaze‘. Sestavila jsem seznam známých nelegálních obchodníků se zbraněmi, kteří by mohli mít zájem využít situace na ostrově Středa a samozřejmě i dostatek prostředků. Je to celkem zajímavá četba. Taky jsem na dotyčné a jejich organizace upozornila

všechny naše informační zdroje. Okamžitě nám mají hlásit jakoukoli jejich podezřelou aktivitu.“

„Výborně, Maggie, jako obvykle.“

Každý ředitel by měl mít asistentku, která dokáže číst jeho myšlenky a zároveň vidět dopředu.

Jeho vlastní kancelář, menší a zdaleka ne tak moderně vybavená, ležela za tou Maggiinou. Pár osobních drobností – zarámovaný plakát země z oběžné dráhy, reprodukce map z alžbětinské doby a velký globus z 18. století – mu neustále připomínalo, za co všechno má zodpovědnost.

Na nevelkém stole se tyčil jediný monitor, vedle něj ležel tác s kávovým servisem pro jednoho, nerezová termoska a vdolek s máslem přikrytý talířem.

Klein se usmál. Svlékl si sako a pečlivě ho pověsil přes opěradlo křesla. Usedl za stůl, nalil si první šálek kávy a poklepáním mezerníku na klávesnici oživil monitor.

Jak usrkával, po obrazovce se míhaly názvy jednotlivých souborů. Maggie je jistě seřadila podle důležitosti.

**** NELEGÁLNÍ OBCHODNÍCI SE ZBRANĚMI**

– NEBEZPEČÍ ZHN **

**** KRETEK GROUP ****

**** ANTON KRETEK ****

Následovala fotografie, počítačově zvětšená a zjevně pořízená s použitím velkého teleobjektivu. Byl na ní velký chlap s brunátnou tvář, který stál na palubě velké jachty a mračil se do fotoaparátu.

V Antonu Kretekovi se snoubilo množství protikladů. Jeho prořídle rusé vlasy kontrastovaly s bujným prošedivělým plnovousem. Široká ramena a dlouhé svalnaté paže doplňovalo chlupaté pивní břicho, jež vystupovalo nad jeho titěrnými plavkami. Kolem očí měl vějířky vrásek od smíchu, samotné oči však působily chladně a neprostupně, jako by patřily kobře královské.

Klein usoudil, že ten muž se možná doopravdy hodně směje, ale určitě věcem, které by většina normálních lidí nepokládala za vtipné.

Následoval jeden z obratně sepsaných souhrnů Maggie Templetonové, destilát všech možných dokladů o Kretekovi, v němž se instinktivně soustředila na to, co Klein potřeboval vědět o dotyčném i jeho organizaci:

Interpol ani další zpravodajské služby, které se o pašeráka zajímají, nemají jistotu, jestli je Anton Kretek jeho pravé jméno. Ten

údaj zanikl v chaosu při rozpadu Jugoslávie. Ví se jen, že je Chorvat a narodil se někde u hranic s Itálií.

Ve složitém balkánském místopisu jsou Chorvaté jižní Slované římskokatolického vyznání, kteří používají latinskou abecedu, na rozdíl od Srbů, jimž je vlastní pravoslaví a píší cyrilicí.

Pokud je známo, Kretek nevyznává zásady žádné církve. V prostředí rasových, náboženských a etnických vášní Balkánu je opravdovou raritou. Zdá se, že ho tyto věci nechávají chladným. Jako zločinec má jediný zájem: vlastní přežití a prospěch. Dosud byl v tomto úsilí nesmírně úspěšný.

Kretek se chlubí, že svůj podnik založil s jediným nákladákem puškových nábojů uloupených ze skladu jugoslávské armády. Během patnácti let se mu však podařilo vybudovat z Kretek Group pašeráckou skupinu, která počítá zisky v řádech milionů dolarů a zásobuje a živí veškeré ozbrojené konflikty na Blízkém východě a v oblasti Středozemního moře.

Kretek Group je nestálá jako chobotnice, která neustále odhazuje a zase obnovuje svá chapadla. Je známo, že Kreteka obklopuje uzavřená skupinka vedoucích kádrů a věčně se měnící síť žoldáků a nájemných skupin, které využije na pár operací a pak se jich zbaví.

Nestálá povaha Kretek Group je bezpečnostní opatření. Prostředníci, kteří zajišťují kontakt mezi „subdodavateli“ a jádrem Kretek Group, navíc nápadně často umírají násilnou smrtí nebo beze stopy mizí, proto je z právního hlediska velice těžké, ne-li nemožné dohledat souvislost mezi Kretekem a jeho jednotlivými akcemi.

Společnost také nemá žádné stálé sídlo. Jako už mnoho despotů před ním, i Kretek pochopil, že na jednom místě by nepřežil. Centrála jeho skupiny se neustále stěhuje po méně stabilních státech Balkánu, kde panuje volnější režim. Nikdy není pevným cílem. I když Kretek patří k vyznavačům hrubé síly, naučil se využívat moderních komunikačních prostředků, díky nimž může účinně řídit svou rozsáhlou činnost.

Mršina jeho rodné Jugoslávie poskytla Kretekovi první tučná sousta. V provincii Kosovo se srbští milicionáři a albánské oddíly navzájem vraždili výzbrojí, kterou jim Kretek bez předsudků dodával.

Po svržení Miloševiče a vynucení míru ze strany NATO Kretek rozšířil svou působnost jinam. Jeho hlavními zákazníky se staly bojující strany súdánské občanské války a teroristické skupiny na Blízkém východě.

Větší znepokojení však budí signály, že Kretek už není spokojen se zisky, které mu přinášejí konvenční zbraně. Objevují se náznaky, že Kretekova firma chystá vstup na trh s ABC: to jsou atomové, biologické a chemické zbraně. Lze se důvodně domnívat, že Anton Kretek by mohl v této nové sféře obchodu slavit stejný úspěch jako ve své předchozí trestné činnosti.

Na konci stručného přehledu byly zvýrazněny dva odstavce.

Poznámky pro p. ředitele:

A – Podle názoru asistentky je Kretek Group zářným příkladem organizace, která by mohla považovat nález letadla Miša 124 za vynikající příležitost. Je pohyblivá, pružná, ochotná riskovat a naprosto bez zábran.

B – Bez ohledu na současnou situaci na ostrově Středa je třeba zdůraznit, že Kretek Group je v současné době v podstatě záležitostí jednoho muže. Likvidace Antona Kreteka by s největší pravděpodobností vedla k rozpadu Kretek Group a zvýšení stability v řadě oblastí amerického zájmu. Proto je Anton Kretek podle názoru asistentky vhodným objektem trestné operace, pokud by se podařilo zjistit místo jeho pobytu a našly by se osoby vhodné pro „černou práci.“

Klein se pochmurně usmál – ženy umějí být krutější než muži. Maggie Templetonová se nejspíš nemýlila. Nepřítel skutečně mohl nosit podobu Antona Kreteka. Lidé jako on by dvě tuny volného antraxu považovali za báječnou příležitost.

A Maggie měla asi pravdu ještě v něčem jiném: bez Antonů Kreteků by se na světě žilo líp.

VÝCHODNÍ POBŘEŽÍ JADERSKÉHO MOŘE

Nastal odliv, moře bylo nízko a potrhánymi mračny nad širokým pásem tmavého udusaného písku probleskovaly hvězdy. Pláž pokrývaly duny prorostlé trsy travin tenkých jako vlásek, z nichž čněla řada prostých betonových kvádrů. Opuštěné pevnůstky ponechané napospas mořským ptákům byly zhmotněním paranoidních preludů Envera Hodži, jehož smrt nikdo neoplakával.

Za dunami se tyčily albánské kopce s nevlídnými hvozdy.

Nocí zarachotily převody a dvě vozidla, starý nákladňák mercedes s kulatým předkem a menší a novější Range Rover, se pomalu spustila po hrbolaté stezce vedoucí k pláži. Na cestu jim svítily jen slabé parkovací reflektory.

Na pláži se malý konvoj zastavil. Z korby mercedesu seskočili dva muži v plandavých kalhotách a hrubých kožených bundách albánského dělnictva a zaujali střelecké pozice u cesty. Oba třímali chorvatský samopal Agram s těžkým válcovým tlumičem přišroubovaným k pahýlu hlavně.

Bylo vysoce nepravděpodobné, že by někdo tak časně zrána zabloudil na tuto zapadlou část pobřeží. Ale pokud by se tak stalo, zemřel by, ať policista či rolník.

Auta vyrazila po pláži a zhruba po kilometru zastavila na nejširší a nejrovnější pískové ploše. Z roveru i kabiny nákladňáku vyskákali půltucet dalších ozbrojenců, kteří se pustili do série dlouho nacvičovaných kroků.

Zatímco dva muži zůstali stát vedle kapoty zaparkovaného roveru a pozorovali oblohu, ostatní se rozptýlili po pláži a vytvořili improvizovanou přistávací dráhu.

Zlomením a zatřesením oživil chemické svítící tyčinky a jejich konce vložili do krátkých měděných trubiček, které pak ve dvou dlouhých řadách zapíchali do písku. Během několika minut se do noci rozzářila bleděmodrá naváděcí světla ranveje. Zpoza dun je nebylo vidět, ale z výšky se nedala přehlédnout.

Muži se vrátili k autům a čekali s prsty na svých pistolích a samopalech.

Když se ručičky hodinek posunuly k určené hodině, rozlehl se krajinou hukot leteckých motorů a kolem se mihl okřídlený stín. Letěl souběžně s pláží a měl zhasnutá světla. Velitel skupiny, mohutný muž s rezavým,

trochu prošedivělým plnovousem oblečený do manšestráků a tlustého svetru, namířil na letadlo Aldisovu signální lampu. Dva krátké záblesky, pomlka a pak zase dva.

To byla další ze sebezáchovných zásad Antona Kreteka: osobně dohlížet na co největší počet operací přímo v terénu. Díky tomu lépe poznal komu věřit a koho se zbavit.

Letadlo Dornier D-28 se dvěma motory a vysoko posazeným křídlem udělalo další kolečko nad přistávací dráhou na pláži a pak konečně přistálo. S motory ztišenými do tichého vrnění se sneslo z nebe a dosedlo mezi řady svítivých tyčinek, jeho podvozek vymrštil do vzduchu syčící oblak vlhkého písku.

Kretek znovu namířil lampu a navedl letoun tak, aby zastavil vedle nákladních aut. Vrtule stroje dál kmitaly, ale boční nákladové dveře se otevřely a vyvrhly jedinou postavu.

Ten muž byl drobný, snědý a neklidný. Palestinský Arab, jehož roztěkané oči zjevně nedůvěřovaly prostředí, ve kterém se ocitl, ani partnerům.

„Dobrý večer, příteli, dobrý večer,“ zahlaholil velký zrzek do hluku leteckých motorů. „Vítejte v naší krásné Albánii.“

„Vy jste Kretek?“ zeptal se Palestinec.

„Z toho mě často obviňují,“ odpověděl Anton Kretek a položil lampu na kapotu Range Roveru.

Arab neměl náladu na žerty. „Máte materiál?“

„Proto tady přece jsme, příteli.“ Obchodník se zbraněmi vykročil k nákladnímu vozu značky Mercedes. „Můžete se přesvědčit.“

Ve světle jediné baterky Kretekovi muži vykládali z korby těžké bedny z tmavého voskovaného kartonu označené cyrilicí a mezinárodním symbolem pro výbušniny. Pokynul jim, aby dali jednu bednu stranou, otevřel sklápovací lovecký nůž a prořízl žlutou lepicí pásku.

Nadzvednutí víka odhalilo napěchované bloky o velikosti cihel zabalené ve voskovém papíru. Pod ochranným obalem se ukrývala hutná hmota připomínající tmel v barvě margarínu.

„Plastická trhavina Semtex vhodná k vojenským účelům,“ ukázal Kretek na náklad. „Dvanáct set kilo. Necelé tři měsíce stará a naprosto spolehlivá. Zaručeně bude zabíjet Židy a přiblíží vaše smělé dobrovolníky k branám ráje, kde na ně čeká dvaasedmdesát panen.“

Arab škulbl hlavou vzhůru a v jeho tmavých pronikavých očích zaplála jiskra zlosti. Zlosti fanatika, na kterého si dovolil obyčejný prodavač.

„Když mluvíte o svatých bojovnících Mohameda a osvoboditelích palestinského lidu, budete tak činit s úctou!“

Zrak pašeráka zbraní potměl a ochladl. „Všichni něco osvobozujeme, přáteli. Já například dávám svobodu penězům. Vy máte zboží, já dostanu svoje prachy a Mohamed ať táhne k čertu i s celým palestinským lidem.“

Arab se chystal vybuchnout, ale pak si všiml kruhu sverepých balkánských obličejů, které se stahovaly kolem ozářené plochy. Mrzutě vytáhl z náprsní kapsy naditou žlutou obálku a hodil ji na otevřenou bednu s trhavinou.

Kretek obálku okamžitě shrábl. Když ji otevřel, spočítal úhledně svázané balíčky eur a uklidnil se. „V pořádku,“ řekl nakonec. „Můžete nakládat.“

Půldruhá tuna výbušniny mířila na palubu dopravního letadla, jehož posádka usazovala a přivazovala smrtící náklad. Během několika minut naložili i poslední bednu a arabský zákazník se za ní vysoukal bez jediného slůvka či pohledu na rozloučenou. Dveře trupu se zabouchly, vrtule letadla se divoce roztočily a ovály překupníků proudem vzduchu s příměsí písku.

Dornier se znovu rozjel po slabě ozářené dráze. Pak se vznesl vstříc černému nebi, udělal obrátku a vystoupal nad Jaderské moře. Jeho motory postupně utichaly v dálce.

Kretekovi pochopové se vydali posbírat svítící tyčinky. Za hodinu či dvě veškeré stopy po letadle vymaže přicházející příliv.

Kretek a jeho důvěrník znovu ztěžka vykročili k Range Roveru.

„Tohle se mi moc nelíbí, Antone,“ řekl Mihail Vlahovič a přehodil si samopal přes rameno. Bývalý důstojník srbské armády měl ještě méně vlasů než Kretek, menší postavu a kulatý obličej. Patřil k vybrané elitě bojovníků, kteří směli obchodníkovi tykat. „Hraješ s nimi riskantní hru.“

Vlahovič byl také jedním z mála lidí, kteří směli otevřeně zpochybnit rozhodnutí Antona Kreteka, aniž by za to zaplatili životem.

„Čeho se bojíš, Mihaile?“ Kretek se bodře zasmál a plácl svého pobočníka po rameni. „Počkali jsme na jejich letadlo? Počkali. Dodali jsme slíbené zboží? Dodali. Dostali jsme dohodnutou platbu a oni odletěli. Všechno jsme do puntíku splnili. A co se stane dál? Kdoví?“

„Ale tohle bude už jejich druhý ztracený náklad. Arabové určitě dostanou podezření!“

„Pchá, Arabové jsou přece vždycky podezíraví. Vždycky si myslí, že je někdo chce napálit. To se může hodit. Dalo by se toho využít.“

Kretek se zastavil u dveří spolujezdce. Sáhl staženým okénkem dovnitř a otevřel schránku v palubní desce. „Až budeme s Džihádem vyjednávat o

prodeji dalších zbraní, svalíme vinu na příhodnou oběť. Namluvíme jim, že na Balkáně působí agenti izraelského Mossadu a snaží se přerušit tok zbraní na Blízký východ. Jestli Arabové někoho nenávidí, tak jsou to hlavně Židi. Budou jediné rádi, že je můžou obvinít ze ztráty své munice.“

Kretek se narovnal a zvedl šedou kovovou krabici o velikosti kartonu cigaret. Vysunul teleskopickou anténu, zapnul přístroj a rozzářila se zelená kontrolka.

„Ty to chceš hodit na Židy, Antone?“ zeptal se Vlahovič skepticky.

„No a co? Je to přece pravda, ne? Za všechno můžou Židi. Naši kamarádi teroristi jsou skvělí zákazníci. Dobře nám platí za zbraně a výbušniny, které jim prodáváme. Zaslouží si znát pravdu...“, Kretek zvedl bezpečnostní pojistku uprostřed ovládacího knoflíku vysílače, „...i když ne úplně celou. Není potřeba se zmiňovat o hromadách peněz, které dává Mossad, aby ty zbraně a výbušniny nedorazily na místo určení.“

Kretek mozolnatým palcem stiskl tlačítko. V nočních temnotách zareagoval na elektronický impuls jeden z balíčků plastické trhaviny.

Nad Jadranem vzplálo rudé světlo a ozval se vzdálený třesk mohutného výbuchu. Dornier i jeho posádka se rázem proměnily v páru.

„V tom spočívá tajemství dobrého obchodu, Mihaile,“ řekl Kretek s uspokojením. „Člověk se vždycky musí snažit vyhovět co nejvíc zákazníkům.“

Starobylá farma s kamennými stěnami vyrostla už před narozením Napoleona a téměř tři staletí ji obývaly střídající se generace stejné rodiny.

Ve Spojených státech by ji považovali za historickou památku. V Albánii to byl jen jeden z řady zchátralých domů ve zchátralé zemi.

Posledních zhruba padesát let různé vlády slibovaly obyvatelům farmy, že jim „už brzo“ zavedou elektřinu, ta sem však dorazila teprve nyní v podobě vrčících generátorů Honda, jež napájely sídlo Kretek Group.

Slamníky a prostý nábytek domácí výroby v jedné z vlhkých ložnic nahradily skládací stoly, satelitní telefony a vysílačka pracující v kmitočtu postranního pásma. Ostraha, jejíž maskované hlídky chránily farmu před veškerými vlivy okolního světa, si zřídila stan ve stáji a dopravní sekce ukřívala své vozy v dalších staveních.

Členové hlavního oddílu byli na provizorní podmínky zvyklí. Nikdy nezůstávali na stejném místě více než sedm dní v řadě. Jeden týden trávili ve vile letoviska na rumunském pobřeží, další v nejvyšším patře luxusního hotelu v Praze, třetí na palubě rybářské lodi brázdící Egejské moře nebo jako nyní na zatuchlé kamenné farmě v Albánii.

Nikdy neposkytnout nepřátelům pevný cíl, tak zněl jeden z receptů Antona Kreteka na přežití. Nutkání užívat si pohodlného života, který by mu jeho úspěchy umožňovaly, bylo sice silné, občas téměř neodolatelné, ale obchodník se zbraněmi věděl, že tudy vede cesta do pekel.

Jeho podřízeným navíc neškodilo, když se na vlastní oči přesvědčili, že „starý pán“ má stále ostříží zrak a žulovou pěst a nebojí se umazat od krve. Pomáhalo to upevňovat disciplínu.

„Jak to šlo?“ zeptal se Kretekův šéf komunikace, když překupník prošel nízkými dveřmi do kuchyně propojené s obývacím pokojem.

„Jako po másle, kamaráde,“ zavrčel Kretek vlídně. „Můžeš vyřídít Palestincům, že zboží je na cestě. Ovšem jestli dorazí...,“ Kretek se ušklíbl a pokrčil širokými rameny.

Muži sedící kolem hrubého stolu uprostřed síně věděli, že by se měli zasmát.

Až na osamocenou žárovku visící z trámu vypadala místnost jako skanzen 18. století: nízký strop, špinavé bílé zdi a široké ohniště sloužící k vaření i topení, v jehož zčernalém srdci doutnal slabý ohýnek. Prkna na podlahách byla po staletích ošlapaná dohladka a nízký hlavní vchod s vysokým prahem měl za cíl alespoň na chvíli zpomalit útoky banditů a nepřátel rodiny, kteří se při vstupu nutně museli praštit do hlavy.

Nemohl však rodinu ochránit před bandity, které si sama pozvala do domu. Majitel farmy a jeho čtrnáctiletá dcera tiše postávali u krbu a spoléhali na pokoru, odvěkou obranu prostých rolníků.

„Glesko, ty moje sladká, čekala jsi s horkým čajem na návrat svého rytíře? Dát si poránu něco teplého přijde vždycky vhod.“

Dívka mlčky zvedla konvici z mřížky na ohništi, přinesla ji ke stolu a naplnila jednu ze zašlých matných sklenic silným černým čajem, který nechala dvakrát vyluhovat. Kretek padl na volnou židli vedle sklenky a sevřel dívčiny hýždě přes levnou bavlněnou sukni. „Díky, lásko, zahřeju se tvým dobrým čajem a za chvíli, až dokončím práci, zahřeju i tebe.“

S žertovně smyslným zamručením ji přitáhl k sobě a zabořil tvář mezi její téměř neznatelná řadra. Jeho komplicové se znovu hurónsky zasmáli.

V očích otce se objevil záblesk bezmocného vzteku, hned však zase pohasl. Měl velkou radost, když se mu podařilo pronajmout farmu těm lidem za víc peněz, než by si vydělal za pět let tvrdé dřiny. Tehdy netušil, že bude pronajímat i svou jedinou dceru. Ale byl Albánec a rozuměl řeči zbraní. Pravidla určovali ti, kdo měli zbraně, a tito muži byli ozbrojení po zuby. Však ona to přežije, všichni to přežijí. Albánští rolníci měli už od nepaměti jednu hlavní zbraň, a tou byla výdrž.

Kretek pustil děvče a nasypal si do čaje cukr z popraskané misky na stole. „Přišlo něco nového, zatímco jsem předával zásilku, Crencleu?“

„Jen jeden e-mail, pane.“ Šéf komunikace mu podal přes stůl jediný potištěný list. „Na vaši osobní adresu a ve vaší šifře.“

Kretek rozložil papír a přečetl si vzkaz. Houština jeho vousů se pomalu roztáhla vlčím úsměvem.

„Dobrá zpráva od rodiny, přátelé,“ pravil nakonec. „Velice dobrá zpráva.“

Hraná bodrost vyprchala a Kretek zvedl oči, náhle vzdálené a pozorné. „Crencleu, sděl našim lidem v Kanadě, že polární operace běží podle plánu a že mají co nejrychleji pokračovat v přípravě. Povolejte ozbrojenou skupinu do nástupního místa ve Vídni. Mihaile.“

„Ano, pane,“ odvětil jeho výkonný důstojník rázně. Bylo zřejmé, že starý vlk je znovu na stopě a tentokrát je v sázce nejbohatší kořist v historii celé organizace. Když Vlahovič před pár dny poprvé slyšel o polárním plánu, nebyl si vůbec jistý. Připadal mu příliš odvážný, jako střelba do neprostupné temnoty. Ale pokud by se jej podařilo uskutečnit, mohl vynést pohádkový zisk. I sverepý Srb už dostával zlatou horečku.

„Oznamte všem oddílům, ať se sbalí a připraví k přesunu. Chci vyrazit...“ Kretek se odmlčel a šlehl pohledem k ohništi a útlé tiché postavě stojící vedle něj. Albánská rasa se nikdy nepyšnila krásnými ženami a tahle malá žába nepatřila k výjimkám, ale byla tady, byla mladá a navíc zaplacená. „Chci vyrazit za hodinu a půl.“

Mohl si od Glesky vybrat drobnou odměnu za své peníze, než dívka i se zbytkem rodiny zahyne při tragickém požáru farmy.

MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ SEATTLE-TACOMA

Podzim přinášel na severozápad Tichomoří nepříjemné mlhy. Přistávací světla letadel směřujících k ranvejím protínala nízká mračna jako pomalé komety. Vrcholky hotelů podél letiště se ztrácely v padajícím soumraku a jejich zářící okna získávala v mlžném oparu zlatavou svatozář.

Jak bublina výtahu stoupala po stěně vysokého hotelu Doubletree, Jon Smith si všimal ostrých hran a detailů utápějících se ve tmě. Měl na sobě vzorně nažehlenou zelenou uniformu a byl sám. To se ovšem mělo brzy změnit. Za pár okamžiků se setká se členy svého týmu. Jedním zcela cizím a druhým ne úplně přátelsky nakloněným.

Výběr kolegů nemohl řediteli Kleinovi vyčítat. Jeho volba byla logická. S Randi Russellovou už v minulosti pracoval. Podíleli se spolu na tolika akcích, že se zdálo, jako by zvrácený osud úmyslně znovu a znovu proplétal jejich životní cesty. Smith ji uznával jako prvotřídní agentku se zkušenostmi, odhodláním a vysokou inteligencí. Měla řadu podivně protichůdných nadání, a když si to situace žádala, dokázala si počínat s překvapivou tvrdostí.

Ale prožila si své.

Dveře výtahu se hlučně rozestoupily a Smith vkročil do předsálí střešní restaurace vyvedené v tlumených odstínech růžové a bronzové. Hosteska vzhledla od svého stupínku.

„Já jsem Smith. Slečna Russellová by tady měla mít objednaný stůl.“

Hosteska zvedla obočí a chvíli si ho s nepokrytou zvědavostí měřila. „Ano, pane. Tudy, prosím.“

Odvedla Smithe decentně osvětleným salonem. Jejich kroky ztišené tmavým kobercem nerušily bublání příjemné hudby a tiché konverzace. A pak Smith pochopil záblesk dívčiny zvědavosti.

Randi si vybrala stůl v zapadlém zadním koutě jídelny, částečně odstíněný od ostatních hostů okrasnou květinovou stěnou. Bylo to místo zajišťující soukromí žádoucí pro tichou plánovací poradou, která se tu měla odehrát.

Stejnou službu by však poskytlo i milencům a Smithe nečekala schůzka s jednou mimořádně krásnou ženou, ale hned se dvěma.

Smith se v duchu trpce pousmál. Doufal, že hosteska setrvá u své představy milostné trojky. Neměla tušení, jak daleko je od pravdy.

„Ahoj, Randi,“ začal, „neměl jsem tušení, že umíš řídit helikoptéru.“

Zvedla oči od stolu a chladně přikývla. „Ty o mně ještě nevíš věci, Jone.“

První vteřiny nebyly nikdy lehké. Staré rány se stále ozývaly. Přestože doktorka Sophie Russellová byla její starší sestrou, připomínaly spíš dvojčata. Postupem času si byly čím dál podobnější, až to nahánělo hrůzu.

Někdy přemítal, co Randi při pohledu na něj asi vidí. Určitě nic příjemného.

Dnes přišla celá v černém sametu. Sako, sukně i boty ladily s její oslnivou krásou a podtrhovaly zlatistou mnohotvárnost jejích vlasů. Její tmavé oči na něm chvilkově ulpěly, ale hned se zase odvrátily. „Pane podplukovníku, tohle je profesorka Valentina Metraceová.“

Druhé oči měly šedou barvu a sledovaly ho zpod ofiny lesklých havraních vlasů s klidným zaujetím a náznakem humoru ukrytým kdesi v hlubinách. Profesorka byla rovněž v černém. Večerní saténové šaty obepínající útlou, avšak půvabně oblou postavu prozrazovaly, že jejich majitelka toho pod nimi příliš nenosí. „Bydlet v motelu musí být peklo,“ řekla a natáhla k němu paži. Její hluboký hlas nesl stopy přízvuku, snad britského.

Ruku mu podávala dlaní dolů, ne aby jí potřásl, ale aby jen lehce sevřel její štíhlé prsty, jako když členka královské rodiny přijímá hold dvořana.

Bylo zřejmé, že Valentina Metraceová si dobře uvědomuje, že je atraktivní, a ráda tuto skutečnost mužům připomíná.

Napětí povolilo a Smith na chvíli stiskl nabídnutou ruku. „Radši vám svoje křestní jméno odhláskuju, aby nedošlo k omylu,“ prohodil žertovně.

Objednal si pivo, Randi už před sebou měla bílé víno a profesorka Metraceová martini. „Takže,“ ztlumil hlas, aby se nemohl donést k nejbližšímu obsazenému stolu, „řeknu vám, jak to bude. Zítra ve tři čtvrtě na devět odletíme spojem Alaskan Airlines do Anchorage. Tam na nás bude čekat kompletní výstroj a helikoptéra. Taky se tam setkáme s naším ruským kolegou, majorem letectva Grigorijem Smyslovem. Z Anchorage poletíme do Sitky. Tam se setkáme s lodí *USS Alex Haley*, což je ledoborec Pobřežní stráže, který nás dopraví na dosah ostrova Středa.“

„Kdo jsme?“ zeptala se Randi. Pro člověka nezasvěceného do jejich zvláštního řemesla by to znělo jako poněkud zvláštní otázka.

„Krycí historka zvolená pro tuto operaci nám celkem dobře umožní vystupovat pod pravou totožností,“ odpověděl Smith. „Já jako

podplukovník a lékař Jon Smith budu zastávat pozici patologa mise pracujícího pro oddělení evidence padlých na ministerstvu obrany. Mým hlavním zájmem bude vyzvednutí a soudní identifikace těl členů posádky.

Profesorka Metraceová bude také v podstatě sama sebou, to znamená civilní historickou poradkyní, která má smlouvu s ministerstvem obrany. Jejím údajným úkolem bude určení samotného letadla, kdyby šlo o vrak stroje B-29 z výzbroje vzdušných sil USA. Major Smyslov má – opět zdůrazňuji, že jen jako – stejné poslání, pokud by se z letadla vyklubalo ruské TU-4. Budeme vytvářet zdání, že původ bombardéru je stále neznámý, alespoň do té doby, než se dostaneme na místo neštěstí.

A to nejlepší nakonec. Randi, ty jsi nájemná pilotka ve službách Národního úřadu pro oceány a atmosféru. Expedice na ostrově Středa je mezinárodní vědecký projekt a Úřad spolu s americkou Pobřežní stráží mu poskytuje logistickou podporu. Do toho spadá i doprava lidí na místo a zpátky. Ty a loď *Alex Haley* tam jedete proto, abyste členy expedice odvezli do bezpečí před nástupem polární zimy. Klidně můžeš používat vlastní jméno, falešné doklady dostaneš spolu s výstrojí.“

Její oči se na okamžik sklopily ke stolu. „Myslíš, že můžu vědět, pro koho ve skutečnosti dělám?“

Smith litoval, že jí nemůže odpovědět jinak. „Jsi civilní nájemná pilotka pracující pro Národní úřad pro oceány a atmosféru.“

Doslova cítil, jak to v Randi vře. Její nadřízení už si jistě stačili domyslet, že v oboru tajných operací působí další hráč. Jakási nová elitní skupina pracující mimo rámec CIA, která si však může kdykoli sáhnout do jejích zdrojů. Z předchozích osobních zkušeností navíc Randi nepochybně poznala, že Smith je členem této organizace. Pro zkušenou agentku muselo být potupné, když nesměla znát pravdu. Jon však v této věci neměl na vybranou. O Alfě směli vědět jen určené lidé, a řečeno bez příkras, úkolem Randi Russellové nebylo vědět, nýbrž poslouchat.

„Rozumím,“ pokračovala upjatě. „Předpokládám, že při téhle operaci budu dostávat rozkazy od tebe.“

„Ode mě, nebo od profesorky Metraceové.“

Randi sebou škubla a zadívala se na Metraceovou. Tmavovlasá agentka jen zvedla obočí a sklenku a naposledy se napila martini.

Čím dál tím líp. Podřízené postavení, jež Randi při nadcházejícím úkolu čekalo, mohlo jen dál prohloubit její hořkost. Před čím ho onehdy varoval ten instruktor boje v horách? Že zapomíná velet? Panebože, měl by se hezky rychle rozpomenout.

„Profesorka Metraceová bude při operaci působit jako moje zástupkyně. Kdybych z nějakého důvodu nebyl po ruce, má plnou rozhodovací pravomoc ve všech stránkách mise. Je to jasné?“

Randi mu znovu bezvýrazně pohlédla do očí. „Naprosto, podplukovníku.“

Když se dočkali jídla, každý snědl svou večeři téměř beze slov. Smith si objednal lososa, zatímco Randi Russellová se spokojila s lehkým salátem. Jediným, kdo si jídlo skutečně vychutnával, byla očividně Valentina Metraceová, která hltala steak i pečené brambory s labužnickou vervou.

A byla to právě ona, kdo se pak nad kávou vrátil k tématu nadcházející mise.

„Jeden z průzkumných satelitů Keyhole získal jasný snímek místa zřícení letadla,“ řekla a vytáhla z kabelky sadu fotografií. „Díky tomu si můžeme udělat mnohem lepší představu o tom, co nás čeká, než z pozemních obrázků od vědecké expedice.“

Smith se zamračil na kopii leteckého snímku. Bylo na něm zřetelně vidět, že zřícený bombardér je skutečně přesným klonem amerického stroje B-29. Útlý torpédovitý trup a zakulacená pilotní kabina to jednoznačně dokazovaly.

„Víte jistě, že je to jejich letadlo?“ zeptala se Randi, jako by četla Smithovi myšlenky.

Historička přikývla. „Hm. Většinu namalovaných znaků smyly bouře, ale na špičce pravého křídla pořád můžete rozeznat rudou pěticípou hvězdu. Není pochyb, že je to letoun TU-4 Býk. Přesněji řečeno strategická útočná verze TU-4A určená pro dopravu atomových nebo biologických zbraní. A navíc, byl to bombardér pro Ameriku.“

Smith zvedl oči. „Pro Ameriku?“

„Letadlo speciálně upravené k útokům na cíle ve Spojených státech. Bylo odstrojené a odlehčené, aby mělo co nejdelší dolet.“ Valentina sáhla přes stůl a přejela pěstěným nehtem po hřbetu letadla. „Jak můžete vidět, zrušili taky veškeré střílny a na křídlech i v zadní pumovnici instalovali přídavné palivové nádrže.“

Vzhledla od snímku. „I takto vylepšené TU-4 však mělo velice omezenou schopnost mezikontinentálního doletu. Stroje ze sovětských základů na Sibiři útočící přes pól by jen tak tak dosáhly cílů v severních státech USA. Navíc by šlo o jednosměrné mise. Nezbylo by jim palivo na zpáteční let.“

„Rakety naplněné lidmi,“ prohodil Smith.

„Tak nějak, nic lepšího ovšem Stalin v té době neměl.“

„Ale jak se k nim vůbec dostal?“ zeptala se Randi zmateně. „Pokud vím, za druhé světové války to byly naše nejlepší bombardéry. Určitě jsme je Sovětům jen tak nedali.“

„Dali, ale nechtěně,“ odvětila historička. „Brzy po zahájení strategického útoku proti japonským ostrovům musely tři stroje B-29 přistát ve Vladivostoku kvůli poškození z bojů nebo poruše motoru. Posádky i letadla padly do rukou Rusů, kteří v naší válce proti Japonsku zaujímalí neutrální postoj. Členy posádek se nám nakonec podařilo získat zpět, ale bombardéry nám nikdy nevrátili. Namísto toho Stalin nařídil Andreji Tupolevovi, jednomu z největších leteckých konstruktérů Ruska, aby pro sovětské dálkové letectvo vyrobil dokonalou kopii B-devěťadvacítky.“

Trpce se usmála. „Byl to možná nejneuvěřitelnější projekt zpětného inženýrství v dějinách lidstva. Historikové letectví, kteří měli příležitost exempláře TU-4 prozkoumat zblízka, si vždycky lámali hlavu nad drobným kulatým otvorem vyvrtaným v přední hraně levého křídla. Nikdy nepřišli na to, k čemu měl sloužit. I Rusové tvrdili, že nevědí, jakou plnil funkci. Odpověď zní přitom jednoduše: dírka byla na letadle B-29, které použili jako předlohu ke zhotovení plánů, a tak ji otrocky okopírovali. Přitom šlo nespíš o stopu po střele z japonského kulometu. Jenže Stalin výslovně prohlásil, že chce přesnou kopii Superpevnosti, a co strýček Joe chtěl, to taky dostal!“

Pomalou přejížděla prstem po obrysech křídel vraku. „Letadlo zřejmě dopadlo na břicho a sklouzlo po ledovci. A podle ohnutí vrtulí se dá předpokládat, že v době zřícení motory běžely.“

Smith se zakabonil. „Jestli to tak je, proč potom došlo k havárii?“

Valentina zavrtěla hlavou. „To netuším, nevědí to dokonce ani oslovení experti. Poruše ve vzduchu, bojovému poškození ani srážce nic nenasevřuje. Všechny ovládací panely jsou na svém místě a letadlo nenese ani stopy požáru, ať už před nárazem, nebo po něm. Můžeme spekulovat, že jim došlo palivo a pilot chtěl přistát na ostrově, dokud měl dostatečný výkon k řízenému sestupu a přistání.“

„Ale pak by přece měli před přistáním dost času, aby vyslali nouzový signál, nebo ne?“ zeptala se Randi.

Profesorka Metraceová pokrčila útlými rameny. „Skoro to tak vypadá, že? Ale podmínky rádiového spojení kolem severního pólu bývají zrádné. Třeba narazili na magnetickou bouři nebo mrtvou zónu, která jim znemožnila vysílání.“

Jejich tichá soustředěná debata na chvíli utichla, jelikož ke stolu přistoupila servírka a dolila jim šálky kávou. Když mohli opět bez obav pokračovat, Randi se zeptala na posádku letadla.

„Žili, alespoň nějakou dobu.“ Valentina znovu poklepala na fotografii. „S trochou nadsázky to bylo skoro hladké přistání. Členové posádky určitě vystoupili. Dokonce o tom máme důkaz. Z pravoboku sundali přídavný motor. Tady vidíte, jak leží na ledu vedle křídla. Zřejmě ho odmontovali, aby mohli vypustit z nádrže olej a založit s ním signální oheň.“

„Ale co se s nimi stalo?“ nedala se Randi odbýt.

„Jak říkám, slečno Russellová, nějakou dobu museli přežít. Určitě měli spací pytle, teplé oblečení a příděl potravin pro případ nouze. Ale nakonec...“ Profesorka znovu pokrčila rameny.

Za okny restaurace se válela hustá mlha a sklem pronikl dovnitř závan chladu. Ztroskotat v zimě a věčné polární temnotě, to opravdu nebyla příjemná smrt. Příliš hezkých způsobů umírání však Smith neznal. „Jak velká ta posádka asi byla?“

„V odstrojeném TU-4 sloužilo přinejmenším osm mužů. V přídě byl velitel letadla, druhý pilot, bombometčík, který zároveň vykonával funkci politruka, pak navigátor, palubní mechanik a radista. V ocase byste našli obsluhu radaru, možná jednoho nebo dva pozorovatele a kulometčíka.“

Za Valentininými ocelově šedými očima se zatřepotala myšlenka. „Ráda bych se podívala na munici těch ocasních zbraní,“ zamumlala téměř neslyšně.

„Dostanete příležitost, profesorko,“ odpověděl Smith.

„Radši mi říkejte Val,“ odpověděla s úsměvem. „Profesorku používám, jen když se snažím udělat dojem na grantovou komisi.“

Smith souhlasně kývl. „Tak fajn, Val, svědčí něco o tom, že antrax je stále na palubě?“

Zavrtěla hlavou. „Těžko říct. V TU-4A nesoucím biologické zbraně by se zásobník nacházel tady, v přední pumovnici. Jak vidíte, trup je neporušený. Vlastní ochranná nádoba by byla vyrobena z nerezové oceli a měla by konstrukci podobnou plášti bomby, dostatečně pevnou, aby přežila aspoň středně silný náraz.“

„Nemohlo něco uniknout?“ otázala se Randi. „Myslím z toho zásobníku. Třeba byla posádka ve vzduchu vystavena účinkům antraxu, a proto musela přistát.“

Smith zatřásl hlavou. „Ne. To můžeme vyloučit. *Bacillus anthracis* je patogen působící poměrně pomalu. I při vysoké koncentraci spor v uzavřeném prostředí by se inkubační doba plicního antraxu pohybovala od

jednoho do šesti dnů. Antrax má navíc dobrou odezvu na velké preventivní dávky antibiotik. V roce 1953 už Rusové měli přístup k penicilinu. Posádka letadla s nákladem biologických zbraní byla určitě vybavená pro možnost náhodného vystavení infekci. Antrax je nebezpečný jen v případě, že člověk není připraven s ním bojovat nebo ho včas nerozpozná.“

„Jak nebezpečný?“

„Velice. Bez okamžité léčby činí úmrtnost na inhalační antrax devadesát až devadesát pět procent. Jakmile nakažené spory zasáhnou mizní uzliny a začnou šířit toxiny, i při dokonalé lékařské péči včetně antibiotik je pořád pětasedmdesátiprocentní pravděpodobnost smrti.“

Smith se opřel na židli. „Asi nemusím zdůrazňovat, že budu mít v lékárnice tolik doxycyklinu, že by to vystačilo pro menší armádu. Taky vezu sérum, které dokáže zajistit krátkodobou imunitu. Jako zaměstnanec Institutu infekčních chorob mám proti antraxu samozřejmě očkování. Jak jste na tom vy?“

Obě ženy na něj překvapeně pohlédly a zavrtěly hlavou.

Smith se smutně pousmál. „No jo, takže jestli se někde setkáte s takovým pěkným našedlým práškem, radši ho přenechte mně.“

Valentina Metraceová zvedla pečlivě tvarovaná obočí. „Ani by mě nenapadlo odporovat, podplukovníku.“

„Při první instruktáži jsem slyšela, že na palubě letadla by se mohly nacházet dvě tuny biologických látek,“ řekla Randi. „Jakou účinnost by takové množství mohlo mít?“

„Řekněme to takhle, Randi. Do kabelky by se ti vešlo tolik antraxových spor, že bys mohla zamořit celý Seattle. Náklad letadla Miša 124 by stačil k zasažení celého východního pobřeží Spojených států amerických.“

„Tedy při dokonalé distribuci látky,“ upřesnila profesorka Metraceová. „S tím je u biologických a chemických zbraní největší problém. Mají totiž tendenci ulpět na jednom místě a člověk jich devadesát procent vyplývá nadarmo.“

Módní vzhled historičky ostře kontrastoval s probíraným tématem, ale její neochvějná sebejistota napovídala, že těmto otázkám skutečně rozumí. „V letadlech TU-4 Rusové používali rozprašovací systém suchého aerosolu. Bombardér byl v podstatě obří práškovací letadlo. Trysky v krytech motorů nabíraly a stlačovaly proud vzduchu, který putoval potrubím ke sběrným kanálkům nádrže. Tady vzduch strhával práškové spory z ochranné nádoby a rozprašoval je otvory pod křídly. Ve srovnání s vlhkým rozprašováním to byl celkem primitivní systém se špatným dávkováním, ale k jeho výhodám patřila jednoduchost a celkem nízká

hmotnost. V závislosti na výšce vypuštění a převládajícím směru větru se tímhle způsobem dal zasáhnout pás o šířce desítek a délce stovek kilometrů, kde by pak desítky let nemohl nikdo žít.“

„Desítky let?“ Randi se zatvářila zděšeně.

Valentina přikývla. „Spory antraxu jsou neskutečně odolné mršky. Milují organické prostředí bohaté na dusík, jako je běžná zahradní hlína, a nechutně dlouhou dobu tam přežívají.“

Odmlčela se a lokla si kávy. „U břehů Skotska leží jeden ostrůvek, který Velká Británie za druhé světové války využívala k pokusům s biologickými zbraněmi. Ten ostrov byl teprve nedávno prohlášen za bezpečný pro znovuosídlení člověkem. Menší prostory, například budovy, se dají odmořit pomocí chemikálií. Nevěřili byste, jaké divy s antraxem dokáže běžné chlorové bělidlo z drogerie. Ale velké oblasti, jako jsou celá města nebo zemědělská půda...“ Historička zavrtěla hlavou.

„Pokud je antrax pořád na palubě toho letadla, mohl po padesáti letech ztratit nakažlivost,“ dodal Smith. „Ale nesmíme zapomínat, že je v ochranné nádobě a působí na něj polární chlad. Díky tomu zmrzl v suchém prostředí bez kyslíku, které je doslova ideální pro dlouhodobé uchování. Neumím říct, v jakém stavu jsou teď spory antraxu.“

Valentina Metraceová znovu povytáhla své výrazné obočí. „Jednu věc bych dokázala říct s naprostou jistotou, podplukovníku. Nechtěla bych být tím, kdo vytáhne zátku a podívá se dovnitř.“

Smith sjížděl výtahem po fasádě hotelu a do očí mu opět začínala zářit nesčetná světla ulic i domů, jak skleněná bublina kabiny klesala z horních pater zahalených mlhou.

Kéž by se tak snadno mohla projasnit i jeho mysl. Nadcházející akce vypadala náročně, ale vcelku jednoznačně, jako jedna z těch, které člověk zvládne prostě tím, že si dá pozor a nebude se dopouštět nerozvážných chyb.

Smith si však připadal, jako by se znovu ocitl v zajetí mlhy. Všechno v jeho bezprostřední blízkosti bylo jasné a zřetelné, ale dál se táhla neprostupná zeď, která mohla ukrývat netušené obzory.

Jak mu to řekl ředitel Klein? „Vycházejte z toho, že ve hře je ještě něco jiného. Zjistěte co.“

Musel tedy zůstat ve střehu a být připraven, že by se něco mohlo znenadání vynořit z mlhy.

Ještěže měl v zádech kvalitní lidi. Valentina Metraceová byla... zajímavá. Za svých školních let žádnou podobnou profesorku neměl.

Skrývala v sobě tajemství, jimž chtěl přijít na kloub. Jelikož byla jedním z Kleinových volných agentů, musela být ve svém oboru výjimečně dobrá.

A opět se mohl opřít o Randi. Nespoutanou, odvážnou a soběstačnou ženu, o níž ani na okamžik nezapochyboval. Bez ohledu na osobní hořkost nebo zlost, které vůči němu cítila, by ho jistě nezhradila. Bez odmítnutí by splnila svěřený úkol i s nasazením vlastního života.

A právě to mu dělalo největší starosti. Smith byl osobně svědkem toho, jak Randi Russellová přišla o valnou část svého světa, až měl někdy nepříjemný pocit, že je předurčen přihlížet i její smrti. Nebo ji dokonce sám zavinit. Tohle neblahé tušení v něm vyklíčilo pokaždé, když se společně podíleli na některé operaci.

Zlostně zavrtěl hlavou. Nesměl se poddávat strachu. Co se má stát, stane se a on na tom beztak nic nezmění. Teď před sebou měli důležitou práci.

Dveře výtahu cinkly a otevřely se. Vůz Ford Explorer, který si vyzvedl v půjčovně, čekal na parkovišti před hotelem. Když Smith procházel halou, udělal si menší odbočku. Vstoupil do proskleného křížence trafiky s prodejnou suvenýrů a koupil si *USA Today* a *Seattle Times*. Každý agent se instinktivně snaží získat co nejvíc informací o prostředí, v němž se pohybuje.

Když se vrátil do vestibulu, na chvíli se zastavil a přelétl novinové titulky. Jeho agentské peří se rázem naježilo.

Novináři zřejmě neměli o čem psát, a tak se na titulní stranu *Timesů* dostala krátká tisková zpráva ministerstva obrany. Týkala se společné americko-ruské vyšetřovací skupiny směřující k vraku záhadného letadla, které se zřítilo kdesi v Arktidě. Nechyběl čas odjezdu ze Seattlu ani přesný popis trasy a dopravních prostředků.

Ten článek byl velice dobrou zástěrkou jejich mise se všemi náležitými údaji. Neinformovat o ní média by znamenalo vyvolat nežádoucí podezření.

Smith jej však vnímal jako výkřik do tmy. Kdo jej asi uslyší?

Randi Russellová klesla na okraj postele v hotelovém pokoji. Bezcílně přejela rukou přes zlatavý přehoz a v myšlenkách těkala mezi minulostí a budoucností.

Jistě, byla dobrá pilotka, nebo alespoň slušná, ale ani zdaleka nestrávila ve vzduchu tolik hodin, aby se mohla považovat za přebornici v létání v polárních podmínkách. Ale to byla vždycky potíž CIA. Člověk přiznal, že umí spravit kapající kohoutek, a všichni si hned mysleli, že může řídit protipovodňový projekt.

Samozřejmě tomu nahrávala i osobní hrdost, která vždycky udusila odpověď: „Ne, tohle nezvládnou.“

A už vůbec by něco takového neřekla Jonu Smithovi.

Jaké prokletí ji s tím chlapem pořád spojuje?

Nadosmrti si bude pamatovat nejhorší hádku, kterou kdy měla se svou starší sestrou, ten mrazivý vztek, když se Sophie objevila se zásnubním prstýnkem od Smithe, a spršku ostrých slov, kterou na Sophii vychrlila, než vyběhla z jejího bytu. Jak jí to mohla udělat? Taková zrada!

Nejhorší bylo, že Sophie se vůbec nebránila. „Jona moc mrzí, co ti způsobil, Randi,“ řekla tenkrát a usmála se tím svým moudrým a posmutnělým úsměvem starší sestry, „víc než si dokážeš vůbec představit nebo připustit.“

Randi to skutečně nemohla pochopit, dokonce ani teď ne.

Začala si rozepínat zip na jedné ze semišových bot, když vtom se ozvalo lehké zaklepání. Znovu zip zatáhla, přešla ke dveřím pokoje a opatrně nahlédla do kukátka.

Hleděl na ni pár klidných přimhouřených očí. Šedých očí.

Randi odemkla zámek i zástrčku, odjistila řetízek a vytáhla zpod dveří klín v podobě mokrého a zmuchlaného papírového kapesníčku. „Děje se něco, profesorko?“ zeptala se a otevřela.

„To právě nevím,“ odvětila Valentina Metraceová chladným tónem. „Přišla jsem, abych to zjistila. Musíme si promluvit, slečno Russellová, konkrétně o vás.“

Randi trochu zaskočeně ustoupila a historička se kolem ní protáhla do místnosti. „Je tady bezpečno?“ otázala se zhurta.

„Žádné štěnice jsem nenašla,“ odpověděla Randi, zavřela a znovu zamkla. „Je tu čisto.“

„Fajn, takže můžeme přejít k věci.“ Valentina zamířila doprostřed pokoje, ruce překřížené na prsou. Náhle se otočila čelem k Randi. „Co se sakra stalo mezi vámi a Smithem?“

U večere se profesorka Metraceová chovala s nenucenou přívětivostí a nepůsobila jako bůhvíjak výrazná osobnost, teď však zjevně přepnula do útočného režimu. Její oči se proměnily v ocel a Randi si uvědomila, že i bez podpatků je bruneta o hezkých pár centimetrů vyšší.

„Nemám ponětí, o čem to mluvíte, profesorko,“ odtušila zaraženě. „Mezi podplukovníkem Smithem a mnou nejsou žádné problémy.“

„Ale prosím vás, slečno Russellová. Ještě nikdy jsem s vámi ani se Smithem nepracovala, ale vy dva už jste se v minulosti potkali. Taky je

celkem jasné, že oba musíte patřit k předním členům Klubu, jinak byste tu nebyli. Stejně tak je zřejmé, že se mezi vámi něco stalo.“

Zatraceně! A Randi si myslela, jak dobře to dokáže utajit. „S tím si nemusíte dělat starosti, profesorko.“

Metraceová netrpělivě zavrtěla hlavou. „Slečno Russellová, já jsem profesionálka. To znamená, že nepracuji s lidmi, kterým nevěřím, a právě teď nevěřím nikomu. Než v téhle akci podniknu další krok, chci vědět, co přesně se sakra děje mezi mými budoucími kolegy... A dopodrobna!“

Randi poznala taktický manévr, který její sokyně použila: bojovnost, pravděpodobně předstíraná, a pak náhlý bleskový výpad. Metraceová požadovala informace, ale nejen to. Zjišťovala a zkoušela Randinu reakci.

Agentka CIA se snažila potlačit nával zlosti. „Nejlepší bude, když tu záležitost proberete s podplukovníkem Smithem.“

„Přesně to mám v úmyslu, vážená. Ale ten teď zrovna není po ruce, na rozdíl od vás. Navíc se mi zdálo, že Smith zvládá situaci líp. To vy s ním máte problém. Nechcete se svěřit?“

Ta ženská se chovala nesnesitelně, což byl nepochybně i její záměr. „Můžu vás ujistit, že mé případné předchozí styky s podplukovníkem Smithem žádným způsobem neovlivní naši současnou práci.“

„To posoudím já,“ odvětila Metraceová úsečně.

Randi cítila, že se přestává ovládat. „Měla byste to posoudit tak, že to vůbec není vaše věc!“

„Chránit si vlastní kůži, to tedy je moje věc, slečno Russellová, a věřte, že se jí věnuji s láskyplnou péčí. A zrovna teď vidím rozhádanou skupinu, která kvůli osobním neshodám může zmařit akci ještě dřív, než začala. Patřím ke specialistům mise a jako taková jsem nenahraditelná. Předpokládám, že o podplukovníku Smithovi platí totéž. Takže Černý Petr zůstává holce z vrtulníku. Ujišťuji vás, vážená, že náhradu najdeme snadno. Až se otočím a vyjdu odsud, velice rychle to poznáte!“

Konfrontace se kriticky vyhrocovala. Obě ženy však cítily, že pokud by padla první rána, nezůstalo by jen u kočičího souboje se škrábanci a fackami, ale jedna či druhá by byla během pár vteřin mrtvá nebo těžce zmražená.

Randi se nakonec zhluboka a rozechvěle nadechla. K čertu s tou ženskou, k čertu s Jonem Smithem, k čertu s ní samotnou.

„Před deseti lety jeden mladý voják, kterého jsem milovala, sloužil u mírových sil v Africkém rohu. Po jeho návratu domů jsme se měli brát. Ale jednoho dne chytil jednu z mnoha afrických chorob, se kterou se lékařská věda tehdy teprve seznamovala. Převezli ho na nemocniční loď

námořnictva a svěřili do péče jednoho vojenského doktora, který tam tehdy sloužil.“

Valentina se nepatrně uvolnila. „Podplukovníka Smithe?“

„Tenkrát byl ještě kapitán. Stanovil chybnou diagnózu. Myslím, že za to vlastně ani nemohl. Jen pár odborníků na tropické nemoci by tu chorobu v té době rozpoznalo. Jenže můj snoubenec zemřel.“

Do místnosti se vrátilo ticho. Randi se znovu zhluboka nadechla a pokračovala: „O něco později major Smith potkal moji starší sestru Sophii. Taky byla doktorka, mikrobioložka ve výzkumu. Zamilovali se do sebe, plánovali svatbu a on ji přesvědčil, aby k němu šla pracovat do Lékařského institutu infekčních chorob. Vzpomínáte na epidemii viru Hádese?“

„Samozřejmě.“

Randi upírala oči na tapetu s tuctovým vzorkem. „Institut byl jedním z prvních ústavů, které dostaly za úkol pokusit se izolovat chorobu a nalézt lék. A při práci na vývoji protilátky se sestra nakazila.“

„A také zemřela.“ Hlas Valentiny Metraceové se soucitně zmínil. Zkouška skončila.

Randi konečně mohla pohlédnout druhé ženě do očí. „Od té doby jsem s Jonem spolupracovala na řadě různých úkolů. Zdá se, že o sebe pořád zakopáváme.“ S trpkým pousmáním dodala: „Postupně jsem zjistila, že je to kvalitní agent a v podstatě fajn člověk. Taky jsem si uvědomila, že minulost je... minulost. Slibuji vám, profesorko, že ho budu jako velitele skupiny plně respektovat. Své práci rozumí. Jde jen o to, že vždycky, když se po nějaké době potkáme, musíme chvíli překonávat staré vzpomínky.“

Valentina pokývala hlavou. „Rozumím.“

Začala se otáčet ke dveřím, ale v polovině pohybu se zarazila. „Slečno Russellová, co kdybychom spolu zítra před odletem zašly na snídani?“

Na slůvko „spolu“ nepoložila žádný zvláštní důraz. Vyřkla je, jako by se předtím nic nestalo.

Randin úsměv byl tentokrát upřímný. „Moc ráda, profesorko. A říkejte mi Randi.“

„Já jsem Val. Omlouvám se, že jsem na vás tak vyjela. Nevěděla jsem jistě, jak na tom vy dva jste. Nechtěla jsem se zaplést do zbytků nějakého milostného románu.“

„Mezi Jonem a mnou?“ Randi se smutně zasmála. „Tak to nehrozí.“

Úsměv druhé ženy se zvýraznil. „Dobře.“

Když Valentina Metraceová odešla, Randi se zachmuřila. Nebyl důvod, aby ta černovlasá historička měla z její poslední odpovědi takovou radost.

NAD ÚŽINOU JUAN DE FUCA

Boeing 737-400 z flotily Alaskan Airlines přelétl nad pásem vody hustě posetým ostrůvky, který odděloval poloostrov Olympic a Spojené státy od ostrova Vancouver a Kanady. V obklopení mračen, jež mu olizovala břicho, se stočil na severozápad. Když se letadlo ustálilo ve své cestovní výšce, Jon Smith si odepnul bezpečnostní pás. Ranní let do Anchorage byl poloprázdný a on si mohl užívat místa bez souseda v prostorné řadě A hned za přepážkou kabiny.

Poprvé za celé týdny na sobě měl civilní šaty: uniformu vyměnil za džíny a obnošené sako ve stylu safari. Byla to příjemná změna. Když se ohlédl přes opěradlo, viděl Randi Russellovou a profesorku Metraceovou, které seděly kus za ním.

Randi se na něj zřejmě už nezlobila. Zvedla oči od příručky k řízení vrtulníku, kterou právě studovala, a krátce se na něj pousmála.

Profesorka také četla, nos zabořený v tlusté studii o vzdušných silách Varšavské smlouvy, z níž trčelo množství záložek.

Profesorka. Pořád mu to znělo zvláštně.

Jeho vlastní aktovka ležela pod sedadlem, naditá nejnovějšími poznatky o rychlé diagnóze a rozpoznání různých variant antraxu a jejich léčení. Za okamžik se jim chtěl věnovat, ale teď měl chuť si prostě jen pohodlně hovět, natáhnout nohy, zavřít oči a nechat se hřát sluncem proudícím přes okno kabiny. Věděl, že taková příležitost k odpočinku se mu už v nejbližší době nenaskytne.

„Můžu se posadit, Jone?“

Procitl z lehké dřímoty, do níž se ponořil. V uličce stála Valentina Metraceová s šálkem kouřící kávy v ruce a mírně pobaveným výrazem na tváři.

Smith se na ni usmál. „Proč ne?“

Protáhla se kolem něj do sedadla u okénka. Profesorka zřejmě patřila k ženám, jež se snaží být za každých okolností elegantní. Dnes ráno si oblékla přiléhavý černý svetr a lyžařské kalhoty a vlasy měla stažené do vkusného uzlu, který si očividně oblíbila. Smith se přistihl při úvahách, jak daleko by se asi ten tmavý lesklý vodopád spustil po jejích zádech, kdyby mu dala volnost.

Navzdory příjemnému rozptýlení se rychle rozhlédl a zkontroloval bezprostřední okolí. Řady sedadel naproti i za nimi zely prázdnotou a dopřávaly jim trochu soukromí.

I Valentina byla ostražitá, když totiž promluvila, její hlas zanikal v hučení turbín.

„Napadlo mě, že bychom mohli využít téhle šance a popovídat si, než se k nám přidá nová společnost. Povězte mi, podplukovníku, jak se budete chovat k našemu chrabrému ruskému kolegovi?“

Byla to velice dobrá otázka. „Dokud se neprokáže opak, musíme věřit tomu, že všichni bratři jsou stateční a všechny sestry počestné,“ odpověděl Smith. „Pokud usoudíme, že s námi Rusové jednají na rovinu, budeme k nim přistupovat stejně. Ale důležité je tam to slůvko ‚pokud‘. Máme jednat tak, jako by náklad byl skutečně na palubě, a vycházet z předpokladu, že Rusové mají v téhle věci ještě nějaký další zájem.“

Metraceová si usrkla kávy. „No, myslím, že to je jasné jak facka.“

Při hovoru se k sobě museli naklánět, aby jeden druhého slyšeli, a Smith si nemohl nevšimnout, že jeho zástupkyně krásně voní parfémem *Fleurs des Alpes* od Guerlaina. „Ale pokud se nás Rusové snaží napálit,“ Smith si propletl prsty na břiše, „oč jim jde? Co nám uniká?“

„Já bych to postavila takhle: jestli nám něco uniká, tak je to tím, že oni před námi něco tají,“ odpověděla Metraceová. „Zavolala jsem pár kolegům z oboru historie a zjistila jsem o tom leteckém neštěstí celkem zajímavé věci. Po skončení studené války nastala mezi vojenskými historiky na obou stranách konfliktu obrovská..., rusky se tomu říká *glasnost*. Najednou už jsme nemuseli brát ohledy na bezpečnostní rizika a mohli se otevřeně ptát, kdo, co a proč udělal. Většinou jsme dostávali odpovědi. Do dnešního dne byli naši kolegové z Ruské federace velice vstřícní, dokonce i v otázkách svých velkých vojenských trapasů, jako byly třeba potopené atomové ponorky nebo úniky nervových plynů. Ale v téhle věci ne. Do objevení vraku v Arktidě jsme v žádných záznamech vzdušných sil bývalého Sovětského svazu nenašli ani čárku o tom, že by se při výcviku v březnu 1953 ztratilo nějaké letadlo TU-4.“

„Ani o dvou tunách antraxu?“ pobídl ji Smith.

Zavrtěla hlavou a odhodila si z čela pramínek havraních vlasů. „Vůbec nic, dokud to Rusové neoznámili našemu prezidentovi. Informace o nákladu biologických zbraní na palubě letadla mohly být z bezpečnostních důvodů pečlivě dávkované. Jenže tenhle konkrétní Býk a celá jeho posádka byli kompletně vymazáni ze všech dokumentů Rudé armády. Rusové to

chtěli úplně zamést pod koberec. A myslím, že dneska se k letadlu přiznávají jen z toho důvodu, že vyšlo na světlo boží a je všem na očích.“

Smith se na okamžik zadíval kolem Valentiny do ozářeného okna a zpracovával její sdělení. „To je zajímavé,“ odpověděl pomalu. „Jedna věc mi vrtá hlavou. Připadá mi strašně divné, že by někdo riskoval převoz aktivní biologické látky jen kvůli výcviku. Zdravý rozum by přece velel použít nějakou neškodnou inertní testovací směs.“

Valentina pokrčila rameny. „Vám i mně by to rozum jistě velel. Ale nejsme Rusové. Oni uvažují i jednají jinak. Podívejte se třeba na katastrofu v černobylské elektrárně,“ pokračovala. „My bychom nepostavili velký reaktor s hořlavým grafitovým jádrem, ale Rusové to udělali. My bychom nevyrobili jaderný reaktor bez důkladné ochranné obálky, ale Rusové to udělali. A rozhodně bychom nezatížili velký otevřený reaktor s grafitovým jádrem řadou zkoušek systémových selhání, ale Rusové to podle všeho udělali. Proto bych byla na rychlé závěry dost opatrná.“

Smith přikývl. „Souhlas. Takže můžeme přejít k něčemu jinému. Já znám stav současného biologického programu Ruské federace, ale vy jste náš expert na starší sovětské systémy. Jaká je možnost, že ten bombardér nesl něco jiného než starý dobrý antrax?“

Vzdychla. „Těžko říct. Miša 124 bylo letadlo určené pro jednosměrné útočné mise přes severní pól proti strategickým cílům ve Spojených státech. Vzhledem k tomu i ke skutečnosti, že letadlo bylo vyzbrojené, náklad typu ABC se na palubě zřejmě nacházel: atomový, biologický nebo chemický. Sověti by neposílali bombardér dlouhého doletu s elitní posádkou, kdyby chtěli dopravit k cíli něco menšího.“

Znovu se napila kávy a otočila se k němu čelem. „Pokud jde o konkrétní látku, v těch dobách ještě neexistovaly hrozby jako Ebola a genetické inženýrství bylo v plenkách. Člověk si musel vystačit s tím, co nabízela matka Příroda. Velkou trojku, se kterou si všichni zahrávali, tvořil antrax, neštovice a černý mor. Antrax byl v oblibě, protože se dal snadno a levně vyrobit ve velkém a vojensky kontrolovat, jelikož to není infekční choroba.“

Smith se zachmuřil a uvažoval. „Pokud by šlo o mor nebo neštovice, nejspíš bychom se nemuseli ničeho bát. Jejich zárodky už by s největší pravděpodobností dávno ztratily účinnost. A navíc: Proč o tom lhát? Všechny tři možnosti jsou špatné a po příjezdu na místo zřícení letadla bychom se o nich stejně dozvěděli.“

„Přesně tak.“ Valentina souhlasně naklonila hlavu. „Proto ve hře určitě není jen pouhá přítomnost biologické látky. K ní se už přece přiznali. Musí

tu být ještě nějaký faktor X, o němž nevíme. Ale jednou věcí jsem si úplně jistá.“

„Jakou?“

Znovu si usrkla kávy. „Až se dostaneme do toho letadla, začnou se dít věci.“

ANCHORAGE, ALJAŠKA

Po třech hodinách letu ze Seattlu vysunul boeing přistávací klapky a začal se snášet k Anchorage, městu vsazenému přímo do srdce divočiny, které jako by vůbec nepatřilo do jedenadvacátého století. Za okny klesajícího letadla ubíhaly zasněžené obrysy hor a ocelově modré vody Cookova zálivu.

Když malý boeing dosedl na ranvej, zamířil k jižnímu terminálu mezinárodního letiště Teda Stevense. Vedle tunelu čekal na Smithe a jeho kolegyně uniformovaný příslušník aljašské státní policie přidělený k ostraze letiště.

„Vítám vás na Aljašce, pane podplukovníku,“ pronesl voják vážným tónem. „Na policejním parkovišti máte přistavený vůz.“ Podal Smithovi klíčky. „Je to bílý Crown Victoria bez policejních znaků. Pak ho nechte v Merrill Field. Někoho tam pro něj pošleme.“

Bylo zřejmé, že jim ředitel Klein předem nenápadně umetl cestičku.

„Děkuji, seržante,“ odvětil Smith a vzal si klíčky. „Oceňuji to.“

Voják mu podal těžký kufřík z drsného černého plastu. „Tohle vám sem taky přišlo. Někdo si asi myslel, že by se vám to mohlo hodit.“

Smith opětoval vojákův poněkud upjatý úsměv. „Snad se plete.“

Měli jen příruční zavazadla, takže nemuseli svádět boje kolem pásů s kufry. Smith odvedl svou skupinku z letištní haly do svěžího aljašského poledne. Slunce svítící v podivném úhlu sice hřálo, ve stínu však bylo chladno a okolní vrcholky velkého pohoří Chugach byly pocukrovaná čerstvým sněhem. Jasné náznaky, že na severu už brzy udeří zima.

Jak voják slíbil, čekal na ně zablácený ford s aljašskými značkami. Když složili tašky do prostorného kufru auta, Smith hodil klíčky Randi. Vklouzla za volant, zatímco Smith usedl na místo spolujezdce a Valentina dozadu. Nastala čas přípravy výzbroje.

Smith si položil kufřík na klín, otevřel zámky a zvedl víko.

Při práci agenta došel postupně k názoru, že volba zbraní hodně vypovídá o člověku a jeho postoji k potenciálně nepřátelskému světu. Byla to naprostá pravda, vždyť své zbrani svěřoval vlastní život.

Podal Randi černou ledvinku z kůže a nylonu a sledoval, jak odtrhla pevné suché zipy, otevřela kapsu a odhalila pouzdro, z nějž čněla rukojeť z

růžového dřeva. Patřila k nerezovému revolveru Smith and Wesson model 60, speciálně upravenému pro ženy. Randi hbitými nacvičenými pohyby vsadila do zbraně rychlonabíječ s plášťovými expanzními střelami.

Pravidlo o volbě zbraní se opět potvrdilo v praxi. Randi Russellová byla dáma, a proto nosila dámský revolver. A jelikož to byla solidní dáma, měla také velice solidní zbraň.

On sám dával přednost jednoduché vojenské účelnosti pistole SIG Sauer P-226 z výzbroje ministerstva obrany, se zásobníky na devítimilimetrové střely, náramenním pouzdrem Bianki a nosičem nábojů. Armáda vynaložila mnoho času a úsilí na to, aby se přesvědčila, že SIG je nejúčinnější a nejvýkonnější osobní palná zbraň. Smith neviděl důvod její soud zpochybňovat.

A nakonec přišel na řadu podlouhlý balíček omotaný měkkou černou látkou. „Co to je?“ zeptala se Randi, když ho Smith vytáhl z kufríku.

„To jsou moje zbraně,“ odpověděla Valentina a položila si bradu na ruce překřížené na opěradle. „Podívejte se.“

Smith uzlík rozbil. Obsahoval dva vrhací nože, jaké ještě v životě neviděl. Zaujatě vytáhl jeden z nich z nylonové pochvy.

Byl jen asi dvacet centimetrů dlouhý a utlý jako prst, polovinu tvořila rukojeť a polovinu čepel. Samotné ostří připomínalo spíš špici s plochým průřezem ve tvaru diamantu, jehož čtyři naolejovaná plošky byly dokonale zabroušené do lesklých hran. Lékař i voják ve Smithově nitru se nestačil divit. Stejně jako kord či jeden ze starých bodců s trojhrannou čepelí by i tento nástroj způsobil bodnou ránu, která by měla hrůzné následky. Nůž nebyl složený ze dvou kusů, ruka odborníka jej zhotovila z jediného kusu nějakého výjimečně těžkého kovu. Vrchol rukojeti obtáčela vroubkovaná opora pro palec.

Zbraň se vzdáleně podobala vrhacím šipkám tonki, které se používaly v japonských bojových uměních, a když si ji Smith položil na natažený prst, aby vyzkoušel vyvážení, okamžitě zjistil, že je dokonalé. Až na okraje čepele a drobné stříbrné iniciály VM napsané na jedné z broušených plošek byla černá jako uhl.

„To je nádhera,“ vydechla Randi v upřímném obdivu. Měla pravdu. Díky vzhledu a dokonalému provedení nebyl bodec jen zbraní, ale malým uměleckým dílem.

„Díky,“ odpověděla Valentina Metraceová. „Je to ocel DY-100. Strašně špatně se obrábí, ale je neuvěřitelně pevná, a když ji člověk pořádně nabrousí, vydrží věčnost.“

Smith se po ní ohlédl. „To je vaše práce?“

Valentina skromně pokývala hlavou. „Koníček.“

Randi se chápavě usmála a zapnula si řemen ledvinky kolem pasu. „Jsou vážně hezké, profesorko, ale jestli situace zhoustne, možná by se vám hodilo něco bytelnějšího.“

„Nikdy nepodceňujte hrot a ostří, vážená.“ Valentina si vzala nože od Smithe. „Čepele zabily víc lidí než všechny bomby i náboje dohromady a dnes to platí stejně jako dřív.“

Jeden z vrhacích nožů zmizel v levém rukávu jejího svetru, druhý v botě. „Moji mazlíčci nedělají rámus, nemůžou se zaseknout a dají se schovat mnohem líp než pistole. Člověk se nemusí bát, že mu dojde střelivo, a představte si, že ty hračky umějí propíchnout i speciální vestu, která by zastavila výstřel z běžné pistole.“

Randi naposledy utáhla opasek se zbraní a otočila klíčkem v zapalování. „Zůstanu u revolveru, díky.“

„Dámy, já doufám, že výzbroj nebudeme při naší akci vůbec potřebovat.“

„Tak ty doufáš, Jone?“ odpověděla Randi a vycouvala s autem z parkovacího místa.

„Je to hezká představa, ne?“

Nyní přišel čas zavolat na číslo, které si vryl do paměti, než ráno vyrazil ze Seattlu. Když vyjížděl z letištního parkoviště, Smith vyťukal číslo na klávesnici svého telefonu. Odpověděl mu hluboký hlas mluvící výbornou angličtinou s lehkým přízvukem. „Tady major Smyslov.“

„Dobrý den, majore, zde podplukovník Smith. Vyzvedneme vás před hotelem zhruba za čtvrt hodiny. Bílý ford s aljašskou značkou Sierra... Tango... Tango... tři... čtyři... sedm. Jeden muž, dvě ženy. Civilní šaty.“

„Rozumím, podplukovníku. Budu čekat.“

Smith zaklapl telefon. To byla další neznámá v nebezpečné rovnici. Sestava jeho týmu byla už nyní docela zajímavá. Čím asi do této zvláštní směsi přispěje poslední člen?

Major Grigorij Smyslov stál před vchodem hotelu Arctic Inn oblečený v teplé bundě, khaki kalhotách a horolezeckých botách. U nohou měl tašku a uvažoval podobně jako Jon Smith.

Podle instrukcí měl očekávat vojenského lékaře, historičku a pilotku vrtulníku. Ale co budou zač doopravdy? Smyslov měl neodbytný pocit, že budou čímsi víc. Smithův způsob navázání kontaktu i přesné poznávací znaky, které mu sdělil, nesly pečeť zkušeného tajného agenta.

Netrpělivě si zapálil plynovým zapalovačem cigaretu Camel, ale neměl pomyslení na to, aby si teď vychutnával prvotřídní americký tabák. Jeho představení brzy začne.

Už teď se Smyslovovi ta úloha nelíbila. Čpěl z ní pach zoufalství, který nebyl v ruských vládních kruzích ničím výjimečným. Kdosi kdesi v jádru moskevské byrokracie nepřemýšlel dopředu, ale pouze reagoval pod tlakem událostí.

Smyslov mohutně potáhl z cigarety. Hodnotit takové věci neměl v popisu práce.

Bílý automobil, na který měl čekat, odbočil z ulice a zastavil pod stříškou u vchodu, značka i pasažéři odpovídali danému popisu. Smyslov odhodil cigaretu na zem a pečlivě ji zašlápl podpatkem. Brzy se dozví, nebo aspoň získá určitou představu, jakou pozici Američané zastávají a zda mají podezření.

Zvedl tašku a vykročil k vozu.

Během pěti minut se to Smyslov skutečně dozvěděl a sebemenší naděje, že by mohli naivně přijmout ruskou verzi o havárii letadla Miša 124, zmizela v nenávratnu. A on mával falešným praporem stejně jako všichni ostatní.

Obě ženy vypadaly jako modelky z amerického módního žurnálu, ale zcela jistě byly něčím jiným. Zamlklá ostražitá blondýna za volantem, oficiálně „pilotka vrtulníku“, po špiónském způsobu kontrolovala situaci stejně jako otevřenější a živější tmavovlasá „profesorka historie“. Polehávala sice na zadním sedadle vedle něj a klábosila o počasí na Aljašce, její oči však těkaly po autech v sousedních pruzích, zkoumaly okolní provoz a přeskakovaly od jednoho zpětného zrcátka k druhému ve snaze zachytit možné pronásledovatele.

Smyslov je považoval za příslušnice CIA nebo jiné spřízněné zpravodajské služby, která patří do „Klubu“, jak tomu říkají Američané.

Chvilí přemítal, jestli je nápadný půvab obou agentek čistě náhodný, nebo jestli jedna, popřípadě obě cíleně nevyužívají při výsleších i ženské vnady.

Z toho mohly koukat potíže.

Pokud šlo o velitele týmu, mohl to být skutečně vojenský lékař, ale patřil ke zvláštním jednotkám americké armády a pravděpodobně pracoval pro zpravodajskou agenturu. Pocit bdělé, soustředěné sebejistoty, který z něj vyzařoval, se nedal přehlédnout, a boule od velkorážné automatické zbraně pod bundou také ne. Alespoň mohli tomu nebožákovi dát nějaké slušné krycí jméno. Ale Jon Smith?!

A pokud on zachytil jejich pach, oni zase bezpochyby zavětřili jeho. Když Smith sáhl dozadu a potřásl Smyslovovi rukou, v hlubinách jeho pronikavých tmavomodrých očí se vesele zajiskřilo, jako by mu chtěl cynicky říct: „Budeme hrát tu hru, dokud ji budete hrát vy.“

Šílenství!

Smyslov se odpoutal od svých myšlenek. „Co jste říkal, podplukovníku?“

„Jen jsem se ptal, jestli vaši lidé zjistili něco nového o okolnostech havárie,“ pravil Smith vlídně a znovu se ohlédl přes opěradlo. „Máte nějakou lepší představu, proč se stroj zřítil na našem území?“

Smyslov zavrtěl hlavou. Dobře si uvědomoval, že ho sledují tři páry očí, dva přímo a jeden ve zpětném zrcátku. „Ne. Znovu jsme prošli záznamy a vyslechli jsme vojáky, kteří sloužili na Sibiři v době výcvikového letu stroje Miša 124. Někdy v přestávce mezi pravidelnými hlášeními o poloze se přerušilo spojení a neozvalo se žádné volání o pomoc. Máme důkazy o tom, že v té době panovaly nad severním pólem podmínky, které rušily rádiový signál. To bude asi vysvětlení.“

„Kdy jste ji naposledy pevně zaměřili? Myslím polohu letadla.“

A je to tady. „Přesnou zeměpisnou šířku ani délku nemám v hlavě, podplukovníku, budu se muset podívat do papírů, ale bylo to někde severně od ostrovů Anžu.“

„Kladli jsme si otázku, jak se stroj mohl při výcvikovém letu dostat tak daleko na naši stranu od pólu,“ plynule pokračovala profesorka (snad Metraceová?) v proudu otázek. „Podle toho, co víme o rodině letadel B-29/TU-4, se ostrov Středa nachází skoro za hranicí, odkud se stroj mohl vrátit na vaše sibiřské základny.“

Smyslov na okamžik zaťal zuby a pak odříkal odpověď, kterou se naučil nazpaměť. „Tréninkový let se v žádném případě neměl přiblížit k pobřeží severní Ameriky. Domníváme se, že selhaly palubní gyroskopické kompas. Kvůli potížím se vzdušnou navigací se zřejmě posádka omylem vydala opačným směrem ke Kanadě, a ne zpět na Sibiř.“

„To je k smíchu,“ zamumlala žena za volantem téměř neslyšně a hbitě se prosmýkla kolem lehkého terénního vozu.

„Copak, Randi?“ prohodil Smith nenuceným tónem.

„V březnu je nad pólem ještě tma a B-29 bylo výškové letadlo. Určitě by letělo nad případnou oblačností. I kdyby přišlo o gyroskopy, mohl navigátor určit polohu podle hvězd. Proč to neudělal?“

Smyslov cítil, že se pod bundou začíná potit. Teď už věděl, jak se cítí myš ve spárech výjimečně hravých a sadistických koček. „To netuším, slečno Russellová. Možná se dozvíme víc na místě neštěstí.“

„To jistě, majore,“ řekl Smith s příjemným úsměvem.

MERRILL FIELD, ANCHORAGE

I ve 21. století Aljaška v podstatě zůstávala divočinou s minimální sítí silnic a železnic. Mamutí stát sešívala dohromady letecká doprava. Merrill Field patřilo k největším civilním letištím na světě a spolu se sesterským Lake Hood tvořilo v těchto nehostinných končinách centrální dopravní uzel.

Pojížděcí dráhy letiště lemovaly desítky hangárů a na nekonečných parkovacích plochách stály stovky lehkých letadel. Hučení motorů neutuchalo a nebe nepřetržitě křižovaly přilétající i odlétající stroje.

Když Smith se svou skupinou zajel ke kanceláři půjčovny letadel Pole Star, zjistili, že ze sousedního hangáru už vytáhli útlou oranžovou helikoptéru. Seděla na plovácích ze stlačené pěny, připravená k odletu.

„Tak, Randi, tohle je tvůj obor,“ řekl Smith. „Co si o ní myslíš?“

„Bude nám stačit,“ odpověděla se zjevným potěšením. „Je to Bell Jet Ranger, konkrétně prodloužená varianta Long Ranger L206 se dvěma turbínami. Patří k nejspolehlivějším helikoptérám. Podle dokumentace umí létat i za špatné viditelnosti a má výbavu pro polární operace.“

„Takže je po všech stránkách přijatelná, slečno Russellová?“

Šlehla po něm pohledem a pousmála se. „Papírově, pane podplukovníku. Až ji trochu obejdu, budu vědět víc.“

Smyslov se díval oknem na helikoptéru se soustředěním typickým pro piloty a Smithe napadlo, že důstojník ruského letectva je skutečně důstojníkem ruského letectva.

„Lítal jste už s vrtulníkem, majore?“ zeptal se.

„Trochu ano,“ odpověděl Smyslov a s úsměvem se rozhlédl, „s Kamovy a Swidniky, ale s takovou nádherou jsem ještě neměl tu čest.“

„Randi, máš druhého pilota. Dej mu práci.“

Randi na něj vrhla letmý váhavý pohled. Smith odpověděl milimetrovým kývnutím. Všichni bratři jsou stateční a všechny sestry počestné..., dokud se neprokáže opak. Kromě toho světlovlasý Rus poleťtí ve vrtulníku s nimi a na Smithe nepůsobil jako sebevrah.

Smith přenechal nakládání i předletovou kontrolu Randi a zamířil do půjčovny. Moc toho dělat nemusel, neviditelná, avšak silná ruka Freda Kleina totiž zasáhla i zde.

„Všechny papíry jsou vyřízené, podplukovníku,“ sdělil mu prošedivělý vedoucí. „Vaše helikoptéra je natankovaná a zkontrolovaná, letový plán do Kodiaku jsem si dovolil vyplnit osobně. Po celou cestu budete mít dobrou viditelnost a počasí nad Cookovým zálivem by v příštích dvanácti hodinách nemělo zlobit. Na palubě lodi *Haley* vás očekávají. Dám jim vědět, až budete ve vzduchu.“

Ze své instruktáže Smith věděl, že společnost Pole Star zajišťuje letadla pro řadu soukromých i státních výzkumných projektů v Arktidě a možná i k jiným účelům.

Vedoucí kanceláře byl zřejmě bývalý vojenský letec. Na stěně plně obrázků letadel se vyjímal velký znak První vzdušné kavalerie a na stole stál model vrtulníku AH-1 Huey Cobra. Přes opěradlo židle visela stará letecká bunda z období vietnamské války. Smith vycítil, že starší muž mohl sám v minulosti patřit do „Klubu“, nebo s ním v určité době spolupracoval.

„Díky za servis,“ pronesl a podal vedoucímu ruku. „Pokusíme se vám ji vrátit celou.“

„Kašlete na to. Je pojištěná,“ usmál se starý letec a stiskl Smithovu ruku pevnou mozolnatou dlaní. „Nevím, jaké máte rozkazy, podplukovníku, ale hodně štěstí a dávejte si bacha. Muži se počítají. Vrtulníky ne.“

„To si nechám zarámovat jako myšlenku dne.“

Smith vykročil z kanceláře a bezděčně se rozhlédl kolem. Nebe bylo modré a téměř bez mráčku, na tváři ho šimral jen slabý chladivý vánek. Za několik minut vzlétnou do vzduchu.

Jeho tým byl pohromadě. Cestou do Anchorage ani na letišti se nic zvláštního nestalo. Nikdo je nepronásledoval. Nikdo nebyl na dohled, kromě jeho vlastních lidí a několika místních ve flanelových košilích, kteří se vrtali ve velké bílé cessně v hangáru naproti kanceláři půjčovny.

Proč se tedy nemohl ubránit pocitu, že tu něco nehraje?

Ostrov i přístav Kodiak ležely zhruba čtyři sta kilometrů na jihozápad od Anchorage, až na konci Cookova zálivu v úžině Shelikof, která ostrov oddělovala od pevninské části Aljašky. Pro malý vrtulník to bylo docela velké sousto.

Randi Russellová se držela s helikoptérou nedaleko od pláží a přelétala nad hustě zalesněným pobřežím poloostrova Kenai. Městská civilizace rychle zmizela za jejich zády a vystřídala ji šňůra vesniček rozvěšených kolem dálnice Sterling jako korálky na náhrdelníku.

Randi byla vděčná za tuto příležitost pořádně se seznámit se strojem. Ve vrtulnících z rodiny Bell Ranger nalétala většinu hodin, ale s větším typem

206 neměla příliš zkušeností. Ted' se sžívala s ovládáním Long Rangeru a zkoumala, jak zvyšovat výkon dvou motorů, aby vyrovnala větší rozměry i hmotnost helikoptéry a čelní odpor plováků. Její oči brzy přešly do automatického režimu přístroje-horizont-přístroje, který je vlastní všem zkušeným pilotům.

Za rybářským městem Homer a ústím zátoky Ketchimak nechali za zády i pobřežní vesnice a vrtulník mířil dál přes mohutné a prázdné úžiny, které nesly jména Kennedyho a Stevensona, k ostrovu Kodiak. Občasná vzdálená vlna od rybářské lodi, která rozčísila mrazivě modré vody, sloužila jako poslední připomínka lidské přítomnosti.

Po první hodině ve vzduchu už vytrvalý hukot turbín a rytmické tepání rotorů začínaly mít uspávací účinek a Randi musela ze všech sil bojovat s únavou z přesunu napříč časovými pásmy. Občasné otázky majora Smyslova, který se z křesla druhého pilota se zájmem vyptával na řízení vrtulníku, jí poskytovaly vítanou vzpruhu.

Profesorka Metraceová sedící na místech pro pasažéry ve střední části letadla se spánku bránit nemusela. Zachumlala se do kožené bundy s norkovým límcem a spokojeně podřimovala. Při pohledu do zpětného zrcátka v pilotní kabině si Randi nemohla nevšimnout, že se přitom důvěrně opírala hlavou o Jonovo rameno.

V Seattlu to tedy nebyl jen výplod její bujné fantazie. Valentina Metraceová zjevně neváhala mísit práci s potěšením a stejně očividně měla o Smithe zájem.

A Jon ji od sebe rozhodně neodháněl. Ale musí to ta údajná „historička“ dávat tak okatě najevo? A musí se pořád chovat jako James Bond v sukních?

Randi sklopila oči a podívala se na své seprané rifle s džínovou bundou a potlačila tichý ženský úsměšek.

Jak to vnímá Jon, neměla Randi ponětí. S tím u něj byl ovšem vždycky problém. Smith patřil k hrstce lidí, v nichž se Randi vůbec nevyznala. Nikdy si nemohla být úplně jistá, co se doopravdy odehrává za těmi jeho pohlednými nehybnými rysy.

Bylo tomu tak i tehdy, když říkal, jak moc lituje smrti jejího snoubence, a když jí sděloval krutou pravdu o Sophii.

Dokázala však vycítit alespoň Smithovu ostražitost. Přestože se k němu vinula příjemně vonící sousedka, jeho hlava se neustále pomalu otáčela a pozorné modré oči tékaly podobně jako zrak pilota stíhačky.

Věděl něco víc, než jim řekl, anebo měl nějaké tušení? Bůhví, co se mu honilo hlavou.

Možná to bylo jen dobou a prostředím. Kdyby je chtěl nyní někdo napadnout, měl by k tomu ideální příležitost. Letěli nad otevřeným mořem a poloostrov Kenai i ostrov Kodiak vystupovaly jen jako mlhavé obrysy na obzoru vpředu a vzadu.

Náhle Smithova hlava přestala rotovat a zůstala obrácená na levobok, jako když střelecká věž zaměří cíl.

„Randi,“ hlesl do mikrofonu u úst. „Máme společnost, letí za námi, úhel osm hodin.“

Randi se proklela, že přestala dávat pozor na okolí. Otočila se v pilotním sedadle a pohlédla udaným směrem. Něco tam skutečně bylo. Záblesk slunečního paprsku se odrazil od čelního skla jiného letadla. „Vidím ho.“

Všichni v kabině vrtulníku se rázem probrali. Valentina se narovнала a její oči byly najednou tak bdělé, že Randi pochybovala, jestli vůbec spala. Skupina sledovala blížícího se vetřelce, velký jednoplošník s křídly vysoko nahoře a jedním motorem.

„Tohle je přímá letová trasa mezi Anchorage a Kodiakem,“ poznamenal Smyslov v roli ďáblovho advokáta. „Je logické, že tady budou další letadla.“

„Možná,“ odpověděla Randi, „Ale tohle vypadá jako Cessna Turbo-Centurion. Má mnohem vyšší cestovní rychlost než my. Proč by se nás takhle držela?“

„Randi,“ řekl Smith, aniž odlepil oči od obrysu cizího letadla, „odboč z přímého směru ke Kodiaku.“

„Dobře. Jdu na to.“

Zhoupla cyklikou a Long Ranger nabral mírně odlišný kurz. Po půlminutě Smyslov tiše pronesl: „Taky se otáčí.“

Upevnil si pás. Nezapřel v sobě instinkt bojového letce.

„Ještě jednou, Randi,“ nařídil Smith ostřejším tónem. „Odchyl se od něj!“

Uposlechla bez otázek. Prudce natočila ocas vrtulníku směrem k cessně. Zabočením na severozápad se snažila pronásledovatele setřást.

Cessna zůstala kdesi vzadu. Přes minutu nebe kolem vrtulníku zůstalo čisté. Pak se lehké letadlo znovu objevilo necelý kilometr vlevo od nich. Zrychlilo a vystoupalo do dominantní pozice vedle přídě Long Rangeru, jeho temná silueta kontrastovala s ostře modrou oblohou. Znovu se k nim začalo blížit z boku.

„Zdá se, že se mu líbíme,“ prohodila Valentina Metraceová a z vnitřní kapsy bundy vytáhla plochý skládací dalekohled. Otevřela jej a namířila na pronásledovatele. „Nakládací dveře na pravoboku jsou otevřené,“ ohlásila.

„Na palubě je jeden pilot a někdo další klečí ve dveřích. Registrační čísla jsou Norbert... devět... pět... tři... sedm... Foxtrot.“

„Takže je to ono.“ Smithův hlas se vrátil do obvykle vyrovnaného tónu. „Je to stejné letadlo, které parkovalo naproti půjčovně, když jsme přejímali helikoptéru. Randi, zavolej na základnu Pobřežní stráže v Kodiaku. Řekni jim, že budeme možná potřebovat menší výpomoc.“

„Dobře.“ Randi natáhla ruku ke komunikačnímu panelu nad hlavou a přepnula sluchátka z interkomu na rádio. „Volám Pobřežní stráž ostrova Kodiak, volám Pobřežní stráž ostrova Kodiak. Tady nula jedna devět šest alfa šest. Žádáme o pomoc, žádáme o pomoc, přepínám.“

Zvedla prst z klávesy přenosu. Náhle se jí do uší zabodly ostré elektronické jehličky a ve sluchátkách se ozvalo nesnesitelně hlasité chrčení.

„Sakra! Doprdele!“ Praštila do přepínače.

„Randi, co se děje?“

„Ruší náš signál! Někdo tam venku právě zapnul silnou kaskádovou rušičku!“

„Klesající letadlo na levoboku!“ vykřikl Smyslov. „Otáčí se k nám!“

Křídlo centurionu vylétlo vzhůru, pak se letadlo prudce vrhlo dolů a přeřalo letovou dráhu vrtulníku zleva doprava. V temném obdélníku otevřených dveří tančily a prskaly rudé jiskry. Podél kabiny vyšlehly světlé pruhy světla.

Svítilivé střely.

„Stáčím doleva!“ vykřikla Randi, strhla páku cyklyky nahoru a kormidlo dolů.

Vrtulník se s kvílením zřítíl do střemhlavého pádu a dostal se pod cessnu. Oba stroje kolem sebe prolétly jako čepele kopí.

Zdvih i výkon klesly, Randi ubrala plyn a stabilizovala helikoptéru v novém kurzu. „Kde je?“ zeptala se a divoce se rozhlížela po útočnickovi.

„Stoupá na čtyři hodiny,“ odpověděl Smith, který se bočními okny díval dozadu. „Vypadá to, že se zase otáčí a snaží se dostat za nás. Dokážete ho seřást?“

V duchu rychle vyhodnotila situaci a výsledek ji nepotěšil. „Asi ne. Nad otevřeným mořem s ním nemůžu závodit. Má dobrých šedesát uzlů navrch. Navíc může vystoupat výš než my.“

„Možnosti?“

„Nic moc! Při střelbě z postranních dveří má velice omezené palebné pole. Až se k nám přiblíží, můžu uhnout tak, že se k němu natočím čelem a pak klesnu dolů, jak jsem to udělala před chvílí. Ale tohle může fungovat

jen v případě, že budeme mít výšku! Jakmile nás přišpendlí k hladině moře, může kolem nás kroužit jako Apači kolem kolony dostavníků. Rozseká nás na cucky.“

Pod plováky Long Rangeru se blyštěly hřebínky vln. Ani předtím neměli velkou výšku a první úhybný manévr je navíc o její značnou část připravil. Randi se snažila stoupat tak silně, až se celý stroj otrásal, v tomto vzdušném souboji na ostří nože však nedokázala rychle získat zpátky to, co tak rychle ztratila.

„Zkus to ještě s vysílačkou,“ přikázal Smith. „Snaž se někomu dovolat.“

„To je k ničemu,“ prohodil pochmurně Smyslov, který si hrál s komunikačním panelem. „Rušička letadla přetíná naše komunikační pásma. Dokud bude zapnutá, v okruhu dvaceti kilometrů kolem nás nikdo nic neuslyší ani neřekne.“

„Víte to jistě?“ zeptal se Smith.

Smyslov se ironicky usklíbl. „Bohužel ano. Poznal jsem modulaci toho přístroje. Ten krám patří do naší výzbroje. Je to taktický elektronický bojový systém ruské armády.“

„Támhle je!“ zavolala Valentina Metraceová ze své strany vrtulníku. „Znovu k nám míří obloukem!“

Randi ucítila ruku, která sáhla kolem opěradla, a vytrhla jí z pouzdra revolver Lady Magnum. Nemusela se ohlížet, komu ta ruka patří.

„Ten ti moc nepomůže, Jone,“ poznamenala.

„Já vím,“ jeho odpověď měla nádech trpkého humoru, „ale nic lepšího nemáme.“ Pak se otevřelo zadní okénko v prostoru pro cestující a Randi uslyšela burácení větru, který jí ovanul šíjí svým ledovým dechem.

„Dávej pozor, ať nezasáhneš rotory,“ křikla Randi do skučícího vichru.

„Budu rád, když vůbec něco trefím!“

„Nepřítel v úhlu osm hodin, hodně vysoko!“ zavolal Smyslov. „Už je to devět hodin a stále stoupá. Deset hodin..., naklání se! Otáčí se k nám! Tentokrát se blíží rychleji!“

Kolem čelního skla prolétl další pruh svítivých střel a Randi znovu strhla vrtulník do hlubokého úhybného pádu. Jak se stroj převrátil na bok, před očima jim na okamžik vyvstal zmrazený obrázek útočící cessny: prolétala kolem nich a střelec doslova vlál v nakládacích dveřích.

Jako kulometčík z vietnamské války visel na popruzích připevněných v rámu. K tělu měl připevněný středně silný kulomet, jehož nábojový pás se sytil ze stropního zásobníku, což ze střelce činilo živou a pohyblivou lafetu. Díval se dolů, kropil klesající Long Ranger smrtící sprchou a na tváři mu zářil sadistický úsměv.

Za Randinými zády třeskaly ruční zbraně, slyšela pronikavé rány Smithova automatu i hlubší hlas vlastního revolveru. Kolem pilotní kabiny létaly odhozené nábojnice a vzduchem zavanul dým střelného prachu. Než nepřítel prolétl kolem, Smith na něj vyslal pultucet výstřelů.

„Vedle! Já toho parchanta snad nedostanu!“ Byla to jedna z výjimečných chvil, kdy ho přistihla při nadávání.

Podářilo se jí vyrovnat vrtulník pod diskem hlavního rotoru a zkontrolovala ukazatele. „Můžeme to zkusit ještě jednou,“ ohlásila. „A pak půjdeme do vody.“

Šlo o konstatování holé skutečnosti.

„Pod každým sedadlem je vesta a pod trupem záchranný člun,“ odpověděl Smith se stejným pragmatismem a sáhl do pouzdra pro další rychlonabíječ. „Až se ponoříme, zkusím uvolnit člun. Vy ostatní okamžitě plavte co nejdál od vrtulníku. Držte se pohromadě a nenafukujte vesty hned. Bude po nás pálit a musíte se potopit, jinak neuniknete.“

Zdůraznil jim to jen pro formu. V ledové vodě průlivu by beztak nepřežili víc než několik minut.

„Ted’ je ideální chvíle pro nějakou vtipnou průpovídku,“ dodala profesorka Metraceová suše. „Nabízí se někdo dobrovolně?“ Ve zpětném zrcátku bylo vidět, že je bledá, ale svým typickým způsobem si dodávala kuráže. Valentina Metraceová možná neměla příliš vkus na muže, nedal se jí však upřít osobitý styl.

Randi si všimla, jak za okny vlevo cessna znovu stoupá do útočné pozice. „Poslední pokus,“ oznámil Smith. „Očekávám vaše návrhy.“

„O něčem bych možná věděl...,“ zaznělo z interkomu Smyslovovo roztržité mumlání.

„Majore, máte nějaký nápad?“

„Možná, podplukovníku, ale naděje je malá.“

„Malá naděje je lepší než žádná, což je náš případ,“ odsekl Smith. „Mluvte!“

„Jak si přejete, pane!“ Rusovy oči schované za slunečními brýlemi se upíraly na nepřátelské letadlo. „Slečno Russellová, až začne další nálet, budete držet kurz a necháte ho na nás střílet!“

Randi nevěřila vlastním uším. „Chcete říct, že ze sebe máme udělat terč?“

„Ano. Přesně tak! Ať si na nás střílí. Musíte držet kurz až do poslední vteřiny, ale pak se neobrátíte a nepůjdete dolů, ale naopak vystoupáte! Musíte mu přeletět přímo před nosem!“

To bylo šílenství na druhou. „Jestli nás nesestřelí, tak se s ním srazíme!“

Smyslov mohl jen souhlasně kývnout. „I to se může stát, slečno Russellová.“

Cessna se naklonila ke svému posledním útočnému výpadu.

„Randi, udělej to!“ zazvonil jí v uších Smithův rozkaz.

„Jone!“

Smith už tišším hlasem dodal: „Ani já nevím, co přesně tím sleduje, ale stejně to udělej.“

Randi se hryzla do rtu a zachovala kurz. Cítila, jak jí na rameno dopadla Smyslovova ruka. „Počkejte si na něj,“ řekl Rus, jenž sledoval stíhací křivku útočníka a propočítával rychlosti a vzdálenosti. „Počkejte si na něj!“

Kolem zasvištělo chapadlo dalšího výstřelu, vlnilo se a chňapalo po helikoptéře.

„Počkejte si na něj!“ opakoval Smyslov neúnavně a zarýval jí prsty do klíční kosti. „Počkejte...!“

Vrtulník se oťrásl pod nárazem vysokorychlostního náboje. Boční okno se roztránilo dovnitř a pilotní kabinou s řevem prolétla smrt.

„Ted'! Nahoru! Nahoru!“

Randi vrátila ovládací páky do výchozí polohy, zvedla Long Ranger a přetála letovou dráhu cessny. Celý svět po levé straně zaplnil nos útočícího letadla a mihotavý oblouk vrtule, která se točila těsně za jejich vlastním rotorem. A v tom zastaveném okamžiku čelní sklo cessny vylétlo ven.

Pak je letadlo o vlásek minulo a vrtulník se divoce natrásal a smýkal ve vzdušných vírech na samotném pokraji pádu. Randi se jej urputně snažila vyrovnat, a jak bojovala s řízením, vlivem adrenalinu jí ze rtů unikl zlostný výkřik. Jestli se s rangerem dostane z téhle šlamastyky, tak už zvládne ve vzduchu úplně všechno.

Vrtulník na její úsilí zareagoval a se závěrečným zachvěním se ustálil. Pořád měli stroj schopný letu. Pořád žili.

„Kde je?“ zasupěla Randi.

„Támhle,“ odpověděl Smith.

Bílá cessna směřovala ve vývrtce dolů, z kabiny proudil řídký kouř. O chvíli později udeřila břichem do moře a zmizela v explozi vodní tříště.

„Dobrá práce, Randi,“ pokračoval Smith. „A vy, majore, zasloužíte velkou pochvalu.“

„To podepíšu,“ dodala Valentina Metraceová s úctou. „Kdybyste byla muž, milá Randi, dala bych si říct.“

„Díky, ale nechtěl by mi někdo z vás vysvětlit, co jsem to právě udělala? Co se stalo s pilotem letadla?“

„Tomu se říká...“, Smyslov se zabořil do sedadla, zaklonil hlavu a zavřel oči, „...soustředění na cíl. Ten kulometčík střílel ze závěsu. Neměl pevnou lafetu s přerušovačem střelby, která by mu bránila v palbě do vlastního letadla. Jak vás zaměřil, soustředil se jen na to, aby zasáhl cíl. Když jste mu přelétla před nosem, obrátil se zároveň s vámi a otočil hlaveň kulometu do své pilotní kabiny.“

„A než stačil pustit spoušť, zabil vlastního pilota a sestřelil se,“ doplnil Smith. „Skvělý nápad, majore.“

Smyslov zvedl ruce. „Jen jsem si na něco vzpomněl, podplukovníku. Kdysi nad Čečenskem jsem měl za kulometčíka mužika s prasečím hovnem místo mozku a ten mi málem ustřelil hlavu.“

Randi si vydechla a pohlédla na Rusa. „Jsem ráda, že se netrefil.“

KODIAK, ALJAŠKA

Svahy pohoří Barometer porostlé huňatými jedlemi se zrcadlily ve vodách zálivu Svatého Pavla, když se vrtulník snesl k přístavu ostrova Kodiak. Přelétl nad rybářskými loďmi, jež zaplňovaly zdejší doky, směrem k základně Pobřežní stráže. Mohutný ledoborec *USS Alex Haley* kotvil u hlavního mola a očekával jejich přilet. Jeho vlastní helikoptéra musela uvolnit místo a dveře hangáru zely dokořán. Vedle nich stál zřízenec, který je měl uvést na palubu.

Ve flotile bílých lodí Pobřežní stráže měl *Haley* naprosto jedinečné postavení. Bývalé záchranné plavidlo námořnictva, bezpečné a spolehlivé, sloužilo jako bič i anděl spásy pro rozsáhlé rybářské flotily ostrova Kodiak. Jako důstojný nástupce legendárních lodí *Bear* a *Northland* bylo ztělesněním zákona na sever od Aleutských ostrovů. Díky výkonným motorům a trupu vyztuženému proti ledu navíc patřilo k hrstce lodí, které se mohly odvážit Severozápadní cestou i na prahu zimy.

Randi opatrně dosedla s vrtulníkem na přistávací plochu. Aby zmírnila účinek vzduchového polštáře, přiblížila se nad palubu raději bokem. Plováky se pomalu šinuly po černém protiskluzovém povrchu a Randi ubrala přívod plynu. Celou dlouhou minutu, zatímco se skučící turbíny přestávaly točit, si Smith a jeho lidé vychutnávali slastnou stabilitu na palubě lodi. Pak se mechanici sklonili pod zpomalující listy rotoru a od hangáru vykročili dva důstojníci v uniformách jako ze škatulky.

„Pane podplukovníku, fregatní kapitán Will Jorganson.“ Jorganson, stejně pevný a mohutný jako jeho loď, byl muž středního věku s počínající pleší. Měl pronikavé modré oči vybledlé od moře a pevný suchý stisk. „A to je poručík Grundig, můj zástupce. Očekávali jsme vás. Vítejte na palubě ledoborce *Alex Haley*.“

„Pane kapitáne, ani nevíte, jak jsme rádi, že tu jsme,“ odpověděl Smith s dávkou ironie. Po stísněném interiéru helikoptéry jim větrná paluba najednou nabízela úžasnou svobodu. „Tohle je moje zástupkyně profesorka Valentina Metraceová, pilotka Randi Russellová a ruský kolega Grigorij Smyslov, major letectva. Mám dvě otázky a potřeboval bych okamžitou odpověď. Ta první a zásadní zní: Jak rychle můžete loď připravit a zamířit na sever?“

Jorganson se zamračil. „Podle plánu máme vyplout zítra ráno v šest hodin.“

„Neptám se, kdy máme vyplout,“ řekl Smith a pohlédl příslušníkovi Pobřežní stráže do očí. „Ptám se, jak rychle můžete loď připravit k odplutí.“

Chmury kapitána lodi se ještě prohloubily. „Já tomu asi nerozumím, pane podplukovníku.“

„Ani já ne, kapitáne. Proto odsud musíme okamžitě zmizet. Předpokládám, že vám velitel 17. obvodu Pobřežní stráže udělil přesné rozkazy ohledně pravomocí, které mohu za určitých okolností uplatnit.“

Jorganson ztuhl. „Ano, pane.“

„Ty okolnosti právě nastaly a já ty pravomoci uplatňuji. Za jak dlouho jste schopni nás vypravit?“

Jorganson skutečně dostal zapečetěnou obálku s rozkazy, jež se týkaly evakuace ostrova Středa, a generálský podpis pod nimi byl velice působivý. „Máme plnou nádrž a zásoby na palubě, podplukovníku. Musel bych povolát muže ze břehu a posádka strojovny bude potřebovat čas na zahřátí motorů. Za hodinu, pane.“

Smith přikývl. „Dobře, kapitáne. A teď druhá otázka, která to všechno vysvětlí. Uměla by vaše letecká jednotka vyhodnotit a opravit bojové poškození vrtulníku?“

Poslední věta konečně otrásla Jorgensonovým klidem. „Bojové poškození?“

Smith přikývl. „Přesně tak. Když jsme letěli k vaší lodi, někdo se nás pokusil sestřelit. Nad mořem se na nás pověsilo lehké letadlo vyzbrojené rádiovou rušičkou vojenského typu a kulometem. Nebýt skvělého nápadu majora Smyslova a geniálních leteckých manévruů slečny Russellové, museli byste vyrazit pátrat po zřícené helikoptéře.“

„Ale...“

„Já nevím, kapitáne,“ opakoval Smith trpělivě, „ale někdo se zřejmě snaží zabránit mé skupině dostat se na ostrov Středa a k dosažení cíle je ochoten použít všech prostředků. Proto si myslím, že bude nejlepší ztraceně rychle vyrazit pryč.“

„Zařídíme to, pane.“ Jorganson kývl hlavou, jeho profesionální klid se opět vrátil. „A postaráme se o váš vrtulník. Uděláme, co bude potřeba.“

Kapitán vykročil zpět ke svému čekajícímu zástupci. „Grundigu, povolejte celou posádku a zahajte přípravy k vyplutí. Urychleně! Všichni na svá místa. A vyříd'te Wilkersonovi, aby byl za tři čtvrtě hodiny připraven k nástupu do služby!“

„Provedu, pane!“ Důstojník zmizel za vodotěsnými dveřmi v bílém palubním přístřešku.

Velitel Pobřežní stráže znovu pohlédl na Smithe. „Máte nějaké pokyny, co s doktorem Trowbridgem, podplukovníku?“

„S Trowbridgem?“ To jméno Smithovi nic neříkalo. „Ano, pane, je to vedoucí univerzitního výzkumného programu na ostrově Středa. Bydlí v hotelu Kodiak Inn. Měl s námi vyrazit na sever pro členy expedice.“

Smith si to jméno vybavil a zvažoval možnosti. Doktor Rosen Trowbridge byl uveden jako předseda organizačního výboru výzkumného projektu na ostrově Středa, obstaravatel peněz a administrátor, nikoli jako badatel. Na jedné straně by znamenal další obtíž v situaci, která se stále víc zamotávala.

Na straně druhé se však dal využít jako zdroj informací o osazenstvu, vybavení a prostředí na ostrově Středa.

„Pokud to sem dolů stihne do vyplutí, tak může přijít.“

NA MOŘI U ALJAŠSKÉHO POLOOSTROVA

Alex Haley plul houstnoucí podzimní nocí s motory dunícími v pravidelném rychlém tempu, nahoře zářily hvězdy jako krystalky ledu a v dálce na pravoboku se občas vynořilo slabé světlo. Velký ledoborec měl před sebou čtyři sta mil dlouhou cestu na jihozápad podél pobřeží Aljašky, než u ostrova Unimak zabočí na sever a vydá se na dlouhou pouť Beringovým mořem.

Stísněná rádiová místnost čpěla ozonem a cigaretovým kouřem a vlivem tepla vyzařujícího z přístrojů v ní panovalo značné dusno. Opotřeбенá ocelová židle pod Smithovou vahou s každým zhoupnutím lodi zavržala a sluchátka kódovaného satelitního telefonu se leskla potem. Smith měl kabinu sám pro sebe, radista ji musel z bezpečnostních důvodů opustit.

„Jak si nás všimli?“ zeptal se Smith.

„To se dá celkem snadno odhadnout,“ odvětil vzdálený hlas Freda Kleina. „Půjčovna Pole Star zajišťuje helikoptéry a lehká dopravní letadla pro řadu průzkumných a vědeckých operací v kanadské a aljašské Arktidě, projekt na ostrově Sřreda nevyjímaje. Když se do médií dostala tisková zpráva o vaší expedici na místo dávného leteckého neštěstí, nepřátelé si zřejmě vytipovali nejpravděpodobnější zdroje vybavení. A pokusili se vás zlikvidovat za jízdy, abych tak řekl.“

„To znamená, že o antraxu na palubě letadla Miša 124 musí vědět někdo další.“

„Všechno tomu nasvědčuje, Jone.“ Hlas ředitele Kleina zůstal vyrovnaný. „Od začátku jsme věděli, že náklad zbraní bude lákavou kořistí pro každou teroristickou skupinu nebo problémovou zemi. To by vysvětlovalo útok na váš vrtulník. Ale je to jen jedno z možných vysvětlení. Víme toho tak málo, že nemůžeme vyloučit vůbec žádnou možnost.“

Smith si prohrábl zpoceně tmavé vlasy. „Tohle беру, ale jak se ta skutečnost dostala ven? Kudy unikla?“

„To nevím, ale řekl bych, že z ruské strany. My držíme veškeré informace o zříceném letadle v přísném utajení. Ve Spojených státech zná celou pravdu jen prezident, já, Maggie a členové vašeho týmu.“

„A jelikož moji lidé při tom útoku málem zahynuli, jako zdroj úniku informací je můžeme bezpečně vyloučit.“

Kleinův hlas ochladl. „Říkal jsem, že nemůžeme vyloučit vůbec nic, Jone.“

Smith se zamyslel nad jeho varováním. Smyslov... Profesorka Metraceová... Randi. Instinktivně se tomu bránil, ale musel uznat, že Klein má pravdu. „To si neumím představit!“ vypravil ze sebe.

Ředitel pokračoval: „Druhou možností je, že to uniklo přímo na místě, přes některého člena skupiny na ostrově Středa. Dostali jsme ujištění, že nikdo z členů expedice zřícený bombardér nenavštívil. Třeba někdo lže. To je další věc, kterou musíte zjistit, Jone.“

„Rozumím, pane. To nás přivádí zpět k otázce, kdo po nás jde.“

„Můžu říct jen to, že na tom problému pracujeme s maximálním nasazením,“ odpověděl Klein. „Identifikační čísla letadla, které na vás zaútočilo, patří Cessně Centurion jistého Rogera R. Wainwrighta, dlouholetého obyvatele Anchorage. FBI i Úřad pro vnitřní bezpečnost prohledaly svoje databáze a zjistily, že ten člověk nemá záznam v trestním rejstříku a není známo, že by byl ve spojení s extremisty. Je to průměrně úspěšný podnikatel ve stavebnictví a na první pohled spořádaný občan. Ale když ho pobočka FBI v Anchorage pozvala k výslechu, přiznal se, že letadlo občas tajně půjčuje. Pak se zarazil a začal křičet, že chce právníka. FBI na něm pořád pracuje.“

„A co ten hangár naproti kanceláři Pole Star? Kdo si ho pronajímá?“

„Na dokladech stálo jméno Stephen Borski. Lidé z obchodního v Merrill Field si vybavují nenápadného postaršího muže s výrazným ruským přízvukem. Možná ruský přistěhovalec, těch tady mají hodně. Zaplatil v hotovosti měsíční pronájem hangáru. Adresa a telefonní číslo uvedené na dokumentaci se ukázaly jako falešné.“

„Byl na palubě letadla, které nás napadlo?“

„Těžko říct, Jone. Na místě, kde se cessna zřítila, našla Pobřežní stráž plovoucí trosky, ale žádné tělo. Zřejmě jsou pořád v letadle a to leží na dně Kennedyho úžiny. Vzhledem k velké hloubce a rychlým proudům chvíli potrvá, než vrak najdou a vytáhnou, jestli se to vůbec kdy podaří.“

Smith zoufale poklepal na přístroj konečkem ukazováku. Dokonce i Aljaška je místem úkladů. „Je tu ještě jedna ruská vazba. Major Smyslov si myslí, že elektronický bojový systém, který vyřadil z provozu naše rádio, byla vojenská rušička vyrobená v Rusku.“

Trochu se zaklonil a židle zaskřípěla tak pronikavě, až sebou cukl. „Ale proč by nám Rusové házeli klacky pod nohy? Přece to sami začali!“

„Jsou Rusové a Rusové,“ odvětil Klein mírně. „My jednáme s federální vládou, ale někdo jiný možná ne. FBI v Anchorage tvrdí, že za tím tuší ruskou mafii nebo něco podobného, ale je to subjektivní pocit, který nemůžou podložit ničím konkrétním. Vazby na Rusko můžou být čistě náhodné, nebo to jsou třeba místní v žoldu někoho dalšího. Ať je to, jak chce, mají dost široké spektrum zdrojů. Kulka vytažená z plováku vaší helikoptéry byla standardní střela 7.62 z výzbroje NATO a laboratoř aljašské státní policie zjistila, že rýhy na náboji pocházejí z kulometu M-60 americké armády.“

Panebože, vysmíval se Smith sám sobě, a já ještě dneska ráno tvrdil, že to nebude práce pro střelce. „Vaše rozkazy, pane?“

„Jsem ve spojení s prezidentem, Jone. Domníváme se, že akce i její utajení jsou stále nezbytné, zvlášť pokud má o ten antrax zájem ještě někdo jiný. Vaše skupina má podle nás pořád nejlepší předpoklady ke splnění úkolu. Otázka zní, co vy na to.“

Smith si dlouhých deset vteřin prohlížel kabely, jež se mu táhly nad hlavou. Jestli skutečně zapomněl velet, nevzpomínal si ani na tíhu, kterou s sebou velení nese. Teď mu to Klein rázně připomněl.

„Souhlasím. Tým je stále připraven k akci.“

„To rád slyším, Jone.“ Do Kleinova hlasu vstoupil náznak srdečnosti. „Vyřídím to prezidentu Castillovi. Objednal vám i posily. Na leteckou základnu Eielson poblíž Fairbanksu míří zvláštní jednotka výsadkářů. Když budete potřebovat, přiletí vám na ostrov Středa na pomoc. Taky se snažíme vypátrat totožnost a motivy útočníků, je to naše nejvyšší priorita.“

„Rozumím, pane. Potřeboval bych s vámi probrat ještě jednu věc. Jde o našeho kolegu z Ruska, majora Smyslova.“

„Je s ním problém, Jone?“

„S ním samotným ani tak ne. Dneska nám všem zachránil krk. Teď už vím úplně jistě, že nás nepovažuje za partu obyčejných vojenských doktorů a odborníků. A upřímně řečeno, je celkem jasné, že ani major Smyslov není obyčejný důstojník ruského letectva.“

Klein se suše pousmál. „Myslím, že tuhle drobnost si můžete vyřešit v rodině, Jone. Teď před sebou máte důležitou operaci a společného nepřítele. Vyložit na stůl pár dalších karet nemusí být docela od věci. Nechám to na vás jako na veliteli skupiny. Vy máte míč na kopačce.“

„Díky, pane. Ještě něco?“

„Zatím ne, Jone, budeme vás informovat. Přeju hodně štěstí.“

Satelitní linka zmlkla.

Smith vrátil telefon do vidlice a zamračil se. Ano, Spojené státy americké a Ruská federace měly v dané situaci opravdu společného nepřítele. To z nich ovšem nedělalo automaticky přátele.

„Hotovo, teď vám dám zase na chvíli pokoj,“ prohodil Smith, když vyšel z rádiové místnosti.

„To je v pořádku, pane,“ odpověděl radista smířlivě. Starý pán to řekl jasně: s tím vojákem a jeho lidmi je třeba jednat v rukavičkách a ať nikoho ani nenapadne se jich na něco ptát!

Smith sestoupil o patro níž k ubikacím důstojníků a šedivou chodbou zamířil na zád'. Od dob, kdy naposledy slyšel tlumený hlas lodi na širém moři, šumění vzduchu potrubím, rytmus motorů a vrzání trupu na vlnách, uplynulo už mnoho let. Naposledy se takhle kdysi plavil na palubě nemocniční lodi *Mercy*, kde Randin snoubenec...

Hned tu myšlenku zaplašil. Minulost zemřela a na kříšení nebyl čas. On i jeho tým plnili důležitý úkol.

Smith se sklonil do dveří důstojnické jídelny, malého živého prostoru s poškrábaným obkladem z falešného dřeva a omšelým nábytkem z oceli a kůže. Randi se choulila na jedné z pohovek, nohy skrčené pod sebou.

„Zdravím, podplukovníku,“ vzhlédla k němu od knížky Danielle Steelové. To oslovení mu připomnělo, že v místnosti jsou lidé, kteří nemusejí vědět o jejich bližším vztahu.

U velkého jídelního stolu uprostřed seděli dva další lidé, Valentina Metraceová a starší muž v olivově zeleném svetru a maskáčových kalhotách. Oba nahlíželi do spisů rozložených před sebou.

Muž měl kulatá záda svědčící o sedavém zaměstnání a prošedivělé vlasy, jejichž prořídlost alespoň trochu vyvažoval upravený plnovous v barvě pepře a soli. Z jeho tváře číselná nedůtklivost a z očí věčný nesouhlas. Zálesácký úbor na něm vypadal jako nepadnoucí kostým.

„Podplukovníku, vy se asi ještě neznáte. To je doktor Rosen Trowbridge, můj kolega z univerzitního světa. Pane doktore, tohle je velitel naší skupiny podplukovník Jon Smith.“ Strojeně sladký tón profesorky Metraceové vypovídal víc než samotná slova.

Smith vlídně kývl. Ani jemu neušly negativní vibrace, které dotyčný šířil. „Dobrý večer, pane doktore. Ještě jsem neměl příležitost omluvit se za náhlou změnu plavebního plánu. Doufám, že vám to nezpůsobilo nepříjemnosti.“

„Bohužel ano, podplukovníku.“ Trowbridge vyřkl Smithovu hodnotu s nádechem nevole. „A upřímně řečeno, moc se mi nelíbí, že jste se o tom se mnou neporadil. Expedice na ostrově Sředa je dokonale naplánovaným

vědeckým projektem a pro zúčastněné univerzity byla dosud velice úspěšná. O komplikace na poslední chvíli opravdu nestojíme.“

Smith vykouzlil soucitný úsměv. „Naprosto vás chápu, pane profesore. Sám jsem se podílel na řadě výzkumných projektů.“

A proto ti vidím až do žaludku, kamaráde, dodal Smith v duchu a dál se usmíval. *Zatímco tvoji lidé pracovali v terénu, ty jsi seděl v útulné kanceláři, podepisoval papíry a sklízel veškerou slávu. Teď jsi nejspíš vyděšený k smrti, že ti někdo rozšlape bábovičky, než podškrábneš vlastním jménem závěrečnou zprávu.*

„Máte pravdu, pane doktore.“ Smith se posadil na židli naproti Metraceová a Trowbridgeovi. „Měl jsem se poradit, ale nebylo zbylí. Je totiž důvod k obavám z povětrnostních podmínek, na které můžeme kolem Středy narazit. Zima se blíží, a tak mi přijde, že čím rychleji se na ostrov dostaneme, tím líp. Díky dřívějšímu vyplutí získáme trochu času navíc a činnost mé skupiny na místě nešťestí proto tolik nenaruší odjezd vašich lidí a odvoz materiálu.“

„To má sice jistou logiku, podplukovníku,“ odpověděl Trowbridge, jemuž se Smithův konejšivý tón příliš nelíbil, „přesto si myslím, že jste nezvolil nejvhodnější způsob. Byl bych velice rád, kdybyste případně další změny nejdřív probral se mnou.“

Smith propletl prsty na leštěném stole. „To naprosto chápu, pane doktore,“ zalhal, „a slibuji vám, že budete o vývoji situace podrobně informován. Spolupráce je přece v zájmu nás všech.“

„S tím nelze než souhlasit, podplukovníku. Pokud uznáte, že vědecká expedice byla na místě první a tudíž má hlavní slovo.“

Smith zavrtěl hlavou. „To není tak docela pravda. Dávno před příjezdem vaší expedice byli na ostrově jiní lidé. Úkolem mé skupiny je zjistit jejich totožnost a vrátit je tam, kam patří. Myslím, že si z naší strany zaslouží určitý ohled.“

Smith si uvědomil, že jeho slova jsou jen částečně falešná. Tam nahoře na ledu skutečně byli lidé. Už dlouho. Sloužili pod jinou vlajkou, ale byli to vojáci jako Smith. Svět je opustil a zapomněl na ně. Osud posádky sovětského letadla byl sice z politických důvodů tabu, ale po půlstoletí si už snad zasloužili vrátit se domů.

Smith dál upíral zrak na Trowbridge, dokud akademik nesložil zbraně. „Samozřejmě, máte pravdu, podplukovníku. Jistě se dohodneme tak, aby to vyhovovalo všem zúčastněným.“

„O tom nepochybuji.“

„Procházela jsem s doktorem Trowbridgem skladbu tábora na ostrově,“ řekla Valentina, „a jeho personální obsazení, abych věděla, s čím můžeme počítat. Myslela jsem, že by nám někteří členové expedice mohli pomoci s vyšetřováním na místě neštěstí.“

„Pokud to nenaruší jejich oficiální úkoly uvnitř výpravy,“ dodal chvatně Trowbridge.

„Ovšem.“

Smith požádal o osobní složku a otevřel ji. Ve skutečnosti neměl v úmyslu pustit kohokoli z těch lidí do blízkosti vraku.

To ovšem neznamenalo, že jeden z nich už nepočítal bombardér svou tajnou návštěvou. Informace o nákladu letadla TU-4 musely odněkud vzejít. Mohly pocházet právě z tohoto zdroje? A stalo se tak neúmyslně, anebo záměrně?

Ty spisy i tváře už viděl, nyní si je však prohlížel znovu v novém světle.

Doktor Brian Creston z Velké Británie, meteorolog a vedoucí výpravy. Podle snímku usměvavý hromotluk s hnědým ježkem na hlavě a ošlehanou tváří. Uznávaný polárník, který měl za sebou řadu expedic do Arktidy i Antarktidy.

Doktor Adaran Gupta, indický klimatolog a zástupce vedoucího. Z fotografie shlížela na Smithe útlá, snědá tvář s učeným výrazem. *Z Nového Dillí jste to měl pořádně daleko, doktore.*

„Klimatologie a meteorologie?“ komentoval Smith. „Takže hlavní oblastí zájmu bylo globální oteplování a tání arktických ledovců?“

„Přesně tak, podplukovníku.“

Smith pokýval hlavou a otočil na další stránku.

Kayla Brownová, USA, postgraduální studentka geofyziky, půvabná a jemná téměř jako víla. Klasické představě otrlého polárníka rozhodně neodpovídala, ale odvaha ani schopnosti jí zřejmě nechyběly, když si vydobyla místo v expedici na úkor několika stovek uchazečů z řad mužů.

Ian Rutherford, biolog z Anglie, s pohlednými rysy chlapce ze sousedství, pokud se tedy tím sousedstvím rozuměla centrální část britských ostrovů.

Doktorka Keiko Hasegawová z Japonska, druhá odbornice na meteorologii. Skromná a snaživá, i když baculatá a nepříliš hezká. Chudý společenský život možná vyvažovala mimořádnou oddaností svému vědeckému oboru.

Stefan Kropodkin, slovinský astronom zaměřený na kosmické záření, vytáhlý tmavovlasý chlapík s roztomile křivým úsměvem, o něco starší než

ostatní studenti. *Ty se asi budeš nejvíc ze všech zajímat o slečnu Brownovou, ať se jí to líbí, nebo ne.*

Smith zaklapl spis. Nechtěl dělat jakékoli závěry na základě národnosti, rasy, pohlaví nebo možné politické orientace. To by byla hloupost, protože chamtivost a fanatismus může nosit jakoukoli tvář. Tajná organizace Alfa i řada dalších zpravodajských a bezpečnostních složek teď jistě důkladně analyzovala minulost těchto šesti lidí. Až Smith dorazí na ostrov Středa, bude na něm, aby prozkoumal jejich současnost.

Vycítil, že ho někdo pozoruje, a zvedl oči. Skutečně: doktor Trowbridge i profesorka Metraceová na něj upírali zrak. Trowbridge se tvářil zmateně, zatímco z Valentinina úsměvu a ironicky zvednutého obočí vyplývalo, že odhadla, na co teď Smith asi myslí.

Vrátil desky na stůl. „Profesorko Metraceová, neviděla jste majora Smyslova?“

„Myslím, že si odskočil ven doplnit hladinu nikotinu,“ odvětila.

„V tom případě mě na chvíli omluvte. Potřeboval bych s majorem probrat několik věcí.“

Ledoborec rozrážel mořské vlny, potemnělými palubami se proháněl studený vítr. Grigorij Smyslov rozžehl ve schoulené dlani plynový zapalovač a dotkl se plamenem špičky své cigarety. Zhluboka vdechl kouř a pozvolna ho procedil přes zaťaté zuby.

Potřeboval se spojit s generálem Baranovem. Potřeboval zjistit, co se to tu k čertu děje! Měl zabezpečené telefonní číslo, které střežil vojenský atašé Ruské federace na ambasádě ve Washingtonu, Smithův rozkaz k okamžitému vyplutí mu však neumožnil zavolat.

A i kdyby se k čistému telefonu dostal, mohl by věřit osobě na druhém konci? Někdo to věděl! Někdo nepovolaný!

Ale co vlastně? O letadle Miša 124, samozřejmě. Nepřátelé museli vědět i to, že antrax je stále na palubě bombardéru. Tím by se snad dal vysvětlit odpolední pokus o vzdušný atentát. Ale jaké další informace ještě mohou mít?

Smyslov znovu mocně potáhl z cigarety. Riziko, že antrax padne do rukou nějaké teroristické skupiny, už samo o sobě stačilo. Ale co když jde o víc? Co když dotyční vědí o případu pátého března?

Byla to hrozná představa, ale stála za úvahu. Co když někdo mimo kroužek dvaatřiceti vyvolených ví o pátém březnu i o možnosti, že důkazy se stále skrývají na palubě zříceného letadla? Co když se snažili zabránit zničení těch důkazů a sami se jich zmocnit?

Co když nějaká organizace nebo dokonce jednotlivec získali informace, jimiž mohou vydírat velkou jadernou mocnost? Ve srovnání s touto hrozbou by bylo letadlo plné antraxu jen drobnou lapálií.

Z temných myšlenek Smyslova vytrhl čísi hlas. „Jako lékař vás musím varovat, že kouření škodí zdraví.“

Jon Smith se oddělil od stínů paluby, vykročil k Rusovi a opřel se o lanové zábradlí. „Svoji profesionální povinnost jsem splnil a teď mě klidně můžete poslat někam.“

Smyslov se suše zasmál a cvrnkl zářící oharek do moře. „Rakovinu plic jsme u nás v Rusku ještě neobjevili, podplukovníku.“

„Jen jsem vám chtěl znovu poděkovat za to, co jste dneska udělal.“

Smyslov měl nutkání znovu sáhnout po balíčku cigaret a zapalovači, ale ovládl se. „Všichni jsme letěli stejným vrtulníkem.“

„To jistě,“ připustil Smith. „Takže co si o tom myslíte, majore?“

„Popravdě řečeno nevím, co si mám myslet.“ Což byla pravda.

„Máte tušení, kdo by za tím útokem mohl stát?“

Smyslov zavrtěl hlavou. Teď zase musel zalhat. „Ne. Někdo se asi dozvěděl, že Miša 124 byl nosičem biologických zbraní. Vychází z předpokladu, že antrax by stále mohl být na palubě letadla, a snaží se nám zabránit, abychom se na místo havárie dostali jako první. To je jediná věc, která by měla nějakou logiku.“

„Takhle to tedy vidíte?“ přemítal Smith. „Ale někdo potom vynakládá spoustu peněz a úsilí jen na základě spekulace.“ Otočil hlavu a pohlédl přímo na Smyslova. „Aljašské úřady se domnívají, že by v tom mohla mít prsty ruská mafie.“

Výborně. Smyslov mohl odpovědět pravdivě. „To se vůbec nedá vyloučit, podplukovníku. Nemá smysl zapírat, že jisté kriminální živly si v naší zemi vybudovaly značnou moc a vliv na řízení státu.“

Ušklíbl se. „Členové našeho podsvětí měli značnou výhodu před zbytkem národa. Byli jedinou vrstvou ruské společnosti, která nepodléhala komunistům.“

Smith se v temnotách usmál a pak se oba na hodnou chvíli zahleděli na obzor přes zčernalé vrcholky vln a poslouchali, jak trup proráží vodu.

Smyslov nakonec promluvil: „Podplukovníku, můžete mi říct, jestli byla o dnešním útoku informována ruská vláda?“

„Na to vám nedokážu odpovědět,“ odušil Smith. „Mojí nadřízení vědí, co se stalo, a sdělili mi, že na zjištění totožnosti útočníků se pracuje s nasazením veškerých zdrojů. Tedy snad i ruských.“

„Rozumím.“

Smith zaváhal a pak pokračoval: „Majore, jestli si chcete o incidentu promluvit přímo s vašimi nadřízenými, můžu to zařídit. Pokud máte obavy o... bezpečnost, dávám vám čestné slovo, že můžete svobodně mluvit. Nikdo vás nebude odposlouchávat.“

Smyslov chvíli uvažoval. *Co komu můžu bezpečně říct?* „Ne, to nebude nutné.“

„Jak si přejete. Nabídka platí.“ Smithův hlas zvládněl. „Majore, povězte mi. Co hrajete? Kanastu, bridge, nebo poker?“

U BŘEHŮ REYKJAVÍKU, ISLAND

V jiném oceánu, lán světa daleko, plula druhá loď.

Kapitán hlubokomořského rybářského trauleru *Sifsdottar* si původně myslel, že jeho loď konečně přestala pronásledovat smůla. Teď si však už nebyl tak jistý.

Loviště v severním Atlantiku už dlouho skomírala a lakota i průtahy ze strany majitelů lodi obtížnou situaci dál zhoršovaly. Nakonec se stalo nevyhnutelné a zanedbání údržby se jim nevyplatilo. Většinu poslední sezony strávila *Sifsdottar* v loděnicích s opakovanými problémy se strojovnou a její opravy přišly draho. Vlastníci se zachovali tak, jak to bývá zvykem, a místo sebe vinili loď.

Sifsdottar hrozilo vrakoviště a jejímu kapitánovi s posádkou souš, když jim Bůh na poslední chvíli seslal záchranu – na měsíc si je pronajala filmová společnost za peníze, které by zaplatily veškeré opravy i špatnou sezonu. Museli však okamžitě vyplout, aby produkce stihla termín.

Majitelé a posádka byli snad poprvé zajedno a rádi svolili.

Když ovšem „filmaři“ vstoupili na palubu, vyklubala se z nich tlupa dvaceti ostrých hochů, jejichž vzhled vyděsil i ostřílené námořníky. Navíc si nepřinesli žádné kamery, zato však množství elektroniky a vysílaček.

A také zbraně.

Ty se objevily na scéně, až když vypluli na otevřené moře. Dva z „filmařů“ se nyní rozvalovali v zadní části potmělého palubního přístřešku a z opasků jim čouhaly automatické pistole.

Lodníkům nikdo nic nevysvětlil a ti usoudili, že by nebylo moudré se ptát.

Vůdce party, vysoký tělnatý muž s rusým plnovousem, který rozdával rozkazy v angličtině s podivným přízvukem, nařídil kurz na západo-severozápad. Jejich cílem byla řada bezejmenných souřadnic GPS kdesi hluboko v Hudsonově zálivu. Rovněž dal pokyn vyřadit z provozu lodní rádio. Veškeré spojení budou cestou „z obchodních důvodů“ zajišťovat jeho lidé.

Kapitán rybářské lodi *Sifsdottar* měl čím dál silnější dojem, že majitelé učinili další špatné podnikatelské rozhodnutí. Ale jak sledoval světlo majáku na nejzápadnější výběžku Islandu ubíhající za pravobokem, dobře

si uvědomoval, že s tím v daný okamžik nic nenadělá. Vsadil tedy na odvěkou islandskou metodu přežití: přísnou neochvějnou neutralitu a naději, že se všechno v dobré obrátí. Díky ní Island přežil řadu světových válek bez úhony, tak snad postačí i tady.

Ve společenské místnosti v podpalubí si velitelská skupina zřídila operační centrum. Anton Kretek sedící u velkého jídelního stolu si nalil plnou odlivku akvavitu. Když ji do sebe obrátil, ušklíbl se. Islandská kořalka byla hnusná, ale nic lepšího nebylo k mání.

„Máte už zprávy z Kanady?“ zeptal se popudlivě.

„Právě se stahují, pane Kreteku,“ odpověděl hlavní komunikační důstojník od přenosného počítače. „Chvilí potrvá, než je dešifrujeme.“

Internet se ukázal jako výhodný prostředek pro mezinárodní obchodníky i mezinárodní zločince, jelikož umožňoval okamžité a bezpečné spojení z bodu A do bodu B kdekoli po celé planetě. Satelitní telefon o velikosti talíře je propojoval s globální telekomunikační sítí a jejich internetové dorozumívání chránily před slídivýma očima ty nejlepší dostupné šifrovací programy.

Přenosná laserová tiskárna zaševalila a vyplivla řadu listů. Důstojník odsunul křeslo od panelu s přístroji a podal papíry přes rameno čekajícímu Kretekovi.

Pašerák zbraní vzal z popelníku malý dánský doutník ve tvaru torpéda, zabafal a pustil se do čtení. Dým silného tabáku se mísil s všudypřítomným pachem nafty a rybího tuku.

Kretek se zachmuřil. Depеше obsahovaly dobré i špatné zprávy. Pokus narušit společné rusko-americké vyšetřování nevyšel. Jeho člověk na Aljašce musel ve velice krátké době najmout a vyzbrojit všechny lidi, co měl po ruce, v tomto případě pouliční odpad místní ruské mafie.

Narychlo opatřený stroj, který vyslali sestřelit vrtulník s průzkumníky, se nevrátil. Jelikož se v médiích neobjevily žádné články o útoku na expedici ani o ztraceném letounu, pravděpodobně se zřítíl do moře nebo někam do pustin.

No co. Jen ať si vyšetřovací tým přijede. Kretek využije svého agenta na ostrově a také moment překvapení z vylodění svých hlavních vojsk. Pokud pár fanoušků historie překáží ve špatnou dobu na špatném místě, je to jejich problém. Správné načasování, plánování a počasí budou jeho hlavními spojenci proti okolnímu světu.

Kretek znovu potáhl z doutníku a vyčistil si hrdlo douškem pálenky. Samozřejmě, pokud nejde vyšetřovatelům o víc, než se na první pohled

zdálo. Je možné, že zúčastněné vlády vědí o pohádkovém pokladu, který se nacházel na palubě bombardéru?

Ale tomu nic nenasvědčovalo. Kdyby Američané znali pravdu, tak by se s nasazením veškerých sil snažili letadlo zajistit a jejich noviny i televize by spustily hysterický pokřik o antraxové hrozbě. Rusové je zřejmě ubezpečili, že náklad letadla byl shozen do oceánu, pokud se o něm vůbec zmínili. Experti na staré sovětské zbraně v řadách Kretek Group ujistili svého vůdce, že tak by vypadal běžný postup.

Z nějakého důvodu však na palubě dotyčného letadla nebyl tento běžný postup dodržen a Anton Kretek se toho chystal využít.

Druhá zpráva, od Vlahoviče a kanadské skupiny, zněla mnohem příznivěji. Podařilo se jim sehnat vhodné letadlo i letce, kteří úspěšně prošli kanadskou celnicí. Kretekovi podřízení už budovali tankovací základnu A a vyhledávali místa pro základny B a C. To vypadalo dobře, dokonce velice dobře.

A poslední hlášení potěšilo překupníka zbraní ještě víc. Přišlo z ostrova Středa a oznamovalo, že se nestrhl žádný poplach. Personál stanice se připravuje na příchod historiků letectví a na vlastní odjezd. Neobjevily se žádné překážky. Operace probíhá podle plánu.

Kretek proto mohl předat na Středu odhadovaný čas jejich příjezdu a také pokyny k závěrečné fázi. Pokud všechno půjde tak hladce jako doposud, bude to velice příjemné setkání.

Kretek se usmál a nalil si do sklenky další prst kořalky. Chutnala mu stále víc.

U VÝCHODNÍHO CÍPU OSTROVA STŘEDA

Trhlinami v mracích vykukovaly hvězdy, jejichž záře se lomila v nesčetných brázdách ledovce a svítila na cestu lovicí obludě, jež se mezi nimi kolébala jako přízrak.

Lední medvěd byl pořád ještě mladík: necelých čtyři sta kilogramů vlnících se a věčně hladových svalů opláštěných lesklým bílým kožichem. Pud ho vedl na jih, k okraji ledového krunýře, který se nyní rozšiřoval. Na nějaký čas se však zastavil v blízkosti Středy. Stlačený led kolem ostrova poskytoval vítané dýchací otvory loudavým tuleňům a byl proto pro ledního medvěda ideálním lovištěm.

Za poslední týden zabíjel už dvakrát. Nejprve přesně mířenými údery mohutných tlap rozdrtil kořisti lebku a silnými čelistmi pak strhal z mrtvých tuleňů výživný tuk, který potřeboval, aby odolal neúprosnému chladu polárního prostředí. Zima se však blížila a tuleni před ní prchali. Medvěd se tedy musel rovněž vydat na pouť jižním směrem, nebo hledat zdroj potravy jinde. Ostrov totiž obývala podivná zvířata zcela nepodobná tuleňům, která chodila vzpřímeně po dvou nohou. Lední medvěd ty bytosti neznal, ale vítr mu přivál pach jejich potu a teplé krve. Maso jako maso, obzvlášť na ledu.

Medvěd seskočil z ledového pahorku na rovnou plochu nedávno zamrzlé pukliny. Tady, kde byl led tenký a stále měkký, mohl najít obvyklejší jídlo v podobě tuleně, jenž by si ve snaze nadýchat se vzduchu prokousával cestu na povrch. Tiše našlapoval ke středu otevřeného kanálku, pak se zastavil, sklonil hlavu těsně nad ledovou krustu a napíнал veškeré smysly, jestli zdola něco neucítí a neuslyší slaboučký zvuk či chvění.

Ano! Tam dole se opravdu něco hýbalo.

A pak přišel obrovský náraz, který vymrštil velkou šelmu vysoko do vzduchu. Takhle nedůstojné zacházení si k pánovi Arktidy ještě nikdo nedovolil! Medvěd se rozplácl na ledu jak dlouhý, tak široký. Vyškrábal se na nohy a v nejhlubší hrůze prchl do noci, jež vůbec nedbala na jeho kvílivé protesty.

Zpod ledového příkrovu prorazila na povrch mohutná černá čepel. Led kolem strašlivě zasténal, roztrhl se a rozevřel jako květ. Mezi krami se prodrala na hladinu mamutí jaderná ponorka třídy Oskar, a když se ustálila

ve vodorovné poloze, poklopy na jejím hřbetu se s řinčením otevřely. Z otvorů vylézali muži, jejichž temné ošlehané tváře kontrastovaly s bílou barvou polárních maskovacích úborů. Někteří z nich se hbitě spustili po příčkách žebříku vsazených do boků velitelské věže. Po doskoku na zamrzlý kanál se rozestoupili do vějíře, shodili z ramen samopaly AK-74 a zaujali kolem ponorky obranné pozice.

Jiní vytahovali z rudě osvětleného břicha podmořského plavidla výstroj: nadité batohy, vaky se zásobami jídla, skládací laminátové saně i bedny s municí a výbušninami. Věci potřebné k tomu, aby dokázali delší dobu přežít, bojovat a ničit v polárním prostředí.

Velitelé zvláštní námořní čety i ponorky vylezli po žebříku k můstku jako poslední.

„Fuj, to je ale zima,“ zamumlal velitel lodi.

Poručík Pavel Tomašenko ze zvláštních sil námořní pěchoty se povýšeně usmál a zopakoval staré rčení: „V takovém počasí kvetou na ulicích Pinsku kytky.“

Velitele ponorky to nepobavilo. „Potřebuju se co nejdřív vrátit pod hladinu. Chci, aby kanál stačil zamrznout do dalšího přeletu amerického satelitu.“

Jako všichni námořníci sloužící v ponorkách i on byl na pevnině nervózní a celý nesvůj. A měl k tomu pádný důvod. Nacházel se v teritoriálních vodách Kanady, kam cizí podmořská plavidla rozhodně nesměla. A jelikož si kanadské námořnictvo nedokázalo tento zákaz vynutit, zcela běžně a bez skrupulí jej porušovaly i atomové ponorky Spojených států.

„Nebojte se, kapitáne, za pár minut jsme pryč,“ odvětil Tomašenko a shlížel na své muže, kteří právě obtěžkávali saně nákladem. „I my se musíme do příštího přeletu schovat. Všechno bude v pohodě.“

„To doufám,“ zavrčel muž z ponorky. „Pokusím se dodržet komunikační plán, ale chtěl bych vám připomenout, poručíku, že nemůžu nic slibovat. Bude záležet na tom, jestli najdu kanály s volnou vodou, kam bych mohl rozmístit antény. Každých čtyřiaadvacet hodin se vrátím na tyto souřadnice a budu poslouchat vaše signály a transpondér. Víc dělat nemůžu.“

„To úplně postačí, kapitáne. Provozujete velice slušnou taxislužbu. *Da svidanija.*“

Tomašenko se přehoupl přes okraj můstku a sestoupil k zamrzlé vodě.

Kapitán ponorky si zamumlal odpověď pod vousy. Uráželo ho, že musí poslouchat takové drzosti od nějakého usmrkaného poručíka, ale příslušníci

jednotek zvláštního určení se vždycky považovali za Bohem vyvolené. Bohužel, tento konkrétní exemplář dorazil se zapečetěnými rozkazy přímo z ředitelství Tichomořské flotily, v nichž stroze a jasně stálo, že velitel ponorky i jeho loď mají být Tomašenkovi plně k dispozici. Vzepřít se liteře či duchu těchto nařízení by v upadajícím ruském námořnictvu znamenalo zahrávat si s ohněm.

Kapitán sledoval, jak se Tomašenko a jeho četa vydávají na cestu a jejích tmavé postavy kontrastující s ledem se vlečou k temnému obrysu ostrova Středa. Těšilo ho, že odcházejí. Jeho duše i loď znovu načas patřily jen jemu. Byl blahem bez sebe, že má tenhle výsadek z krku. Tomašenkova jednotka byla jednou z nejchladnokrevnějších a nejsurovějších posádek, na něž kdy narazil. A vzhledem k tomu, že v ruské armádě sloužil už dvacet let, o něčem to vypovídalo.

„Opusťte můstek!“ Velitel ponorky zvedl hlas v ochraptělém výkřiku. „Všechny hlídky dolů!“

Když námořníci proběhli kolem něj a slézali po žebříku, stiskl mosazný knoflík vedle vodotěsného interkomu. „Řídicí stanoviště, tady můstek. Připravte se k ponoru!“

NA PALUBĚ LODI ALEX HALEY

Randi Russellová posunula nehtem ukazováčku červené plastové kolečko. „Přeskočte mě,“ řekla s pohledem upřeným přes hrací desku jako puma připravující se k výpadu.

Grigorij si cosi zabrbľal pod vousy, vzal kámen ze své skromné hromádky trofejí a položil jej na označené místo.

„Máte problém, Grigoriji,“ konstatovala Valentina Metraceová a žvýkala lupínek z misky ležící vedle stolního bojiště.

„Dáma je hra pro děti,“ procedil Smyslov zaťatými zuby. „Hra pro děti a já problém nemám!“

„Ale máte, majore, a nevíte kudy kam,“ usmál se Smith vedle Randi.

„Ani velký Morphy by se nedokázal soustředit, kdyby mu někdo věčně chroustal kreky do ucha.“

„Jen pro přesnost, jsou to tortillové chipsy,“ opravila ho Valentina a labužnický si vychutnávala další pikantní lupínek. „Ale váš skutečný problém spočívá v tom, že se snažíte jít na tu hru s logikou jako na šachy. Dáma připomíná spíš šerm, je to věc vybroušených instinktů.“

„Vážně?“ Smyslov zaútočil a černým kolečkem přeskočil jeden z Randiných červených kamenů. „Já říkal, že na tom nejsem tak špatně.“

Reakce byla vražedná. Randina čerstvě nabytá dáma bleskovým trojitým úderem vyčistila hrací pole od černých kamenů.

Smyslov se plácl dlaní do čela. „A kvůli tomu já blbec opustil Sibiř!“

Smith se na Rusa zazubil. „Neberte si to tak, majore, ani já jsem nikdy Randi v dámě neporazil. To snad ani nejde. Nedá si někdo partičku bridge?“

Smyslov zvedl hlavu a začal sbírat své padlé vojáky. „Proč ne? Mučení žhavým železem přece nemůže být horší než strhávání nehtů.“

Ledoborec se nacházel čtyři dny cesty od Sitky. Obeplul mys Point Barrow a nyní plnou parou směřoval k severovýchodu a ostrovům Královny Alžběty. Jen část dne se dala zaplnit bojovými poradami a debatami o tom, co je asi čeká na ostrově Středa. Řadu hodin museli zkrátka nějak zabít, a jelikož Smith a jeho skupina nepatřili do uzavřeného společenství posádky lodě *Haley*, museli si vystačit sami.

Smithe to celkem těšilo. Budování týmu není jen otázka výcviku a disciplíny, jde také o to poznat se navzájem. Jak ostatní uvažují. Jak jednají a reagují. Jakou mají rádi kávu – ano, i takové maličkosti jsou důležité. To všechno totiž skládá obraz, který může napovědět, jak se daný jedinec zachová v kritické situaci. Což je drahocenná informace.

Kousek po kousku si tedy rozšiřoval obzory.

Randi Russellová: Tu už znal z dřívějšíka. Měla dobrý základ, na němž se dalo stavět. Byla tvrdá a nezdolná. Ale kdesi vzadu, na samotné hranici vnímatelnosti, se skrýval děsivý podtext: „Všechno je mi fuk.“ Nikdy to neplatilo ve vztahu k plnění úkolu, ale k vlastní osobě.

Grigorij Smyslov: Nepochybně dobrý voják, ale také velice přemýšlivý muž. A podle rozmrzelosti, kterou u něj Smith občas vytušil, se mu výsledky vlastních úvah příliš nelíbily. Rus pomalu šel k určitému rozhodnutí. Jaké však bude, o tom zase musel hloubat Smith.

Valentina Metraceová: I ona poskytovala ne jeden námět k přemýšlení. Nabízela se hlavně otázka, co se skrývá pod pečlivě naleštěnou lasturou. Nepochybně v ní sídlila nějaká jiná bytost. Ve stále delších rozhovorech, jež s ní vedl, tu druhou osobu zachytil jen velice mlhavě. Připomínalo mu to hledání zamaskovaných střelen na bojové lodi, která se tváří jako civilní. Slovní spojení „zbrojní expertka“ mohlo znamenat řadu věcí.

Ne že by její „veřejná“ osobnost nestála za pozornost.

Ve stropním reproduktoru náhle zaznělo: „Můstek volá jídelnu. Ozvěte se.“

Smith vstal a přešel k přístroji vedle dveří. „Tady jídelna. U telefonu podplukovník Smith.“

„Pane podplukovníku, tady kapitán Jorganson. Nechcete vzít své lidi na palubu? Na levoboku zrovna míváme zajímavou věc, dalo by se říct významný bod v krajině.“

„Za chvíli jsme tam.“ Smith vrátil sluchátko do vidlice. Ostatní k němu vzhledli od stolu. „Vážení, kapitán se ptá, jestli se nechceme trochu rozhlédnout po okolí.“

Na palubě nyní foukal řezavý vítr, který dokázal během několika vteřin úplně znečitlivět odhalené části těla. Ostrá byla i šedomodrá barva moře i nebe, po němž pluly jen ojedinělé chuchvalce nadýchaných obláčků. Na tomto pozadí vystupoval bělostný ledovec, který jako majestátní hrad pomalu proplouval kolem zádi na levoboku. Jeho hlavní část, těžká zelená masa, se mihotavě rýsovala pod hladinou. Byl to pouhý předvoj hlavního pole. Na severním obzoru před přídíl se leskl oslnivě bílý pás, jemuž dávní angličtí velrybáři dali název „ledový třpyt“.

Smith ucítil, jak se mu někdo lehce otřel o loket. Vedle něj stála Valentina Metraceová a zjevně se chvěla. Rovněž doktor Trowbridge vyšel z palubního přístřešku a postavil se k zábradlí kousek vedle nich, aniž by na Smithe a jeho skupinu promluvil či pohlédl. Zespoda přicházeli další členové posádky ledoborce a sledovali, jak je mívá bledý mořský přízrak.

První nepřítel byl na dohled. Bitva brzy začne.

OSTROV STŘEDA

„Voda z vrtu, série M?“

„Prověřeno.“

„Voda z vrtu, série R?“

„Prověřeno.“

„Voda z vrtu, série RA?“

Kayla Brownová vzhledla od otevřené plastové krabice se vzorky, u níž klečela. „Všechny jsou na svém místě, pane doktore,“ odpověděla trpělivě, „stejně jako včera.“

Doktor Brian Creston se usmál a zaklapl notebook. „Mějte trpělivost se starým mužem, děvče. Řadu expedic na poslední chvíli navštívil pan Kazisvět a nerad bych, aby se to tady opakovalo. Byla by škoda si zkomplikovat závod v cílové rovině.“

Kayla zaklapla uzávěry kufříku a utáhla kolem něj bezpečnostní popruh. „Máte pravdu, problémy tady nepotřebujeme. Už se nemůžu dočkat, až zítra nasednu do té krásné helikoptéry.“

„Opravdu?“ Creston zvedl dýmku z popraskané skleněné křivule, kterou používal jako popelník, pak se lehce sklonil a vyhlédl jedním z malých nízkých oken provizorní laboratoře. „Víte, že mi tohle místo bude docela chybět? Našel jsem tady... klid.“

Nad ostrovem se na chvíli vyčásilo a od závějí se odrazil bílý plamen nízko visícího slunce. Vědecká stanice na ostrově Středa sestávala ze tří zelených montovaných domků: laboratoře, ubytovny a skladu s generátorem, jež stály v řadě ve zhruba třicetimetrových rozestupech, aby mezi nimi nemohl přeskočit oheň.

Stanice vyrostla u pobřeží zamrzlé zátoky na západním konci a před nápořem převládajících severních vichrů ji chránilo úbočí horského hřbetu, který se táhl středem ostrova. Díky tomu byly domy s plochou střechou zaváté sněhem jen do poloviny.

Kayla Brownová vstala a oprášila si kolena lyžařských kalhot. „Byla to skvělá zkušenost, doktore, a za nic bych ji nevyměnila, ale jak říkáme u nás doma: ‚Srandy už bylo dost‘.“

Creston se zasmál. „Rozumím, Kaylo. Ale až sem dorazí vyšetřovací skupina, nechcete se s ní podívat nahoru k tomu vraku? Byla jste přece první, kdo si ho všiml.“

Tvář mladé ženy se zachmuřila. „Radši ne. Uvažovala jsem o tom a bylo by to asi zajímavé, ale... na palubě se možná najdou členové posádky. Díky, nemusím mít všechno.“

Creston přikývl. Opřel se o velký pracovní stůl uprostřed laboratoře a začal opatrně plnit svou dýmku z čím dál prázdnější tabatěrky. „Naprosto vás chápu. To by nebyl hezký pohled. Ale musím se přiznat, že mě ten starý bombardér strašně zajímá, už proto, že nám zakázali se k němu přibližovat. Člověk by si skoro myslel, že na tom je něco víc, než nám všichni říkají.“

Kayla Brownová si dala ruce v bok a obrátila oči v sloup. „Ale jděte, doktore! Znáte přece historiky a archeology. Nesnášejí, když se jim kolem výkopu motají amatéři a dělají zmatek. Vám by se taky nelíbilo, kdyby se vám někdo pletl do vzorků vody nebo balonů s radiosondou.“

„To je fakt.“ Creston škrtl dřevěnou kuchyňskou zápalkou, přidržel ji u hlavičky své dýmky a zkusmo zabafal. „Jenže vy ženy vůbec nemáte smysl pro tajemno.“

V té chvíli Ian Rutherford otevřel shrnovací dveře v přepážce oddělující hlavní laboratoř od malé rádiové místnosti, jež zaujímala jeden konec domku. „Mám tady fungl novou předpověď počasí, doktore.“ Zamával papírem z tiskárny.

„Jak to vypadá, Iane?“

Mladý Angličan se teatrálně ušklíbl. „Všelijak. Blíží se k nám slabá fronta. Snad dorazí až zítra, ale potom bude asi den hnusně.“

„Jak moc, chlapče?“

„Proměnlivý severní vítr až do stupně pět. Nízká oblačnost. Občas sněhové přeháňky.“

Kayla znovu zvedla oči ke stropu. „No paráda! Ideální podmínky pro lítání!“

„A to je jen začátek,“ pokračoval mladý Angličan. „Přišlo taky varování před erupcemi na slunci, takže i komunikace bude stát za prd.“

„No potěš pánbůh.“ Doktor Creston vydechl oblak vonného dýmu. „Postavte na čaj. Pan Kazisvět přichází, už slyším jeho kroky.“

„Klídek, doktore,“ zazubil se Rutherford. „Taková hrůza to zas nebude. Kalamita potrvá maximálně den nebo dva.“

„Já vím, Iane, ale nezapomeňte, kdo na nás bude čekat na lodi. Starý dobrý Skrblík Trowbridge si bude určitě myslet, že jsem při odjezdu záměrně rozpoutal bouři, jen abych mu překročil rozpočet.“

Kdesi venku se ozval výkřik ztlumený silně izolovanými stěnami laboratorní budovy. Ve vchodu zadupaly těžké boty, vnitřní dveře se rozlétly a do laboratoře vpadl Stefan Kropodkin v polární výstroji, z níž odletovaly kusy zmrzlého sněhu. „Jsou tady doktorka Hasegawová a profesor Gupta?“ zalapal po dechu a strhl si kapuci.

Creston se zvedl od pracovního stolu a vrátil dýmku do popelníku. „Ne, ještě ne. Co se stalo?“

Slovinec se hltavě nadechoval. „Já nevím. Zmizeli.“

Creston se zamračil. „Jak to myslíte, zmizeli?“

„Nevím! Prostě jsou pryč! Byli jsme na jižní pláži, asi tři kilometry odsud. Profesor Gupta chtěl naposledy zkontrolovat hromadění ledu podél pobřeží a my jsme mu asistovali. Profesor mi řekl, abych nafotil nějaké útvary, a s doktorkou Hasegawovou pokračovali dopředu kolem útesu. Ztratil jsem je z očí.“ Kropodkin se znovu roztřeseně nadechl. „Když jsem se za nimi vydal, byli pryč.“

„Zatracená práce! Kdybych to Adaronovi říkal jednou, ale já mu opakoval snad stokrát, že má za každých okolností držet skupinu pohromadě! Měli vysílačku?“

Kropodkin přikývl. „Profesor.“

Creston se podíval na Rutherforda. „Nezaslechl jste něco na místním kanále?“

Angličan zavrtěl hlavou.

„Tak sedněte k přístrojům a zavolejte je.“

„Už běžím!“ Angličan zmizel za dveřmi komunikační místnosti.

Kropodkin se svezl na stoličku a svlékal si těžké návleky a rukavice. Kayla Brownová mu starostlivě podala láhev vody. „Šel jsem ještě asi kilometr,“ pokračoval, když se napil. „Volal jsem je, ale nikdo neodpovídal. Nikde nikdo. Začal jsem mít starost a pospíchal jsem zpátky sem. Myslel jsem, že kolem mě třeba nějak proklouzli.“

„Nevím proč, ale museli jít do vnitrozemí nebo k náplavám na břehu,“ zachmuřil se Creston.

„Na místním kanále se nikdo nehlásí, doktore!“ křikl Rutherford od rádia.

Kropodkin přešel pohledem z doktora Crestona ke Kayle a ve tváři se mu objevila starost o kolegy smíšená se strachem. „Za místem, kde zmizeli,

bylo ještě něco. Na pláži tam ležel napůl snědený tuleň. Práce ledního medvěda. Čerstvá.“

„Určitě to byl tuleň?“ zeptala se Kayla rozechvělým hlasem.

Přikývl. „Tohle vím bohužel jistě.“

„Uklidněte se, prosím vás. Nejspíš tady všichni zbytečně děláme z komára velblouda,“ napomenul Creston kolegy. „Ale brzy bude tma. Iane, přineste druhou vysílačku a já беру lékárničku. Vezmeme si s sebou saně, stan a nejnútnejší výzbroj. Kaylo, vy zůstanete u rádia, kdybychom museli nahlásit lodi *Haley*, že máme problém.“

„Ale...“ Dívka se v duchu okřikla. Na protesty teď nebyl čas. „Ano, pane doktore.“

Kropodkin si znovu navlékl rukavice. „Já vezmu z ubytovny brokovnici.“

NA PALUBĚ LODI ALEX HALEY

Jon Smith si otupěle prohlížel pružiny horní palandy a ve sluchátcích MP3 přehrávače mu zněla skladba „Písek v botách“ od folkového písničkáře Ala Stewarta. Začátek akce se blížil a spánek nepřicházel. Teď, po celé hodině horečných námluv, byl konečně téměř na dosah.

Naléhavé zaklepání na dveře ho prudce vrátilo do bdělého stavu. Strhl sluchátka a posadil se. „Ano?“

Přes dveře k němu pronikl hlas Valentiny Metraceová: „Máme problémy na ostrově Středa, Jone. Vypadá to dost špatně.“

Seskočil z postele a udeřil do vypínače. „Dobře. Už jdeme.“

Smyslov slezl z horního lůžka a chvatně se strojil. Smith si oblékl zateplenou maskovací uniformu a boty a za okamžik oba muži stoupali po žebříku k radiové místnosti.

Zahájení mise zřejmě do zítřka nepočká.

Kromě běžného hukotu a šelestu to v útrokách lodi co chvíli zavržalo a zasténalo, jak se o trup otíraly velké ledové kry. Plavidlo se také občas otřáslo nad rámeč obvyklého rytmu lodních šroubů, když se příd' ledoborce zakousla do tenké vrstvy zmrzlé mořské vody. Tyto zvuky a vjemy se objevovaly čím dál častěji.

V průběhu posledních tří dnů si *Alex Haley* razil cestu hlouběji do houstnoucího ledového pole kolem ostrovů Královny Alžběty. Tam, kde to bylo možné, využíval otevřených cest v ledovém povrchu, jinde se probíjel plovoucími krami a vyhýbal se hrozivým ledovcům a ponurým rozeklaným ostrovům.

Kapitán Jorganson uplatňoval veškeré své zkušenosti s plavbou v polárních podmínkách, přesto se jejich rychlost s každým dalším kilometrem na sever snižovala. Vodní cesty se stále zužovaly a led se čím dál víc hromadil. Dvakrát za posledních čtyřicet osm hodin Randi vzlétla s vrtulníkem na letecký průzkum a společně s jedním z důstojníků hledala praskliny, jimiž by se mohl ledoborec protáhnout.

Zima vítězila.

Malá radiová místnost lodi už překypovala lidmi, když se Smith a Smyslov vmáčkli mezi šedé ocelové přístroje. Radista ve službě se hrbil před výkonným vysílačem pracujícím v postranním pásmu a hrál si s

ovladači frekvence a šumu; kapitán Jorganson se mu nakláněl přes rameno. Dostavily se i Randi Russellová s Valentinou Metraceovou, na nichž byly rovněž patrné známky nenadálého probuzení. Profesorka Metraceová si nestihla sepnout vlasy a Smith bezděčně zaznamenal, že jí lesklý černý ohon splývá až téměř k pasu. To tedy byla odpověď na jednu otázku.

Doktor Trowbridge se musel stáhnout do volného kouta kajuty. Stejně jako všichni ostatní se i on tvářil znepokojeně, ale také rozhořčeně, jako by nechápal, jak se mu něco takového vůbec mohlo stát.

„Co se děje?“ zeptal se Smith.

„Úplně přesně nevíme,“ odpověděl Jorganson. „Dva členové vědecké skupiny se krátce před soumrakem zřejmě ztratili. Vedoucí expedice nám oznámil, že zahájil pátrací akci, ale zatím ještě nevyhlásil stav nouze. Pak se spojení přerušilo a stanice se zhruba na pět hodin odmlčela.“

„Rozbily se jim přístroje?“

„I tak se to dá říct, podplukovníku.“ Jorganson se podíval vzhůru. „Kdyby nebylo zataženo, viděli bychom teď na obloze úžasnou polární záři. Sluneční výboje vyřadí z provozu všechno. Dokonce i satelitní telefony selhávají.“

„A dál?“

„Když se nám podařilo obnovit spojení, služba u vysílačky žádala o pomoc,“ pokračoval příslušník Pobřežní stráže. „Pátrací skupina se nevrátila a ona se jí ani nedovolala.“

„Ona?“

„Je to postgraduální studentka Kayla Brownová. Zřejmě tam zbyla samotná.“

Radista si přitiskl sluchátka blíž a promluvil do připojeného mikrofону. „Lod' *Alex Haley* volá vědeckou stanici. Lod' *Alex Haley* volá vědeckou stanici. Slyšíme vás, opakuji, slyšíme vás. Zůstaňte na příjmu.“ Technik zvedl oči. „Otvírá se nám další okno. Máme ji.“

„Přepněte to do reproduktoru,“ rozkázal Jorganson.

„Provedu.“

Uprostřed chrčení a praskání statické elektřiny se ozval osamocený ženský hlas.

„Tady stanice na ostrově Středa. Ještě pořád se nevrátili! Ani jeden z nich! Něco se muselo stát. Kdy můžeme čekat pomoc? Přepínám.“

Kapitán Jorganson zvedl mikrofon z držáku. „Tady kapitán loď, slečno Brownová. Chápeme vaši situaci a přijdeme vám na pomoc, co nejrychleji to půjde.“

Jorganson zvedl palec z tlačítka na mikrofonu. „Problém je v tom, že posledních sto padesát kilometrů cesty na ostrov nám může trvat několik dní. A možná se nám to ani nepodaří, jelikož všechno kolem strašně rychle zamrzá. Existuje jediná možnost, jak vyslat okamžitou pomoc: vaše helikoptéra.“

Smith pohlédl na svou pilotku. „Randi, můžeme ihned nahoru?“

Randi Russellová se kousla do spodního rtu, uvažovala a vyhodnocovala situaci. „Palivo by nám jakžtakž vystačilo na let tam a zpátky,“ řekla po několika vteřinách. „Ale teplota vzduchu je extrémně nízká a hrozí nebezpečí námrazy a špatného příjmu. Podmínky jsou opravdu velice riskantní. Říkám to nerada, ale musíme počkat, až se rozední.“

Smith přijal její závěr bez otázek. „Půjčíte mi mikrofon, kapitáne?“

Jorganson mu vyhověl.

„Slečno Brownová, tady podplukovník Jon Smith. Jsem vedoucí skupiny, která má prohlédnout zřícený bombardér. Můžeme se k vám dostat zítra ráno po rozbřesku. Do té doby to bohužel budete muset vydržet. Popište nám blíž svou situaci. Přepínám.“

„Jsem v táboře, živá a zdravá,“ odpověděla. „Ale ostatní jsou určitě v kritické situaci, jinak by doktor Creston poslal nějakou zprávu a... a já nemůžu vůbec nic dělat! Přepínám!“

„V danou chvíli děláte všechno, co se dá, slečno Brownová. Až dorazíme na místo, postaráme se o zbytek. Teď bych od vás potřeboval odpověď na pár otázek. Přepínám.“

„Ptejte se, podplukovníku... Aha, přepínám.“

„Zaznamenala jste vy nebo ostatní členové vaší skupiny nějaký náznak, že by na ostrově mohl být ještě někdo? Světla, kouř, stopy nebo tak něco?“

Hlas, který odpověděl, zněl překvapeně. „Ještě někdo? Kdepak! Kromě vás v okruhu tisíce kilometrů nikdo není!“

„Víte to jistě, slečno Brownová? Vůbec nikoho jste nezahlédli?“

„O čem to mluví?“ vyhrkl doktor Trowbridge z kouta rádiové kajuty. „Jestli chce obviňovat Eskymáky...“

„Ticho,“ štěkla Valentina Metraceová.

„Ne,“ odpověděl praskající hlas. „Nikdo se o ničem nezmínil. Přepínám.“

„A neviděla jste něco jiného?“ zkoušel to Smith. „Letadlo. Loď. Cokoliv.“

„Ne. Občas se na nebi objeví šmouha od dopravního letadla letícího nad severním pólem, ale nic jiného jsme za celé léto neviděli. Proč? Přepínám.“

Trowbridge se snažil prodrat blíž k vysílačce. „To by mě taky zajímalo, podplukovníku. Co má znamenat...“

Zatraceně, na vysvětlování neměl čas! Krycí plášťík jeho mise se rozpadl na cáry a nadešel čas přejít od režimu „přísně tajné“ k pouhému „utajované“. Smith ukázal na Trowbridge a škulbl prstem ke dveřím. „Kapitáne, odveďte ho odsud.“

Trowbridge ohromeně zalpal po dechu. „Cože?! Nemáte právo mě...“

„Ale má,“ řekl mu kapitán Jorganson tiše. „Doktore, buďte tak laskav a odejděte. Doufám, že vás nebudu muset nechat vyvést.“

Trowbridge byl na slovní střety zvyklý. Už měl na jazyku první vlnu rozhořčených protestů, ale chladné pohledy, jež se na něj zaměřily, ho od toho záměru odradily. Znovu ucítil, že ztrácí půdu pod nohama, a proto nakonec jen zareptal „To je naprosto nepřijatelné,“ a neochotně se šoural ke dveřím.

Smith opět zaměřil pozornost na vysílačku. „Slečno Brownová, tady je znovu podplukovník Smith. Mám ještě jednu otázku a je velice důležité, abyste nám odpověděla jasně. Nemusíte se bát, že tím někomu způsobíte potíže. Navštívil někdo ze členů expedice místo neštěstí? Kdokoli, z jakéhokoli důvodu. Přepínám.“

„Ne!... Aspoň o tom nevím. Doktor Creston by to nedovolil. Proč? Má to staré letadlo něco společného se zmizením mých přátel? Přepínám.“

Smith zaváhal nad odpovědí. „To zatím nevíme jistě, slečno Brownová. Prosím, zůstaňte na příjmu.“

„Jak to vidíš, Jone?“ zeptala se Randi mírným tónem. „Nemohlo dojít k úniku z ochranné nádoby v bombardéru? Třeba je to antrax.“

Smith se opřel o přístrojovou desku a rázně zavrtěl hlavou. „Ne! Takhle to nefunguje! Antrax má určitou inkubační dobu a při nákaze se příznaky objevují postupně.“

Náhle se narovnal a obrátil na Smyslova. „Grigoriji, kvůli té dívce a lidem na ostrově je čas jít s pravdou ven. Bylo na palubě letadla ještě něco jiného než antrax?“

Smyslov cítil, jak se do něj ty ocelově modré oči zavrtávají. „Jone, pokud já vím, jedinou biologickou zbraní na palubě bombardéru Miša 124 byl ten antrax. Přisahám. Jestli se tam nacházelo ještě něco, nikdo mě o tom neinformoval!“

Smyslova těšilo, že se mohl zaštitit částečnou pravdou, jelikož tušil, co se na ostrově Středa asi právě odehrává.

Ti proklatí výsadkáři! Mohlo se stát, že by si jich někdo všiml? Co když měl některý ze členů expedice tu smůlu, že narazil na jejich tábor? Pokud je

velitel oddílu nějaký krvelačný kovbojíček, mohl by to považovat za záminku ke „sterilizaci“ výpravy ve jménu bezpečnosti. Bohužel, krvelačný kovbojíček je přesně tím typem vůdce, kterému nejvyšší ruské velení svěří takovou práci!

Ještě ani nevzkročili na ostrov a věci už se vymykaly kontrole! Pokud došlo ke zneškodnění vědecké expedice, logika velela zlikvidovat také Smithův tým. I jeho tým! Lidi, kteří mu začali přirůstat k srdci.

Šílenství!

„Jak hodnotíte situaci vy, majore?“ zeptal se Smith věčně.

Smyslov rovněž odsunul emoce stranou. „Musíme předpokládat, že na ostrově Středa přistála nějaká nepřátelská skupina, zřejmě tatáž, která se pokusila sestřelit náš vrtulník. Také musíme předpokládat, že si dotyční myslí, že se na palubě vraku nachází náklad antraxu a chtějí se ho zmocnit.“

Smith si Rusa chvíli měřil, než odpověděl. „To zní docela logicky.“ Rozšířil svou pozornost na ostatní přítomné. „Tak co s tím budeme dělat?“

„Já bych řekl, že hlavní otázka teď je, co budeme dělat s ní.“ Kapitán Jorganson kývl směrem k vysílačce.

Byla to naprosto správná poznámka. Co dělat s vyděšenou mladou ženou opuštěnou v mrazivé tmě na samotném konci světa?

Smith znovu stiskl knoflík mikrofonu. „Slečno Brownová. V seznamu výzbroje vašeho tábora je i dvanáctka brokovnice. Co se s ní stalo? Přepínám.“

„Puška na medvědy? Tu si s sebou vzala pátrací skupina. Proč? Přepínám.“

„Jsou v táboře ještě jiné zbraně? Přepínám.“

„Ne. Proč?“

„My jen... vyhodnocujeme situaci, slečno Brownová. Zůstaňte na příjmu.“

Smith pustil palec z tlačítka a čekal až někdo – kdokoliv – něco řekne.

„Musí pryč, Jone!“ vyhrkla Randi. „Řekni jí, ať si sbalí spacák a zmizí! Řekni jí, co se děje, a aby se do našeho příjezdu někde schovala!“

„Ne,“ ozvala se Valentina příkře. „Povězte jí, aby zůstala u vysílačky.“

„Ty budovy jsou zabezpečené proti zimě, ne proti lidem!“ namítl Randi. „Jestli jsou na ostrově nepřátelské osoby a přijdou si pro ni...“

„Jestli jsou na ostrově nepřátelské osoby, slečno Russellová, tak ji dostanou, kdy se jim zlíbí.“ Odpověď historičky byla neúprosná a temná jako její oči. „Můžeme s úspěchem předpokládat, že mají vědeckou stanici na mušce. Pokud ji uvidí utíkat z domu, neuběhne ani deset metrů. Ale

pokud ji udržíme u vysílačky, může nám posloužit jako informační zdroj. Třeba se jí podaří dát nám zprávu, kdyby si pro ni přišli. Pak bychom si aspoň mohli udělat nějakou představu, kdo proti nám stojí.“

„Takže ji podle vás můžeme obětovat.“

Valentina zavrtěla hlavou. „Ne,“ odtušila tiše. „Slečnu Brownovou už považuji za obětovanou.“

Randi ztichla.

Během této poslední výměny názorů Smith koutkem oka upřeně pozoroval ruského člena své skupiny. „A co vy, majore? Chcete něco dodat?“

Smyslov vylovil z pomačkané krabičky chesterfieldku a připálil si ji plynovým zapalovačem. „Ne, podplukovníku,“ odvětil a vydechl proud kouře. „Nic mě nenapadá.“

„Stanice volá loď,“ zapraskal z temnot žalostný hlas. „Pořád jsem na příjmu.“

Smith zapnul mikrofon. „Slečno Brownová, tady zase podplukovník Smith. Jak jsem řekl, budeme u vás zítra ráno brzy po rozednění. Než k vám dorazíme, zůstaňte prosím u vysílačky. Budeme nepřetržitě hlídat tuto frekvenci a každých patnáct minut navážeme kontrolní spojení. Pokud se vám ozve někdo ze zbylých členů expedice, nebo jestli uvidíte, případně uslyšíte něco neobvyklého, okamžitě volejte. Opakuji, okamžitě volejte. Rozumíte? Přepínám.“

„Ano, podplukovníku. Rozumím... Je v tom ještě něco, vidíte? Oni se jen tak obyčejně neztratili, že ne?“

Čím ji mohl alespoň trochu pomoci či utěšit? „Všechno vám vysvětlíme, až dorazíme na místo, slečno Brownová. Najdeme vaše kolegy a vyřešíme situaci. Nejste sama. Brzy jsme u vás. Zůstáváme na příjmu.“

„Rozumím.“ Hlas na druhém konci se snažil působit statečně. „Zůstávám na příjmu.“

Smith vrátil mikrofon radistovi. „Držte se toho kmitočtu, námořníku. Slyšel jste: každých patnáct minut kontrolní spojení. Jestli někdo třeba jen cvakne knoflíkem mikrofону, chci o tom vědět.“

„Provedu, pane,“ odvětil člen Pobřežní stráže a znovu si nasadil sluchátka.

„Kapitáne, každý kilometr, o který se do svítání přiblížíme ostrovu Středa, bude důležitý.“

„Spolehněte se, podplukovníku,“ odvětil kapitán loď *Haley*. „Kdybyste mě potřeboval, jsem na můstku.“

„Já budu v hangáru připravovat vrtulník,“ oznámila Randi stručně a vykročila ze dveří rádiové místnosti.

„Pomůžu vám, Randi,“ nabídl se Smyslov a vydal se za ní.

Smith nepatrně zavrtěl hlavou a v duchu se ušklíbl. K čertu s tím! V očích Randi Russellové zase bude za padoucha.

„Val, budeme muset porušit utajení. Buďte tak hodná a vysvětlete situaci doktoru Trowbridgeovi. Já to musím vyřídit s ředitelem, potřebuje aktuální informace.“

„S mým kolegou akademikem si nedělejte starosti. Postarám se o něj.“ Vysoká brunetka pohlédla na Smithe a usmála se, sice bez známky veselí, ale s pochopením. „Řídit vlak do pekel není zrovna snadné, že, podplukovníku?“

Smith si dal záležet, aby se zatvářil naprosto bezvýrazně. „Musel jsem se s tím naučit žít, profesorko.“

WASHINGTON D.C.

Byla to vkusně zařízená a opuštěná ložnice dobře situovaného muže v nenápadném domě na počestném předměstí Washingtonu. Ničím zvláštním nevynikala, až na sadu barevně odlišených telefonů na moderním nočním stolku.

Pronikavý jekot zeleného služebního aparátu vytrhl Freda Kleina ze spánku, při prvním zazvonění se navíc automaticky rozsvítila lampička se zlatým stínítkem. Klein měl sluchátko v ruce dřív, než skutečně procitl.

„Tady Klein.“

Hlas na druhém konci linky zněl dutě a z dálky a utápěl se v praskání statické elektřiny. „Tady Jon Smith, pane, volám z paluby loď *Haley*. Máme problém.“

Klein se posadil na pelest a mlčky naslouchal úvodním strohým větám, jimiž ho Smith dokonale probudil

„Z dostupných informací vyplývá, že se tam někdo dostal jako první a snaží se zmocnit nákladu letadla.“

„Pokud to tak je, ten někdo musel dorazit vzduchem nebo ponorkou a umí po sobě výborně zametat stopy,“ odpověděl Klein. „Poslední přelet průzkumného satelitu Národní bezpečnostní agentury nad ostrovy Královny Alžběty ukazuje, že v okruhu osmi set kilometrů od Středy se jiná hladinová loď nepohybuje a na samotném ostrově není patrná žádná aktivita.“

„Rozumím, pane. Druhou možností je, že do hry vstoupila skrytá agenda Rusů.“

„Máte tušení, oč by mohlo jít?“ otázal se Klein. „Tady jsme zatím nic nezachytili.“

„To zatím přesně nevím, pane, ale z majora Smyslova mám trochu zvláštní pocit,“ odpověděl Smith. „Něco mi říká, že nám buď v něčem lže, nebo aspoň nemluví celou pravdu.“

„Považujete Smyslova za rizikový faktor, Jone?“

Na chvíli zavládlo hrobové ticho. „Potenciálně ano. Ale zůstává členem týmu. Připadá mi jako dobrý voják a slušný chlap a zatím nám pomáhal. Navíc mám dojem, že se to v něm pere. Pokud je skutečně ve hře něco

jiného, zřejmě se mu to přičí. Při dobrém řízení nám může být dál užitečný.“

„Dávejte si na něj pozor, Jone. Právě slušní chlapi zabijí člověka nejsnaz.“

„Rozumím, pane. Podnikám opatření.“

Klein si vytřel z očí poslední ospalky a zašátral po brýlích vedle lampy. „Co máte teď na programu?“

„Pokračovat v operaci podle plánu, pane. Na Středě přistaneme zítra ráno s prvním světlem.“

„Považujete to za daných okolností za rozumné, Jone? Na základně Eielson na Aljašce už máme připravenou polární výsadkovou četú i jednotku biologické ochrany včetně dvou strojů Osprey a tankovacího letadla MC-130. Můžeme je povolát na pomoc.“

„To ne, pane,“ zazněla příkrá odpověď. „Ještě nepřišel čas. Jestli je záměrem této mise zabránit mezinárodnímu incidentu, zatím nemůžeme vyložit všechny karty na stůl. Víme toho příliš málo. Možná je antrax pořád na palubě letadla a možná taky ne,“ pokračoval Smith. „Možná máme na ostrově Středa nepřátelské osoby, nebo pátrací skupina zkrátka uvízla na ledu s nefunkční vysílačkou a čeká na rozednění, aby mohla jít dál. To nevíme. Ale jednu věc můžeme říct s jistotou. Pokud se teď do věci vložíme s celou parádou, operace bude nenávratně v troskách. Situaci už nikdo nezachrání. A všechno nejspíš vyjde na veřejnost, tomu se nedá zabránit.“

Klein se proti své vůli suše usmál. „Já jsem to musel říct, čeká se to ode mě, Jone. Ale co se stane, jestli přistanete na Středě a budou tam na vás čekat nepřátelé v plné polní?“

„Zmizíme ze scény a vy konečně získáte jistotu.“ Klein úplně viděl Smithův ironický úsměv. „Úkol bude splněn.“

„Pokračujte, Jone, a hodně štěstí.“

„Zase se ozvu, pane.“

Spojení se přerušilo. Klein vrátil šedý telefon do vidlice a zvedl ten žlutý vedle něj, který vedl k ozbrojeným mužům v malém bezpečnostním a komunikačním středisku ve sklepě domu.

„Přistavte mi vůz, prosím. Pojedu do centrály. Dejte mi pět minut a pak mě spojte s vrchním velením ozbrojených sil.“

Ředitel Alfý vstal a začal se oblékat.

NA PALUBĚ LODI ALEX HALEY

Dveře hangáru se rozestoupily a letecký oddíl ledoborce vykročil do světla zářivek a mlžných obláčků vlastního zmrzlého dechu. Vrtulník Long Ranger spočíval plováky na servisním podvozku a do oblých boků měl zastrčené šňůry ohřívačů. Byl připravený vyjet na heliport. Za zádí na jihovýchodě se rýsoval tenký ocelově šedý pruh horizontu, který se lehce houpal s mořskými vlnami obtěžkanými ledem.

Byla to dlouhá bezesná noc, rozčleněná na patnáctiminutové mezery mezi kontrolnímihovory s ostrovem Sřreda, a paluby lodě se otřásaly a vzpínaly závěrečným útokem kapitána Jorgansona proti ledovému poli. Konečně se zase něco dělo.

Kvůli hmotnosti a prostoru technici odstranili z nitra vrtulníku všechno kromě dvou pilotních sedadel. Jon Smith dohlédl na upevnění nákladu do upínacích pásů – čtyř batohů napěchovaných horolezeckou výstrojí a nejnntnějšími věcmi, přenosné vysílačky SINCGARS a hliníkového kufříku s lékařskými potřebami a výbavou pro testy v polních podmínkách.

Pár členů Pobřežní stráže odvěklo do hangáru poslední položku ze seznamu, tmavě zelený pytel ve tvaru párku, ušitý z vysoce odolného nylonu.

„To je všechno, pane,“ oznámil jeden z nich nervózně, když složili břímě na palubu. Jeho neklid možná souvisel s nápadným označením na pytli.

EVIDENCE PADLÝCH ARMÁDY USA VAK NA MRTVÁ TĚLA, 10 KS

„Díky, pánové.“ Na zipu pytle visela nepoškozená pečeť. Falešné označení splnilo svůj účel. Nikoho nenapadlo zkoumat, co je uvnitř.

Smith vykročil k vaku, rozlomil pečeť a rozepnul zip. Za zasmuřilého dohledu osazenstva hangáru začal rozdávat skutečný obsah vaku, tedy výstroj, jakou by běžná pátrací a ohledávací skupina nepotřebovala.

Bílé maskovací kombinézy a oteplovací kalhoty. Balíčky s vojenskými protichemickými obleky a masky s filtrem. A také zbraně.

„Vidím, že vyznáváte slavnou školu ,pokrop to a modli se‘,“ utrousila profesorka Metraceová, zatímco si Randi zkoušela samopal Heckler & Koch MP-5.

„Mně se osvědčila,“ odsekla Randi, uvolnila závěr a rozložila malou skládací pažbu zbraně. „Munice?“

„Šest zásobníků,“ odvětil Smith a podal jí naplněná pouzdra s náboji. Vyjmul z vaku další vystlaný obal, rozeplnul zip a spokojeně zamručel. Opatřili mu taktickou odstřelovací pušku SR-25, o kterou požádal. Optiku zbraně chránily kulaté krytky a pažba i předpažbí byly omotané bílou maskovací páskou.

Puška Smithovi připadala nějak podivně povědomá, a tak si prohlédl výrobní číslo. Nemýlil se. Šlo o stejnou „es er pětadvacítku“, kterou používal a nosil při svém bojovém kurzu v horách. Pečlivost Freda Kleina se opět projevila.

Valentina Metraceová znalecky povytáhla obočí. „Velcí duchové uvažují podobně, Jone. Já měla tušení, že půjde i o práci v horských podmínkách.“

Poslední zbraň vytažená z vaku byla sportovní puška, v níž se snoubily protiklady. Pyšnila se novým supermoderním dalekohledem, ale zjizvená pažba z ořechového dřeva vypovídala o letech používání, byť s dokonalou údržbou.

„Co to je?“ otázal se Smith, když Valentina vyndala zbraň z měkkého pouzdra.

„Kousek z mé vlastní sbírky,“ odpověděla a nacvičeným pohybem otevřela závěr kvůli bezpečnostní kontrole. „Je to originální Winchester model 70, opakovací puška osazená jednou z prvních nerezových hlavní Douglas.“

Plavně zvedla elegantní starou pušku k rameni a zkusmo namířila na slunce vycházející za otevřenými vraty hangáru. „Dalekohled je Schmidt & Bender s tří- až dvanáctinásobným zvětšením a komora je uzpůsobená pro náboje .220 Swift. Počáteční rychlost expanzní plášťové střely o hmotnosti 65 grainů je přes dvanáct set metrů za sekundu, přesnost je doslova pohádková a lepší trajektorii střely aby člověk pohledal. Jak se říká, takové se už dneska nevyrábějí.“

„Puška na škodnou,“ pokrčila Randi nos.

„Záleží na tom, co rozumíte pod pojmem škodná,“ odušila Valentina jízlivě. „Když swiftem trefíte chlapa do hrudníku, je to, jako by ho zasáhl blesk. Vystřelte do ramene a urvete mu celou ruku. Já jsem s touhle starou

věcičkou ze tří set metrů zasáhla krokodýla přímo do mozku a krokodýli mají hodně silnou lebku a malý mozeček.“

Ted' pro změnu zvedl obočí Smith. „Vy máte opravdu velice zajímavé záliby, profesorko.“

Valentina se záhadně usmála. Vkládala špičaté náboje do pouzdra připnutého k pažbě winchesterovky. „To si ani neumíte představit, drahý podplukovníku.“

„Neměli byste tam i něco pro mě?“ zeptal se Smyslov při pohledu na stále bohatší sadu zbraní.

„Nic jsme vám nezabalili, majore,“ odpověděl Smith. „Ale souhlasím, že asi budete potřebovat něco na obranu.“ Podíval se na Valentinu. „Požádal jsem tady paní profesorku, ať to zařídí.“

Odpověděla mu kývnutím a přehodila si pušku přes rameno. Vykročila k otevřeným dveřím vrtulníku a vzala z pilotního sedadla opasek s pouzdrem a náboji. „Není to nic extra, majore, jen běžná výzbroj Pobřežní stráže, ale mělo by vám to stačit.“

Smyslov vytáhl z pouzdra samonabíjecí pistoli Beretta 92F. Potěžkal velkou zbraň v ruce a zkusmo natáhl závěr. „Ano, to by šlo,“ odvětil zamyšleně.

Jako poslední zbyla ve vaku polystyrenová lékárna, v jejíchž přihrádkách spočívalo deset lahviček s bílým uzávěrem.

„To jen pro jistotu, dámy a pánové,“ oznámil Smith, rozdal kolegům nádobky s kapslemi antibiotik a zbytek uložil do vlastní lékárničky. „Nejdřív tři jako nárazovou dávku a dál užívat dvě po dvanácti hodinách. A nejíst. Kdybyste se něčím nakazili, budou se vám hodit.“

„Mohl bych dostat taky, podplukovníku?“

Doktor Trowbridge v teplé bundě stál s ostatními v pozadí hangáru a sledoval, jak se Smithova skupina vyzbrojuje. Nyní vystoupil z řady.

„Já pojedu...,“ spustil, hned se však opravil, „...rád bych jel na ostrov s vámi.“

„Za daných okolností to asi bohužel nepůjde,“ odvětil Smith opatrně. „Nevíme, co všechno nás tam čeká. Může to být riskantní.“

Akademikova tvář se stáhla odhodláním. „Ani já netuším, co tam najdete. A právě proto musím jet. Nevím, co se to děje a proč, ale cítím zodpovědnost. Na tom ostrově jsou moji lidé! Pomáhal jsem tuhle výpravu organizovat a sháněl peníze. Vybíral jsem její členy. Ať se stalo cokoliv, nesu za to odpovědnost!“

Moji lidé. Smith těm slovům začínal dobře rozumět. Už otevíral ústa k odpovědi, když do hangáru vešel jeden z námořníků a chvatně zamířil k vrtulníku.

„Promiňte, pane podplukovníku, ale mám vám vyřídit od kapitána Jorgansona, že stanice na ostrově Středa se neozvala na poslední kontrolní volání.“

Smith otočil zápěstí, vyhrnul rukáv bundy a podíval se na hodinky. „Jak je to dlouho?“

„Deset minut, pane. Radista to nepřetržitě zkouší, ale nikdo se nehlásí.“

Smith pocítil v útrokách arktický mráz. Zatraceně! Kayla Brownová téměř přečkala do dalšího dne.

„Děkuju. Můžete říct kapitánovi, že ihned vzletáme.“ Smith se otočil zpět k doktoru Trowbridgeovi. „Tři prášky naráz,“ řekl a otevřel lékárničku, „a pak dva po dvanácti hodinách. A nejíst.“

NAD SEVERNÍM LEDOVÝM OCEÁNEM

Obloha za vrtulníkem planula. Po jižním obzoru se táhla zlatavě šarlatová stuha vytvářející jasný předěl mezi uhlově černou vodou posetou bílými ledovými krami a nízkou šedivou oblačností. Slunce vycházející na jihu narušovalo přirozený řád věcí, jako by jim chtělo připomenout, že vstupují do naprosto cizího světa.

„Ranní červánky věstí večerní liják,“ zamumlala Valentina Metraceová staré lidové moudro. Sedadla pro cestující musela pryč, a tak spolu se Smithem a Trowbridgem dřepěla mezi vybavením připevněným k palubě.

Smyslov vzdal pokusy s rádiem zabudovaným ve stropě pilotní kabiny. „Stanice pořád mlčí, přitom už jsme v dosahu jejich přístrojů.“

„A co polární rušení?“ zeptal se Smith.

„Znovu se zhoršuje, ale loď nás stále přijímá. A pokud slyší loď nás, my bychom měli slyšet Středu.“

„Proč nám to nikdo neřekl?“ vyhrkl náhle profesor Trowbridge. „To je zločin! Nechat členy naší expedice napospas biologickým zbraním beze slůvka upozornění! Co je to jiného než zločin?!“

„Vaši lidé dostali opakovaně varování,“ odpověděl Smith, „aby se drželi co nejdál od místa havárie. A z vaší kanceláře jsme dostali opakovaně ujištění, že se tím řídí. A navíc, ať se vašim lidem stalo cokoli, antrax za to nemůže.“

„A víte to opravdu jistě, podplukovníku?“ nevěřil Trowbridge.

„Ano,“ odpověděl Smith trpělivě. „Dovolte, abych vám připomněl, že jsem lékař a biologie je můj obor. V nedávné minulosti jsem s druhem *Bacillus anthracis* navázal velice těsný pracovní vztah, a proto ho můžu s klidným svědomím vyloučit.“

Smith se otočil, zadíval se Trowbridgeovi zblízka do očí a přešel do útoku. „Doktore, pokud o dění na ostrově něco tajíte, teď máte ideální příležitost jít s pravdou ven.“

Akademikovi poklesla čelist. „Já? Co bych tak mohl asi tajit?“

„To právě nevím. Nepodnikli členové vaší expedice tajný výlet ke zřícenému bombardéru? Nedožvěděli se náhodou o možné přítomnosti biologických zbraní na palubě? Nemohli se s tím svěřit někomu mimo ostrov?“

Trowbridge ta myšlenka zcela vyvedla z míry, alespoň tak vypadal. „Ne! Samozřejmě že ne! Kdybychom měli tušení, že je na ostrově něco takového, tak..., tak...“

„...byste začali hledat kupce na internetu?“ udeřila na něj pro změnu Valentina Metraceová. Když se k ní vědec otočil, proklála jej mrazivým pohledem. „Doktore, můžu vám vyjmenovat přinejmenším pět nespolehlivých zemí, které by s radostí vysypaly státní pokladny, aby se dostaly k biologickým zbraním. A nevěřil byste, co představa sedmimístného konta ve Švýcarsku dokáže udělat s etikou a morálkou.“

„Proto Spojené státy a Ruská federace nechtěly, aby na veřejnost unikla sebemenší zmínka o možném nákladu zříčeného letadla,“ dodal Smith.

„Bohužel je zjevné, že ta zmínka unikla,“ zasadila Valentina vědci další ránu. „Možná to byl někdo z Rusů, možná někdo z našich anebo z vašich. Ať je to, jak chce, o svinstvu na palubě toho bombardéru ví někdo nepovolaný a snaží se ho zmocnit. Moji spolupracovníci a já jsme kvůli tomu málem zahynuli. A vaše kolegy na ostrově Sředa to možná stálo život. Ale co je jisté, miliony lidí na celém světě se kvůli tomu ocitly v ohrožení!“

Valentina Metraceová se ušklíbla. Kdyby měla tesáky, zlověstně by se jí zaleskly. „Vážený pane doktore, můžete se spolehnout, že zjistíme, kdo si pustil pusu na špacír, a poženeme ho k zodpovědnosti.“

Trowbridge na to nic neodpověděl, celý se však bezděčně zachvěl.

„Po zkušenostech s Hádem, Lazarem a řadou dalších ohavných událostí berou vlády většiny zemí tyto záležitosti velice vážně,“ dodal Smith. „Já také, stejně jako ostatní členové týmu. A když jsme vás teď zasvětili do problému, doktore, tak od vás očekáváme..., ne, zpět, vyžadujeme, abyste se k tomu postavil stejně. Rozumíme si?“

„Ano.“

Helikoptéra se náhle zhoupla v prudkém poryvu větru. „Trochu to kope,“ prohodila Randi do interkomu. „Vypadá to, že se blíží bouře.“

„Doletíme na ostrov?“ otázal se Smith.

„Myslím že jo.“ Na okamžik se odmlčela a zahleděla se do ojíněného čelního skla. „Vlastně už tam jsme.“

Z mořského oparu před vrtulníkem se vztyčil rozeklaný obrys větší než ledovce, nad nimiž předtím přelétali. Z bílých ledových svahů vystupovaly pásy šedých skalisek a vrcholky dvou větších hor se utápěly v hluboké oblačnosti.

Ostrov Sředa. Byli na místě.

Profesorka Metraceová se dychtivě předklonila. „Můžeme přistát přímo u vraku? Zjistit přítomnost bojových látek by trvalo maximálně pět minut.“

Smyslov se ohlédl přes rameno. „Nevím nevím, podplukovníku. Nebe severně od ostrova vypadá dost ošklivě. Slečna Russellová má pravdu. Blíží se k nám fronta. Možná přinese sníh. Určitě vítr. Tady fouká pořád!“

„To je fakt,“ ozvala se Randi. „Přistávat s vrtulníkem ve zhoršujícím se počasí v horském sedle není nejrozumnější.“

Smith sám viděl, že k nim čím dál temnější mraky plují velkou rychlostí. Museli dosednout dřív, než je odsud arktické podmínky vyženou.

„Dobře, Randi. Oznamte *Haleymu*, že přistaneme u vědecké stanice. Nahoru k místu zřízení půjdeme pěšky.“

Valentina tiše zasténala. „Na to se už moc těším!“

O pět minut později kroužili nad základnou expedice na ostrově Středa. Přistát tady se ukázalo jako moudré rozhodnutí. Long Ranger se začínal kymáčet v turbulencích vířících nad horským hřbetem a z dvou vrcholů zbyly jen stíny uprostřed sněžné mlhy.

Při rachotu rotorů helikoptéry z okolních budov nikdo nevyšel.

Heliport tábora ležel přibližně osmdesát metrů na sever od staveb. Sníh tu byl čerstvě udusaný a označený písmenem „H“ nastříkaným oranžovou barvou. Vedle stál větrolam ze sněhových bloků ve tvaru věčka, který měl alespoň částečně chránit stroje, jež tu přistávaly. Randi vyrovnala vrtulník a pomalu se snesla na plochu. Zvířený sníh naposledy vylétl do vzduchu a plováky žuchly do sněhu.

Smith okamžitě vyskočil dveřmi pro cestující, pušku SR-25 před sebou. Přikrčil se pod rotujícími listy a spěchal na konec větrné zábrany, odkud byl výhled na tábor. Natáhl si na hlavu teplou kapuci, poklekl na koleno a splýnul s koncem sněhové stěny, pak zvedl pušku a zacítil.

Nic se nepohnulo a vzduchem se neslo jen skučení větru smísené s klapotem zvolňujících rotorů.

„Za okny žádná aktivita,“ oznámil hlas opodál. Valentina Metraceová, mrštná jako sněžný levhart, zaujala střeleckou pozici na břicho a silnou optikou winchesterovky hledala možné cíle, hlaveň pušky přitom opisovala mírné oblouky.

„Nikde nikdo,“ přitakala Randi Russellová, která si opřela hlaveň MP5 o sněhovou stěnu vedle.

„Vypadá to tak.“ Smith se vztyčil. Přehodil si pušku přes rameno, vytáhl dalekohled z pouzdra a přejížděl jím pomalu kolem zamrzlé zátoky směrem na západ a pak přes kopce nad vědeckou stanicí. Kam až dohlédl, neviděl

kluzné ani brzdné stopy po přistání jiného vrtulníku, žádný lidský pohyb. Všude mrtvo.

Ucítil na tváři kolem očí první sněhové jehličky přicházející bouře. „Majore,“ oslovil Smyslova, když vrátil dalekohled do pouzdra, „zůstaňte tady s doktorem Trowbridgem a zajistěte helikoptéru. Dámy, vy se rozestupte. Podíváme se, jestli je někdo doma.“

Vykročili po cestě k základně a jejich těžké boty křupaly a vrzaly na přemrzlém sněhu.

Podle mapy tábora, kterou dostali, se v nejsevernější budově nacházel sklad, od něž vycházely kratší stezky k zásobám uhlí, benzínu a petroleje.

Když došli až k domku, Smith nemusel říct ani slovo, natož udílet rozkazy. Stačilo zaujmout krycí postavení vedle dveří. Valentina otočila vroubkovaným kolečkem na držáku optiky Pachmayr a odsunula dalekohled, aby viděla na kovová mířidla určená ke střelbě zblízka. Randi natáhla závěr samopalu MP5. Jelikož měla „krátkou zbraň“, bylo logické, aby šla dovnitř. Zatímco Smith a Valentina ji kryli z obou stran vchodu, Randi se protáhla vnějšími a pak i vnitřními dveřmi do budovy.

Nastala chvíle ticha a pak se ozvalo: „Čistý vzduch.“

Smith se rychle rozhlédl po nevytopeném domku. Byl tam jen náhradní benzinový generátor a police napěchované vybavením a proviantem. Po měsících v polních podmínkách se rezervy poněkud tenčily, ale stále tu zůstávaly slušné nouzové zásoby. Byla to osvědčená zásada každé polární expedice: když vyrazíte na jedno roční období, zabalíte si věci na dvě.

Centrální budova v sobě spojovala laboratoř s komunikačním střediskem. Opodál předla větrná turbína připevněná na krátkém stožáru pevně ukotveném lany. Vyráběla elektrickou energii. Druhý a vyšší ocelový sloup s anténami stál na vrcholu zasněženého pahorku asi sto metrů za táborem.

Kayla Brownová se naposledy ozvala právě z vysílací místnosti.

Při vstupu skupina zopakovala stejný postup.

A znovu se ozvalo: „Čistý vzduch“.

Smith s Valentinou sklopili zbraně a vydali se za Randi dovnitř. Když Smith prošel utěsněnými dveřmi, udeřilo jej do tváře teplo s vůní dýmu. Z této budovy stále sálal život. Na pracovních stolech se leskly nedotčené laboratorní nástroje. Na podlaze ležely bedny se vzorky a náčiním, některé uzavřené a zajištěné, připravené k naložení. Jiné měly odklopená víka a čekaly na doplnění.

Teplo v chatě vycházelo z uhlových kamínek uprostřed severní stěny. Metraceová k nim vykročila, zvedla dvířka a odhalila oranžově žhnoucí

popel. „Zajímalo by mě, jak dlouho v tom vydrží oheň,“ prohodila a přiložila pár kousků lesklého antracitu z uhláku.

„Nějakou chvíli jo,“ odvětil Smith a rozhlédl se po laboratoři. „Nevidím tady stopy po boji a je tady hodně křehkých věcí, které by se daly rozbít.“

„Hm,“ souhlasila Valentina a ukázala na řadu prázdných háčků u východu. „Slečna Brownová měla dost času, aby se pořádně ustrojila. Zřejmě odsud odešla za normálních okolností.“

Smith pokračoval do komunikační místnosti. Randi si mezitím stáhla kapuci i rukavice a zasmušile se usadila v křesle radisty. Vysílačky byly stále zapnuté. Kontrolky zářily zeleně a z reproduktorů se linulo slabé syčení nosného kmitočtu. Za Smithova dohledu stiskla tlačítko „Přenos“ v rukojeti mikrofonu. „Volám loď *Haley*, volám loď *Haley*, tady ostrov Středa. Kontrola spojení. Kontrola spojení. Slyšíte mě? Přepínám.“

Dál se však ozývalo jen syčení.

„Co si o tom myslíš, Randi?“

„Já nevím,“ zavrtěla hlavou. „Máme frekvenci a indikátor signálu ukazuje, že vysíláme.“ Upravila šum a výkon radiostanice a zopakovala zkušební spojení. Bezvýsledně. „Buď nás neslyší, nebo my neslyšíme je.“

Na druhém konci přístrojové desky byl satelitní telefon a datová linka. Smith obešel Randi, zvedl sluchátko a naťukal kód ledoborce. „Tady taky nic,“ ohlédl po chvíli. „Nenapojí se to na satelit.“

„Že by antény?“

„Možná. To vyzkoušíme potom. Jdeme.“

Posledním domkem v řadě byla ubytovna. Stanici zahalilo čelo sněhové bouře a viditelnost s každým dalším metrem klesala.

Znovu zopakovali vstupní proceduru. Smith s Metraceovou počkali vedle dveří, zatímco Randi vpadla do ložnice. Po chvíli uslyšeli její výkřik. „Tohle musíte vidět!“

Smith s historičkou se po sobě podívali a bok po boku vrazili do ubytovny.

Budova měla podobné uspořádání jako laboratoř. Byly tam dvě patrové postele a u severní stěny stála malá kamna na uhlí. Na protilehlé straně se nacházelo kuchyňské vybavení a pult na přípravu jídla, středu vévodil společný jídelní stůl. Za pootevřenými shrnovacími dveřmi u vzdálenějšího konce místnosti se rýsovala ložnice pro ženy.

Na okolních stěnách se vyjímalá řada různých fotografií a kreseb, vtipných i vážnějších, jež ubikacím propůjčovaly výrazný osobní punc.

Randi stála vedle stolu a dívala se na talíř s nakousaným chlebem s hovězím z konzervy a na poloprázdnou sklenici s čajem.

„Souhlasím, slečno Russellová,“ řekla Valentina Metraceová a sklopila oči k sendviči, „že je to dost zvláštní.“

Randi položila samopal na stůl. „Připadám si, jako bych právě vstoupila na palubu lodi *Mary Celeste*.“ Stáhla si jednu z vnitřních kožených rukavic a dotkla se prsty sklenice. „Ještě je teplá,“ oznámila.

Vzhledla a poklepala na okraj sklenky nehtem.

V tu chvíli Jon Smith věděl, že jeho tým skutečně funguje. Nikdo ze tří lidí v ubytovně nemusel říct ani slovo. Dobře chápali, co to znamená.

V přenosné radiostanici SINCGARS prskalo a pískalo, rozbouřená ionosféra téměř úplně přehlášovala útržky lidské řeči. Příjem nedokázala zlepšit ani silná anténa pověšená pod střešními nosníky laboratorní budovy.

Smith vypnul vysílačku. „Myslím, že *Haley* nás možná slyší a pokouší se odpovídat na naše volání, ale nic víc.“

„S přístrojem v helikoptěře je to stejné,“ dodala Randi. „Na zemi nemá dostatek výkonu, aby překonal solární rušení. Velká vysílačka expedice by to snad dokázala, ale nemůžu přijít na to, co s ní je.“

Když skupina po přistání vyložila výstroj, přikryla a zajistila vrtulník proti počasí, shromáždila se v laboratoři, kde podnikla marný pokus spojit se s mateřskou lodí a snažila se promyslet další postup.

„Co teď budeme dělat, podplukovníku?“ otázal se Smyslov.

„Budeme dělat to, proč tady jsme. Podíváme se na místo havárie.“ Smith vyhlédl z okna laboratoře. Sněžení na okamžik polevilo, vítr však stále neklidně vířil. „Do sedla mezi vrcholy to snad stihneme do setmění. Majore a Val, vy jdete se mnou. Počítejte s noclehem na ledu a podle toho si sbalte. Doktore Trowbridgi, jak jste sám řekl, vy máte za stanici zodpovědnost. Proto bude nejlepší, když tady zůstanete. Randi, šla bys se mnou, prosím tě, na chvíli ven? Potřeboval bych si o něčem promluvit.“

Když se náležitě oblékli, vyšli utěsněnými dveřmi z tepla vyhřáté chaty do palčivého mrazu, který venku panoval. Smith vedl Randi po udusané sněžné stezce mezi domky do míst, kde je nemohl nikdo slyšet.

„Máme problém,“ otočil se k ní.

Randi se trpce pousmála sevřenými rty. „Další?“

„Dá se to tak říct,“ odušil Smith a pára od úst mu zahalila obličej. „Vysvětlím ti situaci. Chystám se udělat něco, co se mi vůbec nelíbí, ale jinak to nejde. Musím rozdělit skupinu na dvě části. Profesorku Metraceovou a majora Smyslova s sebou potřebuju u zříčeného bombardéru. To znamená, že tě tady budu muset nechat samotnou. Nedá se nic dělat.“

Randina tvář potemněla. „Díky za projevenou důvěru, podplukovníku.“

Smith se zlostně ušklíbl. „Takhle se mnou nemluv, Randi. To si nezasloužím. Mám obavu, že tady někde pobíhá masový vrah. Máš přitom k ruce jenom profesora Trowbridge, který ti bude platný asi jako kbelík na lodi, která jde ke dnu. Kdybych si nemyslel, že se o sebe dokážeš postarat nejlíp ze všech členů týmu, o něčem podobném bych ani na chvíli neuvažoval. Něco mi říká, že ty máš nejlepší šanci vyjít z akce živá. Rozumíme si dobře?“

Věcná slova a chladné soustředění v jeho tmavomodrých očích ji na okamžik vyvedly z míry. Takhle Jona Smithe ještě nikdy neviděla. Ani když chodil se Sophií, ani při pozdějších občasných setkáních. Probudil se v něm pravý voják a bojovník.

„Promiň, Jone, přehnal jsem to. Pohlídám ti to tady, nemusíš mít obavy.“

Zámek na jeho tváři náhle povolil. Smith vykouznil jeden ze vzácných upřímných úsměvů a na chvíli jí položil ruku na rameno. „O tom jsem nikdy nepochyboval, Randi. V řadě ohledů to bude nejtěžší práce. Musíš ověřit naše podezření o tom, co se tady stalo, a přitom si pozorně krýt záda, aby to nepotkalo i tebe. Navíc je potřeba zjistit, jakým způsobem z ostrova unikly informace a kdo je předal. V tom by ti mohl pomoci Trowbridge. To je jeden z důvodů, proč jsem ho sem vzal. Jakákoli podrobnost o jménech, možnostech a záměrech nepřátel může mít obrovskou hodnotu.“

Přikývla. „Nějakou představu už mám. Taky se pokusím zprovoznit velkou vysílačku.“

„Výborně.“ Smithova tvář se znovu zachmuřila. „Ale při tom všem hled' zůstat naživu, platí?“

„Pokud to neohrozí průběh akce,“ odpověděla. Pak se pokusila odlehčit tíhu svých posledních slov. „A až budete nahoře, ty si zase dávej pozor na tu mazanou brunetku. Myslím, že na tebe má políčeno.“

Smith pohodil hlavou, zasmál se a Randi v tom okamžiku pochopila, co tak očarovalo její sestru. „Polární ledovec není zrovna ideální prostředí pro romantickou zápletku, Randi.“

„Kde je vůle, je i cesta, Jone, a něco mi říká, že ta dáma má velkou vůli.“

Randi stála před budovou laboratoře a sledovala, jak tři drobné postavy stoupají po pěšině vyznačené vlaječkami, jež vedla na východ podél pobřeží směrem k centrálním vrcholům. Sněžení už úplně ustalo, zato však

zhoustla mlha. Díky bílému maskování její kolegové splývali s okolím, až náhle dočista zmizeli.

„Co teď?“ Doktor Trowbridge stál vedle ní v závětrí domku, na sobě měl oranžový reflexní oděv určený pro členy vědeckých expedicí. Randi si všimla, že akademik už začíná litovat záchvatu zodpovědnosti, který se ho zmocnil na palubě ledoborce.

Byl to člověk, který se hodil do teplých učeben a pohodlných kanceláří univerzity, nikoli do divokých, studených a nebezpečných končin světa. Nevůlnost a opuštěnost toho místa by na něj silně působily i bez příběhu záhadného letadla.

I on měl pochybnosti o své společnosti, té cizí bytosti se samopalem přes rameno.

Randi k němu pocítila chvilkový nával opovržení, vzápětí jej však zlostně zaplašila. Rosen Trowbridge byl zkrátka takový, jaký byl. A totéž platilo i o ní. Kdo je lepší: změkčilý vědátor, nebo drsná dračice? Neměla právo soudit druhé.

„K tomu satelitnímu telefonu byla připojená datová linka, že?“

Trowbridge na ni zamžikal. „Ano, takhle si zúčastněné univerzity stahovaly většinu zjištěných údajů.“

„Měli k datové lince přístup členové expedice?“

„Samozřejmě. Každý měl počítač a mohl se několik hodin týdně připojit na internet – služebně, ale i soukromě. Posílat e-maily a podobně.“

„Výborně,“ odvětila Randi. „Tak to by šlo. Úplně nejdřív se podíváme na jejich laptopy, pane doktore.“

JIŽNÍ STRANA ZÁPADNÍ HORY

Už po první hodině si museli připnout k botám stoupací železa a jejich cepíny přestaly sloužit jen jako vycházkové hole. Jisticí lano, jež je spojovalo, už nebylo zátěží, ale spíše zdrojem jistoty.

„A je to. Poslední praporek. Tady cesta končí.“ Smith zvedl zrak ke svahu na nimi a pátral po nestabilních skalních útvech a sněhových převisích. „Uděláme si přestávku.“

Všichni tři shodili ze zad krosny, a posadili se zády ke svislé stěně široké římsy, podle níž se dosud ubírali. Samotný výstup nebyl technicky náročný. Nemuseli používat skoby ani lana, ale chůze po zmrzlém podkladu, který občas vystřídala suť z odroleného kamení, byla poměrně fyzicky namáhavá. Stoupali vstříc zatažené obloze, obklopeni šedým oparem, který omezoval jejich svět na okruh padesáti metrů. Když se podívali od římsy dolů, viditelnost se o něco zlepšila. Dohlédli až na pobřeží ostrova Středa, ale rozpoznat pevninu pokrytou ledem od moře pokrytého ledem vyžadovalo hodně soustředění.

„Je třeba dodržovat pitný režim, vážení.“ Smith si stáhl sněhovou masku, zvedl brýle a rozeplnul zip bundy. Z její velké vnitřní kapsy vytáhl polní láhev. Tělesné teplo udržovalo vodu v tekutém stavu.

Jako správný lékař dohlédl na to, aby se jeho kolegové pořádně napili. „Ještě trochu, Val,“ doporučil jí. „To, že v tomhle prostředí necítíte žízeň, ještě neznamená, že nepotřebujete pít.“

Ušklíbla se a neochotně spolkla ještě jeden lok. „Jenže co do sebe člověk dostane, to taky musí vyloučit.“ Zašroubovala hrdlo láhve a otočila se ke Smyslovovi. „Takhle to vypadá, když máte doma doktora, Grigori. Věčně vás otravuje, abyste žil zdravě.“

Rus smutně přikývl. „Nahlodává vás, jako když voda odkapává na kámen. Ten bídák mi zakázal víc než deset cigaret denně, a ještě abych mu za to snad děkoval.“

„Jestli začne jít i po čokoládě a šampaňském, vrazím mu kudlu mezi lopatky.“

„Anebo po vodce,“ souhlasil Smyslov. „Na svoji národní identitu si nenechám sáhnout.“

Smith se při tom rozhovoru usmíval. V nejbližší době se nemusel obávat o morálku týmu. Ani o výkonnost svých druhů.

Smyslov zřejmě prošel podobným výcvikem boje v horách jako on. Znal a uměl používat jeho jednoduché a účinné základy bez zbytečné okázalosti. Valentina Metraceová byla začátečnice, ale s velice strnou křivkou učení. Byla neobyčejně bystrá, měla oči otevřené a ochotně přijímala instrukce, zkrátka typ člověka, který okamžitě pochytí jakoukoli dovednost. A přes všechnu uhlazenou salonní grácií v jejím vysokém štíhlém těle dřímala překvapivá síla.

Ta žena skrývala řadu tajemství, která by bylo zajímavé odhalit, přemítal Smith. Odkud pochází? Její přízvuk byl zvláštní směsicí řeči vzdělané Američanky, Britky a ještě čehosi. A kde přišla k pozoruhodným schopnostem, díky nimž se stala agentkou Alfy?

A jako jedna ze „šifer“ Freda Kleina neměla žádné osobní vztahy a závazky. Jakým nešťastným řízením osudu zůstala sama?

Smith se přinutil soustředit na aktuální situaci. Otevřel pouzdro a vytáhl z něj laminovanou fotografickou mapu ostrova Středa pořízenou z oběžné dráhy. „Právě sem se členové expedice dostali. Alespoň oficiálně. Horolezecká skupina, která našla bombardér, se odsud vydala po úbočí k vrcholu. My budeme pokračovat kolem kopce k místu nad ledovcem v sedle.“

„Jak vypadá cesta před námi, podplukovníku?“ zeptal se Smyslov.

„Pokud máme věřit mapě, tak celkem slušně.“ Smith podal Rusovi fotografii. „Římsa, podle které jsme stoupali, se táhne ještě asi o kilometr dál. Z jejího konce můžeme slézt k ledovci. Možná budeme potřebovat lano, ale nemělo by to být nic těžkého. Vrak letadla leží u úpatí Východní hory, asi dva kilometry po ledu. Když to půjde dobře, stihneme to do setmění.“

Podíval se na Metraceovou. Seděla opřená o kamennou stěnu a na chvíli zavřela oči. „Jak je, Val?“

„Přímo báječně,“ odvětila, aniž by otevřela víčka. „Ale musíte mi slíbit, že na mě v cíli čeká kouřící bublinková lázeň, praskající krb a hrnek grogu.“

„Bohužel vám nedokážu slíbit víc než spací pytel a kafe v prášku. Ale snad bych vám do něj mohl nalít trochu dobré zdravotní whisky.“

„To je trochu horší, ale беру.“ Otevřela oči, pohlédla na něj a po tváři jí přelétl škádlivý úsměv. „Myslela jsem, že jako lékař konzumaci horkých lihovin v mrazivém počasí zásadně nedoporučujete.“

„Tak zdravě zase nežiju, profesorko.“

Její úsměv se souhlasně prohloubil. „Ještě nejste ztracený případ, podplukovníku.“

VĚDECKÁ STANICE

„Neměla byste na to mít nějaké povolení?“ zeptal se doktor Trowbridge znenadání.

Randi rozržitě vzhledla od řady šesti stejných laptopů Dell na laboratorním stole. „Cože?“

„Tyhle počítače obsahují osobní dokumenty a informace. Neměla byste mít nějaké povolení, než se v nich začnete hrabat?“

Randi pokrčila rameny, otočila se zpátky k počítačům a postupně je zapnula. „To bych taky ráda věděla, doktore.“

„Jistě, pracujete pro stát... jako agentka.“

„Nevzpomínám si, že bych to řekla.“

Šest obrazovek se rozzářilo a spustily se startovací sekvence. Jen dva ze šesti přístrojů požadovaly přístupové kódy – patřily doktorce Hasegawové a Stefanu Kropodkinovi.

„Přesto, než vám dovolím narušit soukromí členů mé expedice, potřeboval bych nějakou...“

Randi vzdychla a vrhla na Trowbridge zlověstný pohled. „Pane doktore, zaprvé si povolení nemám kde opatřit, Zadruhé ho nemám komu ukázat a za poslední na to zvysoka kašlu, jasný?“

Trowbridge se na okamžik pohroužil do uraženého mlčení, otočil se a vyhlédl z okna laboratoře.

Randi se vrátila k počítačům a dala se do práce. Nejdřív zkontrolovala čtyři otevřené systémy: prolétla e-mailové soubory a seznamy adres. V uložené korespondenci ji na první pohled nic nezaaujalo. Pracovní i soukromé záležitosti, dopisy od manželek, příbuzných a přátel. Angličan Ian zřejmě udržoval vztah s nejméně třemi přítelkyněmi najednou a Američanka Kayla probírala se snoubencem svatbu.

Nezdálo se, že by byl někdo z nich ve spojení s nějakou známou teroristickou skupinou nebo si dopisoval se syrským ministrem obrany. Což samozřejmě nic neznamenalo.

Internet nabízel celou řadu pokoutních možností, kterými se podobné organizace mohly dorozumívat, navíc existovala řada jednoduchých převodních kódů a šifer, jimiž se tajná komunikace dala úspěšně maskovat. V dnešní době však byly i lepší způsoby.

Randi pokračovala dál, prověřovala ovládací panely, programovací obrazovky i paměti laptopů. Věc, kterou hledala, byla sice skrytá, ale vyžadovala značné místo na harddisku.

Ani zde jí však nic nepadlo do oka. Zbývaly tedy dva uzamčené laptopy.

Vstala ze stoličky, protáhla se a vykročila k vaku, který si přivlekla z helikoptéry. Vytáhla z něj pouzdro se softwarem a vybrala jeden z očíslovaných kompaktních disků. Vrátila se k laboratornímu stolu, vysunula CD mechaniku prvního zajištěného počítače a vložila do ní stříbřitý kotouč.

Uzamčený počítač udělal osudovou chybu, že načetl identifikaci cizího disku a za několik vteřin už důmyslný dešifrovací program znásilňoval jeho operační systém. Systémové protokoly blokování byly vymazány a nahrazeny, rozzářila se uvítací obrazovka.

Randi zopakovala postup i u druhého laptopu. „Prosím vás, nedívejte se mi přes rameno,“ zamumlala, aniž by zvedla oči od monitorů. „Znervózňuje mě to.“

„Promiňte,“ odvětil doktor Trowbridge a uchýlil se na stoličku v rohu laboratoře. „Jen mě napadlo, že bych si došel do ubikace pro šálek kávy.“

„To radši ne. V kredenci vedle kamen je instantní kafe, pár hrnků i konvice na vaření vody.“

I akademikův hlas náhle vzkypěl. „Znamená to, že jsem také z něčeho podezřelý?“

„Samozřejmě.“

„To vůbec nechápu!“ vybuchl rozhořčeně.

Panebože, na tohle neměla čas! Otočila se na laboratorní židli. „Ani my ne, doktore! V tom je právě ten problém! Nechápeme, jak se zpráva o antraxu dostala z ostrova. Nevíme, kdo by o něj mohl mít zájem. Dokud to nezjistíme, budeme podezírat každého. Vám ovšem zřejmě nedochází, že tu jsou v sázce životy obyvatel řady zemí!“

Obrátila se zpět k počítačům. Na druhém konci laboratoře nastalo dlouhé ticho následované cinkáním náčiní na přípravu kávy.

Doktorka Hasegawová používala ve svém osobním počítači japonské písmo kandži a nedalo příliš práce odhalit velké tajemství, jež ostýchavě sřežila před světem. Meteoroložka byla také začínající spisovatelkou. Randi, která kandži ovládala, prolétla několik stránek její rozmáchlé a značně vášnivě historické romances zasazené do období šogunátu. Už četla i horší dílka.

Stefan Kropodkin používal angličtinu a na jeho počítači nebylo nic neobvyklého, snad až na množství pornografických materiálů stažených z internetu.

Randi však přesto zbystřila. Dotyčný si totiž neuložil téměř nic z osobní elektronické korespondence.

„Doktore, co víte o Stefanu Kropodkinovi?“

„Kropodkin? Mimořádně nadaný mladík. Studuje fyziku na McGillově univerzitě.“

„To měl ve spisu spolu se skutečností, že vlastní slovinský pas a v Kanadě je na studentské vízum. Víte něco o jeho rodině? Provedli jste u něj kádrovou prověrku?“

„K čemu by nám byla?“ Trowbridge tiše zaklel, nemohl totiž otevřít víčko sklenice s práškovou kávou. „Šlo přece o čistě vědeckou expedici. A pokud se ptáte na jeho rodinu, žádnou nemá. Ten hoch je uprchlík, válečný sirotek z bývalé Jugoslávie.“

„Opravdu?“ Randi se narovнала na stoličce. „Tak kdo mu platí studium?“

„Vzdělávací nadace.“

„Jaká nadace?“

Trowbridge nabral lžičkou granulovanou kávu a nasypal si ji do hrnku. „Založila ji skupina osvědčených podnikatelů ze střední Evropy, aby pomohli mladým obětem balkánských konfliktů.“

„Nechte mě hádat: tu nadaci založili krátce předtím, než Stefan Kropodkin zažádal o stipendium, a dodnes je jediným uprchlíkem, který ho obdržel.“

Trowbridge zaváhal a jeho lžička se zastavila nad kouřícím hrnkem. „No ano. Jak to víte?“

„Tušení.“

Randi se znovu zaměřila na Kropodkinův laptop. Utajený prostor na pevném disku, po němž pátrala, však opět nenašla.

Hryzla se do rtu. Dobře, někdo si počínal mazaně. Pokud se ta věc neskrývá v jednom z počítačů, musí být někde jinde. Jenže kde?

Zavřela oči a položila ruce na stehna. *Řekněme, že je velice, velice mazaný a taky opatrný. Kam by to asi schoval?*

Do svých osobních věcí? Ne, to by bylo riskantní. Ani u sebe by to nenosil. Musí to tedy být jinde.

Možná přímo v místě použití.

Randi sklouzla ze stoličky, vykročila k teplému oblečení visícímu na háčcích a vytáhla si z kapsy bundy tenké kožené rukavice. Když si je

navlékla, protáhla se kolem Trowbridge, přešla laboratoří nazpátek a vstoupila do rádiové místnosti.

Byla to v podstatě větší komora vybavená jen radiostanicí, otočnou židlí, malou kartotékou a skříňkou s nářadím a elektronickými součástkami.

Ve vysílače ani ve skříních to určitě není, a to jednoduše proto, že k nim měli přístup i další lidé.

Podlahu, strop, vnější stěny i vnitřní přepážku tvořily pevné dřevovláknité desky se zateplením, okno bylo opatřené hermeticky těsnícím izolačním dvojsklem. Žádné vhodné úkryty. V místě, kde se stýkaly stropní a nástěnné panely, se však táhla úzká mezírka, zhruba tři centimetry hluboká. Randi ji začala opatrně prohmatávat.

Když konečky prstů konečně na cosi narazila, řekla nahlas: „Mám tě!“

„Co to je?“ Trowbridge sledoval její počínání z bezpečné vzdálenosti.

Randi opatrně vytáhla šedou umělohmotnou tyčinku o velikosti žvýkačky. „Flashdisk. Někdo ho sem schoval, aby ho měl hezky po ruce.“

Vrátila se k laboratornímu stolu. Sejmula z disku čepičku, zasunula jej do USB portu nejbližšího počítače a v nabídce „Tento počítač“ zvolila možnost „Výměnný disk“.

„Mám tě!“ zopakovala s rostoucím rozechvěním. Vtom se prudce otočila a přistihla doktora Trowbridge, jak se snaží dohlédnout na obrazovku. „Poslužte si, doktore,“ ustoupila stranou.

„Co to je?“ zopakoval, zíraje na titulní obrazovku.

„Je to internetový zabezpečovací program,“ odpověděla Randi. „Používá se k šifrování e-mailů a internetových souborů, které chcete utajit před okolním světem. Tahle verze je velice propracovaná a drahá, nejmodernější na trhu. Dá se sice běžně koupit, ale obvykle se s něčím podobným setkáváme jen u velkých firem, které si úzkostlivě chrání údaje, nebo u státních institucí.“

Randiny prsty v rukavicích se roztančily nad klávesnicí. „Je tady i jedna zabezpečená složka dokumentů. Ale ani s tím programem ji nedokážu otevřít bez osobního šifrovacího kódu. To je práce pro někoho jiného.“

Poprvé se na delší dobu zadívala na Trowbridge. „K čemu by někdo ze stanice potřeboval něco takového?“

„To nevím,“ řekl Trowbridge bez jakékoli známky předchozí válkychtivosti. „K tomu neměl nikdo důvod. Byl to zcela veřejná vědecká záležitost. Nedělo se tu nic tajného.“

„O čem byste věděl.“ Randi opatrně vytáhla miniaturní paměť z počítače a uložila ji do igelitového sáčku jako předmět doličný.

„Vy myslíte...“ Zaváhal. „Myslíte, že to má něco společného se zmizením členů expedice?“

„Myslím, že je to způsob, jakým se dostala ven zpráva o biologických zbraních na palubě letadla Miša 124,“ odpověděla Randi. „Ale to nás vede k ještě zajímavější otázce.“

„K jaké, slečno Russellová?“ V danou chvíli, tváří v tvář tomuto odhalení, mezi nimi zavládlo příměří.

„Tento ostrov byl více než šest měsíců dokonale izolovaným prostředím. Někdo sem tu věcičku přinesl dlouho předtím, než byl ten bombardér nalezen. Z nějakého úplně jiného důvodu. Její použití v této situaci je shoda okolností, ne příčina.“

Trowbridge začal protestovat. „Ale nebýt toho letadla, proč by někdo...“

„Jak jsem řekla, doktore, to je velice zajímavá otázka.“

Rosen Trowbridge neměl žádnou odpověď. Místo toho se odvrátil k malým kamnům na uhlí, na nichž kouřila konvice s vodou. „Nedáte si kafe, slečno Russellová?“

LEDOVCOVÉ SEDLO

Smith si prohlížel řadu zářících zelených čísel v diodovém proužku navigačního přístroje GPS.

„Nechci to zakřiknout, ale myslím, že už jsme blízko,“ houkl nahlas do skučícího větru.

Ať už na ostrově Středa vládlo jakékoli počasí, na ledovci mezi dvěma nejvyššími vrcholy bylo vždycky nejhůř, jelikož se tu shromažďoval klesající mrazivý vzduch. Toho odpoledne mořský opar splýval s vrstvou oblačnosti v rozbouřenou řeku, která proudila mezi štíty v poryvech ledových krystalků, příliš tvrdých a pichlavých na to, aby se jim mohlo říkat „sníh“.

Jak Smith doufal, slanit po úbočí hory k ledovci skutečně nebylo příliš složité, ovšem následný přechod zmrzlého pole se změnil v pomalé a bolestné ploužení. Viditelnost kolísala mezi špatnou a nulovou, kvůli nebezpečí puklin museli postupovat velice opatrně za pomoci lana a cepínů. Hory už jim neposkytovaly ochranný štít před palčivými nárazy vichru a chlad pronikal dokonce i jejich prvotřídní polární výstrojí. Začínaly jim vážně hrozit omrzliny a podchlazení.

Dosud šlo všechno podle plánu, avšak Smith věděl, že jeho kolegy zmáhá únava. Ostatně, cítil ji i on sám. Navíc se rychle blížil večer. Brzy budou muset přerušit pátrání po letadle a začít hledat úkryt, pokud zde nahoře vůbec nějaký existuje.

Ta myšlenka ho přiměla k rozhodnutí. Prve si pomyslel „brzy“, ale bylo třeba jednat „hned“, dokud jim ještě zbývají nějaké síly. Ušetřená energie se bude skupině hodit. Tlačil je sice čas, ale utrácet jej klopýtáním v mrazivém šeru nemělo žádný smysl.

„To stačí,“ zavelel. „Zabalíme to. Vykopeme si bivač a budeme věřit, že zítra se viditelnost zlepší.“

„Ale Jone, říkal jsi, že jsme blízko.“ Valentinin protest tlumila sněhová maska, již měla přes tvář. „Už jsme skoro nahoře!“

„To letadlo tady leží padesát let, Val. Do zítřka nikam neuteče. Ale jestli ho chceme najít, musíme být živí a zdraví. Majore, pokusíme se přejít k Východní hoře. Tam je podle mě největší šance najít nějakou skrýš před tím strašným větrem. Jdeme.“

„Ano, podplukovníku.“ Smyslov se poslušně otočil a šouravě vykročil dál, cestu před sebou zkoumal bodcem svého cepínu a při každém kroku zarýval mačky na botách do ledu.

Tak co, seržante, zapomněl jsem velet? Smith se v duchu pousmál a telepaticky přenášel tu myšlenku ke svému vzdálenému instruktorovi boje v horách.

Převládající vítr v sedle sloužil jako nejlepší kompas. Stačilo si ho držet na levém rameni, aby nakonec došli na druhou stranu ledovce. Smith šel jako poslední v řadě a plně se soustředil na další dva členy svého týmu, připraven zapřít se a držet lano, kdyby některý z nich náhle zapadl do skryté pukliny v ledu. Proto mu chvíli trvalo, než mu došlo, proč se Grigorij Smyslov najednou zastavil.

„Podívejte!“ Rusův vzrušený výkřik zanikl v poryvu větru. „Podívejte támhle!“

Téměř přímo před nimi se v plující mlze vztyčil ohromný útvar ve tvaru ploutve. Vertikální stabilizátor letadla, velkého letadla, na němž stále slabě vystupoval obrys vybledlé rudé hvězdy.

„Jo!“ Valentina Metraceová zvedla triumfálně pěsti.

Není to tak vždycky? Když člověk něco nehledá, najde to.

VĚDECKÁ STANICE

Randi namáhavě stoupala po stezce na kopec nad stanicí. Co chvíli se zastavila, zatáhla za tlustý koaxiální kabel vedoucí k anténnímu stožáru a vyprošťovala jej ze zajetí sněhové pokrývky. Prsty v rukavicích opatrně přejížděla po každé odhalené části drátu a hledala případné zlomy či řezy.

Muselo to být v anténách. Všechno ostatní na satelitním telefonu i radiostanici už prověřila. Malá vysílačka SINCGARS, kterou si s sebou přinesli, byla k ničemu. Jednoduše neměla sílu přehlušit solární výboje ničící spojení. Když Jon s pátrací skupinou zmizeli z dohledu, ztratila Randi možnost se s nimi dorozumívat.

Byla úplně sama. Tak opuštěná, jak jen člověk může být. Netrpělivě zavrtěla hlavou a snažila se rozptýlit vlnu beznaděje, jež se v ní vzedmula. Posunula si samopal na rameni a zarputile vyrazila na další část své pouti po cestičce z udusaného sněhu.

Když došla až pod rádiový stožár obalený ledem, klekla si a prohlédla poslední úsek kabelu končícího v rozvodné krabici u úpatí tyče. Byl neporušený, všechny konektory pevně přišroubované. S pocitem zmaru se zhoupla na patách. Vysílačky by měly fungovat. Jenže nefungují, což znamená, že jí něco uniklo. Randi měla podezření, že jde o sabotáž, ale musela být provedena dokonale nenápadně.

Někdo si počínal velice, velice mazaně a Randi doufala, že toho bude brzy litovat.

Vstala a vytáhla z pouzdra na opasku dalekohled. Pahorek jí nabízel slušný výhled na nejbližší část zátoky. Stupeň po stupni si pečlivě prohlížela okolí až na hranici mlhy a skomírajícího denního světla a pohled jejích rozšířených očí ulpíval na hromadách ledových ker podél pobřeží i ve stínech a prohlubních ve sněhu navátém pod svahy kopců.

Ten vychytralý člověk tam někde je, někde blízko, možná ji dokonce pozoruje. Snad čeká na posily nebo na její osudovou chybu. Aby ho porazila, musí být ještě o kousek chytřejší než on.

Měla jednu výhodu. Pohyb v zasněžené krajině zanechával nápadné a nesmazatelné stopy. Vědecká stanice se nacházela uprostřed husté sítě stezek vyznačených praporky, která propojovala budovy, zásobovací sklady i vzdálenější místa, kde probíhaly experimenty a výzkum. Randi přejížděla

dalekohledem po každé jednotlivé pěšině a hledala čerstvá narušení povrchu, šlépěje sněžnic či bot, jež se odchylovaly od běžných cest.

A skutečně je našla. Znepokojivě blízko, hned pod sebou. Stopy odbočovaly ze stezky, po níž šplhala před pár minutami ke stožáru s anténou. Při zaujatém studiu kabelu si nevšimla krátkého příčného pruhu ve sněhu vedoucího k malé závěži podivného tvaru. Teď se na něj tedy zaměřila a po zádech jí přešel mráz, který nijak nesouvisel s klesající večerní teplotou.

Spěchala z kopce k pěšince a pak se po ní vydala, musela si ji však znovu pracně vyšlapávat. Po deseti metrech nalezla to, čeho se obávala: sníh potřísněný rudými skvrnami, zakrytý a schovaný. Když došla na konec stezky, padla na kolena a začala hrabat v závěži. Zanedlouho odhalila tělo oblečené v bundě.

Kayla Brownová už se za svým snoubencem do Indiany nikdy nevrátí. Randi jemně smetla z obličeje mladé ženy sníh. Zemřela na drtivou ránu do spánku nějakým těžkým špičatým předmětem, zřejmě cepínem. Na tváři studentky zamrzl výraz plný údivu a hrůzy.

Jak tak Randi Russellová klečela vedle dívčina těla, řekla si, že ten chytrák by neměl dlouho trpět. S velkým potěšením ho sama zabije.

Rychlými pohyby paží znovu zahrabala tělo do závěje. Trowbridgeovi o svém nálezu nepoví. Alespoň ne hned. Kayla Brownová tu ještě chvíli vydrží, přinejmenším do té doby, než ji Randi pomstí.

Pokračovala dál k řadě domků. V ubytovně už se svítilo. Doktor Trowbridge jí nabídl, že uvaří večeři. Zastavila se na hlavní cestě, jež vedla kolem vchodů, a posuzovala zorné úhly a vzdálenosti. U dveří odbočila ze stopy a pár metrů se brodila panenským sněhem.

Pak padla do bílé peřiny a chvíli se v ní převalovala, aby vznikl dostatečně hluboký a pevný důlek, v němž mohla ležet na zádech téměř v jedné rovině s okolním povrchem. Bezděčně se jí vybavila dávná vzpomínka z dětství, jak u Medvědího jezera dělávala sněhové andílky. Teď však zamýšlela něco úplně jiného.

Spokojená se svým dílem vstala, setřásla ze sebe vločky a zamířila na večeři.

U ZŘÍCENÉHO LETADLA

„Hodně lidí si asi bude připadat dost hloupě, jestli se dostaneme dovnitř a zjistíme, že ta ochranná nádoba leží už padesát let na dně oceánu.“ Jon Smith měl přes teplý oděv navlečený protichemický ochranný oblek MOPP a cítil se trochu jako obtloustlý panáček z reklamy na pneumatiky Michelin.

„S takovou hloupostí bych dokázal žít,“ odvětil Smyslov a podal mu sluchátka k taktickému rádiu Leprechaun.

„To já taky.“ Smith stáhl kapuci bundy, nasadil si sluchátka a trochu se zachvěl, jak se mu do odhalených uší i za tu chvíličku zahryzl palčivý mráz. „Kontrola spojení.“

„Slyším vás.“ Valentina Metraceová si dřepala na led vedle něj s druhými sluchátky. „Dorozumíme se, aspoň dokud se uvidíme.“

Skupina se zastavila asi padesát metrů od místa havárie za chabým větrolamem, který jim poskytovaly vlastní batohy a nízký ledový převis. Večer přicházel, žádný západ slunce se však nekonal, šed' kolem nich zkrátka ještě víc potemněla a vítr ochladl. Čas a prostředí hrály proti nim.

„Takže vážení, bude to akce ‚rychle dovnitř a rychle ven‘. Zjistíme, jestli je na palubě antrax a jestli tam nebyl někdo jiný.“ Smith odlouppl plastové bezpečnostní krytky z filtrů masky. „Vy dva víte, co mám hledat, a budete mě navigovat. Neměly by nastat problémy, ale řeknu vám zásadu číslo jedna. Pokud by se něco stalo, pokud nevyjdu ven nebo ztratíme kontakt, nikdo za mnou nepůjde dovnitř. Rozumíte mi?“

„Jone, to přece...,“ začala protestovat Valentina.

„Rozumíte mi?“ vyštěkl Smith.

Zkroušeně přikývla. „Ano, rozumím.“

Smith se podíval na Smyslova. „A vy, majore?“

Ve stínu kapuce Smith zahlédl pod kamennými rysy Rusa náznak zvířených emocí, kterých si během posledního týdne všiml už několikrát. Smyslov znovu bojoval s čímsi hluboko ve svém nitru.

„Podplukovníku, já... Rozumím, pane.“

Smith si přetáhl přes hlavu ochrannou kuklu, upravil si pásky masky a zkontroloval těsnost. Poprvé se nadechl filtrovaného vzduchu páchnoucího gumou a natáhl si dlouhé pracovní rukavice.

„Dobře.“ Jeho hlas zněl vzdáleně dokonce i vlastním uším. „Nejhloupější otázka dne. Jak se dostanu dovnitř?“

„Trup vypadá celkem nepoškozeně,“ zapraskal Valentinin hlas ve vysílače, „a jediná cesta do přední pumovnice vede úsekem pro posádku. Přístupové dveře se bohužel nacházejí v přední podvozkové šachtě a v samotné pumovnici a oboje jsou zablokované. Můžete tam vlézt okny pilotní kabiny, což by bylo s vaší výstrojí dost těžké, anebo z tunelu pro posádku, který vede do zadního oddílu. To je podle mě nejlepší možnost.“

„A jak se dostanu do toho zadního oddílu?“

„Dveřmi v ocasu, jsou těsně před vodorovným stabilizátorem na pravé straně. Odsud budete muset projít dopředu přes přetlakové prostory pro posádku.“

„Dobře.“ Smith nemotorně vstal a odkolébál se k tmavému obrysu zříceného bombardéru.

Levé křídlo TU-4 se při havárii utrhlo a sklopilo dozadu téměř souběžně s trupem, přístupové body na pravoboku však byly volné. Když Smith obcházel mohutný hliníkový plát vodorovných stabilizátorů, neubráníl se jistému obdivu. I ve věku velkých vojenských a dopravních letadel působil stroj impozantně. A podobná monstra skutečně létala za druhé světové války.

Smith přistoupil k obřímu válcovému trupu a přešel rukou po kovu přelitém ledovou glazurou.

„Dobře, jsem tady a našel jsem vstupní dveře. Je tady klika, ale zdá se, že je vysunutá.“

„Asi zevnitř zatáhli za nouzovou uvolňovací páku,“ odpověděla Valentina. „Dveře by se měly otevřít, ale asi jim budete muset trochu pomoci.“

„Fajn.“ Smith měl na opasku pověšenou malou soupravu nářadí, ze které vytáhl dlouhý a těžký šroubovák. Přiložil špičku čepele ke škvíře kolem dveří vyplněné námrazou a uhodil bříškem dlaně do jeho rukojeti. Po několika úderech se ozvalo ostré prasknutí, ledová pečeť se rozlomila. Po chvíli páčení se dveře vyklopily ven pod nápořem větru a zanechaly v trupu tmavý obdélníkový otvor.

„Měla jste pravdu, Val. Je otevřeno. Jdu dovnitř.“

Hluboko se předklonil a protáhl se malým vchodem.

Uvnitř panovala tma, kterou jen trochu zmírňovalo mdlé denní světlo za Smithovými zády. Vytáhl z nářadí baterku a rozsvítil ji.

„Sakra,“ zamumlal. „Tohle jsem nečekal.“

„Co vidíte, Jone?“ zeptala se Valentina.

Smith přejížděl kuželem baterky po interiéru. Do trupu letadla ani za ta léta neproniklo příliš sněhu, doslova všude se však blyštěly ledové krystalky potahující šedé stěny bojového letounu i svazky kabelů a trubek. „To je neuvěřitelné. Nikde ani stopa po korozi nebo chátrání. Jako by ta věc včera vyjela z fabriky.“

„Přírodní chladírna!“ houkla historička do vysílačky. „To je úžasné. Pokračujte!“

„Dobře, je tady lávka, která vede zepředu kolem několika velkých plochých beden ke kruhovému poklopu přímo v ocase letadla. Poklop je zavřený a uprostřed má kulaté okénko. Na zemi po obou stranách jsou nějaké lišty, zřejmě na munici. Bude to asi stanoviště zadního střelce.“

„Správně. Stojí tam ještě něco za zmínku?“

„Vidím tu nějaký stupínek nebo podstavec, ze kterého volně visí pár kabelů. Jako by odsud někdo odmontoval kus zařízení.“

„To byl nejspíš generátor záložního zdroje,“ uvažovala historička. „To je zajímavé. Hned po pravé ruce byste měl mít přepážku s dalším přetlakovým vstupem vedoucím do přední části letadla.“

„Vidím ho. Je zavřený.“

„Rodina B-29/TU-4 patřila k prvním vojenským letadlům postaveným speciálně pro lety ve velkých výškách. Proto měl více přetlakových úseků umožňujících posádce přežít i bez kyslíkových masek. Takže se budete muset propracovat dopředu přes řadu podobných dveří.“

„Rozumím.“ Smith se přišoural ke dveřím a pokusil se nahlédnout dál přes tlusté sklo, ale bylo úplně zamrzlé. „Co má být v další sekci?“

„Odpočívárna posádky.“

„Dobře,“ Smith sevřel páku dveří a otočil. Po chvíli odporu začala povolovat.

„Jone, počkat!“

Smith prudce odtrhl ruku od kliky, jako by ho pálila. „Co je?“

Vzápětí uslyšel ve sluchátcích nezřetelné šušání. „Ale nic, Grigorij mi právě vysvětlil, že ty dveře s největší pravděpodobností nebudou zaminované.“

„Srdečně děkuju za upozornění, Val.“ Smith se znovu opřel o páku, až povolila. Dveře se zhouply dovnitř a on si posvítíl baterkou.

„Opravdu je to ubikace posádky. Po obou stranách je sada rozkládacích lůžek a v rohu dokonce záchod. Kajuta vypadá vyklizená. V postelích nejsou matrace ani deky a vidím kolem sebe řadu prázdných otevřených skříněk.“

„To se dá pochopit.“ Valentinin tón zněl zamyšleně, zřejmě nad něčím hloubala. „V dalším prostoru by měla být radarová pozorovatelná. Uvidíme, co tam najdete.“

Smith tedy pokračoval dopředu nízkými dveřmi, tentokrát nepřetlakovými. Sem pronikalo více denního světla. Do stěn i stropu byly vsazené vypouklé štíty z plexiskla zahalené ledem a ošlehané vichrem. Židle byly obrácené ke dvěma bočním kopulím, třetí sedadlo trůnilo na vyvýšeném stupni pod bání na vrcholu trupu. V bombardéru osazeném plnou výzbrojí mohl tento prostor sloužit jako zaměřovací stanoviště dálkově ovládaných střelen. Když to popsal Valentině, potvrdila jeho předpoklad.

„I tady to kompletně vyklidili,“ hlásil Smith. „Skříňky jsou prázdné a dokonce stáhli i čalounění ze sedadel.“

„Vzali si s sebou nejnnutnější věci k přežití, hodila se i tepelná izolace. U přední přepážky by měl být panel s elektronikou.“

„Je tady, ale úplně vykuchaný,“ přitakal Smith.

„To je stanoviště radisty. Součástky by přišly vhod,“ pravila Valentina záhadně.

„V přední stěně jsou i dva kulaté poklopy – nebo snad dvířka – nad sebou. Ten větší a nižší průchod má tlakový uzávěr. K hornímu vede hliníkový žebříček.“

„Dolní dveře směřují do zadní pumovnice. Tam nebude nic než nádrže s palivem. Nás zajímá horní chodba. Je to průlez pro posádku, který vede nad pumovým prostorem do příďového úseku.“

Smith prošel kabinou a nahlédl do tunelu s hliníkovými stěnami. Byl dostatečně velký, aby se jím protáhl člověk v nadité zimní výstroji, takže by se do něj měl vejít i s ochranným oblekem.

„Jdu dál.“ Položil špičku boty na příčku žebříku, vlezl do tunelu a pak se nemotorně sunul a postrkoval ke kroužku bledého světla na druhém konci.

Plazení patnáctimetrovou trubicí potaženou kluzkou námrazou trvalo snad celou věčnost; s každým získaným centimetrem kolem něj pršely drolící se krystalky ledu. Když konečně strčil hlavu do poměrně otevřeného prostoru předního oddělení, zažil překvapení.

Astrokopulí navigátora i kulovým lesklým nosem starého bombardéru vtékaly dovnitř zbytky denního světla. I zde bylo všechno podivuhodně zachovalé. Letadlo doslova zamrzlo v čase. Ledové démanty pokrývaly ovládací prvky, jež se padesát let nepohnuly, a třpytily se nad řadami ukazatelů ztuhlých na svých posledních hodnotách.

„Jsem v pilotní kabině,“ oznámil do mikrofonu před ústy a trochu přitom supěl únavou.

„Dobře. Utrpěla při nárazu hodně?“

„Ani ne, Val. Skoro vůbec. Několik oken v nižším oblouku přídě se zhroutilo dovnitř. Kolem stanoviště bombometčíka se nahromadilo trochu sněhu a ledu. V čumáku je menší závěj, ale jinak je všechno v celkem dobrém stavu, až na to, že nějaký blbec odnesl žebřík. Moment, slezu dolů.“

Smith se převálil na záda, uchopil madlo připevněné nad vchodem a zhoupl se z průlezu. „Tak, a jsem na palubě.“

„Výborně, Jone. Mám prosbu. Než prohlédnete pumovnici, mohl byste omrknout pár věcí?“

„Jasně, když to nebude trvat dlouho.“

„Nemělo by. Za prvé chci, abyste se podíval na stanoviště palubního mechanika. To bude sedadlo otočené dozadu a přístrojová deska za místem druhého pilota.“

„Dobře.“ Smith znovu rozsvítil baterku. „Je to tady větší, než jsem si myslel.“

„V normálním TU-4 by hodně místa v předním oddílu zabíral koš hřbetní střelecké věže. To byla jedna ze součástí výzbroje, které byly u amerických bombardérů omezené.“

„Jo.“ Smith zvedl hlavu. „Ve stropě vidím kruh střelecké věže. Kolem jsou znovu prázdné skříňky a polštáře sedadel i padáky jsou pryč. Když se podívám směrem k přídí, mám po levé ruce něco jako stůl navigátora a vpravo další očesanou přístrojovou desku.“

„To bylo stanoviště radisty. Řekla bych, že posádka si někde blízko postavila provizorní tábor, na místě, které jí poskytovalo trochu víc ochrany než trup vřaku. Museli tam přenést veškerou rádiovou techniku, nouzovou výzbroj i náhradní zdroj letadla.“

„Ten tábor je další věc, kterou budeme hledat.“ Smith se přesunul ke stanovišti palubního mechanika a přešel světlem po panelu plném ciferníků a knoflíků. „Jsem u palubního mechanika. Co mám hledat?“

„Výborně. Ve spodní části desky by měly být tři řady páček po čtyřech, velká, střední a malá, táta, máma a dítě. Ty velké jsou plyn. Správně by měly být sklopené úplně dozadu, do uzavřené pozice. Zbytek jsou ovladače vrtulí a palivové směsi. Jak jsou nastavené?“

Smith si otřel zorník a tiše zaklel, sklo bylo totiž zamlžené zevnitř. „Obě jsou tak zhruba uprostřed.“

„Tak to je zajímavé,“ hlesla historička do rádiového okruhu. „Nebyl důvod si s nimi hrát po havárii. No nic, potřebuju, abyste se mi podíval ještě na jednu páku, Jone. Najdete ji na řídicím sloupku u pilotního sedadla. Okamžitě vám padne do oka, protože má tvar křídla.“

Smith se dal uličkou mezi přístroji a nemotorně nahlédl přes opěradlo pilotního sedadla. „Hledám to... Je tady všude hromada páček... Aha, už ji mám. Zdá se, že je vytažená úplně nahoru a dopředu.“

„To je ovládání přistávacích klapek,“ zamumlala Valentina. „Zapadá to do sebe... Má to svoji logiku...“ Nastal okamžik ticha a pak historička vyhrkla: „Jone, dejte si pozor! Na palubě letadla je antrax!“

„Jak to můžete vědět?“ otázal se Smith.

„To je na dlouhé vysvětlování. Zkrátka mi musíte věřit. Posádka zásobník s biologickou látkou neodhodila. Pořád je tady!“

„Tak se na to půjdeme podívat.“ Smith narovnal záda a vrátil se ke vstupu do pumovnice.

Přesně jako v zadním úseku to byly kruhové přetlakové dveře s kulatým okénkem uprostřed, umístěné přímo pod tunelem průlezu. Smith si klekl.

„Jsem u pumovnice,“ oznámil. Na chvíli se zastavil, aby popadl dech, a sáhl po klice. „Otevírám dve...“ Uprostřed věty oněměl.

„Jone, co je?“

„Tak proto zmizel žebřík od tunelu. Někdo tady byl, Val, a nedávno. Všechno je tu pokryté námrazou. Všechno kromě uvolňovací páky na poklopu. Někdo ji otřel. Rozeznávám stopy po prstech.“

Smith se otočil a přejížděl paprskem baterky po pilotní kabině. Teď, když věděl co hledat, si všiml šmouh a škrábanců v ledové krustě, jak se kdosi pohyboval po kokpitu. „Vlezl dovnitř bočním oknem u pilota.“

„Dostal se do pumovnice?“

„To poznáme za chvíli.“ Smith sevřel páku a otočil s ní. Dveře se odemkly a otevřely se znepokojivou lehkostí. Sklonil hlavu a nahlédl do temného otvoru.

Dech ztěžklý námahou mu uvízl v hrdle.

Zaplnovalo to celou horní polovinu pumovnice: velký kosočtvercový útvar s blyštivým pláštěm ze zledovatělé nerezové oceli, připevněný řadou podpěr a svorek. Z jeho nitra šeptala dřímající zkáza celých měst, miliardy a miliardy smrtících zárodků choroby odpočívaly v ledovém lůžku a čekaly na oživení, na vypuštění do světa.

Boj proti takovým hrůzám měl Jon Smith v popisu práce, přesto se bezděčně zachvěl.

„Val, měla jste pravdu. Je to tady. Spojte mi majora Smyslova. Budu ho potřebovat.“

Zatímco čekal, až se Rus ozve, rozkrájel interiér pumovnice světlem baterky a hledal poškození ochranné nádoby nebo zlověstnou šedohnědou skvrnu po úniku spor. Po chvíli naplnil sluchátka Smyslovův filtrovaný hlas.

„Předpokládám, že jste trefil do černého, podplukovníku.“

„Přesně tak, majore,“ odvětil Smith. „Zrovna se dívám na zásobník. Zdá se, že přežil v dobrém stavu, aspoň odsud to tak vidím. Dveře pumovnice jsou trochu prohnuté, ale plášť vypadá nedotčeně. I držáky a svorky působí pevně. Řekla vám Val, že v letadle někdo čmuchal?“

„Ano, podplukovníku.“

„Byl i tady. Na čele zásobníku přímo přede mnou je tabulka s návodem. Někdo z ní setřel námrazu. Vidím tady znak sovětského letectva, srp a kladivo a spoustu světlých červených písmenek. Azbuku moc neovládám, ale řekl bych, že je to varování před biologickým materiálem.“

„Určitě. To našemu zvědavci povědělo o nákladu všechno, co potřeboval vědět.“

„V tom případě bych řekl, že jsme našli zdroj úniku informací. Ochranná nádoba a rozprašovací systém antraxu jsou ale vaše děti. Poradíte mi, na co se mám zaměřit.“

„Pokud je obal nedotčený, měl byste prohlédnout potrubí rozprašovacího systému a ověřit si, že ruční ochranné ventily na tlakovém vedení jsou pevně uzavřené. Ty ventily se neměly otevřít, dokud se bombardér nepřiblížil k cíli, ale...“

„Rozumím. Podle plánů, které jste mi ukázal, bych ty uzávěry měl mít přímo nad sebou.“

S hlavou a rameny uvnitř pumovnice se Smith opatrně obrátil na záda a zadíval se do změti tlustých nerezových trubic.

„Dobře – vidím potrubí. Nahoře jsou dva velké pákové ventily. Polohy jsou vyznačené červenou a zelenou barvou.“

„V pořádku. To jsou přední kontrolní uzávěry. V jaké jsou pozici?“

„Jsou otočené úplně doprava, ukazatele míří do zelených zón. Vypadá to, že oba ventily na sobě mají nepoškozenou drátěnou pečeť a vrstva námrazy je neporušená.“

„Výborně,“ ulevilo se Smyslovovi. „Kontrolní ventily jsou zavřené. Systém nebyl nikdy připraven k vypuštění. Když se teď podíváte dozadu a doprava, vedle přístupových dveří byste měl vidět dvě další páky označené

a zapečetěné stejně jako horní ventily. Ty ovládají uzávěry na rozprašovacích otvorech v zadní části zásobníku.“

Smith se obrátil na levé rameno. „Ano, vidím je. Jsou nastavené svisle v zeleném poli a pečeti jsou na místě.“

„Sláva!“ zvolal Smyslov. „To jsou nožové ventily kov na kov s olověným těsněním. Nic se přes ně nedostane. Antrax je plně zabezpečený.“

„Teoreticky. Půjdu do pumovnice a přesvědčím se na vlastní oči.“

Na druhém konci komunikačního okruhu se ozvalo jakési bouchání a mumlání a Smyslova nahradil Valentinin hlas. „Jone, já nevím, jestli je to nejrozumnější nápad.“

„Udělat se to musí, a když tam půjdu teď, nebudu se sem muset potom vracet.“ Smith se snažil mluvit jakoby nic. Upřímně řečeno si však nebyl jistý, zda by se sem později odhodlal. Plížit se po břiše mrazivou temnotou pod koncentrovanou smrtí, která by mohla zabít miliony lidí, nebyla právě lákavá vyhlídka.

Ve skutečnosti to musel provést okamžitě, jinak by to nervově nevydržel. „Jdu do pumovnice,“ oznámil stroze.

Vytáhl ramena ze vstupního otvoru, vsunul do něj nohy a seskočil na drsnou kovovou podlahu. Začal se plazit po čtyřech podél pumovnice a tiskl se k pravé stěně ve snaze využít prostoru, který mu nabízelo zaoblení ochranné nádrže.

I tak se pohyboval ve značně stísněných podmínkách a cestu mu neulehčoval ani promáčkнутý hliník vnějších dveří. Musel pečlivě plánovat každý pohyb a opatrně se sunul kolem ohnutého kovu, aby si neroztrhl protichemický oblek. Pokaždé, když narazil ramenem do pláště, za nímž číhaly armády nebezpečných zárodků, oťřepal se odporem.

Sklo kukly se znovu zamlžovalo a bránilo mu ve výhledu, proto se cestou musel částečně řídit hmatem. Sáhl před sebe... a ztuhl. Velice pozvolna zvedl hlavu a snažil se podívat podél okrajů zorníku.

„Majore,“ řekl opatrně, „pravá ruka se mi zamotala do drátu. Ten drát vede k řadě kovových kvádrů připevněných nějakou páskou k boční stěně zásobníku. Kvádry jsou velké asi třicet krát deset krát osm centimetrů a na boku pláště obráceném ke mně je jich celkem pět. Těžko říci, jestli jsou symetricky rozmístěné i na druhé straně. Nezdá se, že by tvořily se zásobníkem jeden celek. Ty krabice i dráty jsou pokryté námrazou a neporušené. Už tady budou nějakou dobu.“

„Máte naprostou pravdu, podplukovníku,“ odpověděl Smyslov pohotově. „Máte naprostou pravdu. Jsou to zápalné bomby z termitu. Patří

do nouzové výzbroje bombardéru. Měly zničit antrax, aby se nedostal do nepovolaných rukou, kdyby bylo letadlo nuceno přistát na nepřátelském území.“

„Paráda. A co s nimi mám dělat?“

„Nemusíte dělat vůbec nic, podplukovníku. Nálože jsou stabilní. Dají se odpálit jen záměrně s pomocí magnetu nebo silné baterie, a pokud snad na palubě nějaké baterie jsou, už dávno se v té zimě vybily.“

„Díky za informaci.“ Smith vyprostil paži, na chvíli se zarazil a těžce oddychoval.

„To je zvláštní,“ ozval se Smyslov. „Posádka bombardéru musela rozmístit zápalné bomby až po přistání s úmyslem zničit náklad. Rád bych věděl, proč je neodpálili.“

„Kdyby to udělali, ušetřili by všem spoustu problémů.“ Smith se dál plazil do zadní části pumovnice. Nikdy netrpěl klaustrofobií, teď ji však velice silně zažíval. Studené kovové stěny jej nemilosrdně svíraly a dýchalo se mu čím dál hůř. Navíc ho začínala bolet hlava a srdce mu bušilo až ve spáncích. Přinutil se k soustředění a rozvážně prohlížel plášť, centimetr po centimetru, jestli na něm nejsou nějaké praskliny či stopy po úniku spor.

Urazil poslední metr do zadní části úseku a přetočil se na záda, aby zkontroloval druhý konec nádrže a rozprašovací potrubí. Zorník se mu čím dál víc zamlžoval, baterka svítila stále slaběji. Měl pocit, že se mu snad rozskočí hlava. Lačně lapal po vzduchu a klel pod vousy. To nevypadá dobře. Musí odsud pryč!

„Jone, co se děje?“ vrátila se Valentina do vysílání.

„Nic. Jsem v pohodě. Jen je tady... těsno. Ochranná nádoba je neporušená. Vyrážím zpátky.“

Pokusil se převrátit a otočit ve stísněném prostoru. Připadalo mu, že to nedokáže. Ulpíval pohledem na věcech, které předtím nevnímal, a nedokázal potlačit rostoucí paniku. Upustil baterku a znovu zaklel, protože se odkutálela mimo jeho dosah.

„Jone, jste v pohodě?“ Valentinina slova tentokrát zněla ostře a tázavě.

„Jo, sakra!“ Nechal baterku baterkou a snažil se posouvat směrem k šedivému ostrůvku denního světla dopadajícího na konec úseku. V očích ho pálil chladný pot a zdálo se mu, že má ruce uvězněné v tvrdnoucím betonu. Slyšel svůj dech cezený přes zaťaté zuby a zoufale nařizoval tělu, aby se pohnulo. Odmítalo však poslušnost.

A pak mu v zakalené mysli svítilo. Vůbec nebyl v pohodě. Byl mrtvý.

„Běžte pryč od toho letadla!“ vykřikl slabě, plíce mu náhle doslova hořely.

„Jone, co je? Co se děje?“

„To letadlo je nebezpečné. Nakazil jsem se. Je tady ještě něco jiného. Není to antrax. Zrušte akci! Vypadněte odsud!“

„Jone, počkejte! Vezmeme si obleky. Jdeme pro vás!“

„Ne! Ty obleky vám nepomůžou! Dostane se to skrz! Ani antibiotika to nezastaví!“

„Jone, nemůžeme vás tam jen tak nechat!“ Na pozadí Valiných slov slyšel Smyslovovy napjaté otázky.

„Zapomeňte na to!“ Mluvil se mu čím dál hůř, dech se mu rychle krátil. „Něco jsem chytil! Umírám. Nechoďte sem pro mě! Je to rozkaz!“

Dřív nebo později se to stejně muselo stát. V případech Hádes, Cassandra i Lazarus ho pomyslná biologická kulka jen těsně minula. Poslední zbytek jeho odcházejícího vědomí, v němž stále dřímал vědec, se přihlásil o slovo. Těm, kdo by ho následovali do této černé jámy ve snaze poznat tu věc a bojovat s ní, mohl poskytnout poslední službu.

„Val, poslouchajte..., poslouchajte! Je to respirační choroba. Útočí přes dýchací systém. Plíce i průdušky mám v jednom ohni... Žádné zahlcení nebo hromadění tekutin... Žádná plicní paralýza..., ale nemůžu se nadechnout..., zrychlený tep..., vidění se zhoršuje..., síla... se ztrácí... Běžte pryč... Je to... rozkaz.“

Už nemohl dýchat ani mluvit. Volali na něj vysílačkou něco o protichemickém obleku. Přes ohlušující kladiva tlukoucí v uších však nic neslyšel. Takhle se asi na konci cítila Sophie, když se dusila vlastní krví. Ne. Sophie alespoň nebyla tak sama. Podnikl poslední pokus přiblížit se k světlu, jen aby neumřel na tomhle příšerném místě. Pak světlo zhaslo a pohltila ho temnota.

Uplynula věčnost, nebo možná jen vteřina.

Smith si začal uvědomovat útržky... Pohyb... Doteky... Hlasy... Tlak na prsou. Rty, měkké, teplé a živoucí, jež se tiskly k jeho ústům, naléhavě, avšak bez vášně.

Vracel se mu cit. Jeho hrudník se vzdouval a studený čistý vzduch mu tekl do plic jako voda z džbánu s ledem. V jeho nitru se zavrtěl život a dral se na povrch. Mohl dýchat. Mohl dýchat! Ležel v náhle příjemné chladné tmě a labužnicky si vychutnával každé nadechnutí, které mělo téměř sílu orgasmu.

Drobné prsty schované v rukavici mu zajely do vlasů a rty se k němu znovu přisály. Tentokrát jemně a o něco déle.

„Myslím, že dýchání už bylo plně obnoveno, profesorko,“ poznamenal pobavený hlas s přízvukem.

„Jen si to chci ověřit,“ odpověděl druhý, vyšší hlas.

Smith si uvědomil, že má hlavu podloženou svinutým spacím pytlím. Otevřel oči a spatřil Valentinu Metraceovou. Klečela vedle něj se staženou kapuci a ledové krystalky se jí v havraních vlasech třpytily jako hvězdy. Smála se na něj a škádlivě povytáhla jedno ze svých výrazně tvarovaných obočí.

Smyslov se jí díval přes rameno a také se usmíval. Smith si uvědomil, že leží v předním oddílu bombardéru. Chvilí mlhavě přemítal, co tam vlastně všichni dělají, a pak se mu najednou vrátila paměť.

„Sakra, Val! Co to děláte?“

Zvedla i druhé obočí. „Práce mě prostě baví, no.“

„Takhle to nemyslím!“ vykřikl a snažil se vstát. „Tohle letadlo je červená zóna! Je tady nebezpečná látka...“

„Klid, Jone, klid,“ odušila historička a jemně ho přidržela rukama na ramenou. „Žádná látka tu není. Nic vám není. Ani nám ne, a dokonce ani letadlu.“

„Je to tak, podplukovníku,“ přitakal Smyslov s lehkou ironií. „Jak už jsem říkal, kromě dvou tun antraxu ve formě bojové látky není na palubě letadla nic ani trochu nebezpečného.“

Smith klesl zpátky a zjistil, že na sobě stále má větší část ochranného obleku. Kromě záře lampy, která zalévala pilotní kabinu, viděl čelním sklem i zbytky denního světla. Zřejmě byl v bezvědomí jen několik minut. „Tak co se to se mnou sakra stalo?“

„Chránil jste se tak dokonale, až jste málem umřel.“ Smyslov zvedl kuklu obleku. „Je tady zima. Vlhkost z vašeho dechu se srazila a zamrzla ve filtrech dýchací masky. Postupně vám přerušila přívod vzduchu.“

Valentina přikývla. „Něco podobného se stalo v Izraeli za první války v Perském zálivu. Během bombardování raketami SCUD, když zavládla obava, že by Saddám mohl použít nervový plyn, se řada izraelských občanů udusila, protože si zapomněli sundat kryty z filtrů na plynových maskách. Vy jste vlastně dýchal svůj vlastní oxid uhličitý, jenže účinek přišel postupně, takže jste si toho nevšiml.“

Smith zapátral ve stále jasnějších vzpomínkách. „Ano. Když jsem začal mít dýchací potíže, nejdřív jsem si myslel, že je to jen záchvat klaustrofobie. Pak mě napadlo...“

„My víme, co vás napadlo,“ utřala ho Valentina jemně. „Začal jste hlásit příznaky vlastní smrti. Ale když jsme uslyšeli velice dobrý klinický popis dusícího se člověka, došlo nám, co se děje. Snažili jsme se vám říct, abyste si sundal masku, ale byl jste už téměř v bezvědomí a nerozuměl jste.“

Kývla směrem k prosklenému nosu letadla. „Dostali jsme se dovnitř oknem pilotní kabiny, Grigorij se ponořil do pumovnice a vytáhl vás. Trocha dýchání z úst do úst – a vida.“

Smith se ušklíbl. „Omlouvám se, připadám si neuvěřitelně trapně.“

„To není třeba, Jone,“ odpověděla Valentina klidně. „Nedokážu si vůbec představit, jaké to asi bylo, vlézt do té síně hrůzy. Mně stačilo podívat se do dveří a naskočila mi husí kůže.“ Historička s hlubokým odporem zatřásla hlavou. „Mám ráda hezké zbraně, ale tohle není zbraň. Je to děs.“

„Nehodlám se hádat.“ Smith se na ni usmál. „Asi bych vám a majorovi měl vyčinit, že jste neuposlechli můj rozkaz, ale nějak mi k tomu chybí síla. Díky, Val.“

Natáhl kolem ní ruku ke Smyslovovi. „A vám taky, majore.“

Rus ji pevně sevřel. „Je povinností dobrého podřízeného upozornit na okolnosti, které jeho představený mohl přehlédnout,“ zacitoval, aniž by se přestal usmívat.

Smith se znovu zkusil posadit a tentokrát se mu přitom zatočila hlava jen trochu. Zdálo se, že se mu rychle vrací energie. „Takže – klasicky máme jednu dobrou a jednu špatnou zprávu. Ta špatná je, že si musíme nějak poradit s velkým množstvím antraxu. Dobrá zpráva je, že ochranná nádoba vypadá neporušeně. Pro jistotu budeme dál užívat antibiotika, ale neřekl bych, že došlo k úniku choroboplodných zárodků. Val, jak jste...“

Náhle vstala a dala Smithovi ostrou, ale zdánlivě náhodnou herdu. „Díkybohu aspoň za to,“ zašvitořila. „Myslíte, že bude bezpečné opevnit se na noc ve vraku? Zdá se, že venku se čerti žení.“

„Ano..., to je celkem dobrá myšlenka,“ odpověděl Smith. „Je sice trochu divné tábořit na hromadě antraxu, ale snad by nám tu nemělo nic hrozit. Co vy na to, majore?“

Smyslov jen pokrčil rameny. „Já myslím, že tady vevnitř bude taky hrozná zima, ale pořád lepší než stanovat na tom hrozném ledovci. Měli bychom se ale stáhnout do zadní části.“

„Výborně!“ řekla Valentina a nabídla Smithovi ruku. „Půjdem pro výstroj a trochu se tady zabydlíme. Dala bych si hlt zdravotní whisky, kterou jste mi sliboval.“

Smith přijal její dlaň a zvedl se z paluby.

„Když o tom mluvíte, taky na ni dostávám chuť.“

Smith seděl na holé drátěnce lůžka na pravoboku a mračil se na vysílačku v ruce: „Volám vědeckou stanici. Volám vědeckou stanici. Tady vrak letadla. Tady vrak letadla. Randi, slyšíš mě? Přepínám.“

Malý taktický přístroj SINCGARS Leprechaun na něj jen zasyčel a zaprskal. „Takhle je to vždycky,“ ucedil Smith otráveně. Vypnul radiostanici a zasunul anténu. „Člověk se okamžitě dovolá do nejvzdálenějšího kouta světa, ale když s někým opravdu potřebuje mluvit, má smůlu.“

„Od stanice nás dělí celá hora.“ Valentina spočívala v tureckém sedu vedle kamínek a opatrně vložila umačkanou sněhovou kuličku do hrnce s kouřící vodou. Malý ohřívač na dřevěné peletky dokázal rozmrazit jen kroužek ledu na stropě, teplotu v ložnici posádky však výrazněji neovlivnil. Dala se na něm ovšem ohřát voda pro přípravu vojenského jídla a doplnění polních láhví.

Aby ušetřili baterie, jediné osvětlení v místnosti vycházelo ze dvou chemických svítivých tyčinek připnutých k rámcům postelí. Jejich měkká všeprostupující zelená záře alespoň působila hřejivým dojmem.

Trup letadla jim poskytl útočiště před větrem fičícím po ledovci. Přes noc to uvnitř museli nějak vydržet.

„Kterou postel chcete, profesorko?“ zeptal se Smyslov a vytáhl z krosny spací pytel. „Dáma má přednost.“

„Děkuji, šlechetný pane,“ odvětila Valentina. „Ale klidně si vyberte. Já budu spát na podlaze.“

„Já taky,“ přitakal Smith a dopil kávu z uzávěru polní láhve. „V těch dobách zřejmě vyráběli menší letce.“

„Jak je libo.“ Smyslov začal rozbalovat spací pytel na nižší pryčně vlevo. „Povězte mi, podplukovníku, když teď víme, že tady skutečně máme antrax, jak budeme postupovat?“

„Řekl bych, že vaši měli správnou myšlenku, my ji jen posuneme o krok dál. Jelikož látka zatím neunikla, povoláme demoliční četů a napěchujeme do letadla pár tun termitu a bílého fosforu. Zapálíme tu zpropadenou věc přímo na místě.“

„Tak to ne!“ vzhlédla Valentina od vaříče.

„Proč ne?“ zarazil se Smith. „Pokud se nám podaří rychle obklopit plášť dostatečným žárem, veškeré spory shoří dřív, než budou mít sebemenší šanci se rozšířit.“

„Panebože! Copak jste úplně slepý?“ Horečně máchla rukou kolem ubikace. „Letadlo je ve vynikajícím stavu, je to historický poklad! Až přijde jaro, můžeme sem poslat ledoborec, vrtulník s jeřábem a vyzvednout vrak z ledovce v zásadě bez porušení! Mohl by se restaurovat. Dokonce...“

V očích jí vzplála myšlenka. „Dokonce bych řekla, že z části vraku a TU-4 vystaveného v Gagarinově institutu by se dal složit jeden kompletní stroj schopný letu!“

Obrátila se na Smyslova s nadšeným výrazem školačky, která dostala k Vánocům nové kolo. „Vy jste tam byl. Viděl jste Býka, kterého tam mají v leteckém muzeu. Co si o tom myslíte?“

Ruský důstojník zmateně vzhlédl. „To opravdu nevím, profesorko, ale určitě by to stálo spoustu peněz.“

„Financování nechte na mně, Grigoriji! Já znám řadu bohatých fandů do válečných letadel, kteří by dali nevímco za to, kdyby mohli vidět *Fifi*, památnou Superpevnost amerického letectva, při společném přeletu s opravdovým ruským B-29-ski. Jen Champlain by dal nejmní čtvrt milionu!“

Smith musel bezděky obdivovat její zanícení. Valentina Metraceová je očividně ševcem, který se drží svého kopyta. Tiše hvízdal a ukázal palcem k pumovnicím. „Určité věci mají přece jen přednost.“

Valentina jen mávla rukou. „Řečičky! Mě nezajímá, jaký druh bacila tady chcete sprovodit ze světa. Dokud do toho budu mít co mluvit, nikdo nebude letadlo zapalovat. Je to živoucí historie!“

„To ať si rozhodnou mocnosti, Val,“ usmál se Smith. „Na mně to naštěstí není.“

Smyslov se podíval přes rameno na Smithe s napjatým výrazem ve tváři. „Co teď, podplukovníku?“

„Víme, že tu antrax skutečně je, a pořád je důležitým faktorem, takže to bezpodmínečně musíme nahlásit.“ Smith položil prázdný kalíšek na podlahu. „Jestli bude zítra ráno aspoň trochu slušné počasí, chci se rozhlédnout kolem místa havárie po nouzovém táboru posádky letadla. Pak se vrátíme na vědeckou stanici. Pokud se nám odtud nepodaří navázat spojení s okolním světem, pošlu Randi v helikoptéře zpátky k ledoborci, aby podala hlášení.“

Smith se díval Smyslovovi na záda, zatímco si Rus rozbaloval spací pytel na holém lůžku. „Taky povolám posily a nechám ostrov zajistit, majore. To znamená, že bude třeba zasvětit Kanadány, a situace se bohužel vyostří. Vím, že jsme slíbili vaší vládě, že se to pokusíme udržet v tajnosti, ale vzhledem k antraxu na palubě a zmizení osazenstva stanice možná budeme muset s pravdou ven.“

„To naprosto chápu, podplukovníku. Skutečně nemáte na vybranou.“

Smyslovova odpověď zněla neutrálně a Smith se neubrnil pochybám, zda Rus vyjadřuje vlastní názor, nebo v koutku duše smýšlí jinak.

„Tohle všechno si můžete nechat na zítřek,“ prohlásila Valentina a pohlédla směrem ke dveřím v zadní přepážce. „Ale já bych se ještě chtěla podívat na jednu věc.“

„Nepočká to do rána?“ otázal se Smith.

Podívala se na něj a nepatrně přitom kývla a zvedla obočí, ale tak, aby to Smyslov neviděl. „O nic nejde. Bude to jen chvilka.“

Shrábla baterku, vstala a zamířila dozadu. Otevřela přetlakové dveře a hluboko se do nich sklonila. Jak postupovala směrem k ocasu letadla, ozývaly se různé zvuky – břinkání a tupé rány následované několika minutami zaujatého ticha. „Tohle je zajímavé.“ Její hlas se dutě odrazil od kovových stěn. „Jone, mohl byste mi tady na okamžik pomoci?“

„Už běžím.“ Smith se vydal za Valentinou do temného průchodu. Historička se krčila v uličce mezi zásobníky s municí. Namířila si baterkou do obličejů a vykroužila ústy: „Zavřete.“

„Zatraceně, Val, vy jste snad bydlela ve stáji! Tady je ještě větší zima.“ Přitáhl dveře a otočil páku do pozice „uzamčeno“, pak vykročil k zásobníkům a poklekl na jedno koleno vedle Valentiny, která v rukavici převracela zlověstně vyhlížející nábojnici automatického kanónu.

„Co to je?“ zeptal se Smith do větru svištícího kolem ocasních ploch.

„Sovětský náboj ráže 23 milimetrů,“ odpověděla.

„No dobře. A co má být?“

„Je to zvláštní, Jone. Věci do sebe nezapadají, nebo spíš ano, ale velice divně. Proto jsem vás odpoledne v pilotní kabině přerušila.“

„To mi došlo,“ odvětil. „Tak co máte?“

„Letadlo bylo připravené k boji. Kromě nákladu antraxu na palubě neslo i plnou výzbroj. Navíc se nejednalo o nouzové přistání. Byla to normální havárie.“

Smith si nebyl úplně jistý, jaký je v tom rozdíl. „Víte to určitě?“

„Naprosto. Když bombardér dopadl na led, nebyl nastavený na nouzové přistání. Vzpomínáte, jak jsem se ptala na ovladače vrtulí a palivové směsi v pilotní kabině? Byly v cestovním režimu. Taky jsem se ptala na přistávací klapky. Klapky na křídlech nebyly sklopené, jak by se při plánovaném přistání dalo očekávat.“

Valentina zaklepala na vrchol pláště zásobníku. „Proč nevyhodili munici ze střeliště? U letadel B-29 nebo TU-4 by to byl v případě nouzového přistání běžný postup.“

„Tak co se tady sakra stalo?“

„Jak jsem řekla, obyčejná havárie, čirá náhoda,“ pokračovala. „Podle map ostrova Středa se tenhle ledovec mírně svažuje severním směrem.“

Bombardér musel přiletět ze severu. Dostali se sem v noci, letěli nízko a podle přístrojů, protože vůbec netušili, že tady je ostrov. Zamířili mezi hory a terén pod letadlem se najednou začal zvedat. Než piloti zjistili, co se děje, narazili do země, nebo spíš do ledu. Zřejmě letěli plnou cestovní rychlostí, příliš rychle pro běžné přistání, ale šťastným řízením osudu byl povrch ledovce tou dobou poměrně hladký, bez říms a puklin, o které by se letadlo rozbilo. Takže dosedli na břicho a hezky se sklouzli.“

Šeptem pokračovala: „Podobné nehody se v Arktidě i Antarktidě už staly, když posádky ztratily kontrolu nad situací ve špatných povětrnostních podmínkách. Abych to všechno shrnula, když tohle letadlo šlo dolů, nebylo v nouzovém stavu. Neztratilo se ani nepřistávalo. Bylo v řízené cestovní konfiguraci a mířilo někam jinam.“

„Pokud to tak opravdu je, proč si ostrova nevšimli na mapách?“ podivil se Smith.

„Musíte si uvědomit, že v roce 1953 podrobné navigační informace o této části světa skoro neexistovaly. Veškeré trochu přesnější mapy byly považovány za vojenské tajemství Spojených států amerických. Střed je navíc dost mimořádná. Je to jeden z nejvyšších bodů v ostrovech Královny Alžběty. Ten, kdo tehdy plánoval kurz letadla, neměl nejmenší tušení, že uprostřed Severního ledového oceánu číhá velká hora.“

„Tak velká zase není,“ namítl Smith. „Nacházíme se jen asi sedm set metrů nad hladinou moře. Nebyla to pro přetlakové letadlo tohoto typu dost nízká cestovní výška?“

„To rozhodně,“ přitakala. „Dá se říct, že TU-4 nebo B-29 by udržovaly tak nízký letový profil z jediného důvodu: kdyby měla posádka obavy z toho, že ji zachytí radar dlouhého dosahu.“

Jon se vžil do role ďáblova advokáta. „Přece by viděli ostrov na vlastním radaru.“

„Jen kdyby ho používali. Co když veškeré rádiové i navigační přístroje vypnuli, aby se vyhnuli zaměření?“

Zdálo se, že se v místnosti ochladilo, tedy pokud to ještě vůbec šlo. „Takže jaký je váš závěr, profesorko?“ otázal se Smith.

„Já nevím, co si mám myslet, podplukovníku,“ odvětila. „Nebo spíš nevím, co si myslet chci. Jednou věcí jsem si ale jistá. Zítra ráno musíme najít posádku toho letadla. Ze širšího úhlu pohledu by to mohlo být důležitější než antrax.“

„Myslíte, že to souvisí s nějakou tajnou agendou Rusů?“

Přikývla. „Všechno tomu nasvědčuje. Něco mi říká, že až najdeme nouzový tábor, zjistíme to.“

„A mně zase něco říká, že se brzy dozvíme, co je major Smyslov zač,“ odtušil Smith pochmurně.

Smyslov koutkem oka sledoval, jak Smith mizí v zádi. Celý večer čekal na příležitost k akci, na okamžik, kdy ostatní budou zaujatí nebo nepozorní. A teď konečně přišla jeho šance, možná jediná.

Zamířil k průlezu do přední části a plazil se jím, jak nejrychleji a nejtíšeji dovedl. Přesně věděl, co má hledat a kde by to mělo být. Také měl v kapse svazek padesát let starých klíčů.

Když byl předtím v pilotní kabině se Smithem a Metraceovou, neodvážil se hledat. Nechtěl riskovat, že upozorní na oficiální dokumentaci letadla Miša 124, dokud se nepřesvědčí, v jakém je stavu. Vysoukal se po břiše do předního úseku a vytáhl z bundy kapesní svítilnu. Sevřel ji mezi zuby, poklekl na jedno koleno vedle stanoviště navigátora a namířil úzký paprsek na trezor s mapami, který se nacházel pod stolem. Vytáhl kroužek s klíči a zápolil se zámkem.

Byl to bombardér sovětského letectva a ve starém Sovětském svazu se mapy považovaly za státní tajemství, k němuž měly přístup jen oprávněné osoby.

Po chvilkovém odporu se západky zámku konečně otočily, poprvé po půlstoletí. Smyslov otevřel těžká dvířka.

Nic! Sejf byl prázdný! Navigační mapy a zaměřovací šablony, které měl radista dostat, byly pryč.

Smyslov nemarnil čas, zavřel a znovu zamkl trezor. Teď ho zajímal palubní deník letadla a rozkazy velitele. Zamířil dopředu k místu levého pilota a zasunul druhý klíč do zámku sejfu ukrytého pod sedadlem. Když jej otevřel, chvatně zašátral v malé ploché přihrádce. Zase nic!

Zbýval už jen trezor politruka. Nejdůležitější ze všech tří. Vmáčkl se mezi stanoviště pilotů do pozice bombometčíka v samotném nose letadla. Sklo oblé kukaně se při nárazu rozbilo a vítr dovnitř navál sníh, který časem zmrzl. Zaměřovač pro shazování pum tu nebyl – daná akce jej nevyžadovala – a polovina prostoru se utápěla pod vrstvou ledu. Smyslov vytasil z opasku nůž a prosekal si cestu k sejfu připevněnému k podlaze.

Zatraceně! Mechanismus zámku úplně ztuhl. Rus si zaklel pod vousy a strhl rukavice. Vytáhl z kapsy zapalovač a podržel drobný plynový ohniček nad klíčovou dírkou. Když ho začaly pálit prsty, zamumlal další nadávku a znovu zkusil otočit klíčem. Tvrdšíjny zámek se nakonec neochotně podvolil.

Prázdný. Zaměřovací fotografie a mapy. Rozkazy k úkolu. Politrukův deník, krizové instrukce i plán činnosti posádky po skončení akce, to všechno zmizelo.

Smyslov zavřel dveře trezoru a pečlivě je zahrnul sněhem ve snaze smazat stopy své činnosti. Vstal, navlékl si rukavice a horečně uvažoval. Všechno bylo pryč. Veškeré písemnosti o misi. Šlo to podle plánu. Politický důstojník bombardéru dostal rozkaz zničit i poslední útržek dokladů o misi bombardéru i případu páteho března.

Jenže politruk rovněž dostal příkaz zničit letadlo i s jeho nákladem. Termitové zápalné nálože v pumovnici dokazovaly, že se o to pokoušel, když ho něco vyrušilo. Ale co ty dokumenty? Nezabránil mu někdo zničit i je?

A co členové posádky? Smith měl v úmyslu se po nich nazítrí podívat. Co asi po těch dlouhých letech najde?

Smyslov rozepnul zip bundy a schoval tužkovou svítilnu. Poté z kapsy košile vytáhl zapalovač, ne ten malý plynový, který si koupil na letišti v Anchorage, ale druhý, nerezový zapalovač typu Ronson se zásobníkem, který si s sebou přivezl z Ruska. Potěžkal ho v dlani a v duchu zvažoval možnosti, jichž kvapem ubývalo.

Mohl se utěšovat myšlenkou, že většina rozhodování šla mimo něj. Pokud vojáci ruských jednotek zvláštního určení zabili osazenstvo vědecké stanice, děj se vůle Boží. Za hrozící konfrontaci mezi Spojenými státy a Ruskem nenese žádnou odpovědnost.

Trápily ho mnohem osobnější věci. Dnes v této podivné ledové kobce zachránil život příteli. Zítra ho možná bude muset zabít jako nepřítele. A skutečnost, že za to nemůže, ho nijak neuklidňovala.

„Hej, majore, děje se tam u vás něco?“ zazněl Smithův hlas tunelem ze zadního oddílu.

„Ne, podplukovníku,“ odpověděl Smyslov a pevně sevřel v prstech stříbrnou krabičku. „Jen mi spadl zapalovač na zem.“

O něco výš na svahu Východní hory, na římse skýtající výhled na ledovec i zřícený letoun, vykukoval objektiv silného dalekohledu štěrbínou v umně zamaskované hrázi z kamene a sněhu. Za valem leželi dva muži chránění ojíněnou bílou plachtou napnutou nad jejich hlavami. I v úkrytu na větrném úbočí kopce panoval palčivý mráz. Oba pozorovatelé však vytrvali: jeden zíral do fotonásobiče dalekohledu umožňujícího noční vidění, druhý napjatě poslouchal malou vysílačku, kterou dostal na starost.

Oba pravidelně vykonávali ochranný rituál, při němž se jejich volná ruka pohybovala mezi rozkrokem, podpažím a tvářemi a přenášela tělesné teplo na odhalenou kůži, aby zabránila nejhorším zjizvujícím omrzlinám.

Třetí muž v bundě se jako ještěrka připlazil ke kolegům schovaným za větrolamem.

„Máte co hlásit, desátníku?“

„Nic důležitého, poručíku,“ zavrčel muž u dalekohledu. „Utábořili se ve vraku. V oknech na zádi vidíte světla. Občas i vpředu.“

„Půjčte mi to,“ řekl poručík Tomašenko.

Desátník zvláštních jednotek *specnaz* se odvalil stranou a uvolnil místo veliteli čety, zatímco Tomašenko se posunul za dalekohled s nočním viděním a zadíval se do zelenošedého světa, který se v něm zobrazoval. Bombardér ležel na ledovci pod pozorovacím stanovištěm jako velryba uvízlá na břehu. Slabá záře unikající z kopulí spadlého letadla, prostým okem téměř nerozeznatelná, se díky fotonásobiči zvyrazňovala. Jas co chvíli zakolísal, když za vypouklými okny přešla nějaká postava.

„Antrax se nerozšířil po letadle,“ zašeptal Tomašenko. „To je určitá informace.“

Tomašenko a jeho muži se dosud neodvážili přiblížit ke zřícenému TU-4, dokonce ani nevstoupili na ledovec. Četa dostala strohé a jasné rozkazy. Pozorovat místo havárie i tým vyšetřovatelů z dálky. Utajit svou přítomnost na ostrově. Za každou cenu se vyhnout prozrazení. Očekávat pokyn agenta přiřazeného k americké skupině. Zaujmout takovou pozici, aby mohli po jeho rozkazu okamžitě zasáhnout. A pokud by se nedočkali, stáhnout se zpátky k ponorce.

Tomašenko se chystal zeptat radisty, jestli něco nezaslechl, ale zarazil se. Pokud by se objevil nějaký signál, sám by jej slyšel. Nezbývalo než čekat dál.

VĚDECKÁ STANICE

Randi Russellová ležela tiše v temnotách. Za přepážkou, v hlavní místnosti ubikace, uslyšela těžké oddychování doktora Trowbridge. Zvuk, na který toužebně čekala.

Hodinu předtím uhasili oheň a odebrali se do postele. V ženské ložnici se ovšem Randi natáhla oblečená na lůžko Kayly Brownové a vůbec neměla v úmyslu usnout. Nyní tiše spustila nohy na zem a začala se strojit na cestu ven. Do bílých termoplastových „galoší“ se nasoukala se třemi páry ponožek. Pak přišla na řadu bunda a zateplené kalhoty s revolverem Lady Magnum a rychlonabíječi v kapse. Navlékla si tenké vnitřní rukavice z nomexu a na ně kožené palčáky, nasadila si bílou kuklu a nakonec maskování do sněhu.

Pracovala v naprosté tmě. Než zhasla, pečlivě si připravila všechno, co potřebovala, a v duchu naplánovala každý svůj krok.

Vykročila k místu, kde nechala batoh, a vytáhla z horní přihrádky malý igelitový sáček. Když se ověsila váčky s municí a samopalem, vzala z horní pryčny ložnice složenou teplou deku.

Poté opatrně odsunula dveře v přepážce a vykročila ubytovnou směrem k východu. Zlehka a neslyšně se skoro vznášela nad podlahou a orientovala se jen podle světlejších obdélníků oken a letmých doteků prstů po stole i dalších předmětech. Když proklouzla hermeticky těsným východem, Trowbridge stále tvrdě spal.

Klesla na ruce a kolena, propířila se vnějšími dveřmi po čtyřech a držela se pod úrovní sněhových mantinelů. Po udusaných pěšinách si klestila cestu k noře, kterou si předtím vykutala. Zde si zřídila lovecký posed – ubytovnu měla jako na dlani.

Pod sebe si dala silnou deku, aby se izolovala od ledu. Pak vyjmula obsah igelitového sáčku. Byla to speciální stříbřitá fólie, při své zanedbatelné hmotnosti neuvěřitelně výhřevná. Na rozdíl od obyčejných plachet podobného typu neměla zadní stranu křiklavě oranžovou, ale bílou, v barvě polární kamufláže. Randi se s ní přikryla a splynula s okolím. Stala se z ní pouhá nerovnost ve sněhové pokrývce.

Zde na závětrné straně ostrova panovala téměř klidná noc. Doléhalo sem však slabé skučení vichru, který ošlehával horský hřbet z druhé strany.

Randi se už sice rozkoukala ve tmě, přesto kolem sebe rozpoznávala jen lehce rozdílné nuance temnoty: z tmavě šedého sněhu vystupovaly tmavší obrysy montovaných budov tábora. Jak plynuly minuty a pak i hodiny, začala si v noční scénérii postupně všímat jemného chvění. Chvilí nad ním dumala, ale nakonec si uvědomila, že na nebi nad ní poblikává polární záře, jejíž slabé odrazy občas proniknou oblačností nad ostrovem.

Byla jí zima. Krutý vlezlý chlad se proplížil přes vrstvy dek i teplého oblečení. Randi přesto dál čekala, tiše, trpělivě a nenápadně jako polární liška, a dýchala jen lehce, aby jí šlo od úst co nejméně páry.

Pod izolační fólií si k sobě přitáhla samopal MP5. Ne proto, aby jej chránila, byl promazaný speciálním olejem proti arktickým teplotám, ale proto, aby baterie taktického bojového světla přípevněně pod hlavní zůstaly teplé a nabitě.

Čas se plazil jako jeden z ledovců na ostrově. Ona však dál trpělivě čekala. Pokud byla zima jí, musel ji cítit i on. Dobře přitom věděl, že na něj uvnitř čeká příjemné teplo kamínek a pohodlná postel. Tak proč toho nevyužít?

Randi konečně zachytila první téměř neslyšné zakřupání boty na sněhu. Pohnula nepatrně palcem a přepnula volič režimu na zbrani ze „zajištěno“ na „auto“.

Na stezce za táborem se zjevila černá beztvará skvrna. Po chvíli se z ní vyklubala vzpřímená postava muže nesoucího v obou rukou útlý podlouhlý předmět. S opatrností stopaře se přiblížil ke vchodu do ubikace.

Palec, který předtím odjistil samopal, se přesunul ke knoflíku na rukojeti.

Osoba se u dveří na chvíli zastavila, naposledy se dlouze rozhlédla kolem, mírného hrbolu ve sněhu pár metrů opodál si však nevšimla. Pak opřela podlouhlý objekt o rám dveří, přehodila si cosi z levé ruky do pravé a uvolněnou levačkou sáhla po klice.

Randi odsunula termální deku, zdvihla se na kolena a přiložila samopal k rameni. Palcem stiskla vypínač taktického světla a z hlavně vyšlehl tenký modrobílý paprsek, který oslepil a ochromil muže, jenž stál u dveří ubytovny s pozvednutým cepínem.

„Zdravím, pane Kropodkine,“ pronesla Randi hlasem studeným jako hlaveň zacíleného samopalu. „Mám z vás udělat řešeto hned, nebo až za chvíli?“

Samopal MP5 ležel na jídelním stole ubikace a jeho ústí mířilo na mladíka s tmavým strništěm, sedícího na posteli u zdi. Ruka Randi

Russellové spočívala na dosah spouště. Oba ze sebe nejdřív shodili těžkou teplou výstroj a Randi poté s pomocí nylonových pout svázala Kropodkinovi ruce za zády. Teď ho probodávala upřeným pohledem.

„Kde jste nechal těla ostatních členů vědecké skupiny?“

„Těla?“ Kropodkin se otočil ke třetímu člověku v místnosti. „Pane doktore, prosím vás! Netuším, o čem ta bláznivá ženská mluví! Já ani nevím, co je zač!“

„To... já vlastně také ne.“ Trowbridge nervózně zamžikal v záři petrolejky a uhladil si ofinu bílých vlasů zmuchlanou od spánku. Prudce procitl teprve před pár minutami, když Randi strčila Kropodkina dovnitř, a tak na sobě měl jen hřejivé dlouhé spodky a ponožky.

„Nestarejte se o to, kdo jsem,“ sykla Randi ledově. „Půjdete k soudu pro vraždu, ale i to vám zatím může být jedno. Teď se hlavně snažte přežít, abyste se vůbec dostal do rukou úřadů. Když budete odpovídat na otázky, možná se vám to povede. Pro koho děláte? Kdo si přijde pro ten antrax?“

„Antrax?“ Kropodkinovy oči se znovu stočily k jeho jedinému možnému spojenci v místnosti. „Pane doktore, prosím vás, pomozte mi! Já nemám ponětí, co se to tu děje!“

„Slečno Russellová, nemyslíte, že děláte ukvapené závěry?“ Akademik si nemotorně nasadil brýle na nos.

„Ani omylem,“ odušila Randi suše. „Tenhle člověk chladnokrevně zavraždil ostatní členy vaší expedice, kolegy, se kterými žil a pracoval víc než šest měsíců. Pobil je jako ovce a já se vsadím, že za tím byly peníze.“

Kropodkinovi spadla čelist. „Ostatní... jsou mrtví? Tomu nevěřím! Ne! To je šílenství! Já přece nejsem zabiják! Doktore, řekněte jí to! Řekněte té ženské, kdo jsem!“

„Slečno Russellová, prosím vás!“ Trowbridgeův hlas zesílil vzdorem. „Není žádný důvod k tak... drastickým obviněním. Zatím nemáme ani jeden hmatatelný důkaz, že tady někdo zemřel.“

„Ale máme, doktore. Včera večer jsem na kopci pod anténním stožárem našla tělo Kayly Brownové. Někdo ji zabil cepínem. Myslím, že tamtím,“ kývla Randi směrem ke Kropodkinově cepínu, který ležel na stole vedle samopalů. „Test DNA nepochybně ukáže, že se nepletu. Pravděpodobně se na něm najdou i stopy krve doktora Gupty a doktorky Hasegawové. Crestona a Rutherforda jste oddělal jinak, vidíte, Kropodkine?“

Postgraduální student napůl vstal z lůžka, ale provazy kolem zápěstí jej spolehlivě zadržely. „Povídám vám, že jsem nikoho nezabil!“ Randi položila dlaň na rukojeť samopalů. Hlaveň se o pár centimetrů pootočila ve směru Kropodkinovy hrudi. „Sednout.“

Zkoprněl a klesl na lůžko.

Trowbridge stál a sledoval ten živý obraz s výrazem čirého údivu. Zpráva o smrti Kayly Brownové byla další z věcí, které se mu nikdy neměly stát, dalším balvanem v čím dál rychlejší lavině, jež strhávala jeho život a pečlivě budovanou kariéru v naprostý chaos. Jeho odmítavý postoj se proto dal pochopit. „Nemáte žádný důkaz, že s tím má někdo ze členů expedice cokoli společného,“ zaprotestoval ochraptěle.

„Bohužel mám.“ Randi se opřela a uchopila brokovnici Winchester Model 12, kterou přinesl Kropodkin, táborovou zbraň na lední medvědy. „Tahle puška má zásobník na tři střely. Můžeme s úspěchem předpokládat, že v ní při opuštění stanice byly tři náboje.“

Opakovaně posunula předpažbí dozadu, na stůl však vypadla jediná střela naplněná dávkou broků. „Když opouštěla tábor, byly v ní tři náboje. Šli s ní tři muži. Vrátil se jen jeden. Spočítejte si to.“

„Pane doktore, ty střely jsem vypálil jako signál, tam venku na ledovci! Bude mě ta ženská chvíli poslouchat?“

„Hoch má pravdu,“ přitakal Trowbridge s rostoucím západem. „Mohla byste ho alespoň vyslechnout.“

Randi nespouštěla z Kropodkina mrazivý pohled. „Dobře. Nemám s tím problém. Tak si ho poslechneme. Kde byl? Co se stalo s ostatními?“

„Ano, Stefane,“ připojil se Trowbridge téměř dychtivě. „Pověz nám, co se stalo.“

„Dvě noci jsem byl uvězněný v ledových krách a dělal si starosti, co se stalo se zbytkem kolegů!“ Zhluboka a rozechvěle se nadechl, aby se uklidnil. „Doktor Creston, Ian a já jsme šli hledat doktora Guptu a doktorku Hasegawovou. Mysleli jsme, že se možná vydali na led pro nějaký vzorek, nebo se chtěli vyhnout nahromaděným krám kolem pobřeží. A když jsme vstoupili na ledové pole, ostatní se mi nějak ztratili. Led kolem ostrova je hodně popraskaný, plný vzpříčených ker a nakupenin. Pak se obrátil vítr a v ledu se otevřela puklina, která mě odřízla od ostrova. Nemohl jsem se vrátit zpátky na břeh. Volal jsem o pomoc. Dvakrát jsem vystřelil, ale nikdo se neobjevil.“ Kropodkin zavřel oči a svěsil hlavu. „Neměl jsem co jíst. Dva dny jsem hladověl. Nemohl jsem se zahřát. Neměl jsem žádný úkryt, jen led. Myslel jsem, že tam umřu.“

Na Randi však dojem neudělal. Zvedla ze stolu jediný náboj napěchovaný broky. „Standardní nouzový signál z pušky jsou tři rány do vzduchu.“

Kropodkinova hlava vylétla vzhůru. „Našli jsme tam stopy ledního medvěda. Poslední střelu jsem si nechal pro něj. Nechtěl jsem, aby mě sežral zaživa!“

„A jak jste se dostal zpátky?“ Randi dál udržovala neutrální tón.

„Dneska se puklina v ledu uzavřela, vítr asi začal foukat jinak, a mně se podařilo dostat zpátky na břeh. Pak jsem šel přímo do tábora. Toužil jsem jen po tom, abych se trochu zahřál!“

„To je zvláštní,“ pravila Randi. „Já jsem tam dneska večer byla taky a připadalo mi, že vítr vane pořád ze severu, stejně jako předtím.“

„Tak to bylo díky přílivu, proudům nebo Panence Marii, Bůh ví, že jsem se modlil dost! Já vážně nevím. Vím jen to, že když jsem se konečně vrátil do tábora, někdo mi strčil samopal do obličeje a obvinil mě z vraždy přátel.“ Kropodkin se s námahou zkroutil na posteli a znovu pohlédl na Trowbridge. „Sakra, profesore, vy mě přece znáte! Chodil jsem na vaše hodiny. Byl jste ve výběrové komisi. Vy snad těm šílenostem taky věříte?“

„Já...“ Trowbridge se na okamžik zadrhl, ale pak se v jeho spánkem opuchlé tváři objevil tvrdý výraz. Nemohl se přece tak krutě splést. „Ne, nevěřím! Slečno Russellová, musím důrazně protestovat. Stefan si toho prožil dost, copak to nevidíte? Nemohla byste počkat s výsledkem, až si trochu odpočine a dá si něco teplého k snědku?“

Randiny oči se ani na vteřinu neodtrhly z Kropodkina a z jejího pousmání čísel polární chlad. „To je vynikající nápad, doktore. Opravdu by se měl najíst.“

Vstala, vytáhla z kapsičky lyžařských kalhot výsadkářský nůž a stiskla knoflík. Z rukojeti vystřelila zahnutá čepel. „Rozvažte ho, doktore.“ Položila otevřený nůž doprostřed stolu. „Ať si něco uvaří.“

Trowbridge zvedl nůž. „Já mu pomůžu.“ Trowbridgeův hlas se vzdorovitě chvěl.

„Řekla jsem, ať si to udělá sám, doktore!“ vyštěkla Randi a zvedla samopal. „Vy mu přeřízněte pouta a nezaclánějte mi v palebné linii. Pak běžte k posteli, oblečte si kalhoty a držte se stranou.“

Trowbridge mlčky, ale rudý vzteky, přeřízl pouta na Kropodkinových zápěstích. Se stále namířenou zbraní si Randi vzala zpátky svůj nůž a přenesla židli do nejvzdálenějšího rohu ubytovny. Posadila se zády ke stěně a sevřela zacílený samopal v podpaží.

„Tak jo, pane Kropodkine, teď můžete vstát a udělat si něco k jídlu. Ale nic na mě nezkoušejte. Byl by to velice špatný nápad.“

Místnost ztichla, ozývalo se jen sténání větru, řinčení nádobí a příborů. Kropodkin si na petrolejovém vařiči ohříval plechovku dušeného masa a

konvici s vodou. Občas vrhl oči Randiným směrem, ale pokaždé zjistil, že ho hlaveň samopalů sleduje, jako by ji naváděl radar. Ve vzduchu se cosi vznášelo..., jakési očekávání, ale její lesklé oči zůstávaly zcela neprostupné a tajuplné.

„Můžu si vzít nůž a ukrojit si krajíc chleba?“ zeptal se s jízlivou zdvořilostí.

„Jestli uděláte pohyb, který se mi nebude líbit, tak to poznáte.“

V koutě ložnice se Trowbridge konečně oblékl a spolu s kalhotami se mu vrátila i typická nabubřelost. „Slečno Russellová, myslím, že je čas, abychom si vyjasnili několik věcí...“

„A já zase myslím, doktore, že byste měl držet zobák.“

Akademik začal zvyšovat hlas. „Nejsem zvyklý, aby se mnou takhle někdo mluvil!“

„Však si zvyknete.“

Trowbridge musel chtít nechtě ustoupit.

Kropodkin si přinesl jídlo na stůl a s vervou se pustil do čaje a masa s chlebem, hltavě jedl a těkal přitom pohledem mezi Trowbridgem a ženou, jež na něj mlčky mířila.

Randi ho nechala sníst půl porce, než promluvila. „Takže s tím skončujeme. Jmenujete se Stefan Kropodkin, jste slovinský občan jugoslávského původu a navštěvujete McGillovu univerzitu, kde jste na stipendium a studentské vízum.“

„Pan doktor vám to už snad řekl,“ zamumlal Kropodkin s plnou pusou chleba namazaného margarínem.

„Jistě. Taký povídal, že jste vynikající student a velice schopný člověk. Díky tomu jste získal místo v expedici.“ Randi se mírně předklonila na židli. „A teď se vrátíme k tomu, co říkáte vy. Tvrdíte, že jste byl na vědecké výpravě se dvěma dalšími členy expedice, doktorem Guptou a doktorkou Hasegawovou, kteří se však najednou ztratili. Vy jste se vrátil do tábora a ohlásil jejich zmizení. Pak jste se je vydal hledat společně s doktorem Crestonem a Ianem Rutherfordem. Cestou jste vstoupili na ledové pole, kde se Creston s Rutherfordem taky vypařili. Puklina v ledu vás odřízla od ostrova. Čirou náhodou jste u sebe měl brokovnici a čirou náhodou jste z ní vypálil dvě rány. Byl jste tam uvězněný skoro dvě celé noci, pak se průrva v ledu zázračně zavřela a vy jste se mohl vrátit do tábora, to bylo zhruba před hodinou. Nemáte tušení, co se stalo s Guptou, Hasegawovou, Crestonem ani Rutherfordem, a samozřejmě ani nevíte, kdo mohl poblíž tábora zabít Kaylu Brownovou. To je v kostce vaše verze, říkám to správně?“

„Ano, protože je to pravda,“ odvětil Kropodkin mrzutě a lokl si čaje.

„Není,“ pravila Randi nevzrušeně. „Jste lhář a vrah a nejspíš máte na svědomí ještě další nechutnosti, o kterých se brzy dozvíme.“

Pomalů vstala ze židle. „Můžeme začít s tím, že se nejmenujete Stefan Kropodkin. Vaši skutečnou identitu zatím neznám, ale to je jedno. Na to máme lidi. Právě teď cupují vaši falešnou minulost na kousičky a brzy to zjistí. Taky se dozvědí podrobnosti o ‚podnikatelích‘ ze střední Evropy, kteří sponzorují vaše vzdělání. To bude taky moc zajímavé.“

Kropodkin na ni ostražitě hleděl a špičkou jazyka si pomalu olizoval rozpraskané rty.

„Mám takové tušení, že do Kanady, na McGillovu univerzitu i na ostrov Středa jste přišel z jiných důvodů než studijních,“ pokračovala Randi a pomalu přecházela mezi jídelním stolem a kuchyňským pultem. „Akademická půda je pro muže na útěku ideální skrýš. Pokud se člověk nezaplete do skupinek vysokoškolských radikálů, policie ani bezpečnostní služby tam o něj ani nezavadí. Jak jsem řekla, tohle všechno se dozvíme později. Choval jste se nenápadně, ale pro jistotu jste chtěl mít možnost bezpečně komunikovat se svými ochránci. Proto jste si s sebou přinesl tohle.“

Randi strčila ruku do kapsy lyžařských kalhot a vytáhla průhledný igelitový sáček s miniaturním paměťovým diskem. „Tuhle věcičku jsem našla u vysílačky, kde jste ji schoval. Určitě bude obsahovat zajímavou korespondenci. Vsadím se, že jste si nedával pozor a zanechal na ní otisky prstů.“

Vrátila disk do kapsy. „Taky se vsadím, že vám zvědavost nedala a na vlastní pěst jste se vydal k vraku zříceného letadla. Mí přátelé tam teď jsou a všechno zjistí. Možná šlo o čirou zvědavost, anebo jste zavěřil stopu, když vaše expedice dostala varování, aby se od vraku držela dál. Tak či onak, vlezl jste do bombardéru a zjistil, co převážel. Uvědomil jste si, že bojová biologická látka na palubě by měla pro správné osoby obrovskou cenu, a shodou okolností jste věděl, kde takové osoby hledat.“

Kropodkin dočista zapomněl na jídlo.

„Řekl jste jim o antraxu a oni vás vzali do party. Stal jste se jejich spojkou na ostrově Středa. Dostal jste za úkol zneškodnit ostatní členy expedice a do příjezdu kompliců zajistit přístup k antraxu.“

„To odmítám!“ vybuchl mladík.

Randi udělala krok směrem ke stolu. „Odmítejte si, co chcete, ale je to pravda. Vaši noví partneři neměli možnost si materiál okamžitě vyzvednout a loď pro odvezení členů expedice i vyšetřovací skupina už byly na cestě.

Musel jste proto začít s likvidací. Bylo třeba omezit počet svědků na Středě, než se situace zhorší.“

Proudem přesných, klidných a chladných slov Randi vznášela a dokládala jednotlivá obvinění jako státní zástupkyně při zdrcující řeči před soudem. „Když jste osaměl na ledu s Guptou a Hasegawovou, zavraždil jste je a schoval jejich těla. Pak jste se vrátil do tábora s historkou o jejich zmizení. A když se za nimi vypravila pátrací skupina, jedinou zbraň na ostrově jste nesl právě vy. Zavedl jste Rutherforda a Crestona doprostřed pustiny a dvěma ranami je zastřelil!“

Kropodkin sevřel v pěsti kousek chleba tak silně, až mu drobky s margarínem vylézaly mezi prsty. „Potom jste si přišel pro Kaylu Brownovou. Rozhlédl jste se po táboře a našel jste ji v laboratorní budově, jak sedí vedle vysílačky a mluví s lodí *Alex Haley*. Komplikace. Musel jste nejdřív vyřadit rádio z provozu, aby neřekla něco, co neměla. Když se vám to podařilo, zbavil jste se jí – tam nahoře na kopci jste jí cepínem vytloukl mozek z hlavy.“

Randi poklepala ústím samopalů o desku stolu. „Pak jste zamířil zpátky na ubytovnu, sedl si k tomuhle stolu a připravil si sendvič. Hovězí z konzervy, hodně hořčice. Ale od svačiny vás vyrušil přílet naší helikoptéry, takže jste musel zmizet. Celé odpoledne jste byl venku a sledoval nás. Pozoroval jste, jako moji přátelé odcházejí k místu havárie a jak jsme se uložili ke spánku. Pak jste se vyplížil z nory a sešel jste dolů s úmyslem zabít nás s doktorem Trowbridgem cepínem v posteli.“

Trowbridge zíral na Kropodkina, jako by mladíkovi náhle vyrazily na hlavě rohy. „Nemáte důkaz!“ zakuňkal zoufale. Nechtěl už nic dalšího slyšet. Přece se nemohl tak strašlivě zmýlit. Nemohl přece sedět u jednoho stolu s takovou zrůdou.

„Ale mám,“ odvětila Randi tak tiše, že ji oba muži sotva slyšeli. „Za prvé musíme uvážít, v jakém stavu jsme našli laboratoř a kout s vysílačkou. V naprosto neporušeném. Ani stopa po nějakém zápase či kladení odporu. Pak si vezmeme stav těla Kayly Brownové. Měla na sobě kompletní výstroj do polárních podmínek. Než vyrazila na kopec, mohla se v klidu obléct. Ani náznak spěchu nebo útěku. Ani stín paniky. Krátce řečeno, nebyla vyděšená.“

Randi se podívala na Trowbridge. „Pane doktore, včera večer jste byl v rádiové místnosti na lodi. Mluvili jsme s velice nervózní a rozrušenou mladou ženou. Věděla, že se na tomto ostrově děje něco podivného. Vážně pochybuji, že by opustila laboratorní budovu sama, a už vůbec se mi nechce věřit, že by jen tak odešla s cizím člověkem. Mám podezření, že

byla s někým, koho znala a komu důvěřovala. S někým, koho považovala za přítele. S ním.“

Hlaveň samopalů pokynula směrem ke Kropodkinovi.

„Ne,“ zaúpěl Slovinec.

Randi se posunula k okraji stolu, přímo naproti Kropodkinovi. „Pak tu máme jeho báčorku o tom, jak uvízl v ledu. Je to totální výmysl. Nehladověl dvě noci na útěku. Někde se zašil a živil se nouzovými přiděly pro přežití, které si záchranná skupina vzala s sebou.“

„Jak to můžete vědět?“ zašeptal doktor Trowbridge, proti své vůli zaujatý.

„Prozradil se svým nemožným chováním u stolu,“ vysvětlila Randi. „Měl jste už někdy hlad, doktore? Myslím opravdový hlad. Několik dní hladu v nepřátelském prostředí. Já to už bohužel párkrát zažila. Když konečně dostanete možnost se najíst, neházíte to do sebe jako tenhle pán. Nejíte tak, jako když máte obyčejný hlad. Jíte, jako by to byl ten nejkrásnější zážitek na světě. Pomalu si vychutnáváte každé sousto. Osobní zkušenost.“

Randi se naklonila nad stůl. „A když už je řeč o stravě, při mém příchodu jsme tu našli nedojedené jídlo, které pan Kropodkin nechal na stole. Obložený chleba s hovězím z konzervy a čaj, teplý čaj.“

V pohledu, který jí Kropodkin adresoval, se zračila nenávist. „To nebylo moje!“ odsekl.

„Ale bylo, bylo.“ Randin hlas zněl téměř hypnoticky. „Je tady jedna drobnost ohledně toho čaje. Byl totiž ve sklenici. Na ostrově žila skupina Anglosasů, pár Asiatů a jeden Slovan. Když si člověk anglosaského nebo asijského původu uvaří horký čaj, automaticky ho pije ze šálku nebo z hrnku, je to kulturní norma. Jen Arab nebo Slovan by pil teplý čaj ze sklenice...“ Hlaveň samopalů se zhoupala nad stolem a lehce poklepala na okraj kouřící sklenice před Kropodkinem, až to zacinkalo. „A na tomto ostrově žádní Arabové nejsou.“

Kropodkin chňapl po zbrani, jež se tak lákavě nabízela. Randi však ten zoufalý čin očekávala. Škubla samopalem zpátky a pak vši silou vrazila jeho ústí Kropodkinovi do tváře a shodila ho na zem.

Kropodkin hlasitě zaklel a snažil se vstát, jenže Randi se včas přehoupala přes stůl a zabránila mu v tom. Vyjevený doktor Trowbridge postřehl pouze rozmazanou šmouhu se zlatými vlasy. Během dvou vteřin zasadila mladíkovi další tři úderů samopalem: nejdřív vodorovnou ránu obouruč zásobníkem do čela, poté ústím do rozkroku a nakonec, když se mučivou

bolestí zlomil v pase, pažbou přes šíji. Dávala si pozor, aby mu poslední ranou nezlomila vaz.

Kropodkin padl jako podřatý strom.

Randi k němu poklekla, nejdřív mu zkontrolovala tep, pak mu zkroutila paže za záda a znehybnila ho s pomocí dalších jednorázových pout.

„Doktore, pomozte mi s ním na postel, prosím vás.“

Trowbridge však jen užasle zíral na ni i na studenta ležícího s krvavou tváří na podlaze.

„Já tomu nemůžu uvěřit,“ mumlal. „Nemůžu uvěřit, že by někdo mohl zabít tolik lidí, jako by se nechumelilo.“

„Takových je tu kolem víc, než byste čekal, doktore.“ Randi si protřela oči. Najednou na ni padla velká únava. „Dva jsou s vámi přímo v téhle místnosti.“

VE VRAKU LETADLA

Jon Smith si postupně začal uvědomovat rozbřesk, s nímž pronikalo dovnitř astrokopulí na hřbetu letadla čím dál víc světla. Také zaznamenal rozdíl teplot, jež ho obklopovaly z jedné a druhé strany, a příjemný tlak na levém boku. Pak ucítil pohyb, který ho nenechal na pochybách.

Když zvedl hlavu, aby se rozhlédl po kajutě radarového pozorovatele, na okraji teplého spacího pytle zachrastila ztuhlá námraza z jeho dechu. Ve vedlejším spacím pytli ležela Valentina Metraceová. Během noci se k němu schoulila jako přítulné kotě.

Smith bezděčně povytáhl obočí. Randi měla pravdu. Kde je vůle, tam je skutečně i cesta.

Ženská společnost už delší dobu nehrála ve Smithově životě důležitou roli. Nejdřív, bezprostředně po Sophiině smrti, byla ta představa příliš bolestná a zaváněla porušením věrnosti. Později mu zase citové vztahy zbytečně komplikovaly už beztak dost složitý život. Teď se však zdálo, že tato žena nejrůznějšími nenápadnými i zjevnějšími způsoby usiluje o jeho přízeň.

Proč to dělá, Smith dost dobře nechápal. Odjakživa se považoval za realistu. Občasné milostné romány bral jako součást své profese, i když si je druhá strana možná vykládala jinak. Vždycky považoval za veliké štěstí, že v životě získal lásku jedné krásné a inteligentní ženy. Skutečnost, že na jeho oběžnou dráhu vstoupila druhá – odvážná, záhadná a rozhodně atraktivní – ho proto zaskočila.

Valentina zvedla hlavu, vyprostila se z kapuce spacího pytle s chráničem obličeje a zblízka se mu zadívala do tváře. „S radostí a bez nejmenšího váhání bych zabíjela...“, zamumlala, „...pro pořádnou horkou koupel a prádlo na převlečení.“

„Mohl bych vám půjčit dezinfekční ubrousek,“ odpověděl.

„Vaše návrhy jsou čím dál tristnější, ale už si pomalu zvykám.“

Položila mu hlavu na rameno a chvilku pak leželi v bizarním soukromí, které našli na zledovatělé palubě starého bombardéru. Vítr venku se ztišil do slabounkého šepotu. Z kajuty posádky na zádi se ozývalo spokojené chrupání Grigorije Smyslova.

Než šli předchozího večera spát, Smith provizorní ložnici z opatrnosti opevnil. Zaklínal plný batoh do průchodu mezi úseky a položil na ně sněžnice, čímž znemožnil tichý přístup do prostoru radarového pozorovatele. Díky nezbytnosti tohoto opatření a tlaku hranaté pistole pod naditým polštářem z bundy se mu podařilo odsunout neprofesionální úvahy o Valentíně Metraceové alespoň na okamžik stranou.

„Co nám Rusové tají?“ zeptal se polohlasem. „Nenapadá vás něco?“

Zaváhala, pak zavrtěla hlavou a její jemné vlasy ho polechtaly na bradě. „Nechci se ukvapit, Jone. Jako historička se bojím mylného výkladu dějin a jako špiónka zase nechci předat falešné informace. Ale musíme najít nouzový tábor. Pokud existuje nějaká jednoznačná odpověď, najdeme ji právě tam.“

„To bych chápal. Ale nabízejí se i další otázky. Rusové jsou jen jedním členem rovnice o třech neznámých, kterou tady vidím. Další jsou: kdo je na ostrově nyní a kdo si přijde pro antrax. Nechal jsem Randi v táboře jako návnadu pro ty, kdo tu možná už jsou.“

„Nemusíte si dělat starosti, Jone. Kdyby si snad někdo chtěl na naší slečně Russellové smlsnout, brzy by zjistil, že se mu to sousto vzpříčilo v krku – nic ve zlém.“

„Já vím. Umí se o sebe postarat.“

„Ale přesto byste si vyčítal, kdyby se jí něco stalo. Stejně jako si kladete za vinu smrt její sestry a snoubence.“

Smith se zamračil. „Jak to sakra můžete vědět?“

„Jednou večer jsme vás s Randi dost podrobně probíraly,“ odvětila Valentina. „Znáte holčičí tlachání. Taky jsem se na vás trošku zaměřila a udělala si vlastní závěry. Patříte k těm rozpolceným nebožákům, ve kterých se to sváří – jste tvrdý a nebojíte se krve, ale přitom máte v sobě tolik lidskosti, že vás to pak žere. Tohle vybalancovat je fuška. Jste vzácný živočišný druh a jako takový jste hodný zachování. Proto se z nás v pravý čas stanou milenci.“

Smith proti své vůli tiše vyprskl smíchy. Lámal si hlavu nad jejími důvody a teď dostal odpověď. „Rozumím. Mám do toho co mluvit?“

Valentina se znovu spokojeně uvelebila a položila mu hlavu pod bradu. „Ani ne. Nedělejte si s tím starosti, Jone. O všechny náležitosti se postarám.“

Určitě si z něj dělá dost zvláštní legraci. Jenže klidná ženská sebejistota v jejím hlase tomu příliš nenasvědčovala. Náhle si vzpomněl na její teplé rty, které se k němu včera přisály, a pocítil touhu znovu je ochutnat.

Rozespalé zamručení a zavrtění majora Smyslova ve vedlejším úseku propíchllo křehkou bublinu soukromí a vrátilo je do drsné reality ostrova Středa.

Svět v ledovém sedle měl světle šedou barvu. Mdlá oblačnost halila vrcholky hor a zamlžovala obzor na severní i jižní straně. I sníh s ledem se nakazily všeobecnou šedí a ztratily svůj třpyt. Jen holá tmavá skaliska horských úbočí vystupovala z jednotvárného odstínu a působila podivně trojrozměrným dojmem.

V bezprostřední blízkosti zříceného bombardéru a tří lidských mravenců stojících u něj panovala slušná viditelnost, bylo však těžké něco doopravdy rozeznat. Ve vybledlých kontrastech téměř nešlo odhadovat velikost či délku a člověk chvillemi zakoušel pocit velice blízký závratí.

Jon to zazíval, když pozvolna otáčel dalekohledem, který neodhalil nic kýženého ani nechtěného.

„No tak, dámo a pane, kde asi jsou?“ zeptal se. „Kam se vydali po havárii?“

„Já bych řekl, že dolů ke břehu, podplukovníku,“ odpověděl Smyslov pohotově. „Potřebovali jídlo a tady nic není. Kolem pobřeží se vyskytují tuleni a medvědi. Měli by tam taky větší šanci najít útočiště. Počasí na ledovci nestojí za nic.“

Valentina zavrtěla hlavou v kapuci. „Nesouhlasím, Grigoriji. Zbudovali si nouzový tábor tady nahoře, pravděpodobně na dohled letadla.“

„Pokud máte pravdu, je velice dobře ukrytý.“ Smith vrátil dalekohled do pouzdra. „A majorova poznámka o potravě byla namístě. Co vás vede k tomu závěru, Val?“

„Řada věcí,“ odpověděla. „Za prvé, odstrojené letadlo. Dostat všechn ten materiál ven z vraku muselo stát hodně práce a nedalo se to udělat najednou. Nenosili by to daleko. Za další, jídlo nebylo jejich hlavním problémem. Jistě měli nouzové zásoby aspoň na několik týdnů a tak dlouho tu zůstat neplánovali.“

„To přece nemohli ovlivnit.“

„Ale mysleli si to, Jone. Ti lidé nepočítali s tím, že se tady usadí. Hodlali se vrátit domů. Vzpomínáte si, jak vytáhli z letadla rádiové a radarové systémy stejně jako záložní zdroj? Měli dostatek součástek a zkušeností k tomu, aby si postavili zatraceně výkonnou radiostanici, která by dosáhla i na druhou stranu světa, natož do Ruska. To je další důvod, proč tady zůstat. Větší nadmořská výška by vylepšila dosah jejich vysílání i příjmu.“

„Tak proč tu stanici nepoužili?“ otázal se Smith.

„To nevím.“ Smith vycítil slova, která historička nechtěla vyřknout nahlas. Obrátil se na Smyslova. „Co myslíte vy, majore?“

Rus zatřásl hlavou. „Musím nesouhlasit, podplukovníku. Pokud by takovou vysílačku sestrojili, určitě by zavolali o pomoc, což se zjevně nestalo.“

Ten, kdo Grigorije Smyslova vybíral pro tuto misi, se dopustil jedné zásadní chyby. Major uměl lhát ústy, nikoli však očima či řečí těla. Rusova slova jen podtrhovala jemnou změnu, která se přes noc vplížila do atmosféry v týmu. Znovu se hrálo podle scénáře „my proti nim“ a Smyslov byl osamocen.

Jenže pokud se skutečně ocitli v situaci „my proti nim“, uvažoval Smith, proč ho Smyslov včera odpoledne prostě nenechal udusit v pumovnici? Měl přece ideální příležitost ho zabít.

„Musíme zjistit, kdo z vás má pravdu, a to rychle,“ pokračoval Smith. „Víme, že ve vraku je antrax. Víme, že o tom určitě ví ještě někdo další. Musíme předpokládat, že ten někdo sem teď pro antrax jede. Vzhledem k tomu, že nepřátelé na ostrově už zasáhli, musíme očekávat, že jejich hlavní síla možná dorazí během několika hodin.“

Smyslov se ostře ozval: „Podplukovníku, neměli bychom se vzhledem k situaci okamžitě vrátit do základního tábora? Musíme obnovit kontakt s nadřízenými, to je naše priorita.“

Už nemohlo být pochyb. Zatímco Valentina chtěla nouzový tábor najít, Smyslov stejně zarputile chtěl, aby se nenašel, a pravděpodobně ze stejného důvodu.

„Na tom něco je, majore, ale přesto se tady porozhlédneme po táboře posádky letadla.“ Smith máchl paží podél východního okraje ledovce, od severu na jih. „Pokud má profesorka Metraceová pravdu, největší šanci najít přístřeší by měla posádka někde tady, u úpatí Východní hory.“

„Ten tábor může být po padesáti letech dávno zavátý,“ konstatovala Valentina a přehodila si pušku přes rameno. „Takže navrhuji sledovat tvary pod sněhovou vrstvou, zvláště ty rovné a podélné.“

„Rozumím. Další otázky? Fajn, jdeme ven.“ Na namáhavou pout' napříč ledem se Smith vydal s puškou v obou rukou. Postupoval severním směrem šikmo přes sedlo až do místa, kde se dosud jednolitý zmrzlý povlak rozpadal na zlověstné hromady ledových bloků, jež se sesunuly po čelní straně ostrova k úzkému pásu pobřeží. Odsud podle plánu pokračovali v dvacetimetrových rozestupech a prohledávali rozeklané rozhraní skalisek a ledu podél úpatí Východní hory.

Valentina šla při vnitřní straně a pročešávala dno svahu s dychtivým odhodláním loveckého psa. Smith si vybral místo uprostřed, zatímco Smyslov zůstal na vnějším křídle. Smith se přistihl, že kromě povrchu ledovce čas od času pozoruje Val, která upírala zrak na horské srázy, jež se nad nimi tyčily, a hledala na nich možné hrozby v podobě sněhových převisů, lavinových žlabů či maskovaných pozorovatelů. Také co chvíli po očku kontroloval Grigorije Smyslova. Nehledal Rus ještě něco jiného než ostatky ztracené posádky letadla? Na koho čekal a jaký podnět by ho přiměl k činu? A jak by ten čin asi vypadal?

Vrak letadla nechali za sebou a zdolali posledních sto metrů mírně stoupajících k centrálnímu hřbetu sedla. Smith na chvíli přerušil lopotný výstup a rozhlédl se po okolním světě.

Středu znovu zahaloval mořský opar, jehož mlhoviny olizovaly svahy ostrova, zakrývaly obzor a prohlubovaly podivný pocit odloučení. Sedlo na okamžik vypadalo jako ostrov v nebesích – průzračná vrstva vložená jako náplň sendviče mezi mlhu a mračna. Jak dlouho taková zůstane, to byla otázka.

Vlastně na tom ani nezáleželo. Beztak budou brzy muset přerušit pátrání a vrátit se na stanici. A možná to tak bylo dobře. Pokud měla Val pravdu, nalezení tábora zříčené posádky by mohlo být spouštěcím mechanismem tajného ruského plánu. Možná bylo moudřejší ukusovat z tohoto jablka postupně a udržet si Smyslova jako spojence. Nejdřív vyřešit otázku antraxu a teprve pak přistoupit ke konfrontaci.

Smith se otočil a zakopl, jak se mu mačka na pravé botě zadrhla. Automaticky se podíval dolů, co to způsobilo.

Ostrá špička polární boty vytrhla a odhalila kousek drátu, jehož černá izolace se drolila stářím a mrazem.

Smith na okamžik zaváhal. Bylo by snadné zase jej zahrnout sněhem a prostě jít dál. Ale neznalost přece stála na počátku celé krize. Záměrně v ní pokračovat nemělo žádnou logiku. Smith přemístil pušku do levé ruky a pravou zvedl zaťatou v pěst, čímž k sobě přivolal ostatní.

„Sovětská výroba,“ potvrdil Smyslov klečící vedle obnaženého drátu. „Vlečná anténa, která se u letadel používala ke komunikaci na velkou vzdálenost.“

„Nebylo by to poprvé, kdy natažení izolované antény na ledu sloužilo jako spojovací prostředek v polárních podmínkách,“ potvrdila Valentina.

„Ale kde je vysílačka?“ zeptal se Smyslov, když znovu vstal. „Kde je tábor? Není tu nic, jen ten drát.“

„Tuhle otázku vyřešíme nejlíp tak, když za ním půjdeme.“ Smith ukázal k základně Východní hory. „Tudy.“

Anténa se ztrácela ve zmrzlém povrchu jako nit v kostce ledu, díky nepřetržitému působení větru však zůstala pohřbená jen několik centimetrů hluboko. Jak kráčeli podél antény, zjišťovali, že se stáčí v mělkém oblouku, jak ji s sebou ledovec stahoval dolů. V jednom místě se tenký drát pod tíhou masy přetrhl, ale druhý konec se naštěstí nacházel jen o několik desítek centimetrů dál. Překvapivě směřoval k téměř úplně černé stěně čedičové skály a mizel v závěji zhutněného sněhu dosahující do výše ramen.

„Co to sakra je?“

Valentina neohroženě shodila batoh i pušku a zpoza opasku vytáhla nůž. Klekla si na kolena a začala rýpat do hromady jako pilný jezevec. Po chvíli jí Smith se Smyslovem přispěchali na pomoc.

Rychle vyšlo najevo, že navátý sníh přiléhá pod černý skalní převis, do zářezu vymletého do úbočí hory neustálým pohybem ledovce. A pak si Smith všiml odlišné struktury sněhu. Byla čím dál pevnější a rýsoval se v ní jakýsi pravidelný vzorec.

„To jsou sněhové kvádry!“ vykřikla Valentina.

A skutečně. Někdo s použitím stavebních bloků z tuhého sněhu vybudoval pod převisem zeď, jako když se staví iglú. Za ta desetiletí se bloky za studena svařily do pevné skelné hmoty, jež statečně odolávala bodajícím čepelím nožů, ale nakonec se jim přece jen musela podvolit.

„Plátno! To je ono! Našli jsme jeskyni!“

Sněhová zeď a stará plátěná zástěna za ní se ztrácely v temnotě. Ven se vyvalil ledový zatuchlý vzduch, který tu dlouho stál.

Smith vzal z batohu velkou lampu a namířil paprsek do ústí jeskyně. Tunel byl možná dva metry široký a poměrně nízký, dokonce i Valentina by se při vstupu do něj musela shrbit. Ze stropu sluje visely zubaté krápníky z černého kamene.

„Lávová chodba,“ poznamenal Smith.

„Na vulkanickém ostrově to nijak nepřekvapuje,“ přitakala Valentina. „Podívejte na zem.“

Z hromádky sněhu a ledu, kterou vykutali, se táhl anténní drát s jakousi hadicí a zhruba po třech metrech mizely za ohybem tunelu.

„To bude určitě ono,“ zopakovala Valentina. Sklonila hlavu a pustila se do tunelu.

„Moment.“ Smith podal historičce její pušku a pozvedl vlastní zbraň. „Bude lepší přenést všechny naše věci dovnitř, aby nebyly zbytečně na očích. Jen pro jistotu.“

„Zařídím to, podplukovníku,“ nabídl se Smyslov.

„Dobře, jestli najdeme něco zajímavého, počkáme na vás.“ Smith vytáhl z batohu pár ručních světlíc a vlezl do jeskyně za Valentinou.

Smyslov odtáhl batohy do sluje, pak se na okamžik zastavil před vstupem a naposledy se rozhlédl.

Príslušníci oddílu zvláštního určení byli nedaleko. Nezachytil žádné známky jejich přítomnosti, to ho však nepřekvapovalo. Muži vybraní pro tento úkol byli „sněžní d'áblové“, kteří se v okolním bílém světě uměli dokonale pohybovat, aniž by po sobě zanechávali sebemenší stopy.

Ale byli tam. Cítil je. Dostali rozkaz držet místo havárie a jeho okolí pod přísným dohledem. Jistě ho sledovali i teď a čekali na jediný rozkaz, který měl Smyslov právo vydat. Na jediný rozkaz, po němž vstoupí dovnitř a budou zabíjet.

Kdyby ten zatracený politruk udělal svou práci!

Třeba by se pak celá věc dala ještě nějak zachránit. Snad by se mu podařilo získat vládu nad situací a zabránit nejhoršímu. Musel být ovšem připraven na druhou možnost. Musel být připraven splnit svou povinnost.

Smyslov si rozepnul bundu a přendal nerezový zapalovač do vnější kapsy. Pak otevřel suchý zip na pouzdře u opasku a vyjmul z něj berettu model 92, kterou mu dali Američané. Bez ohledu na ironii osudu, že se chystá použít zbraň proti jejím majitelům, klepl dlaní o spodek rukojeti a zkontroloval usazení zásobníku. Natáhl závěr a ručně vložil náboj do komory pistole.

Pak berettu odjistil a vrátil do pouzdra. Brzy zjistí, jestli ji bude potřebovat.

„Hezky zařízeno,“ zamumlala Valentina.

Za ohybem v tunelu našli záložní zdroj, který posádka odnesla z letadla. Dlouhá hadice vedla od ústí jeskyně k výfuku motoru. Ke generátoru byla prostřednictvím řady baterií a drátů připojena radiostanice, sice amatérsky poskládaná z množství dílů, avšak účtyhodně velká. Odhalené řady starých elektronek a ciferníků pokrývala všudypřítomná námraza. Kolem vysílačky se vršilo náradí a nepoužité elektronické součástky a na dřevotřískovém stole před ní ležel vysílací klíč spolu se sluchátky, které si dávný operátor sundal před půlstoletím z uší.

„Já to věděla,“ pokračovala šeptem. „Vím to od chvíle, kdy jsem v letadle uviděla tu odstrojenou konstrukci.“

Duralová stolička radisty rovněž pocházela z bombardéru a Valentina na ni usedla. Zvedla ruce, ale zarazila se, jako by měla strach se čehokoli dotknout. „Je tady tužka, Jone. Je tady tužka, ale žádný papír. To je komunikační pult. Měl by tu být papír. Sešit, zápisky, cokoliv!“

Smith přešel širokým paprskem lampy po útrokách chodby. „Moment...“ Světlo padlo na zčernalý kbelík stojící u kamenné zdi. „Podívejme.“

Vzal kbelík za ucho a položil jej vedle stoličky.

„Co to je?“ pohlédla Valentina dolů.

„Nádoba na oheň,“ odpověděl Smith a dřep si vedle kbelíku. „Je do půlky naplněná drcenou pemzou. Chová se jako knot, jako písek. Chrstnete dovnitř trochu benzínu, zapálíte a získáte stálý plamen na teplo a vaření.“

Valentina přikývla. „A oni tady měli pěkných pár tisíc galonů leteckého paliva.“

„Jenže v tomhle se pátilo něco jiného.“ Smith vytáhl nůž a hrábl do zuhelnatělých kamínků. „Vidíte to? Popel z papíru a je ho hodně. Vsadím se, že je to ten váš deník radisty a možná taky pár šifrovacích knih.“

„Někdo tady uklízel.“

Jejich oči se ve světle lampy setkaly a chvíli se dorozumívaly beze slov. Nebyl důvod, aby ta vysílačka nefungovala. Nebyl důvod, aby ztroskotaná posádka nekomunikovala se světem. Nebyl důvod, aby nevolala o pomoc.

Grigorij Smyslov se přišoural zvenčí k záhybu tunelu, na cestu si svítil vlastní baterkou.

„Všechno zajištěno, podplukovníku.“

Smith zachoval výraz hráče pokeru. „Dobře, jdeme dál.“

Otočil se a pokračoval do nitra chodby. Po několika metrech lávový tunel vyústil do druhé, větší, ale nižší sluje. Hrubé čedičové desky naskládané u zhroucené rozeklané stěny tvořily cosi jako nerovné schodiště. Paprsky svícen se doslova vpíjely do černé porézní skály a dál vládla temnota. Teprve když Smith a jeho tým opatrně sestoupili až na dno, uvědomili si, že nejsou sami.

Smith uslyšel, jak se Valentina vedle něj zajíkla a Smyslov tiše zaklel v ruštině. Světlo lampy přejíždělo po rozházených věcech z nouzové výzbroje, po zbytcích odpadků běžných u obydleného tábořiště a nakonec dospělo až k zadní zdi jeskyně, kde ležela řada nehybných tvarů schoulených ve spacích pytích.

Pátrání po posádce bombardéru Miša 124 skončilo.

Smith vytáhl z kapsy jednu ze světlic a udeřil do roznětky. Vyšlehl zářivě červený chemický plamen, který zaplašil tmu. Rukojeť světlice zasunul do pukliny ve stěně.

„Zajímalo by mě, na co nakonec zemřeli,“ hlesla Valentina, jako by to říkala sama sobě.

„Na podchlazení asi ne,“ odpověděl Smith. „Na to byli celkem slušně vybavení.“

Měli spací pytle určené do polárních podmínek a od země je dobře izolovaly velké kusy čalounění ze sedadel, materiál ze záchranných člunů a hedvábí padáků, tedy věci, které si přinesli ze zříceného letadla. Po jeskyni o rozloze domu se nacházelo také několik nádob na oheň a v rohu stálo pár kanystrů s benzinem. Vše nasvědčovalo tomu, že posádka dobře věděla, jak přežít v arktických mrazech.

„Ani hlad je nezabil.“ Valentina přistoupila k prvnímu tělu a ukázala malý výstupek ve zdi sluje, kde spatřila otevřenou plechovku se sušenkami a půlku tabulky čokolády.

Historička pohlédla na tělo u svých nohou a zachmuřila se. „Jone, pojďte sem. Podívejte na to.“

Smith k ní přistoupil a okamžitě mu došlo, co ji zaujalo.

Než se obyvatel spacího pytle uložil před padesáti lety k odpočinku, přetáhl si přes obličej jako štít před mrazem padákové hedvábí. Ve středu látky se vyjímalá úhledná kruhová dírka.

Smith opřel pušku o stěnu jeskyně, poklekl na jedno koleno a odhrnul hedvábí ztuhlé mrazem. Objevila se sympatická tvář mladého muže, bledá, spokojeně spící, zamrzlá v čase. Oči měl zavřené a uprostřed čela další kruhový otvor, potřísněný několika kapkami krve, která díky mihotavé záři světlice opět získala červený odstín.

„No tak dobře,“ zamumlal Smith. „Ruční zbraň, střední ráže, nízká rychlost. Vypálená z blízkosti, ale ne bezprostřední. Chybí spáleniny po prachu.“

„Viděla bych to na podzvukovou střelu ráže 7.65,“ přitakala Valentina a sklonila se s rukama opřenýma o kolena. „A zbraň měla pravděpodobně tlumič.“

„Tak nějak.“ Smith vstal a přešel k dalšímu tělu. „Tady totéž. Jediná střela do spánku. Jako poprava.“

„Vypadá to tak,“ přitakala Valentina a pomalu obcházela řady spacáků. „Spali a někdo je jednoduše odpravil, hezky jednoho po druhém..., ale ne všechny.“

„Jak to myslíte, Val?“

„Je tady jen šest mužů, Jone. Minimální posádka amerického bombardéru byla osmičlenná.“ Zamířila paprskem do tmavých koutů jeskyně za ostrůvkem záře ze světlice. „Musí tu být ještě aspoň dva... Aha, tady.“

Vy kročila hlouběji do sluje kolem několika balvanů zříceného čediče o velikosti stolu. Smith se pustil za ní. Žádný z nich si nevšiml, že Grigorij Smyslov se zatím tiše stáhl zpátky ke vchodu do lávové chodby.

Na černé skalnaté zemi ležel muž oblečený v teplých kalhotách a bundě barvy khaki. Přední část bundy byla zčernalá krví a proděravělá řadou výstřelů. Choulil se zmrzlý ve smrtelné křeči a rty měl stažené ze zubů ve šklebu starém půlstoletí. Hned vedle jeho natažené ruky spočívala malá automatická pistole s dlouhým válcovým tlumičem přišroubovaným k hlavni.

Smith přesunul paprsek lampy za sedmého člena posádky a našel osmého.

V zadní zdi sluje byl výklenek. Uvnitř se nacházela dvě lůžka, jedno z nich prázdné. Z druhého spacího pytle vyčnívalo tělo staršího letce, jenž ležel na zádech a uprostřed hrudníku měl zmrzlou krvavou skvrnu o velikosti dlaně. V ruce i po těch dlouhých letech svíral služební pistoli Tokarev sovětské výroby.

Jeho vrah zřejmě zjistil příliš pozdě, že člověku s kulkou v srdci zbývá ještě čtrnáct vteřin života a vědomí.

Valentina zamířila k sedmému muži. Sklonila se k němu, rozeprnula horní knoflík jeho bundy a prohlédla si odznaky na límci letecké kombinézy. „Bombometčík a politruk.“

Narovnala se, přešla k osmému vojákově a zopakovala stejný postup. „Velitel letadla.“

„Vedoucí kádry měly zřejmě rozepři.“

„Zřejmě.“ Ohlédla se na Smithe. „Vypadá to celkem jasně. Uložili se ke spánku a politický důstojník buď držel stráž, nebo vstal z lůžka, když ostatní usnuli. Obešel řadu těl a chladnokrevně povraždil kolegy z posádky. Pak se vydal sem dozadu zabít velitele letadla. Měl smůlu, že účinnost tlumiče se s každou vypálenou kulkou snižuje, a ta střela asi nadělala víc hluku, než bylo zdrávo.“

„Ale proč, proboha?“

„Rozkaz, Jone. Jen jediný člen posádky byl dostatečně fanaticky oddaný komunistické straně, aby spáchal masovou vraždu a pak sebevraždu. A ten dostal rozkaz.“

Smith prudce zvedl obočí. „Sebevraždu?“

„Hm,“ přikývla historička. „Jsem si poměrně jistá, že podle rozkazu si měl nechat poslední střelu v zásobníku pro sebe. Troufnu si tvrdit, že v tom neměl moc na vybranou, protože bylo zřejmé, že pro ně nikdo nepřijde. Něco mi říká, že jeho dalším úkolem bylo zapálit vrak a spolu s ním asi i tyhle věci.“

Natáhla nohu a špičkou boty poklepala na letecký deník s plátěnými deskami a hromádku tlustých obálek vedle lůžka velitele bombardéru, z nichž některé stále nesly bezpečnostní pečeteř sovětských vzdušných sil. „Kdybych tak uměla rusky.“

„Randi umí,“ odpověděl Smith a zavrtěl hlavou. „Ale nařídít jednomu z členů vlastní posádky takové zvěřstvo? To přece nemá žádnou logiku!“

„Logiku to nemá pro tebe ani pro mě, ale stalinisté to viděli jinak. Nezapomínej na střelecké oddíly KGB, které vyrazely do boje ve stopách jednotek sovětské armády. Jejich úkolem nebylo pálit na nepřítel, ale na sovětské vojáky, kterým by se snad nechtělo padnout za slávu dělnické revoluce. Byla to otázka státní bezpečnosti, nad kterou by ani nemrkli.“

„Ale co se sakra snažili utajit?“

„Upřímně řečeno, bála jsem se na to vůbec pomyslet... Hele, co tady máme.“

Klekla si a zvedla věc, která ležela hned vedle letového deníku. Smith uviděl, že je to pánská peněženka. Valentina krkolomně sevřela baterku mezi tváří a ramenem a začala listovat. Najednou zkoprněla. Baterka jí vypadla a břinkla o podlahu jeskyně. „Panebože.“

Smith k ní chvatně přistoupil. „Val, co je to?“

Mlčky mu vrazila peněženku do rukou. Smith nastražil lampu na vrchol balvanu, poklekl a začal zkoumat obsah.

Peníze, americké bankovky – pět dvacetidolarovek, dvě pěti- a jedna desetidolarovka. Staré ohmatané bankovky. Řidičský průkaz na jméno Oscar Olson vydaný v roce 1952 v Michiganu. Průkazka do knihovny v Marquette a kartička sociálního zabezpečení, obě na stejné jméno. Dva útržky vstupenek do autokina AirView. Účtenka na osmdesát sedm centů z obchodu s potravinami.

„Val, co to znamená...? Val?“

Historička stála vedle něj s výrazem čirého údivu na tváři. Náhle si mlčky klekla vedle těla velitele letadla a škulba za kombinézu toho dávno mrtvého muže. Násilím ji rozepnula, až knoflíky létaly na všechny strany, a odhalila košili s červenými a černými kostkami. Zaťala prsty do límce a zápolila s odporem mrtvoly ztuhlým mrazem. Látka se konečně roztrhla a Valentina odhalila cedulku za krkem.

„Montgomery Ward!“ Div ten kousíček látky po Smithovi nehodila. Pak se odplížila po zemi k tělu politruka, roztrhla mu bundu i leteckou kombinézu a obnažila civilní sako.

„Značka Sears and Roebuck,“ zašeptala. „Sears... a... Roebuck, zatraceně!“ Přidušeně vykřikla: „Smyslove, ty parchante! Kde jsi?“

„Tady, profesorko.“

Smith vstal, otočil se za tichým hlasem a ztuhl. Smyslov se jim tiše vkradl do zad. Rýsoval se v jasu světlice, kterou Smith zanechal v hlavní části komory, a rudá záře se odrážela od namířené beretty v jeho ruce. „Ruce vzhůru. Oba. O nic se nepokoušejte. Za chvíli tu budou další ruští vojáci.“

„Co to má sakra znamenat, majore?“ požadoval vysvětlení Smith a pomalu zvedl ruce do výše ramen.

„Je to velice politováníhodná situace, podplukovníku. Když nebudete klást odpor, nic se vám nestane.“

„To je lež, Jone,“ pravila Valentina klidně, která se zatím postavila vedle Smithe. Hlas i zlost už měla opět pod kontrolou. „Rusové spustili druhý plán. Nemůžou si dovolit nás odsud pustit živé.“

Hlaveň beretty šklubla jejím směrem. „To ne... Něco vymyslíme... Určitě se najde jiná možnost...“ Smyslov ta slova procedil zaťatými zuby.

„Žádná není.“ Valentina mluvila chápavě, téměř laskavě. „A vy to dobře víte. Politruk letadla nesplnil úkol. Zbylo tady toho příliš a vy nám nemůžete zabránit, abychom to našli. Já to vím, Grigoriji, a podplukovník Smith četl dost příruček, aby to pochopil taky. Musíme zemřít stejně jako ti nebožáci v jeskyni před padesáti lety. Jinak vyjde tajemství najevo.“

Smyslov neodpověděl.

„Jestliže to dokážu pochopit, co kdybyste mi to tedy vysvětlil?“ zeptal se Smith, oči stále upřené na Rusovu tvář plnou stínů.

„To je fakt, proč ne?“ odvětila Valentina. „Všechno to směřuje k útočným doktrínám sovětského dálkového letectva počátkem studené války...“

Ústí pistole se zvedlo. „Mlčte, profesorko!“

„Byla by škoda, kdyby podplukovník zemřel v nevědomosti, Grigoriji.“ Valentinin tón zněl téměř škádlivě, avšak s jízlivým nádechem. „Přece mu za chvíli proženete kulku mozkiem.“

Podívala se na Smithe. „Pamatujete, Jone, jak jsem říkala, že všechny mise amerických bombardérů nutně musely být jednosměrné? Stroj TU-4 by snad přes severní pól dolétl až k severním státům USA, ale neměl by

palivo na návrat. Posádky letadel by po shoení bomb musely vyskočit nad Spojenými státy s padákem.

Sověti se proto rozhodli zabít několik much jednou ranou. Posádky amerických bombardérů dostaly zvláštní výcvik. Naučily se mluvit hovorovou americkou angličtinou. Tajná služba KGB dokonce postavila falešné město, kde si zvykaly na zvláštnosti západního životního stylu a učily se technikám špionáže a sabotáže. Sovětští letci, kteří by přežili, měli splynout s armádami uprchlíků, které by masivní útok zbraněmi hromadného ničení na USA vyhnal z domovů. Na místě by sledovali situaci, šířili by poráženecké nálady, prováděli sabotáže a tím vším by urychlovali den kýženého sovětského vítězství. Říkám to správně, Grigoriji?“

Znovu žádná odpověď.

„A co ta peněženka a civilní šaty?“ naléhal Smith.

„To všechno patřilo k plánu, Jone. KGB si podobné maličkosti úzkostlivě hlídala. Posádky vyfasovaly oblečení americké výroby zakoupené přímo ve Spojených státech, pravou americkou měnu a mistrně padělané doklady až po nesmysly, které člověk obvykle nosí v peněžence nebo po kapsách.“

Valentinin hlas téměř hypnoticky plynul dál. „Ale mělo to jeden háček, a sice paranoidní obavy, které stalinské Rusko doslova zamořovaly. Strana a prezidium Nejvyššího sovětu věděly, že značná část obyvatelstva včetně členů elitních vojenských útvarů by si nepřála nic jiného než civilní šaty, dokumenty nějaké cizí svobodné země a hladký přechod nestřežených hranic. Sověti by snad mohli naložit živou biologickou látku na palubu dálkového bombardéru při obyčejném výcvikovém letu, ale rozhodně by nikdy nedali posádce americké doklady. Možnost zběhnutí byla příliš vysoká.“

Valentina bodla prstem do peněženky, kterou Smith stále svíral v dlani. „Ty šaty a dokumenty mohly být vydány jediné pro skutečnou bojovou operaci!“

Smith se užasle zadíval na peněženku ve své ruce. „Chcete říct, že...?“

„Samozřejmě, Jone.“ Její hlas se začal zvyšovat a byl stále pronikavější. „Proto Rusy nález toho starého bombardéru tak strašně vyděsil. Proto ten jejich schizofrenický postoj. Antrax pro ně byl celou dobu na vedlejší koleji. Ve skutečnosti měli strach z toho, že se dozvíme pravdu! Že letadlo Miša 124 bylo předvojem rozhodného bombového útoku na Spojené státy americké s použitím jaderných, biologických i chemických zbraní. Pearl Harbor třetí světové války!“

Chvíli nechala ta slova viset v ledovém vzduchu jeskyně, pak naklonila hlavu a oslovila Smyslova. „Co vy na to, Grigoriji? Klidně mi řekněte, jestli se pletu.“

Slyšeli sípání Smyslovova dechu srážejícího se v mlhu, jež mu vířila v září světlice kolem hlavy. „Státy dělají chyby, profesorko. Ani ten váš není výjimkou. My jsme se možná dopustili ještě větších omylů. Můžete nám vyčítat, že se snažíme zatajit skutečnost, že jsme málem zničili svět?“

„Ted' ale děláte další chybu, majore,“ řekl Smith. „Když nás zabijete, nic se nevyřeší.“

„Prosím vás, podplukovníku.“ Ve Smyslovově odpovědi zaznívala upřímná naléhavost. „Dávám vám čestné slovo! Promluvím s nadřízenými. Vynaložím veškeré úsilí, abych vás, profesorku Metraceovou i slečnu Russellovou uchránil. Nechám změnit rozkazy! Nalezneme... nějakou jinou cestu!“

„Otevřete pro nás speciální gulag?“ usmál se Smith a zavrtěl hlavou. „To asi těžko.“ Spustil ruce a zastrčil si peněženku do bundy. „Odložte zbraň, majore. Je po všem. Máme to, pro co jsme přišli.“

Hlaveň vylétla vzhůru a zlověstně se ustálila na Smithově hrudi. „Nenuťte mě jednat, podplukovníku. Tahle situace mi sice není příjemná, ale pořád jsem ruský důstojník.“

„A tohle je americká zbraň, kterou máte od nás. Věřte mi, majore, že vám k ničemu nebude.“

Do Smyslovova hlasu se vkradl pobavený tón. „Doufám, že se mi nebudete pokoušet namluvit, že jste vyndali úderník.“

„Ale kdepak,“ odušila Valentina a také svésila ruce. „Chybějícího úderníku byste si mohl všimnout. Ale automatická pistole Beretta série 92 má opravdu vnitřní pojistku proti náhodnému výstřelu. Když si s ní trochu pohrajete, dá se nastavit tak, aby bránila i záměrným výstřelům. A představte si, Grigoriji, že k mým silným stránkám nepatří jen krása a inteligence, ale i záliba ve zbraních.“

Smyslov zareagoval jediným rozumným a logickým způsobem, který se od muže v jeho pozici dal očekávat. Stiskl spoušť namířené beretty a jeskyni se slabě rozlehlo prázdné neškodné cvaknutí.

„Nebyla to věc důvěry, majore.“ Smith udělal krok směrem k Rusovi. „Byla to věc rozumu.“

„Úplně vás chápu, podplukovníku.“ Smyslov máchl rukou dozadu, plnou silou mrštíł bezcennou pistoli Smithovi do tváře a vrhl se proti němu.

Smith byl na takové počínání připraven a sklonil se, takže ho letící kovová zbraň trefila jen do ramene a odrazila se na zem. Smyslov ho však

svým výpadem zasáhl do břicha. Smith odlétl dozadu a s hlasitým žuchnutím dopadl na podlahu jeskyně, Rus přistál na něm.

Jako naschvál světlice ozářující sluji právě v tom okamžiku zhasla a oba soupeře obklopila temnota narušovaná jen pruhem světla z lampy.

Smith na chvíli ztratil orientaci, ale cítil, jak Smyslov přesunul těžiště, napjal svaly a napřáhl k dalšímu úderu. Američan uhnul hlavou a zaťatá pěst mu sklouzla po bradě do tvrdého podloží jeskyně. Smyslov hlasitě zanađával.

Smith se snažil útočníka setřást, ale nešlo mu to, těžká polární výstroj ho omezovala v pohybu. I Smyslovovi však překážela. Sápál se Smithovi po očích, ale zjistil, že v rukavicích s tlustými prsty to nemá valnou cenu. Znovu se pokusil sevřít Smithovo hrdlo a zašátral na opasku po dýce.

Smith zvedl levou ruku a chytil Smyslova za límec bundy, čímž si udělal představu o vzdálenosti a poloze, pravou pak praštil Rusa zespodu do brady, zvrátil mu hlavu dozadu a pěstí mu hrubě přejel přes celý obličej.

Paprsek lampy se náhle otočil a zachytil dva peroucí se muže. Vzápětí se ozval dutý zvuk těžkého úderu. Smyslov náhle ochabl.

„To to ale trvalo,“ zavrčel Smith a odvalil bezvládného Rusa na podlahu jeskyně.

„Chtěla jsem mít jistotu, kdo je nahoře, Jone,“ odpověděla Valentina a sklopila obrácenou opakovací pušku Winchester model 70. „Nechtěla jsem se splést a omylem omráčit vás.“

„Toho si cením.“ Smith se zvedl na kolena a prohlédl ležícího Rusa. Sundal si rukavici a zkontroloval mu pulz na krku. „Žije. Je v limbu, ale jen trochu.“

„A to je dobře, nebo špatně?“ otázala se Valentina.

„Řekl bych, že dobře. Mohl by nám něco říct. A navíc má ten mizera pravdu, je ruský důstojník, který jen poslouchá rozkazy. Ale možná stihl povolát kamarády. Pohlídáte ústí jeskyně, dokud tady majora nezajistím?“

„Jasně.“ Chvatně vyrazila ke vstupnímu tunelu.

Ve světle lampy Smith vytáhl z kapsy mylarovou plachtu a pár jednorázových pout. Svázal Smyslovovi zápěstí a kotníky a pak jej převálil na izolační fólii. Rozhlédl se a všiml si velkého pahýlu svíce držící vlastním voskem ve skalním výklenku. Byla sice padesát let stará, ale když ji Smith zapálil, ochotně vzplanula a poskytla alespoň trochu světla, které nějakou dobu vydrží.

Smith si znovu klekl a zkontroloval Smyslovovy životní funkce. Silný tep, pravidelné dýchání i lehká podlitina na zátylku naznačovaly, že otok z Valentininy rány pažbou se rozvíjí směrem ven. Smyslov se zanedlouho

probere k vědomí. I když se prohlásil za člena nepřátelského tábora a pokusil se na něj vystřelit, Smith vůči němu necítil osobní zášť. Smyslov byl voják sloužící své zemi stejně jako on sám. Jsou to zákony války a k válce se teď skutečně schylovalo. K válce, v níž ani jedna ze stran neměla záruku vítězství.

Smith shrábl svou zbraň a vyrazil k ústí jeskyně.

Valentina ležela na břiše za zmrzlými zbytky sněhové zdi a dalekohledem připevněným na Modelu 70 si prohlížela ledovec.

„Vidíte něco?“ Smith padl vedle ní a natáhl závěr odstřelovací pušky SR-25.

„Zatím jsem si ničeho nevšimla,“ odpověděla a zvedla tvář od puškohledu. „Ale to samozřejmě nemusí nic znamenat.“

Smith věděl, jak to myslí. Pod svícnem bývá největší tma, jak už dokázali nindžové středověkého Japonska i indiáni z kmene Apačů na americkém Jihozápadě, kteří vynikali uměním dokonale splynout s okolním prostředím. Jen bylo potřeba vědět, jak na to.

„Tohle jsem ale našla hned před jeskyní.“ Valentina zvedla stříbrný zapalovač.

„Smyslovův?“

„Mám ten dojem. Hele...“ Otočila zapalovač vzhůru nohama a stiskla jakési ukryté tlačítko. Ozvalo se tiché cvaknutí povolené pružiny a z údajného plnicího hrdla se vysunula krátká anténka. „Maják rádiového transpondéru vysílající na přednastavené frekvenci. Když ta věčička s hlasitým cinknutím dopadla na zem, našemu příteli Grigorijovi stačilo zmáčknout knoflík a zavolat vlky.“

„Je to docela malá vysílačka,“ odvětil Smith a vytáhl z pouzdra dalekohled. „Musí být někde blízko. Zajímalo by mě, proč ještě nezaútočili.“

„Možná čekají, až jim jejich Jidáš dá poslední znamení.“ Valentina zasunula anténu do zapalovače alias transpondéru a opět se přikrčila za mířidla své pušky. „Mě by zase zajímalo, proč se nás snažil oddělat sám. Chtěl na sebe upozornit?“

„Co když nás chtěl prostě jen ušetřit zabití?“ odtušil Smith.

„Vážně? To si fakt myslíte?“

„Rád bych si uchoval pozitivní pohled na svět.“

Z bezpečí tmavého vstupu pak dlouhé minuty mlčky pozorovali přístupové cesty k jeskyni. Na ledu se nic nehýbalo, až na občasné sněhové víry poháněné větrem po svahu. Pak se hlaveň Valentiny puška zastavila a zpozorněla jako stavěcí pes, který zavětrí lovného ptáka.

„Jone,“ začala Valentina jakoby mimochodem, „úhel dvě hodiny, asi dvě stě padesát metrů odsud, těsně vedle toho kopečku.“

Smith zaměřil dalekohled na označený cíl. Chvilku mu trvalo, než si všiml jemné vyvýšeniny na povrchu ledovce. Nebylo tam nic, co by připomínalo člověka. U úpatí pahorku se však rýsovala drobná závěj. Na té hromádce sněhu nebylo nic výjimečného. Nic nápadného. Přesto tam něco nehrálo. Obrisy závěje jaksi neodpovídaly přirozenému charakteru okolí.

„Myslím, že tam něco je,“ řekl Smith konečně, „ale nevím to určitě.“

„Ani já ne. Takže si to pro jistotu ověříme.“ Ozval se pronikavý třesk, jako by někdo šlehl bičem, a malý smrtící náboj ráže .220 zasvištěl po své dráze. „Závěj“ se otřásla pod nápořem vysokorychlostní plášťové expanzní střely. Smith viděl, jak se na bílém sněhu objevila jasně patrná rudá tečka, která se postupně rozšiřovala, až se z ní stala skvrna. Červená barva prýstící krve byla pod zamračenou oblohou tmavější než obvykle.

Valentina otevřela závěr winchesterovky a vyhodila použitou nábojnici. „Tak teď už to víme.“

„Jo.“ Smith pomalu přikývl. „Nejspíš jeden ze čtrnáctičlenných oddílů *specnaz*. Větší skupinu by naše satelity zachytily.“

„Hm.“ Valentina vytáhla z vaku nový náboj a vtiskla jej do zásobníku pušky. „Vsaďím se, že jsou z posádky ve Vladivostoku, buď sibiřští Mongolové, nebo domorodí Jakuti pod velením ruského důstojníka. Sověti je používali ke střežení gulagu. Jsou dokonale přizpůsobení polárním podmínkám a je lepší nepotkat se s nimi. Pokud jde o zbraně, myslím, že můžeme očekávat samopaly AK-74 a nejmíň tři automatické kulomety RPK-74. V tomto terénu budou v lehké pochodové výstroji, takže bych nepředpokládala granátomet RPG.“

„Ale budou mít puškové granáty.“ Smith se k ní otočil. „Doufám, že chápete, co to pro nás znamená.“

Valentina zvedla obočí. „Velice dobře. Zatím si uchovávají odstup. Dokud se nám je podaří udržet v bezpečné vzdálenosti, nic nám nehrozí. Ale jakmile padne noc nebo se zhorší počasí a oni se dostanou blíž, řekněme tak na sedmdesát metrů..., je po nás.“

ZÁKLADNÍ TÁBOR

„Středa volá loď *Haley*, Středa volá loď *Haley*. Slyšíte mě? Přepínám.“
Randi to opakovala snad už podesáté. Zvedla palec z tlačítka přenosu a snažila se něco zachytit v praskotu statické elektřiny, který se linul z reproduktoru malé vysílačky.

Na okamžik jí poskočilo srdce. Za elektronickým běsněním slunečních výbojů uslyšela slabý hlas, jenž vyslovil něco podobného volacímu znaku ledoborce *Alex Haley*. Pak si uvědomila, že se volání opakuje. Nebyla to odpověď. Byla to výzva...

Podívala se na hodinky. Odbila celá a radisté z lodě proto podle vysílacího plánu volali ostrov Středa a snažili se navázat spojení. A pokud toho silné radiostanice v tomto nepřátelském komunikačním prostředí víc nedokázaly, neexistovala naděje, že by někdo uslyšel malou vysílačku SINGGARS.

Zlostně otočila knoflíkem kmitočtu na taktický kanál a znovu zvedla mikrofon. „Středa volá letadlo. Středa volá letadlo. Jone, ozvěte se. Přepínám.“

Zvedla palec a netrpělivě naslouchala, z přístroje se však linulo jen přerušované hlasité praskání. Chtělo se jí křičet.

„Jone, zatraceně, tady Randi! Slyšíš mě? Přepínám!“

Nic.

I přes solární bouři by měla ostatní slyšet. V této chvíli by se už měli vracet od vraku do tábora. Co se to tam nahoře sakra děje? V Randi rostl pocit, že věci rychle spějí k nějakému rozuzlení a situace se vyostřuje způsobem, jemuž nerozumí a ani rozumět nemůže.

„Co se stane, když se jim neozveme?“ zeptal se doktor Trowbridge.

Randi znovu začala vnímat místnost kolem sebe. Po bezesné noci strávené hlídáním Kropodkina přesunula skupinu do laboratorní budovy, kde celé dopoledne bezvýsledně kontrolovala funkčnost velké radiostanice SSB i satelitního telefonu a stejně marně se snažila dovolat ze záložní vysílačky.

„Nebojte, doktore. Pokud s námi do určité doby neobnoví spojení, vstoupí v platnost krizový plán.“ Randi vypnula přístroj a vrátila mikrofon do držáku. „Pomoc dorazí včas, buďte v klidu.“

„Fajn, možná sem přijde i někdo jiný než gestapo.“

Randi dělala, že Kropodkina neslyší. S rukama svázanýma za zády seděl na stoličce v zadním rohu laboratoře. Občas se přátelsky bavil s doktorem Trowbridgem, většinou o nepodstatných záležitostech, pro ni však měl jen mrzuté mlčení a tu a tam i jedovatou poznámku.

Ale poslouchal a všechno pozorně sledoval. Randi ho skoro slyšela přemýšlet. Cítila z něj očekávání. Kropodkin věděl, že se něco stane.

Randi se posadila na jinou židli a položila lokty na laboratorní stůl. Byla strašně utahaná. Už dvě noci nespala a ani na chvíli přitom nepolevila v bdělosti. V lékárnice sice měla krabičku s prášky na povzbuzení, ale nelíbila se jí chemicky navozená sebejistota, kterou s sebou nesly. Navíc věděla, že až droga vyprchá, bude se cítit úplně na dně.

Promnula si pálící oči a podívala se ojiněnými okny domku ven. Doufala, že uvidí, jak se Jon vrací do tábora. Chtělo se jí alespoň na chvíli vypnout a konečně si odpočinout. Zavřít oči, jen na minutku.

„Slečno Russellová, není vám špatně?“ zeptal se doktor Trowbridge starostlivě.

Randi prudce narovнала záda. Předtím na okamžik zavřela klížící se oči a zakymácela se na stoličce.

„Ne, doktore, je mi fajn.“ Vstala a v duchu si dala pár facek, aby procítila.

Neušlo jí, že se na ni Kropodkin z kouta zlomyslně usmívá. Vycítil, že je čím dál zranitelnější.

„Tak jo,“ vyhrkla a nečekaně se k němu otočila. „Je čas, aby nám někdo řekl, jak vyřadil z provozu velkou radiostanici.“

„Já s tou vysílačkou nic neudělal! Neudělal jsem nic s ničím.“ Z rozbitých a oteklých rtů mu slova plynula zkomoleně. „A nikomu jsem neublížil.“ Když pohlédl na Randi, jeho oči se zlovorně leskly, mluvil však naříkavým tónem. „Pane doktore, nemůžete mě zbavit téhle šílené ženské, než mě předáte opravdové policii? O další bití nemám zájem.“

„Prosím vás, slečno Russellová,“ začal Trowbridge unaveným monotónním hlasem, „pokud jsou úřady na cestě, nemůžete to odložit...?“

Randi popuzeně zavrtěla hlavou, ale řekla: „No dobře, doktore, nechám toho.“

Trowbridge celé dopoledne jednal a mluvil jako člověk, který se nemůže probudit ze zlého snu. A Randi v něm patřila k nejzápornějším postavám. Jako moderní a zámožný městský člověk žil ve světě, kde násilí a smrt jsou jen abstraktní pojmy, s nimiž se lidé setkávají nanejvýš v televizních zprávách nebo ve filmech. On je však nyní zažíval na vlastní

kůži a podobně jako oběť tragické autonehody nebo přírodního neštěstí sklouzával stále hlouběji do stavu traumatického šoku. Randi rozpoznávala jeho neklamně příznaky.

Nejhorší ovšem bylo, že ona hrála roli „té zlé“. Dosud byla jediným viditelným pachatelem násilí. V popkultuře, jež se vyžívá ve složitých konspiračních teoriích a záhadách typu Akt X, obrazně představovala „ženu v černém“.

Stefan Kropodkin ztělesňoval normální svět. Byl to výborný student, premiant třídy sedávající v první lavici, uznávaný a spolehlivý přeborník ve školních testech, který se zcela logicky dostal na seznam členů expedice. Kdežto Randi byla agentka pracující pro podivnou tajnou službu, zosobnění strašidla 21. století.

Pokaždé, když se na ni Trowbridge podíval, viděla v jeho očích strach. Také si nemohla nevšimnout, že Kropodkin ten strach živí. Kdyby se snažila obhajovat, k ničemu by to nevedlo.

Děsná situace.

Vzala si samopal MP5 a vykročila do rádiové místnosti. Usedla k přístrojům a snad posté zkontrolovala ovladače a nastavení velké radiostanice. Naposledy ji marně zapnula a poslouchala tiché syčení vycházející z jejího nitra.

Zavřela oči a složila hlavu do dlaní.

Muselo to být v anténách! Obvody přijímače sice fungovaly, ale nezachycovaly hluk solární bouře. Při tomto výkonu by přitom měl praskot sestřelit reproduktory ze stěn.

Navíc Kropodkin mohl vyřadit přístroj z provozu jediné zvenčí. Všechny stopy vedly k anténám. Ale nešlo jen o přetřáskuté přívody, šlo o něco rafinovanějšího. Randi velice pečlivě prověřila kabel vedoucí mezi laboratoří a anténním stožárem a hledala přerušená místa. Prohmatala prsty každý centimetr drátu, dokonce pátrala i po starém záškodnickém triku, kdy se vedení přetne připínáčkem vtačeným přes izolační vrstvu. Přesvědčila se, že konektory odolné vůči mrazu jsou pevně přišroubované...

Randi se prudce napřímila na židli. Konektory!

O vteřinu později už byla v hlavní místnosti laboratorní budovy a jako o závod na sebe házela teplé oblečení.

„Co se děje?“ zeptal se Trowbridge a vstal ze svého místa u kamen.

„Možná pro změnu něco pozitivního, doktore,“ odpověděla Randi, zapnula si bundu na zip a navlékla rukavice. „Za pár minut budeme chytřejší. Zatímco budu pryč, dohlídněte tady na Kropodkina.“

Pohlédla na mladíka v koutě, který náhle zbystřil. „A abych nezapomněla, za žádnou cenu se k němu nepřibližujte. Jistota je jistota. Brzy jsem zpátky.“

Na Trowbridgeově tváři se objevil rozhořčeně bojovný výraz a jeho ústa se reflexivně otevřela na znamení protestu.

„Řekla jsem nepřibližovat!“ vyštěkla.

Ujistila se, že nylonová pouta kolem Kropodkinových zápěstí pevně drží, pak si přehodila samopal přes rameno a vyšla do mrazu.

Spěchala na pahorek za táborem. V časných ranních hodinách napadlo asi patnáct centimetrů čerstvého sněhu, který zavalil stezky, takže se Randi musela ke stožáru namáhavě brodit. Když dosáhla cíle, klekla si, odhrnula rukavicemi bílou pokrývku a odhalila krabičku se zesilovačem signálu u úpatí tyče. Obnažily se i odolné konektory, jež spojovaly kabel vedoucí z laboratorní budovy se zesilovačem. Byly tam dva: tlustý hlavní přívod se rozděloval do jednotlivých žil pro satelitní telefon a radiostanici pracující v postranním pásmu.

Obě spojky z pozlacené slitiny byly pevně přišroubované. Randi tiše zaklela, strhla teplé palčáky a zápolila s konektory jen ve slabých spodních rukavicích. Náhle první spojka povolila.

Na sních vylétl slabý umělohmotný proužek. Randi pochopila jednoduchou podstatu sabotáže. Kropodkin rozpojil konektory a pečlivě obalil středový trn tenkým plátkem. Druhou část spojky – samičku – poté našrouboval přes nevodivý plast, čímž vytvořil izolační bariéru, která přerušila spojení. Přechínávající umělou hmotu odtrhl, aby odstranil stopy po nežádoucí manipulaci.

Randi znovu zaklela. Měla zlost na Kropodkina, ale také sama na sebe. Rozpojila konektor k satelitnímu telefonu a rovněž jej vyčistila. Pak oba znovu spojila, opřela se zády o anténní stožár a na chvíli si odpočinula.

Splnila svůj úkol, nebo lépe řečeno část úkolu. Zjistila osud osazenstva vědecké stanice, zadržela pachatele a obnovila spojení s vnějším světem. Nyní bude moci oznámit na loď, co se tady děje a urychlit příjezd posil.

Pokud se ovšem nezhorší počasí. Randi cítila, jak jí ruce tuhnou zimou, a znovu si natáhla vrchní rukavice. Ochlazovalo se a z rychle klesající oblačnosti se snášely ledové krystalky. Z dálky se ozývalo skučení větru fíčícího nad horským hřbetem.

Bylo otázkou minut, než kruté podmínky znemožní jakoukoli akci. V krajním případě to mohlo znamenat, že Jon s ostatními se nestihnou dnes večer vrátit ze sedla a nedorazí ani pomoc z Aljašky.

Avšak každý oblak, dokonce i při polární bouři, má stříbřitý okraj. Pokud se na ostrov Středa nedostali kladní hrdinové, nemohli sem ani ti záporní. Randi uvažovala, že sváže Kropodkina s Trowbridgem na postelích a přes noc se trochu vyspí.

Už samotná ta představa ji ukolébávala. Jako by jí slabé sněžení tížilo víčka, a dokonce i zde, na kopci pokrytém ledem, jí hlava začala klesat na prsa.

A pak matně zaslechla zvuk, který vystupoval ze slabého hučení větru nad horou. Prudce zvedla hlavu. Zprvu to vlastně ani skutečný zvuk nebyl, spíš silné chvění vzduchu. Postupně nabíralo na intenzitě, až se z něj stal burácející ryk, který se rozléhal ozvěnou mezi zemí a mraky.

Když se Randi vyškrábala na nohy, měla dojem, že se ostrov kolem ní otřásá. Strhla z ramene samopal jako škorpion, jenž instinktivně zvedá svůj chvost. Z mořského oparu se vynořil ohromný tvar. Na mohutném trupu s proskleným nosem hřímaly dvě mamutí turbíny Tumanski. Vzduchem šlehaly patnáctimetrové čepele rotorů vytvářející onen rytmicky vibrující dusot, který Randi cítila na prsou.

Obr se zjevil pod nízkou oblačností na jihu a jeho divoce vířící vrtule zvedaly sněhové tornádo, takže se Randi musela skrčit a zakrýt si obličej, když jí to monstrum přelétlo přímo nad hlavou ve výšce třiceti metrů.

„Panebože,“ zašeptala. „To je Halo!“

Vrtulník Mil MI-26, v armádách NATO známý pod přezdívkou „Halo“, byl postaven v osmdesátých letech dvacátého století podle staré sovětské zásady „čím větší, tím lepší“. Byla to největší a nejvýkonnější helikoptéra, která kdy spatřila světlo světa a která ho kdy spatří.

Po zhroucení Sovětského svazu stroj přešel do komerční služby a nyní v celé řadě zemí plnil úlohu létajícího jeřábu v průmyslu. Tento gigant nesl na svém rudém ocase kanadské civilní znaky a jeřábní kabina trčící jako výrůstek z levého boku prozrazovala jeho účel.

Kropodkinovi sponzoři si pro něj i pro antrax přišli v plné síle.

Jak se obří létající stroj začal snášet k táboru, Randi se vymanila ze zajetí šoku, který ji ochromil. Měla jen dvě možnosti. Okamžitě prchnout nebo se dostat k opraveným vysílačkám. Zvolila tu druhou. To byl její úkol. Má tu přece sbírat informace a předávat je dál.

Úprk k laboratorní budově byl hrůzostrašný, čerstvý sníh jí bránil v běhu jako mokřý beton. Cestou se Randi duševně připravovala na hlášení, jež podá, tak aby vměstnala co nejvíc informací do mimimálního počtu slov. Bude vysílat, dokud nedostane potvrzení, a pak se pokusí utéct a

Trowbridge vezme s sebou. Nesměla zapomenout ani na výzbroj pro přežití a radiostanici SINCGARS.

A také zastřelit Kropodkina, i kdyby jen pro pocit vlastního uspokojení.

Pokud nebude mít čas, postaví se zády ke stěně a strhne s sebou do pekla tolik lidí, kolik jen půjde. Snad tím pomůže alespoň Jonovi a Valentině.

Když se přikradla k laboratoři, zakopla ve sněhu. S hořícími plícemi ztěžka vstala, vpadla dveřmi dovnitř a už měla na jazyku první z řady rozkazů. Její instinkty však odhalily hrozbu a zareagovaly na ni dřív než samotné vědomí. Zvedla samopal k rameni, aniž by tušila, nač přesně míří.

Stefan Kropodkin se choulil v zadním rohu laboratoře a držel před sebou doktora Trowbridge, u jehož hrdla se leskl ostrý skalpel. Akademik se sotva držel na nohou a po obličejí mu stékala krev z pochroumaného nosu a řezných ran od střepů z rozbitých brýlí.

Nikdo nic neřekl. Nebylo třeba. Ten výjev mluvil sám za sebe. Na podlaze laboratoře ležela přerezaná pouta. Kropodkin mazaně využil Trowbridgeovy svéhlavosti a lidskosti ve svůj prospěch.

Randi se v duchu proklínala. Neměla ty dva nechávat o samotě. *Já hloupá husa!* Ale na tom teď nezáleželo. Potřebovala se dostat k vysílačce, třeba i přes jejich mrtvoly.

„Ani hnout,“ vyhrkl Kropodkin. „Zahod'te bouchačku, nebo ho zabiju!“

Zvenčí Randi uslyšela hlasy překřikující slábnoucí dunění turbín velké transportní helikoptéry. Nemělo cenu přikazovat Kropodkinovi, aby odložil nůž. Měl v rukou všechny trumfy a dobře to věděl.

Promiňte, doktore.

Zpevnila tělo, zabořila pažbu samopalu hlouběji do ramene a prstem obepnula spoušť. Trowbridge to uviděl a ze rtů mu uniklo zasténání. I Kropodkin si toho všiml a schoval se za svůj lidský štít.

Pak Randin pohled sklouzl z dvojice mužů ke dveřím do vysílací místnosti. Kropodkin skutečně neztrácel čas. Radiostanice ležela na zemi otevřená a naprosto zničená.

Randi nechala hlaveň samopalu pozvolna klesnout k podlaze a v hrdle se jí hromadila hořkost totální porážky. V této situaci nemohla ničeho dosáhnout. Nebyl důvod špinit si ruce Trowbridgeovou krví. Za okny budovy se míhaly běžící postavy. Do tábora proudili ozbrojenci. Položila samopal na stůl ještě dřív, než za ní vtrhli dovnitř.

Zvedla ruce, propletla prsty za šíjí a do zad se jí zaryly cizí zbraně.

V HORSKÉM SEDLE

Kolem vchodu jeskyně proplul chomáč sněhu zvířeného poryvem sílícího větru.

„Na co myslíte, Jone?“ zeptala se Valentina tiše.

Smith zvedl pohled ke klesající oblačnosti na severu. „Žene se na nás další fronta.“

„Zajímalo by mě, co přijde dřív, jestli bouře, nebo západ slunce. Nedáte si sladkou tyčinku?“

„Ne, díky.“

Podplukovník a historička leželi vedle sebe v úkrytu, který jim poskytovala tma u ústí jeskyně, a sledovali přístupové cesty. Od rozpoznání a zneškodnění prvního vojáka z ruského komanda se na ledu nic nepohnulo, tím se však nenechali ukolébat. Šel po nich totiž nepřítel, který se jen tak nevzdá a nenechá je žít.

Smith se ohlédl po své kolegyni z dvoučlenné střelecké skupiny, která celkem spokojeně žvýkala energetickou tyčinku. Její jemné a trochu exotické rysy ukryté pod štítkem kapuce působily uvolněným dojmem. „Všechno v pohodě?“ zeptal se.

„Ale jo, díky za optání.“ Rozhlédla se po černých skalních stěnách a stropě tunelu. „Mexiko to zrovna není, ale vidím tady vynikající možnosti pro rozvoj zimních sportů.“

Smith se tiše zasmál a znovu zaměřil pozornost na přístupy k jeskyni. Pozoruhodná žena.

„Můžu se na něco zeptat?“ otázal se.

„Proč ne?“

„Co to máte za přízvuk? Není stoprocentně anglický ani australský. Nedokážu ho zařadit.“

„Pochází ze země, která už neexistuje,“ vysvětlila mu. „Narodila jsem se v Rhodesii, ne v Zimbabwe, prosím pěkně, ale v Rhodesii. Můj otec tam pracoval jako státní úředník, než nastoupil k moci Mugabe.“

„A matka?“

„Americká zooložka, tedy skoro. Jako posluchačka univerzity tam zkoumala africkou divočinu, ale kvůli tátovi i dalším věcem se nevrátila do Států a nedokončila studium.“

Valentina se na okamžik zamračila nad jakousi dávnou vzpomínkou. „Díky tomu jsem měla dvojí občanství, což se mi celkem hodilo, když doma nakonec vypuklo peklo. Mohla jsem uprchnout do Ameriky a žít u příbuzných mé matky po..., no prostě potom.“

„Chápu. A jak jste se dostala sem?“

Pohlédla na něj a zamyšleně našpulila rty. „Neporušuje ten dotaz náhodou přísnou zásadu oddělování informací? Jako ta stará dobrá ‚jediná věc, na kterou se nesmíte ptát‘ v Cizinecké legii?“

Smith pokrčil rameny. „To kdybych věděl. Ale vy jste přece řekla, že z nás jednou budou milenci, takže se ta otázka nejspíš znovu objeví.“

„To je fakt,“ souhlasila a znovu se zadívala na led. „Je to dlouhá a dost spleťtá historie. Jak jsem řekla, můj otec byl státní úředník. Na ministerstvu měl na starosti kontrolu lovu a zároveň působil ve funkci velitele naší místní posádky. Byl to lovec, vědec a voják, který by byl asi mnohem šťastnější, kdyby mohl žít jako novodobý Cecil Rhodes nebo Frederick Selous. Narodila jsem se ve válečné zóně a vyrůstala v rodině, kde se zbraně pokládaly za samozřejmou životní nutnost. První vzpomínky mám na třeskání střelby za naší zahradou. První pušku jsem dostala ve věku, kdy si většina holek v Americe ještě hraje s panenkami Barbie, a zastřelila jsem s ní prvního levharta, když se mi snažil vlézt oknem do pokojíčku.“

S trpkostí se podívala na Smithe. „Zkrátka jsem byla vychovaná k jinému světonázoru, než je běžná norma.“

Chápavě pokýval hlavou. „To se může stát.“

„Otec miloval historii a rád se pídil po vzniku věcí,“ pokračovala. „Často mi říkával: ‚Když chceš zjistit, kam kráčíš, musíš vědět, odkud jsi přišla.‘ Tu zálibu mi předal, a tak jsem na univerzitě vystudovala světové dějiny. Moje dizertační práce se jmenovala: *Zbrojní technologie jako vůdčí síla společensko-politického vývoje*. Později mi posloužila jako základ k první knížce.“

„To je zajímavé téma.“

„Vid'te. A taky velice aktuální.“ Valentinin hlas začal nabírat nadšení lektorky. „Jen uvažte, kde by dnes mohla Evropa být, kdyby anglický luk v bitvě u Agincourtu jasně nezmátl nad francouzským samostřílem. Nebo jak by se vyvíjela druhá světová válka, kdyby Japonci nedokázali upravit svá vzdušná torpéda pro shazování do mělké vody, což jim umožnilo útok na Pearl Harbor. Nebo skutečnost, že by Spojené státy vůbec nemusely vzniknout, kdyby britská armáda během americké války za nezávislost uvedla do běžné výzbroje zadovku majora Fergusona...“

Smith se tiše zasmál a zvedl dlaň v rukavici. „To je všechno fajn, ale mě by zajímala spíš vaše minulost.“

„No jo, omlouvám se, je to silnější než já. Když jsem si udělala doktorát, nemohla jsem sehnat slušné učitelské místo. Moje názory byly na jistých místech považovány za poněkud politicky nekorektní. Takže abych neumřela hladu, začala jsem pracovat jako znalkyně, odhadkyně a dodavatelka vzácných a historických zbraní pro muzea i soukromé sběratele. Stala se z toho docela výnosná profese, díky níž jsem procestovala celý svět. Nakonec mi nabídli, abych se stala kurátorkou sbírky zbraní Sandoval v Kalifornii.“

„O tom jsem slyšel. Ale jak jste se dostala sem?“ popíchl ji Smith a poklepal zásobníkem namířené pušky o podlahu jeskyně.

Na chvíli se lehce kousla do rtu a hloubavý výraz v jejích očích se ještě zvýraznil. „To už je... trochu složitější. Jak už jste nejspíš poznal, jsem vyznavačkou zásady ‚když něco dělám, tak pořádně‘.“

„Myslel jsem si to,“ usmál se Smith.

„Časem jsem zjistila, že mi studium zbraní nestačí. Chtěla jsem je umět taky používat, vlastnoručně si je osahat,“ pokračovala. „Trénovala jsem šerm a kendo. Od špičkových střelců z Asociace jednočinné střelby jsem se naučila umění kovbojů z Divokého západu. S pomocí úplatků jsem pronikla do věznic na Filipínách a probírala s nejlepšími mistry v oboru techniku použití motýlkových nožů. Seděla jsem u nohou legendárního ‚Bílého Pírka‘, špičkového odstřelovače seržanta Carlose Hathcocka, a učila se bojové střelbě. Škoda, že předčasně zemřel... Střelné zbraně, nože, výbušniny, těžké vojenské zbraně – naučila jsem se je vyrábět, udržovat i používat. Od pazourkové sekery až po vodíkovou bombu.“

Zvedla ruku z pušky, ohnula prsty ukryté v černé rukavici a chvíli si je prohlížela. „Postupem času se ze mě stala mimořádně nebezpečná osoba, samozřejmě na čistě teoretické úrovni. Ale pak jsem navštívila Izrael, kam mě zavedlo pátrání po skladišti napodobenin britských samopalů Sten z doby tamní války za nezávislost. A jednou večer jsem zašla na večeři s kolegou historikem z univerzity v Tel Avivu.“

Valentina ztišila hlas. „Byl to naprosto úžasný chlapík, který historii nejen učil, on jí doslova dýchal. Přežil holocaust a na vlastní oči viděl první tři války Izraele o zachování státu. Seděli jsme v malé zahradní restauraci nedaleko univerzity. Vzpomínám si, že jsme diskutovali o dávných židovských společenstvích na Blízkém východě jako o možném mostu mezi evropským židovstvem a arabskými kulturami. Pak nám přinesli jídlo.

Objednala jsem si biftek a právě jsem zvedla nůž, když od vedlejšího stolu vstal elegantní arabský pár a začal zabíjet lidi.“

Smith pozorně naslouchal a sledoval jemné emoce, jež pohrávaly ve Valentinině tváři. Cítil, že na to nevzpomíná se strachem nebo odporem, ale vědecky rozebírá významný okamžik svého života. Dobu a místo, které v duchu navštívila už mnohokrát.

„Uslyšela jsem výstřely a rozstříkla se po mně krev s mozkiem mého partnera, který dostal kulku do hlavy. Pak mi ta teroristka strčila pistoli do obličeje a zařvala ‚Bůh je velký‘ ...“

Valentině se zlomil hlas.

Smith jí něžně položil ruku na záda a krátce ji pohladil. „A pak?“

Valentina se vzpomínala. „A pak jsem stála nad důkladně zakrytými mrtvolami dvou teroristů z Hamásu. Byla jsem zmáčená krví, nikoli vlastní, a z nože, který jsem svírala v ruce, pořád kapalo. Lidově řečeno jsem ‚přehodila výhybku‘, i když jsem to neudělala vědomě, alespoň myslím. Moje studium už nebylo jen abstraktní, ale ověřené praxí.“

Smith náhle pochopil, proč mezi nimi tak snadno přeskočila jiskra. I on měl za sebou klíčové momenty, které přehodily výhybku jeho života. „Jak jste se potom cítila?“

„To je zajímavá věc, Jone,“ uvažovala. „Já totiž nic necítila. Leželi tam mrtví, já byla živá a to mě docela těšilo. Jen mě mrzelo, že jsem nezareagovala dost rychle a nezachránila svého kolegu a další lidi v restauraci. Tvrdí se o mně, že mám ideální mentalitu odstřelovače. Umím se racionálně oddělit od citového traumatu z fyzického násilí.“

Pokrčila rameny a ušklíbla se. „Aspoň když se trochu snažím.“

„A tou událostí jste na sebe upozornila Alfu?“

„Jo, a taky mi nabídli práci na pár tajných výzkumných a akvizičních projektech pro ministerstva obrany a spravedlnosti. Pan Klein zřejmě dospěl k názoru, že mé poněkud nezvyklé schopnosti by se mohly jeho malé organizaci hodit. A to se potvrdilo. Teď mi připadá, že jdu v otcových stopách. I já mám na starosti lovnou zvěř: snažím se vymýtít darebáky a lidojedy z naší společenské džungle. Možná se mi nakonec podaří odčinit i svoji pomalou reakci tehdy večer v Tel Avivu.“

„Fred Klein si umí vybírat lidi,“ usmál se na ni Smith. „Jsem rád, že vás znám, profesorko Metraceová.“

„Díky, pane,“ přikývla. „Pochvala potěší. Někteří muži, když trochu zabrousí do mé minulosti, se rozhlíží po česneku a svěcené vodě.“

Smith se nevesele usmál a pohlédl přes hlaveň pušky SR-25. „Nedělám si nárok na mravní převahu.“

„To se mi ulevilo. A co vy, podplukovníku Smithi?“

„Co jako já?“

„Dovedu si celkem představit, jak jste se dostal k panu Kleinovi, ale co jste vlastně zač? Kde jste se vzal?“

Smith zamžoural na nebe. Oblačnost opět klesla o něco níž. „Můj životopis není zdaleka tak zajímavý jako ten váš.“

„Mě pobaví kdeco.“

Smith zvažoval, co odpoví, když se přes okraj převisu jeskyně snesl chomáček sněhu a s tichým žuchnutím před něj dopadl.

„A sakra,“ hlesla Valentina a její oči se rozšířily.

Smith okamžitě zasunul nohy pod sebe a v příštím okamžiku vyrazil střemhlav z ústí jeskyně. Přistál na břiše, převalil se na záda a dlouhou hlavní pušky obloukem sjel k převisu nad slují.

Ruský voják v polárním maskování připomínal světlou bradavici na ojíněném čediči. Kradmo se posunul po nenápadné římse do místa zhruba deset metrů nad vchodem do jeskyně. Prsty jedné ruky měl zakleslé do štěrbin ve skále, druhou pevně svíral předmět, který si nesl.

Když se podíval dolů a zaznamenal Smithův výpad z jeskyně, otevřel ústa úlekem. Jeho výkřik však zarazilo kovové třeskání pušky SR-25. Smith vypálil pětacet nábojů ráže 7.62 tak rychle, že se spoušť ani nezastavila, a vojenské střely s měděným pláštěm srazily nepřítele z okraje převisu.

Ochablé tělo ruského vojáka málem přistálo na Smithovi – dopadlo necelý metr vlevo od něj s těžkopádným úderem mrtvého masa. Z pravé strany se ozvala druhá, tišší rána, a když se Smith otočil, spatřil vedle své hlavy granát, jehož kulovité tělo bylo pro zvýšení ničivého účinku obaleno tlustou vrstvou tmelovité plastické trhaviny.

Smithovi se na okamžik zastavilo srdce; pak si uvědomil, že roznětka granátu i pojistná páčka jsou stále na svém místě.

Na hrůzu z granátu však rychle zapomněl, kolem něj se totiž začal třístit led pod palbou z automatických zbraní. Mrtvý voják *specnaz* mu zachránil život: komicky se svíjel a zachycoval střely určené Smithovi. Valentina něco křikla a pak se rozlehl hlasitý třeskot Modelu 70, jak opětovala palbu.

Smith se převalil na břicho a prchl po čtyřech do jeskyně jako vyplašený humr. Hodil ruku kolem Valentiny, strhl ji k sobě a dlouhou chvíli se choulili v bouři pomstychtivé palby, jež se s jiskřením a kvílením odrážela od stěn tunelu.

Venku na ledovci se zásobníkové pásy vyprazdňovaly a zbraně utichaly. Vítr opět začal strašidelně výt.

„Val, jste celá?“

„Netrefili me. A co vy?“

Smith si všiml několika roztržených míst na látce sněžné výstroje. „Bylo to o vlasek, ale nekoupil jsem to.“

Valentina se vyprostila z jeho sevření a odvážíla se pohlédnout přes sněžný val. „Sakra, ta parta je dobrá! Vůbec jsem netušila, že tam jsou, dokud nezačali střílet a já si nevšimla záblesků zbraní. Zaměřili nás nejmíň z pěti různých pozic.“

Smith si to ověřil na vlastní kůži. Nepřítel stáhl kolem jeskyně dokonalou palebnou smyčku. S nevyhnutelným příchodem noci se ta smyčka bude utahovat a trpělívi zabijáci se přiblíží po ledu blíž. Vše vyvrcholí soustředěným a drtivým útokem s pomocí třaskavin a automatické palby, která zalije hrdlo tunelu.

Mohli se s Valentinou uchýlit dál do jeskyně, ale pak by připomínali krysy, které lezou hlouběji do pasti: nepřítel by je nemilosrdně zničil granáty. Ani kapitulace nepřipadala za daných podmínek v úvahu.

Musí přece být ještě jiné východisko!

„Val, pohlídáte to tady chvíli? Rád bych se na něco podíval.“

„Bez obav,“ odvětila a palcem zacvakávala náboje do zásobníku. „Myslím, že je na nějakou dobu přešla chuť špásovat.“ Kývla k mrtvole ležící u východu z jeskyně.

„Fajn.“ Nechal jí svou pušku i s nábojovým pásem a vrátil se po čtyřech k ohybu v tunelu. Za ním vstal a zapnul ruční svítilnu. Chvíli uvažoval o generátoru a ruském vysílači, ale pak ten nápad zavrhl. Baterie byly už desítky let vybité a z benzínu zůstal jen vosk a fermež. I kdyby se jim podařilo přístroj zprovoznit, komu by zavolali o pomoc? Z té překérní situace se mohli dostat jedině vlastním přičiněním.

Sestoupil do hlavní jeskyně směrem k malému ostrůvku světla od hořící svíčky.

„Podplukovníku?“

„Jsem to já, majore.“

Smyslov byl vzhůru a zvedl se do sedu na izolační plachtě. Smith poklekl a jednou rukou spoutaného muže podepřel. „Jak vám je? Nemotá se vám hlava? Nevidíte dvojité?“

„Celkem to ujde.“

„A co zima? Nejste podchlazený? Nemáte někde přerušený krevní oběh?“

„Ne.“

„A nechcete aspoň vodu?“

„Tu bych si dal.“

Smith dal Smyslovovi loknout ze své polní lahve. Rus poválel vodu v ústech a vyplivl sraženou krev. „Díky. Cigareta by nebyla?“

„Je to proti mým zásadám, ale za daných okolností...“ Smith prohledal Smyslovovi kapsy a našel kuřivo. „Co umí tenhle?“ zeptal se a zvedl plynový zapalovač.

„Zapalovat cigarety,“ odpověděl Smyslov stručně.

„No dobře.“ Smith vložil filtr mezi Smyslovovy rty a připálil mu.

„Děkuju,“ řekl Rus v obláčku kouře. „Co se děje? Slyšel jsem střelbu.“

„Vaši kamarádi to na nás zkusili,“ odvětil Smith a vrátil láhev do kapsy.

„Je profesorka v pořádku?“

„Jo. Ale vaše strana přišla o dva lidi.“

Smyslov zavřel opuchlé oči. „Do prdele! Tohle se nemělo stát!“

„A co se mělo stát, majore?“

Smyslov zaváhal.

„Zatraceně, už to vážně hoří!“ řekl Smith naléhavě. „Jsem ochoten připustit možnost, že se tady děje cosi, o co ani jedna z našich zemí ve skutečnosti nestojí. Řekněte mi proboha něco, čeho se můžu chytit, a třeba se nám tu věc ještě podaří zarazit!“

Smyslov zavrtěl hlavou. „Na to je bohužel už pozdě. Akce začala. Teď už není úniku.“

„Tak mi odpovězte na jednu otázku. Proč?“

Smyslov těžce vzdychl. „Naše vláda odjakživa věděla, že letadlo Miša 124 se zřítilo na ostrově Sřreda. Taky věděla, že na jeho palubě je antrax a že posádka havárii přežila. Podařilo se jí totiž navázat spojení s našimi základnami na Sibiři. Volali o pomoc. Ale politbyro si uvědomovalo, že záchranná mise by znamenala... potíže. V té době ještě neexistovaly atomové ponorky. Ostrov Sřreda se nacházel mimo dosah tehdy dostupných letadel s ližinovým podvozkem a pokus dostat se sem ledoborcem by vzbudil pozornost kanadské a americké armády. Panovaly obavy, že Spojené státy by se mohly dozvědět o našem nezdařeném útoku na severní Ameriku a pomstily by se jaderným úderem. Proto politruk letadla dostal rozkaz zlikvidovat veškeré důkazy o úkolu bombardéru.“

„Včetně posádky?“

Smyslov přikývl, ale do očí se mu nepodíval. „Ano. Posádka byla považována za největší bezpečnostní riziko. Nejvyšší představitelé se báli, že až jejím členům dojde, že ze Sovětského svazu žádná pomoc nepřijde, pokusí se kontaktovat západní mocnosti. Smrt zimou a hladem není nic hezkého. Politruk letadla dostal pokyn, aby... hrozící riziko odstranil.“

„Včetně sebe?“

Smyslov pokrčil rameny. „Byl to politický důstojník strategických útočných sil Sovětského svazu. Takoví lidé se vyznačovali fanatickou oddaností komunistické straně. Položit život za slávu matičky Rusi a Velké říjnové revoluce by považoval za nejvyšší poctu, i kdyby se měl na rozkaz strany zabít vlastní rukou.“

„Ale veliteli letadla se zřejmě představa mučednické smrti moc nezamlouvala.“

Smyslov se pousmál. „Zřejmě. Když se sovětská vláda nedočkala od politického důstojníka potvrzení, že vykonal svou povinnost, dostala strach, ale nemohla nic dělat. Zachovala se podle hesla ‚Nehas, co tě nepálí‘ a doufala, že se vrak nikdy nenajde.“

„Ale našel se.“

„Přesně tak, a ještě k tomu zjevně nedotčený. Naším představitelům bylo jasné, že vrak čeká důkladná prohlídka. K vaší skupině mě přidělili proto, abych zjistil, jestli se politrukovi podařilo zničit důkazy o skutečném úkolu letadla. Pokud ne, měl jsem je odstranit sám. Jenže jsme oba zklamali a teď se rozběhl záložní plán, který má zajistit, aby se pravda nikdy nedostala na světlo boží.“

Smith zesílil stisk Smyslovova ramena. „Nemůžete nařídit vojákům venku, aby se stáhli? Nebo zavolat někomu, kdo má pravomoc odvolat tenhle průšvih, než zbytečně zemřou další lidé?“

„Kéž bych mohl, podplukovníku. Ale členové *specnaz* mají vlastní rozkazy z nejvyšších míst a já nespádám do jejich struktury velení. Ostrov Středa teď bude sterilizován. Veškeré důkazy o úkolu zříčeného bombardéru mají být zničeny, včetně vyšetřovací skupiny. Naše vláda považuje antrax za menší hrozbu než odhalení pravdy o letadle.“

„Ale proč?“ nedal se Smith. „Proč to všechno kvůli něčemu, co se stalo před více než padesáti lety?“

Smyslov odpověděl se smutnou ironií. „V naší kultuře bychom řekli ‚teprve před padesáti lety‘. Vy Američané jste jepice. Rychle odpouštíte a zapomínáte. Jeden den vyhlásíte zemi válku a druhý jí už poskytujete zahraniční pomoc a pořádáte do ní zájezdy. Takhle to ale v Rusku ani v okolních zemích nechodí. Naše paměť sahá daleko a uchováváme si hlavně ty horší vzpomínky. Kdyby vyšlo najevo, že Rusko málem rozpoutalo jadernou zkázu světa, ani po půlstoletí by to nezůstalo bez odezvy. Zlost, strach, touha po odvetě – to všechno jsou věci, o které naše vláda vůbec nestojí. U vás doma v Americe se najdou politici, kteří by si vzpomněli na studenou válku a snažili by se zastavit pomoc, kterou od vás dostáváme. I

naše vlastní občany by to pobouřilo a to by mohlo vést k obnovení izolace a konečnému zhroucení současné státní moci.“

„A vaše vláda si myslí, že zabití skupiny amerických agentů a nevinných civilních vědců odezvu mít nebude?“ zeptal se Smith.

Smyslov zatřásl hlavou. „Rozhodně nechci omlouvat jednání Ruska, podplukovníku, ale naši vedoucí činitelé mají strach a vyděšení lidé se někdy nechovají rozumně.“

„Kristepane!“ Smith obrátil oči v sloup.

„Doufám, že mi to budete věřit, ale je mi líto, opravdu moc líto, že jste se do toho zapletli.“

„Mně je to taky líto, majore.“ Smith zvedl svítilnu a vstal. „Ale jsem jako velitel toho letadla. Nehodlám si lehnout a zemřít pro blaho vlasti.“

„Rozumím. Oba jsme vojáci. Děláme to, co musíme.“

Smith namířil paprsek svítilny Smyslovovi do obličeje. „Mohl byste mi aspoň říct, proč byl ten útok zahájen a pak na poslední chvíli odvolán?“

„Bohužel ne, podplukovníku.“ Smyslov netečně zíral do světla. „To je ještě větší státní tajemství než pravda o letadle Miša 124.“

Smith opustil svého zajatce. Věděl, že se od něj nic nedozví, a nemohl si dovolit mrhat drahocenným časem.

Potřeboval si důkladně ověřit ještě jednu věc. Začal tedy pomalu a rozvážně prohlížet stěny jeskyně a nořil paprsek lampy do četných puklin a štěrbin v hrubé lávové skále. Už skoro propadal zoufalství, že nic nenajde, když vysoko na zhrouceném zadním svahu jeskyně, za výklenkem, kde našli těla velitele letadla a politického důstojníka, spatřil jakousi bledou zář.

Vylezl po hromadě sesutého čediče až téměř ke stropu sluje. Ze světlé skvrny se vyklubal kus přeloženého padákového hedvábí napjatý a zaklíněný kameny.

Štít proti větru.

Smith vyrval kameny, odhrnul látku stranou a ucítil na tváři ledový vlhký závan. Lávová chodba pokračovala i za slují, kde si posádka zříceného letadla zřídila nouzový tábor! Kdysi v minulosti se tam propadla skála a vytvořila v tunelu přirozenou překážku. Zůstala tam však dostatečně velká mezera, kterou se člověk mohl proplazit k další otevřené části ležící o něco dál.

Smith se vzepřel do skuliny a pak opatrně postupoval po svažitém boku chodby. Mířil baterkou dopředu, paprsek mizel kdesi v temnotách. Průchod se rozšířil do velikosti silničního tunelu a zdálo se, že bude hodně dlouhý. Smith vytáhl z kapsy kompas, otevřel jej a pohlédl na zářivý ciferník.

Zorientoval se a v duchu si opravil údaj o blízkosti magnetického pólu. Dospěl k názoru, že tunel vede zhruba rovnoběžně s vnější stěnou hor.

Co kdyby...? Záleželo na tom, jak daleko se chodba táhne a jestli má druhý východ. S rozmyslem vykročil hlouběji do tunelu a snažil se odhadnout sklon svahu. Nacházel se nad, nebo pod úrovní ledovce?

Postup byl pomalý a zrádný. Kusy spadlého čediče o velikosti stolu byly potažené kluzkým průhledným náledím, jež se olivově třpytilo. Tato část chodby měla rozpraskanější a nerovnější dno než jeskyně tábora, což možná naznačovalo menší stabilitu. Smith však neměl čas ani náladu se tím zabývat. Sto metrů... Dvě stě...

Tam! Bílý proužek uprostřed černého kamene, sníh navátý po stěně tunelu!

Smith se vyškrábal po sklovitém svahu miniaturního ledovce k místu, kde se zhutněný sníh tlačil do lávové chodby. Nacházelo se asi dva a půl metru nad podlahou jeskyně a bylo velké asi jako konferenční stolek. Opřel chodidlo o pevnou kamennou římsu, vypnul svítilnu a chvíli se rozkoukával. Po několika minutách začal rozeznávat slabounkou záři probleskující sněhovou zátkou. Denní světlo!

Vyndal bajonet a začal hrabat. Opatrně si razil cestu k vnějšímu světu. Svit byl stále jasnější a Smith si uvědomil, že se prokopává závějí pokrytou ledem, jaká maskovala i vstup do první lávové trubice. Byl to zadní východ, který hledal.

Náhle však ztuhl. Z vnějšího světa pronikalo dovnitř cosi víc než jen světlo.

Hlasy: slabé, tlumené a cizojazyčné.

Smith pokračoval v kutání, ale postupoval pomalu, tiše a dával si veliký pozor, aby nepropadl závějí. Naposledy opatrně zabořil nůž do ledové skořápky a prořízl jediný vodorovný otvor o šířce čepele. Přestože bylo venku zataženo, denní světlo Smithe téměř oslepilo. Přimhouřil oči a mžoural úzkou pozorovací štěrbinou, kterou si právě zřídil.

Druhý východ z podzemí vedl do mělkého zářezu ve skále. U jeho okraje asi patnáct metrů opodál se krčily dvě ozbrojené postavy v polární maskovací výstroji a stáčely hlavy k hlavnímu vstupu do jeskyně.

Jako člověk našlapující po vejcích naplněných nitroglycerinem Smith vycouval ze sněhového tunelu na dno jeskyně, co nejvíc přitom tlumil své kroky a dával si pozor, kam šlápnout a čeho se zachytit.

Našel jistou možnost.

VĚDECKÁ STANICE

Randi viděla, že to přichází, a tak byla připravená. Dostávala údery otevřenou dlaní, ale nebyly to obyčejné facky. Uvolnila šíjové i ramenní svaly a uhýbala s ranami na obě strany, aby zmírnila jejich účinek.

I tak jí před očima zářily hvězdičky a pohmožděná kůže pálila.

K útoku přitom nebyl žádný důvod. Randi neřekla agresorovi jediné slovo, i on mlčel. Byl to jen očekávaný začátek procesu zkoušení a lámání, kterým jí agresori dali jasně najevo, že se nezastaví před žádným druhem násilí a bolesti. Randi o tom nemuseli dlouze přesvědčovat. Když se trochu vzpamatovala z bití, narovнала se a zpříma pohlédla útočníkovi do očí. Schválně se tvářila jakoby nic.

Z výcviku útoku a úniku dobře věděla, že je to špatná taktika. Správně by měla pokorně klopat oči k zemi. Teroristé mají zvířecí mentalitu a pohled do očí považují za akt hrozby, který je může vést k surové, ne-li rovnou smrtící reakci.

Ale k čertu s tím, stejně ji zabijí, tak co.

Darebák, který ji mlátil, měl vysokou mohutnou postavu, kterou teplé oblečení ještě zvýrazňovalo. Prošedivělý zrzavý plnovous mu splýval na rozepnutý límec bundy a zpod huňatého obočí stejné barvy hleděly úzké bleděmodré oči podlité krví.

Ty oči si hodnou chvíli prohlížely Randinu tvář, pak se kolem nich rozvinul vějíř jemných vrásek a chlap se hluboce zasmál. Randi to příliš neuklidnilo. Zlost toho muže byla zřejmě milosrdnější než jeho humor.

„To je ale drzá žába,“ zahřímal hromotluk. „Co o ní víš, Stefane?“

„Že je to nějaká americká agentka, strejdo,“ odpověděl Kropodkin s prudkou záští v hlase, „a že mi ta mrcha něco dluží.“

„Strejda“, uvažovala Randi pochmurně – takže rodinný podnik. Jakousi neuvěřitelnou hříčkou osudu se do kurníku vědecké expedice vloudila liška v osobě Kropodkina. Bezpečnostní orgány celého světa byly proti podobné smůle naprosto bezbranné.

Nacházeli se v budově laboratoře: Randi, profesor Trowbridge, Kropodkin, zrzavý obr a dva další členové jeho bandy, ostražitě slovanské typy s kamennými rysy. Randi nejdřív odzbrojili, pak ji prohledali,

vysvlékli z bundy i tlustých zateplených kalhot a spoutali jí zápěstí starými dobrými pouty z oceli.

Jeden ze strážných stál přímo za ní a co chvíli ucítila mezi lopatkami šťouchnutí hlavní jeho samopalů.

„A co ten?“ kývl obr směrem k doktoru Trowbridgeovi.

Kropodkinovy prázdné tmavé oči krátce šlehly k akademikovi, kterého předtím snažně prosil o pomoc a jenž ho bránil před Randi. „To je jen učitel. Prostě nula.“

Trowbridge, ruce rovněž spoutané za zády, se propadal čím dál hlouběji do zlého snu, který zažívá v plné bdělosti. Zbledl tak, že jeho pleť nabrala zelenavý nádech, a Randi se bála, že každou chvíli dostane infarkt. Držel se na nohou jen díky ranám a kopancům, jež následovaly pokaždé, když podklesl v kolenou. V rozkroku manšestrových kalhot se mu vytvořil mokrý flek.

Randi by s ním ráda promluvila, nějak ho povzbudila či utěšila, ale neodvážila se. Pro Trowbridgeovo dobro musela předstírat, že je jí naprosto lhostejný. Kdyby vůči němu projevila sebemenší náznak soucitu, vězňové by mohli považovat jeho systematické mučení za způsob, jak se jí dostat na kobylku.

„Ale běž, Stefane,“ prohodil velký muž žoviálně. „Nikdo není nula. Každý je něco.“ Otočil se k Trowbridgeovi. „Nemám pravdu, příteli, vy přece něco jste, ne?“

„Ano! Ano, já jsem..., já jsem doktor Rosen Trowbridge, administrativní ředitel vědeckého programu na ostrově Středa. Jsem kanadský občan. Jsem... civilní osoba! Civilista! Nemám nic společného... s těmi ostatními!“

„Vidíš, Stefane.“ Obr vykročil laboratoří ke kamnům u zadní stěny, kde se krčil Trowbridge. „Je to doktor. Vzdělaný muž. Inteligent.“

Ohlédl se po Randi. „A vy, krasotinko? Jestlipak jste taky inteligentní?“

Randi neodpověděla. Dívala se kolem něj okny laboratoře a neostrým pohledem pozorně zaznamenávala počínání dalších mužů přivezených na palubě obří helikoptéry, všímala si zásob, jež právě vykládali, a snažila se odhadnout, kde kolem tábora rozmístí hlídky a strážní posty.

„Hmmm, dáma možná není tak chytrá jako vy, doktore. Kdo je to? Pro jakou tajnou službu pracuje?“

Trowbridge si olízl rty a snažil se vyhybat Randi pohledem, raději nechtěl vidět vůbec nic. „Jak říkal Stefan, je to nějaká americká agentka. Nic víc o ní nevím.“

„Ale příteli.“ Hlas zrzavého obra se zlověstně ztišil. „Nepřestávejte se chovat jako inteligentní muž.“

Velká chlupatá ruka vystřelila a chňapla Trowbridge za svetr. Vůdce teroristů otočil spoutaného muže a přitlačil ho ke kamnům, až holá kůže Trowbridgeových dlaní a zápěstí zasyčela na horké plotně.

Randi zaťala čelisti tak pevně, že si málem rozdrtila stoličky.

Když Trowbridge přestal vřeštět, začal mluvit a slova se z něj valila v plačtivém koktavém proudu. Zrzoun ho ani nemusel vyslýchat, jen usměrňoval tok řeči občasnou tichou pobídkou a některé odpovědi si ověřoval u Kropodkina.

Trowbridge vyzradil všechno o Jonovi, Valentíně, Smyslovovi, lodi *Alex Haley*, zkrátka o celé misi. Doktor nebyl školený agent. Randi mohla čekat, že se ten vyděšený nešťastník zachová takhle.

Zatímco Trowbridge mluvil, Randi horečně uvažovala. Každou drahocennou vteřinu se snažila využít k vymyšlení nějaké léčky či figlu, kterým by zachránila doktora i sebe. Během své kariéry díky umně vykonstruované lži či příběhu nejednou získala čas a možnost přežít. Situace jí však nedávala vůbec žádný manévrovací prostor.

Tito lidé toho zkrátka věděli příliš. Neměla jim co nabídnout, o čem smlouvat ani čím je oklamat. Ona i Trowbridge byli v očích nepřítelů nepodstatní a postradatelní.

Proud Trowbridgeových slov na druhé straně místnosti pomalu vysychal. Randi se mu snažila telepaticky předat vzkaz. *Mluvte dál! Proboha, něco si vymyslete! Cokoliv! jen prosím vás mluvte!*

On však její nevyřčenou prosbu neslyšel a téměř šeptem svou řeč ukončil: „To je všechno, co vím... Spolupracuji s vámi... Jsem kanadský občan.“

Velký chlap se k ní obrátil a jeho strašidelně světlé oči si ji zkoumavě měřily. „No tak, krasotinko? Chcete k tomu něco dodat?“

Randi si v těch očích četla a věděla, že jí vidí až do duše. Kdyby teď cokoli řekla, obr by si to vyložil jako úskok, jímž se pokouší odvrátit nevyhnutelné. Opětovala jeho pohled netečně jako socha Venuše, pýcha a naučená disciplína maskovaly pocit zoufalství a vzteku.

„Máte úplnou pravdu, krasotinko. Nemá cenu ztrácet čas.“

Zrzek se otočil zpátky k Trowbridgeovi a vytáhl z kapsy bundy velkou pistoli CZ-75 české výroby. „Děkuji, příteli doktore. Velice jste mi pomohl.“ Zvedl zbraň. Pohozením hlavy naznačil strážnému hlídajícímu Trowbridge, aby ustoupil.

Trowbridge se dovтіpil, co to znamená, a v obličeji mu vyvstal výraz čiré hrůzy. „Ne! Počkat! Řekl jsem vám všechno, co vím! Spolupracoval jsem! Nemáte důvod mě zabíjet!“

„Má pravdu! Je v tom celém nevinně!“ vyhrkla Randi. Musela něco říct, alespoň jednou zaprotestovat, i když se smutnou jistotou věděla, že je to více než zbytečné. „Nemáte důvod ho zabíjet.“

Namířené ústí pistole se zachvělo. „To je naprostá pravda.“ Velký muž se po ní ohlédl a usmál se. „Nemám důvod ho zabíjet..., ale nemám ani důvod nechat ho žít.“

Třeskl výstřel. Do přepážky oddělující rádiovou místnost se zaryl jediný devítimilimetrový náboj obklopený závojem krve, úlomků kostí a mozkové tkáně. Smrtelně ochablé Trowbridgeovo tělo se zhroutilo do rohu laboratoře.

Randi zavřela oči. Nikdo neslyšel její lítostivé a zoufalé vzlykání, jen ona a vesmír. *Trowbridgi, promiňte! Jone, promiň! Nezvládla jsem to!*

Znovu otevřela oči a zjistila, že rusovlasý obr obchází pracovní stůl a míří k ní. Tak takhle to dopadne. Stejně věděla, že jednou stane na popravišti. Nebylo to právě to nejlepší místo, ale jí podobní lidé obvykle nemívají nejlepší konec. Riziko povolání.

Pistole jí namířila na břicho. „No tak, krasotinko? Mám důvod vás nezabít?“

Od muže se zbraní to byla jen řečnická otázka. Randi vycítila, že už se rozhodl. Věděl, že od ní nic nepotřebuje. Každou její fintu, nabídnutý obchod či pokus odvést pozornost by vyhodnotil jako vychytralost. Randi tedy zvolila mlčení.

„Ne, asi ne.“ Zbraň se zvedla k její tváři.

„Moment.“

Byl to Kropodkinův hlas. Stál po boku svého strýce a z obličeje mu číšela samolibá krutost. Jeho prázdné tmavé oči jí přejely po celém těle a zabloudily i pod šaty.

Rozžehla se nepatrná jiskřička naděje.

„Musíme to s ní ukončit tak rychle? Čeká nás dlouhá a chladná noc, strýčku. Byla by to škoda.“

Slabá jiskérka jasně vzplála: do očí hromotluka se vkradl náznak zamyšlení. Hlaveň pistole klesla k Randině hrudi, lehce jí přejela po svetru a klouzala po oblých tvarech.

Randi věděla, že je atraktivní, až krásná žena. Sex a svádění patřily k osvědčeným nástrojům její agentské výbavy a uměla je velice dobře používat. Otevřeným koketováním v dané situaci by však všechno pokazila.

Ten chlap nebyl hlupák. Randi se přesto zhluboka nadechla a zvednutá hrud' dala vyniknout jejím plným nadřím.

„Máš pravdu, Stefane. Tahle holka stojí za hřích,“ utrousil rusovlasý muž.

Randi vložila do svého výrazu pečlivě odměřenou dávku strachu, příslib trhliny v dosud železném sebeovládání. Strach a zranitelnost působí na podobné chlapy jako silná afrodiziaka. Reagovali na ně jako žralok na kapku krve ve vodě.

Jen pojed'te, vy šmejdi! Chcete to? Tak mě ojed'te, než mě zabijete!

Její život kolísal na ostří žiletky.

„Byla by to škoda.“ Pistole se odlepila z její hrudi a zmizela v kapse bundy. „Na téhle zpropadeně skále moc zábavních podniků není. Jedno si pamatuj, Stefane. Vždycky musíš dbát na morálku svých zaměstnanců. Hoši by nám neodpustili, kdybychom jim upřeli společnost této půvabné dámy.“ Obr pozvedl ruku a laškovně poplácal Randi po zmodralé tváři. „Odved' ji zpátky na ubikaci a do večera ji zajisti. Nejdřív práce, potom zábava.“

Randi předstírala, že se hrouť, a zatvářila se vyděšeně. Uvnitř se však radovala. Uvažovali žlázami, ne mozkem. Byla to koneckonců jen parta zločinců, i když světového formátu. Udělali chybu, jíž by se skutečný profesionál nikdy nedopustil. Dovolili dalšímu profesionálovi zůstat naživu a za tu pošetilost brzy zaplatí.

Vědecká stanice na ostrově Středa prošla populační explozí. Anton Kretek s sebou přivezl dvacetičlenný bezpečnostní a technický tým, který nyní pilně zajišťoval mamutí vrtulník proti vrtochům počasí a také ostrahu tábora.

Když Kretek vyřešil záležitosti v laboratoři, provedl kontrolní pochůzku, aby se ujistil, že podřízený plní jeho podrobné operační plány do posledního písmenka. I přes nepříjemný zásah západních bezpečnostních sil mohl stále dovést akci ke zdárnému konci, tím si byl jist. Nesmí se však dopustit žádné chyby.

Syn jeho zemřelé sestry kráčel křupavým sněhem po jeho boku. Kretek z něj měl velkou radost. Stefan byl před pár lety divoký a nikdo si s ním nevěděl rady. Chyběla mu disciplína i zdravý rozum, jak to už u dnešní mládeže bývá.

Jako by nestačilo, že Stefan kvůli nějaké turistce zapíchl v Bělehradu německého studenta, on musel podříznout i tu holku! To se nedalo nijak

napravit. Kretek vynaložil mnoho času a úsilí, aby propašoval chlapce z Evropy a zařídil mu život v Kanadě pod novým jménem.

Ale současnou akcí to hoch odčinil. Vedl si velmi dobře a možná se pro něj přece jen najde uplatnění v oboru. Stane se jeho nástupcem.

Stefan mžoural houstnoucím sněhem, který hnal silný vítr. „Jsme tady strašně na ráně, strejdo. Americké špionážní satelity by nás mohly zaměřit.“

Kretek potěšeně přikývl. Chlapec uvažuje. Ano, skutečně udělal velký pokrok. „Ať se dívají, když je to baví. To byl jeden z důvodů, proč jsme odložili náš příjezd. Museli jsme operaci přesně sladit s počasím. Stihli jsme to těsně před další frontou. Letové podmínky mezi námi a kanadským pobřežím jsou teď katastrofální. Nikdo se sem nedostane.“

„Ale jednou se vyjasní.“

„To je pravda, Stefane. Už zítra ráno by se mělo počasí podstatně zlepšit. Ale v téhle části zeměkoule se počasí mění od severu. Do té doby stačíme vzlétnout. Mám s sebou ty nejlepší odborníky na trhavy a ti už nařezali pásové nálože přesně podle přepážek letadla TU-4. Taký jsem dostal sadu plánů biologického bojového systému a nechal jsem vyrobit speciální zvedací popruhy pro nádrž s antraxem. Zítra ráno poletíme na místo havárie a otevřeme ten bombardér jako ústřici. Pak vydlobneme perlu a zmizíme. Mělo by to trvat jen půl hodiny, nanejvýš tři čtvrtě. Než přijedou úřady, budeme dávno pryč.“

„Kam odsud vyrazíme?“

„V odlehlých oblastech severní Kanady jsem zřídil tři tankovací místa. Vezmeme to přes ně k Hudsonovu zálivu: poletíme těsně nad vrcholky stromů, aby nás nezaměřil radar systému NORAD. V Hudsonově zálivu se setkáme s islandskou rybářskou lodí. Helikoptéra skončí na dně moře a my poplujeme do středního Atlantiku. Tam přeložíme zásobník s antraxem na jednu z firemních lodí a zbavíme se trauleru i jeho posádky. Pak budeme volní a nikdo si na nás nic nevezme. Musíme jen rozhodnout, jestli prodat celou kořist jednomu kupci, nebo ji rozdělit na části. Jde o to, co bude finančně výhodnější.“

Kropodkin se zasmál a poplácal Kreteka po rameni. „Starý vlk má vždycky plán.“

„Ano, ale tentokrát vyslídilo kořist mládě s ostrým čichem.“ Kretek se upřeně zadíval do mladíkových očí. „Víš jistě, že vyšetřovací skupina nemohla podat hlášení o zdejší situaci?“

„Naprosto. Radiostanice, kterou si s sebou přivezli, měla nízký výkon na to, aby pronikla přes solární výboje, a vysílačku na stanici jsem osobně vyřadil z provozu. Bylo to o vlásek, ale opravdu nic neodeslali.“

Kretek pokýval hlavou. „To je dobře. Okolní svět má za to, že vyšetřovací tým i osazenstvo vědecké stanice jsou pořád v táboře. Američané nebudou v bouři riskovat útok řízenými střelami nebo bombardování s pomocí radaru, aby nezabili rukojmí. To je ta poslední věc, které se musíme bát.“

„Já bych to tak jednoznačně neviděl, strejdo.“ Kropodkin se ohlédl k budově laboratoře. Jeden z Kretekových strážných právě vlekl mrtvolu doktora Trowbridge po sněhu. Další vedl spoutanou Randi Russellovou k ubytovně. „Pořád se nám tady potulují další členové americké skupiny. Jestli jsou ze stejného těsta jako ta potvora, můžou dělat problémy.“

Kretek pokrčil rameny. „Pchá, vždyť jsou jen tři. Dělej si starosti o věci, které za to stojí. Jestli se dneska v noci přikradou do tábora, zabijeme je. Pokud jsou pořád nahoře na místě havárie, odděláme je zítra ráno. Pokud se nám budou chtít schovat někde na ostrově, tak ať to klidně udělají. Dokud se nám nebudou plést do cesty, nemusíme se kvůli nim vzrušovat.“

„Až na jednu,“ kývl Kropodkin směrem k Randi. „Ta mě fakt vzrušuje.“ Jeho hlas zněl pevně a chladně jako polární víchr.

„To dokážu pochopit. Však si jí večer užiješ první. Zasloužíš si to.“ Kretek dal synovci herdu do zad svou medvědí tlapou. „Ale musíš slíbit, že něco necháš i nám ostatním,“ pokračoval bujaře. „Nezapomeň, že teď patříš k firmě. Všichni si zaslouží spravedlivý podíl.“

Oba příbuzní se od srdce rozesmáli.

LEDOVCOVÉ SEDLO

Nad světlou polevou glaciálního ledu se vzpínala černá skaliska Východní hory, jež splývala s houstnoucí tmou. Pod úpatím začalo závěrečné přiblížení. Z kapucí bund hleděly temné ošlehané tváře a zúžené oči odhadující rostoucí sílu větru i husté sněžení, které s sebou přinášel. Vojáci ruských jednotek zvláštního určení zdolali plížením dalších několik metrů a využívali přitom každé sebemenší prohlubně a jamky v ledu. Neúnavně uzavírali půlkruhovou oprátku kolem ústí jeskyně, i když jim každý poryv vichru rozmazával cíl před očima.

Byli to příslušníci kmene sibiřských Jakutů, starobylé původní rasy, z níž vzešli američtí Indiáni. Nikdo se neuměl pohybovat v krutém mrazivém počasí tak jako oni. Nedbali na to, že jim vítr profukuje polární výstrojí a bolestivě spaluje polovinu těla. Byli zvyklí na žhavou otupělost omrzlin, která se jim zakusovala do tváří. Výsledné strupy a jizvy považovali za odznaky cti, důkaz schopnosti přežít a bojovat v podmínkách, které by slabší jedince zahubily.

Pokud dnes v noci něco cítili, byl to žár. Planuly v nich ohně pomsty za kolegy, kteří zemřeli rukou nepřátel ukrytých v jeskyni. Doufali, že ti mizerové nezemřou rychle při prvním útoku. Podle jakutských tradic bylo třeba si dát na odplatě pořádně záležet.

Poručík Pavel Tomašenko hleděl ostražitě zpoza zasněžených balvanů. Spolu se seržantem oddílu si proklestil cestu podél útesu a přiblížil se k cílové jeskyni na padesát metrů. Díky dalekohledu s nočním viděním rozeznával tělo vojína Uluha ležící na ledu před vchodem do sluje. Na základě toho si dokázal odměřit vzdálenost.

Odpolední granátový útok byl chybou, ale Tomašenka vedla zlost ze ztráty zvěda Toyona, kterého trefil odstřelovač. Ztratil trpělivost a nakonec ho to stálo dva lidi namísto jednoho.

Dohromady bylo tedy třeba pomstít už tři mrtvé. Znamení k útoku z rádiového transpondéru majora Smyslova bylo posledním kontaktem s jejich agentem uvnitř amerického vyšetřovacího týmu. Američané se zřejmě nějak dozvěděli o Smyslovově skutečném poslání a zabili ho. Bylo to sice smutné, ale alespoň na něj při nadcházejícím úderu nemuseli brát ohled.

Ten chlap a ženská v jeskyni jsou vážně třída, přemítal Tomašenko. Nejspíš členové speciálních jednotek nebo agenti CIA. Až si pro ně se svými vojáky půjde dovnitř, bude to jako lovit dva spárené sibiřské tygry. Pokud je nezabijí, mohli by napáchat velké škody.

Padla úplná temnota, šestnáctihodinová polární noc začala. Tomašenko ještě jednou přimhouřil oko a zadíval se do dalekohledu. Fotonásobič pomáhal proti nedostatku světla, ale ne proti houstnoucímu sněhu, baterie se navíc v zimě rychle vybíjela. Jeho muži dostali jasné rozkazy a čekali na určených pozicích. Nemělo smysl to protahovat.

„Připravte se, seržante.“

Seržant Viljajskij souhlasně zamručel a z pouzdra na svém postroji vytáhl raketnici.

Tomašenko vyjmul z váčku granát RGN-86 s omezenou tříštivostí a z límce bundy píšťalku. Když ho poprvé přidělili k posádce na Sibiři, dopustil se té chyby, že nechal píšťalku viset na řetízku kolem krku. Kov náustku mu pak strhl kůži ze rtů.

„Ozářit!“

Seržant čtyři vypálil světlici po ledu tak, aby se zastavila u ústí jeskyně a osvětila ji modrobílým jasnem hořícího magnézia. Tomašenko zvedl píšťalku a mocně do ní zadul.

Lehké kulomety RPK-74 rozmístěné po obvodu vypálily dlouhou a dobře mířenou salvu, čáry svítících střel se sbíhaly ke vchodu do sluje. O vteřinu později sem dopadlo pět puškových granátů, které odhodily tělo vojína Uluha jako hadrovou panenku. Jeden z nich vlétl přímo do hrdla tunelu a uvolnil spršku sněhu a ledu ze zátarasu chránícího vstup.

Tomašenko dvakrát hvízdal, což znamenalo zastavit palbu. Pak vyskočil a rozběhl se k ústí jeskyně. Jako hrdý velitel špičkového oddílu musel být v přední linii útoku.

Jeho muži se sbíhali ke sluji ze všech stran, jako by z ledu povstaly blede přízraky s trčícími zbraněmi. Tomašenko však dorazil k cíli první.

„Pozor, granát!“

Vytrhl z drobné smrtící koule závlačku a odjistil bezpečnostní páčku. Odpočítal dva srdeční tehy, vrhl granát do tunelu a přitiskl se k čelu skály.

Z hloubi lávové chodby se ozvala mohutná detonace a ven se v rázových vlnách opět vyvalil sněh. Velitel uchopil samopal AK-74, který mu visel v podpaží, postavil se do vchodu a v jediné dlouhé dávce vyprázdnil třicetiranný zásobník. Seržant Viljajskij po jeho boku pátil druhý proud nábojů a ty tančily v hrdle jeskyně a v gejzírech jisker se odrážely od stěn.

Střelbu nikdo neopětoval.

Zatímco se zbytek oddílu rozmístil po obou stranách vstupu do sluje, Tomašenko s Viljajským zapnuli taktická světla připevněná pod hlavními svými zbraní.

Nic. Kromě zvířené mlhoviny pemzového prachu a výparů kyseliny pikrové byla první část tunelu prázdná. Američané se před útokem zjevně stáhli hlouběji do podzemí.

Tomašenko zacvakl do samopalů čerstvý zásobník. „Desátníku, vy tady se střeleckou skupinou zůstanete a budete hlídat přístupy do jeskyně. Ostatní za mnou!“

Nebyla to láková představa, ale nedalo se tomu vyhnout. Ruští vojáci se jako jeden muž ponořili do hlubších temnot tunelu.

Za prvním ohybem chodby museli opatrně obejít hromádky starého rádiového vybavení zničeného při granátovém útoku. Ani zde nebyla žádná známka života či smrti, ale vpředu se ve zkoumavých paprscích jejich taktických světél ukázala strž ve dně tunelu klesající do větší a nižší chodby. Tam by se dalo dobře ukrýt a zaútočit ze zálohy.

„Světlice,“ vydechl Tomašenko.

Jeho podřízený vložil do vrhače nový náboj. Společně pak s nejvyšší ostrážitostí postupovali ke vstupu do nižší sluje, tak tiše, jak to umějí jen dobře vycvičení bojovníci.

„Ted’!“

Seržant Viljajskij vypálil do černých útrob světlici a Tomašenko pozvedl samopal k rameni, připraven vyslat za ní střely.

Raketa dopadla, odskočila do zadní části nižší sluje a rozžehla se.

Barsimoj! Měli tady být jen dva!

V jeskyni se rýsovalo šest postav ozářených pulzujícím světlem.

„Zpátky! Všichni zpátky!“ Tomašenko vypálil divokou salvu a uskočil od vstupu do podzemní dutiny. Vrazil ruku do váčku s municí a vytrhl z něj další ruční granát, seržant Viljajskij jej napodobil.

Tomašenko vrhl granát do jeskyně. Ocelová koule cinkla o kámen, vzápětí mohutně explodovala a její rázová vlna doslova rvala uši. Vojáci speciální jednotky se kryli před šrapnelem, který s vřeštěním létal kolem nižší sluje. Následoval druhý granát, po něm třetí. Vzduch prostupoval dým smísený s lávovým prachem a ze stropu se odlomil kus skály veliký jako pěst, který se otřel Tomašenkovi o rameno.

„Dost!“ zařval v náhlém úleku. Celá ta zatracená hora by se mohla zhroutit. „Zastavte palbu!“

Hlasité ozvěny i zlověstné zvonění kamene o kámen rázem ustaly. V nižší sluji panovalo naprosté ticho. A také tma, jelikož výbuchy ručních granátů uhasily raketu.

„Světlo, seržante!“ poručil Tomašenko.

Pistole znovu zakašlala a do jeskyně vylétl další zářivý míč.

„Dostali jsme je, poručíku!“ vykřikl Viljajskij. „Je po nich!“

Přisvítili si taktickými lampami na zbraních, jejichž paprsky přejížděly shluk těl na podlaze jeskyně.

„Viděli jsme jen ty dva Američany. Kde se tady vzali ti ostatní?“

„To nevím, seržante. Dávejte si pozor. Může jich tu být víc.“

Mrtvoly však ležely v podivně ztuhlé poloze. A pak Tomašenkovi svítlo. Není tam žádná krev. Nikoho nezabili. Ti muži dole zemřeli už před padesáti lety!

Tomašenko zaklel a společně s dalšími vojáky sestoupil po lávovém svahu na dno tunelu. Rozstříleli na kousky zmrzlá těla svých vlastních lidí! Mrtví členové posádky letadla Miša 124 byli přivázáni jako směšné loutky k horolezeckému lanu nataženému křížem mezi skobami zatlučenými do stěn sluje.

V Tomašenkovi vzkypěl vztek. Poznával zdržovací taktiku, kterou zvolil někdo, kdo rozumí psychologii a instinktům vojenských sil při čistící operaci v jeskyni. A on, Pavel Tomašenko, reagoval přesně tak, jak jeho nepřítel předpokládal. Po samotných Američanech nebylo ani památky. Ani po majoru Smyslovovi.

Tomašenko si začal uvědomovat nervózní mumlání svých podřízených. Byli to vojáci Ruské federace, ale také Jakuti, kteří neměli daleko k magii a lidovým pověrám.

„Rozestupte se a pátrejte,“ pobídl je Tomašenko křikem k činnosti. „Jeskyně musí mít další východ! Další tunel! Najděte ho!“

Věc se posunula do osobní roviny. Američané zaplatí za to, že z něj udělali hlupáka.

Po několika minutách pátrání našli chodbu do nové části jeskyně. Byla zatarasena kusy čediče navršenými ze zadní strany.

Američané získávali čas. Ale k čemu vlastně? Pořád byli jen krysy uvězněné v kanále. Ledaže...

„Kupředu! Za nimi! Pohyb!“

Tomašenko se bezhlavě vrhl mezerou do dalšího úseku tunelu. Nesmí jim dát čas a šanci, aby udělali nějakou další ničemnost. Má převahu a palebnou sílu. Využije toho.

„Ozářit! Osvětlete to tady!“

Dopředu vylétly salvy světlic, které zalily tunel pekelnou šarlatovou září. Chemické výpary vznikající jejich hořením zamořily vzduch a spalovaly plíce. Tato část lávové chodby byla široká jako dálnice a vysoká jako dvoupatrová budova. Vojáci postupovali rychle a nemilosrdně, proplétali se kolem hromad skalních desek na dně jeskyně a přeskakovali je jako žaby. Polovina oddílu se vždy pohybovala a druhá ji kryla, připravená spustit palebnou bouři při první známce života či náznaku odporu.

Nic takového se však nestalo, a jak postup pokračoval a tunel se prodlužoval, Tomašenkovy obavy se začaly naplňovat. A pak to přišlo. Po levé straně tunelu spadala ztvrdlá návěj. Skalní dno se lesklo kluzkým náledím, ale tohle byl sníh zvenčí. K čertu, jeskyně má skutečně druhý východ a Američané ho našli!

Do ledového svahu vedly vysekané schody. Seržant Viljajskij vylezl nahoru, aby se podíval zblízka. „Je tady sněhový tunel! Museli tudy uprchnout a pak ho za sebou zavalit.“

Američané si správně domysleli, že Tomašenko před útokem shromáždí všechny své síly kolem hlavního vstupu do jeskyně. Jednoduše si počkali, až se vojáci stáhnou od jejich únikového východu, a vyklouzli ven. Ještě předtím však cestou zanechali řadu nástrah a překážek, jimiž si zajistili více času na útek.

„Seržante! Okamžitě uvolněte tunel a jděte po těch parchantech! Vezměte si k ruce skupinu desátníka Otoseka. Já odvedu zbytek čtyř zpátky k hlavnímu vchodu! Američané určitě míří k vědecké stanici. Půjdete za nimi a my se jim pokusíme odříznout cestu. Pohyb!“

„Provedu, poručíku,“ odvětil jakutský voják a stoicky rozložil svou lopatku. „Vojíne Amaho, pohněte kostrou a pomozte mi!“

Za několik vteřin už oba vojáci *specnaz* zápolili se sněhovou zátkou. Tomašenko se otočil a vyrazil se zbytkem jednotky stejnou trasou, po níž přišli.

Náhle se však zarazil, hlavou mu bleskla myšlenka. Ti prokletí Američané byli mazaní. Co když...

Vojín Amaha zabořil lopatku do sněhové masy, jež bránila v cestě ven. Když odhrnul těžké břímě stranou, ucítil jakýsi odpor. Pohlédl dolů a v září světlice spatřil tenký drát zaháknutý do čepele lopatky. Chvilí na něj nechápavě zíral, pak pochopil a zavřeštěl.

Ruční granát obalený plastickou trhavinou, který se předtím voják Uluh pokusil vhodit do jeskyně, naplnil jeho osud.

Otřes zesílený stísněným tunelem srazil Tomašenka obličejem na dno jeskyně. Ucítil krev, hořkou pachut' třaskavých výbušnin a kovový pach

čediče. Přes pronikavé zvonění v uších slabě uslyšel bolestné sténání a klení ostatních členů čtyř sražených k zemi. Těžce vstal a rozhlédl se různě ozářeným prachem, který naplnil sluj.

Průchod do vnějšího světa zel dokořán. Těla seržanta Viljajského i vojína Amahy odlétla na protější stěnu, kde zůstala přibitá, jako když mrzutý spáček rozmázne palcem štěnici.

Žádná nadávka nebyla dost silná, aby dokázala okomentovat ten pohled.

Tomašenko odvrávorál chodbou a vyškrábal se k zčernalé puklině, kterou výbuch otevřel.

Vyhlédl ven do bouřlivé noci a nemohl uvěřit vlastním očím. Východ z jeskyně vedl do téhož skalního výklenku, který celé odpoledne používal jako svůj velitelský post. Ten mizera Smith se musel krčit necelých deset metrů od něj, sledovat a poslouchat, a Tomašenko si to vůbec neuvědomil! Neměl ani tušení!

To byla ostuda, kterou jeho kariéra nemůže přežít! „Jděte po nich!“ zařval. „Dnes večer zemřou!“

VĚDECKÁ ZÁKLADNA

Randi Russellová ležela na zádech na spodním lůžku palandy v ženské ložnici, zápěstí měla spoutaná nad hlavou kolem svislého sloupku postele. Do potměšitého pokoje pronikalo otevřenými dveřmi světlo z petrolejové lampy ozařující hlavní místnost. Ozbrojený strážný sedící u stolu se co chvíli podíval jejím směrem.

Z jeho pohledu nehybně ležela, snad dokonce spala. Neviděl totiž do tmavého kouta mezi lůžky, kde nepřetržitě ohýbala a narovnávala prsty, jako když kočka vystrkuje dráčky. Nesměla dovolit, aby jí ruce otekly a ztuhly.

Když ji sem odpoledne odvěkli a přivazovali k posteli, v duchu už sprádala plány. Chvilku se naoko vzpouzela, čímž si vysloužila další netrpělivou facku. Současně se jí však podařil husarský kousek: jak s ní ozbrojený chlap zápolil, nasadil jí pouto na pravé zápěstí přes rukáv svetru i tlusté teplé triko, které měla pod ním.

Vysoukala látku zpod pouta a uvolnila si ruku. Když dostávala náramky, měla navíc ruce pevně sevřené v pěst, a tím získala další drahocenný zlomek prostoru.

Převalila se na pelesti, jako by hledala pohodlnější polohu. Pod zástěrkou tohoto pohybu však našla spoj ve sloupku palandy a znovu do něj zaklínila prostřední články pout. Pak co nejpevněji složila prsty a zkusmo zatáhla. Při dostatečné dávce adrenalinu by to snad šlo. Nebylo by to nic příjemného, ale šlo by to.

Vpíjela oči do šera a odměřovala vzdálenosti, hledala pozice a zvažovala možná řešení. Jak velké je okno v zadní stěně chaty a jak silné je termické sklo? Vzpomínala, jak přesně stál velký magnetofon na skříňce u vzdálenější zdi. Jak hluboký byl sníh navátý před domy a jakou by jeho zmrzlá krusta asi unesla váhu. Naslouchala větru a odhadovala, jaké je venku počasí a viditelnost. A co teplé oblečení? Předpokládala, že její polární výstroj je stále v laboratoři. Až přijde čas, bude muset improvizovat.

Během hodin čekání se duševně i tělesně připravovala, jak nejlépe uměla. Zbytek už závisel na trpělivosti, štěstí a sexuálních choutkách jejích vězňů.

Do ložnice zavanula vůně jídla a přes pruh světla ve dveřích se najednou pohybovalo více stínů. Šéf pašeráků Kretek, jak mu říkali, krmil svou posádku na směny. Randi si bolestně uvědomila, že od velice skromné snídaně nevzala do úst ani sousto. Plný žaludek by se jí teď velice hodil, neodvážila se však požádat o cokoli k snědku, aby neohrozila plán, který tak pracně zosnovala.

Poznávala hlasy Kreteka a Kropodkina. Seděli na ubikaci a večereli. Základním dorozumívacím prostředkem skupiny byla ruština, Randi však poznávala také balkánské jazyky a přízvuky. Muži si nad jídlem povídali o zítřejší operaci: jak výbuchem rozrazí trup letadla, s pomocí závěsu vyzvednou zásobník s antraxem a jaká opatření je nutno dodržovat při manipulaci se smrtelně nebezpečnou biologickou látkou.

Bavili se rovněž o Jonovi, profesorce Metraceová a majoru Smyslovovi. Z toho, co Randi pochytala, se zdálo, že její kolegové stále unikají. Padaly totiž návrhy na jejich dopadení.

Cinkání a řinčení příborů pozvolna ustalo. Ucítla dýmky a štiplavé balkánské cigarety. Konverzace se stala srdečnější a co chvíli ji přerušoval smích. Muži odpočívali po večeri a vtipkovali o ženách a sexu.

Už to dlouho nepotrvá.

Randi uslyšela, jak Kretekův býčí hlas zahřímal: „Tak, Stefane, měl bys začít. Máš za sebou frontu čekající na přiděl.“

Takže to bude Kropodkin.

Zaslechla ostýchavý smích bývalého studenta, po němž se muži kolem stolu hlučně rozchechtali a počastovali jej salvou chlípných rad.

„Hlavně jí moc nepomačkej tu hezkou tvářičku, chlapče.“

„Proč se bojíš o obličej, Belinkove? Co chceš dělat? Nakreslit její portrét?“

„Znáš mě, mám romantickou duši.“

Světlo zaclonil stín. Stál ve dveřích a díval se na ni. Slyšela sípavý dech vycházející z nosu, který mu přerazila. Následovaly rychlé kroky a pak ucítla pach jeho těla.

Kropodkin vstoupil do ženské ložnice... a zasunul za sebou shrnovací dveře. Malá místnost i oni dva se ponořili do temnoty.

Mám tě, ty hajzle!

Kdyby byl Kropodkin exhibicionista nebo se Kretekova banda rozhodla pro skupinový sex na jídelním stole, Randi by měla namále. V minulosti už však prožila pár milostných vztahů s Rusy, skutečných i čistě pracovních, a tak dobře věděla, že v řadě slovanských kultur je zakořeněno silné

puritánství. Příliš otevřené sexuální chování často vyvolává pohoršení. Právě na to spoléhala.

Kropodkin poklekl vedle postele, položil jí ruce na prsa a začal je s brutální dětskou dychtivostí mačkat a hníst. „Karta se obrátila, že, slečno Russellová?“ Její jméno vyslovil s odporem jako nadávku. „Máte hodně co napravovat. Klidně mě můžete zkusit poprosit o odpuštění. Třeba vás vyslyším.“

V proužku světla podél dveří rozeznávala jeho siluetu a viděla, že mu v očích planou rudé jiskřičky. Promluvila tedy přímo k nim tichým šepem, který mohl slyšet jedině on.

„Já tě stejně zabiju.“

Kropodkin vyštěkl nadávku, aby přehlušil zamrazení, které mu přeběhlo po zádech. Vstoje si strhl šaty. Zpřetrhá zlá kouzla, jimiž tahle nebezpečně krásná čarodějka spoutala jeho nebohou duši.

Pak ji začal svlékat a stáhl jí lyžařské kalhoty, teplé spodní prádlo i kalhotky až ke kotníkům. Nestrhl z ní šaty úplně, byl rád, že ji spoutávaly. Vyhrnul jí svetr i mikinu přes hlavu a ponechal omotané kolem zápěstí. Randino pevné bledé tělo bylo nyní úplně nahé, až na podprsenu. I tu z ní však jediným neurvalým škubnutím serval a nenechal jí vůbec nic.

Nepromluvila, ani se nepokusila o sebemenší odpor. Jen mu hleděla do tváře a její tmavé oči se třpytily. Jako by jí příliš nezáleželo na tom, co se s ní chystá provést. Jako by byl bezvýznamný, ba dokonce mrtvý.

Děsilo ho to, ale zároveň vzrušovalo. Však on tu potvoru přiměje, aby ho vzala na vědomí. Ovládne ji a zlomí, přinutí ji křičet a plakat. Vlezl do postele, přikrčil se pod pružinami horní matrace a ucítil, jak se prohnula v zádech pod nápoem, kterým do ní nasucho vnikal. Buď se mu podvolí, nebo zemře.

Randiným tělem projela první vlna bolesti. Slyšela Kropodkinův dech cezený zaťatými zuby, ale i smích a hlasité pobízení ostatních pašeráků oddělených jen dveřmi tenkými jako papír. Mladíkovy ruce se přesunuly z jejích zhmožděných nader směrem k hrdlu.

Prostřední články řetízku pout nad její hlavou se s cvaknutím zaklesly do mělkého zářezu ve sloupku a prsty levé ruky sevřely látku shrnutou kolem pravého zápěstí, aby jí pomohly ven.

Kropodkin se do ní divoce zarýval. Její bolest i vztek dosáhly kritického bodu a vybuchly. Vyrvala pravou ruku z uvolněného pouta, až si roztrhla kůži.

Kropodkin se vyžíval ve smyslné hebkosti pokořeného těla pod sebou a v surovém znásilnění, takže si neuvědomil, co Randiny křečovitě pohyby znamenají. Vymanila se ze zajetí svetrů i mikiny a nechala je sklouznout na podlahu. Pak prudce zvedla levou ruku, stále obtěžkanou pouty, uchopila Kropodkinovy splihlé vlasy a šklubla mu hlavou dozadu.

„Já ti to říkala.“ Ten šepot byl poslední věcí, kterou v životě uslyšel. Vzápětí ho pravice Randi Russellové udeřila zespoda do nosu a zarazila mu chrupavku do předních mozkových laloků. Nastala okamžitá smrt.

Randi ucítila na ruce proud krve a záchvěvy smrtelné křeče, jež zmítala Kropodkinovým tělem. Svalila ho na podlahu a přitom ho nemotorně objímala, aby ztlumila náraz. Vyvléct se z pout a zabít chlapa, který ji chtěl znásilnit, nebyl hlavní problém. Avšak utéct tuctu ozbrojených mužů, kteří číhali za chatrnými dveřmi jen pár metrů od ní, to chtělo i kus štěstí. Bylo jen otázkou času, velice krátkého času, kdy si pašeráci uvědomí, že se uvnitř něco stalo. Předstírala bolestné zasténání, aby získala několik dalších vteřin, a oťřela si krev z ruky. Chvatně na sebe naházela šaty. Na pohyb venku jich měla málo. Další oblečení se jistě skrývalo ve skříních u stěny, ale neměla čas po něm ve tmě pátrat.

Smějící se hlasy v hlavní místnosti ubytovny postupně utichaly a kdosi – Kretek – houkl na Kropodkina otázku.

Potřebovala okamžitě zmizet. Kropodkin na sobě měl silnou flanelovou košili a přes ni mikinu s kapucí. Její oči uvyklé tmě je slabě rozeznávaly na podlaze. Musely jí stačit. Na zlomek vteřiny zauvažovala o spacích pytlech z postelí. Ne, ty byly příliš objemné. Zpomalily by ji v prvních rozhodujících chvílích útěku.

Z vedlejší místnosti opět zazněl dotaz, tentokrát důraznější. Randi shrábla Kropodkinovo šatstvo a sáhla po uchu magnetofonu na skříňce. Vší silou jím máchla proti oknu a rozbila silné termické sklo.

Židle u jídelního stolu se převrhly na podlahu.

Randi přehodila svršky přes dolní okraj okenního rámu, aby ji nepořezaly střepy, a vylezla ven. V tu chvíli se dveře do ženské ložnice rozlétly.

Uvědomila si prudký závan chladu a bodání létajících ledových jehliček na tváři. Všechno teď záleželo právě na zimě. Pokud sněhový povlak večer stačil dostatečně zmrznout, bude žít. Pokud se proboří a zapadne do závěje, zemře. Vyškrábala se na nohy, přitiskla k sobě košili s mikinou a rozběhla se do bezpečí temnoty.

Slyšela za sebou rozzuřené výkřiky a začala se v běhu vlnit a kličkovat. Šlehl po ní paprsek baterky a někdo vystřílel z okna celý zásobník ruční

zbraně, náboje jí čeřily sněh pod nohama. Aby tak někdo vevnitř popadl samopal!

Špičkou boty se probořila do sněhové krusty a na děsivý okamžik zakopla, hned se však vzchopila a běžela dál. Když zmizela z dosahu světla, zahrula ostře doleva. Samopal Agram začal zlostně klapat jako psací stroj, jenže střelec páčil naslepo do noci.

Randi znovu změnila směr a vzdalovala se od tábora, světla v oknech za jejími zády se v silné chumelenici rychle ztrácela. Byla volná! Zaděchaně se zastavila a zápolila s ukořistěnými svršky. Rozložila je, setřásla střepy skla a oblékla se do nich. Už však cítila kousavý chlad. Její ošacení bylo v mrazivé vánici zcela nedostatečné.

Utrhla cíp flanelová košile, omotala si jej kolem tváře jako provizorní sněhovou masku a zatáhla bolavé prsty do dlouhých rukávů košil. Rozhlédla se v chmurné, téměř inkoustové černi. Vítr jí poslouží jako kompas. Bude postupovat na sever a pokusí se najít Jona s Valentinou.

Randina jediná možnost, jediná šance na přežití, spočívala v neustálém pohybu a nalezení ostatních. Musela vycházet z předpokladu, že sešli od místa havárie k vědecké stanici a zjistili, že je obsazená. Jestliže ano, zřejmě by hledali útočiště na centrálním pohoří ostrova, kde by se mohli ukrýt a navíc pohodlně pozorovat tábor. Jak znala Jona, v noci by se pokusil přikrást blíž, aby se dozvěděl víc o nepřátelských silách a také o jejím a Trowbridgeově osudu.

Neměla nejlepší vyhlídky. Pokud její kolegové nesestoupili z místa neštěstí nebo je nenajde, do rána nepřežije. Avšak smrt tady venku se jí zdála jaksí čistší a důstojnější než v domě. Objala se ve snaze co nejvíc uchovat tělesné teplo a vydala se na klopýtavou pouť sílící sněhovou bouří.

Chlad proudící rozbitým oknem naplnil ubytovnu jako dotek smrti. V ostré bílé záři petrolejové lampy působilo nahé tělo i zkrvavená tvář Stefana Kropodkina neobyčejně odpudivě a pitvorně. Kretek strhl z lůžka spací pytel a zakryl synovce.

Jeho muži stáli zaraženě kolem. Tvářili se netečně, v očích se jim však leskl potlačovaný strach. Někdo něco vzal jejich vůdci. Takové věci nesl těžce i za mnohem méně dramatických okolností.

Kretek zíral na zahalené tělo u svých nohou. Ztratil poslední pouto, které ho spojovalo s rodinou, a na rodinné vztahy si balkánské kultury nesmírně potpěly, dokonce i jemu podobné černé duše.

Zachoval se jako hlupák. Udělal chybu, že tu blondýnu nepovažoval za hrozbu, ale za lahodný zákusek, který si v klidu vychutná. Ve skutečnosti to

byla časovaná bomba, která jen čekala na vhodný okamžik, aby mohla vybuchnout.

Uměl si představit, co se tu odehrálo. V příhodnou chvíli se vyprostila z pout, rozmáčkla Stefana jako švába a uprchla. Byla to profesionálka v nejvražednějším smyslu toho slova a Kretek se nechal oslepit hezkou tvářičkou a kozami natolik, že to nepostřehl.

Stefanova ruka trčela ze spacího pytle, prsty křečovitě ohnuté v naléhavé prosbě o pomstu.

„Najděte tu děvku,“ zahřímal Kretek sípavým šeptem. „Běžte ven a najděte ji. Dokud mi ji nepřivedete živou, nikdo z vás se nedostane z ostrova. Slyšíte? Živou!“

Vlahovič, šéf jeho štábu, po chvíli zaváhání promluvil. „Spolehni se, Antone. Hoši, jdeme. Utvoříme rojnici. V tomhle počasí nám daleko neuteče. Tak pohyb!“

Muži se začali strojit k odchodu, ale Anton Kretek už nic neřekl. V duchu uvažoval, co udělá, až mu tu Zlatovlásku přivedou.

LEDOVCOVÉ SEDLO

Jon Smith zaslechl za zády zadunění exploze zanikající v zuřícím vichru, který bez překážek vanul přímo od severního pólu a přinášel s sebou palčivý chlad. Dnes večer však Smith pokládal vítr i ledové částičky, které před sebou hnal, za své spojence. Znemožní pronásledovatelům výhled na větší vzdálenost a vyčistí z povrchu ledovce stopy po mačkách jeho skupiny.

Ke slovu se ovšem hlásil podvědomý lidský instinkt jít snadnější cestou a vyhnout se přímému střetu s vražedně palčivým mrazem venku, otočit se k němu zády. Smith přenechal ten instinkt nepřátelům a vedl své lidi vstříc bouři.

„Kamarádíčkové si vyzvedli svůj ruční granát,“ poznamenala Valentina. Rýsovala se jako stín na konci jistícího lana a její slova zněla pod sněhovou maskou tlumeně.

„Vypadá to tak,“ odvětil Smith. „Asi bychom se neměli moc zastavovat. Budou se na nás trochu zlobit.“

„Už předtím nás neměli moc rádi. Vidím, že pořád míříme na severozápad. Nebylo by lepší zahrnout na jih a najít cestu vyznačenou praporky, která vede ke stanici?“

„Tamtudy nepůjdeme. Rusové o ní nejspíš vědí. Budou se nám snažit odříznout cestu, aspoň doufám.“

„Tak kam půjdeme?“

„Ke stanici. Ale vezmeme to vyhlídkovou trasou. Slezeme ze sedla na severní straně a obejdeme ostrov po pobřeží.“

„Promiňte, Jone, ale neznamená to náhodou skoro kilometrový sestup po rozpraskaném ledovcovém svahu a holém skalním útesu, uprostřed noci a v šílené vánici?“

„Dalo by se to tak říct.“

Valentina zvedla hlas. „A chcete ho podniknout s jedním naprostým horolezeckým střevem, tím myslím sebe, a se spoutaným zajatcem?“

Třetí člen skupiny to nijak nekomentoval. Major Smyslov jen tiše stál, ruce svázané před sebou a jistící lano připnuté k popruhům batohu.

„Zkuste to brát z lepší stránky, Val,“ odtušil Smith. „Rusy ani nenapadne, že bychom to mohli zkusit.“

„A dobře vědí proč!“

„Nemáme příliš na vybranou. Vystihla jste to celkem správně, ale já půjdu uprostřed. Čím dál po severní straně sedla, tím popraskanější a zrádnější bude led. Pokud by se pod vámi nedejbože otevřela puklina, můžu vás podržet na laně a vytáhnout ven.“

„Dobře, ale ráda bych dostala do ruky darebáka, který přišel s tím, že dámy mají přednost.“

Smith se otočil ke svému zajatci. „Majore, spoléhám na to, že nemáte tak sebevražedné sklony jako politruk letadla. Musím vás ovšem upozornit, že kdybyste se snad přece jen pokusil zezadu nás srazit do nějaké pukliny nebo shodit ze skály...“ Smith prudce zatáhl za jistící lano, „kam půjdeme my, tam půjdete i vy.“

„To je mi jasné, podplukovníku.“ Smyslovův obličej se ukrýval ve stínu pod kapuci a jeho odpověď byla prostá jakýchkoli emocí.

„Dobře, můžeme vyrazit.“

Pozvolný a obezřetný postup napříč ledovcem započal. Viditelnost v noční vánici byla téměř nulová. Valentina hmatem zkoumala cestu před sebou, pečlivě plánovala každý krok a přitom nepřetržitě píchala dopředu špičatým koncem cepínu. Smith určoval směr postupu s pomocí zářivé zelené obrazovky příruční navigační jednotky GPS. Po každém zaměření pozice si to vzácné drobné zařízení přikládal přímo na kůži, aby se nevybily baterie.

Jak se dalo očekávat, s rostoucí strmostí sestupu po úbočí ledovce byl led čím dál křehčí a riziko trhlin geometricky narůstalo. Jejich hlemýžďí tempo se časem ještě zpomalilo, protože byli nuceni obcházet čím dál četnější praskliny v povrchu ledovce. Nakonec se stalo, co přijít muselo.

Valentina rozvážně kráčela s náskokem patnácti metrů jako stín vystupující ze světlejšího stínu ledovce. Pak znenadání zmizela a z místa, kde stála naposledy, vytryskl gejzír sněhu. Smith uslyšel těžké žuchnutí sněhového mostu, který se zřítil do pukliny, a duchapřítomně se zapřel stoupacími železy na patách. Ucítil ráz a jistící lano se napjalo; zručně je povoloval, ale zase ne moc, aby Valentina nespadla příliš daleko.

Jišťení zafungovalo žádoucím způsobem a Smith nezakolísal. Rukou pevně omotanou lanem sáhl po baterce na opasku, pořádně se nadechl a chtěl zavolat, jestli se jí nic nestalo. Téměř okamžitě však na druhém konci lana ucítil horečnou aktivitu.

Rozsvítil lampu a namířil paprsek na provaz padající přes okraj pukliny. V té chvíli se nad okrajem mihla hlavice cepínu. Valentina si během několika vteřin vyhloubila stupy a vylezla nahoru.

„To byl... celkem zajímavý zážitek,“ zasupěla a zhroutila se vedle Smithe.

Smith si posunul ochranné brýle na čelo a posvítil jí do obličeje. „Jste celá?“

„Až na menší experiment s čirou hrůzou jsem v pohodě.“ Valentina si také sundala brýle a odhrnula sněhovou masku, aby se mohla nalokat vzduchu. „Adrenalin je vynikající vynález. Ta pitomá batohovina je těžká jako hrom, ale když jsem se snažila vyškrábat z díry, připadala mi jako balíček vaty!“

Znovu se zhluboka nadechla a nabrala novou sílu. „Jone..., podplukovníku..., miláčku..., nechci si stěžovat, ale stojí to čím dál víc za prd.“

„Já vím.“ Nemotorně natáhl ruku a stiskl jí rameno. „Potřebujeme pod sebou pevnou skálu. Podle fotografických map jsme kousek od místa, kde by se dalo sejít z ledovce a traverzovat po úbočí Západní hory. Odtamtud vedou k pláži terasovité schody. Mělo by to být schůdné.“

Smith si nechal pro sebe skutečnost, že mapy nejsou ani zdaleka tak podrobné, aby si podle nich mohl člověk udělat přesný obrázek. To byla další zásada velení. Dobrý velitel musí vždycky působit sebejistě, i když o svém rozhodnutí třeba pochybuje.

Vypnul svítilnu, s batohem na zádech vstal a nabídl Valentině ruku. Pak se otočil na Smyslova a také mu pomohl na nohy. Když se sněhový most zhroutil, Smith ucítil, jak se jisticí lano za ním napjalo. I Smyslov zapřel tělo, aby Valentinu zachránil.

„Díky, majore. Cením si vaší pomoci.“

„Jak jste říkal, podplukovníku.“ Rusův hlas byl stále neutrální. „Kam půjdete vy, tam půjdu i já.“

LETECKÁ ZÁKLADNA EIELSON, FAIRBANKS, ALJAŠKA

Oba stroje MV-22 Osprey z výzbroje vzdušného komanda měly skvrnitý zelenobílý nátěr pro maskování v polárních podmínkách. Útočná transportní letadla s kolmým vzletem i přistáním odpočívala v záři hangárových světel jako pár velryb uvízlých na suchu, křídla i vrtule měla sklopené dozadu a z jejich trupu trčely dlouhé sondy pro doplňování paliva. Kolem se hemžily houfy mechaniků.

U jedné stěny hangáru posedávali či polehávali členové speciálních jednotek a odborníci na zbraně hromadného ničení oděni jednotně v polárních maskáčích. Někteří si četli knížky, jiní hráli kapesní videohry nebo se snažili klimbat na studeném betonu, všichni se však flegmaticky věnovali tradiční vojenské kratochvíli střídavého chvatu a čekání.

Venku na ozářeném asfaltu parkovací plochy seděl letoun MC-130 Combat Talon, pod jehož širokým levým křídlem pravidelně tepala pomocná pohonná jednotka. V zelené záři přístrojové techniky v pilotní kabině žhavil znuřený palubní technik motory velkého tankovacího a transportního stroje na provozní teplotu.

V řídicí kanceláři v zadní části hangáru se zatím kolem stolu shromáždili členové posádek a s úzkostí hleděli na svého velitele, který právě telefonoval.

Major Jason Saunders, statný, na ježka ostríhaný veterán speciálních operací, vyštěkl do sluchátka: „Ne, pane! Nezahájím misi, dokud se nezlepší počasí... Ano, pane, jsem si vědom toho, že naši lidé na severu se ocitli ve vážných potížích. Chci se k nim dostat stejně jako vy, pane. Ale ztratit záchrannou jednotku kvůli předčasnému zahájení akce by vůbec nikomu neprospělo! Ne, pane, nejde o počasí tady a na ostrově Středa. Jde o to, co nás potká cestou... Jestli se chceme dostat na ostrov, budeme muset doplnit palivo ve vzduchu, jiná možnost neexistuje... Ano, pane, prošli jsme výcvikem, ale načerpání Ospreye z tankovacího letadla je riskantní i za nejlepších podmínek. Hlavní problémy představují turbulence a námraza. Pokoušet se o to v noci uprostřed polární bouře posunuje nebezpečí až na samu hranici sebevraždy. Kdyby se nám nepodařilo natankovat, mohla by se letadla zřítit do moře a vzít s sebou i posádky. Kdyby nás fronta zastihla při doplňování, mohli bychom přijít o všechno

včetně tankovacího letounu – a o ostrově Středa bychom si pak mohli nechat leda zdát.“

Major se zhluboka nadechl, aby získal vládu sám nad sebou. „Můj profesionální úsudek mi napovídá, že v danou chvíli je operace vyloučená. Nehodlám se jen tak zbůhdarma zbavit vlastních mužů a letadel! Ani na váš rozkaz!... Ano, pane, rozumím... Celá jednotka zůstává v plné pohotovosti a každou čtvrt hodinu dostáváme aktuální zprávy od meteorologů. Zaručuji vám, že jakmile se jen trochu vyčasí, okamžitě vzlétáme... Ano, pane prezidente. To naprosto chápu. Budeme vás informovat.“

Saunders vrátil telefon do vidlice a zhroutil se tváří na stůl. Pak promluvil ke kolegům z mužstva, pořád s hlavou zabořenou do zkřížených paží. „Pánové, už nikdy mi nedovolte něco takového. Je to rozkaz!“

ANACOSTA, MARYLAND

Kancelář bez oken nenabízela ani náznak informace o stavu vnějšího světa. Jen digitální hodiny na stole a smrtelná únava napovídaly řediteli Alfy, že je hluboká noc. Klein si posunul brýle na čelo a promnul si pálící oči.

„Ano, Same,“ řekl do červeného telefonu. „Jsem ve spojení s kapitánem loď *Alex Haley*. Podařilo se mu přiblížit se k ostrovu Středa na padesát mil, ale pak narazil na tlustý ledový krunýř, který jeho plavidlo nedokázalo prorazit. Kvůli hrozící bouři se musel stáhnout, ale hned jak se počasí zlepší, zkusí to znovu.“

„Máte zprávy od Smithe a jeho lidí?“ zeptal se prezident Castilla. Působil stejně vyčerpaně jako Klein.

„Rádiová hlídka z loď *Haley* hlásí, že dnes odpoledne možná zachytila stopu signálu z mobilní vysílačky, ale nedalo se to pořádně rozlišit. Smithovi se zřejmě nepodařilo znovu zprovoznit velkou radiostanici ani satelitní telefon. To může něco znamenat, ale taky nemusí. V tuto chvíli máme jedinou dobrou zprávu. Velitelství vojenských vzdušných sil oznamuje, že sluneční aktivita dostoupila vrcholu a podmínky v ionosféře se postupně zlepšují. Zítra by se mělo spojení obnovit.“

„A co strategický průzkum?“ naléhal Castilla.

„Od chvíle, kdy na Středě přistál Smith se svou skupinou, tamtudy jednou přelétla družice a včera jsme měli nad ostrovem námořní hlídkový stroj Orion. Zatím to nevedlo k ničemu konkrétnímu. V oblacích je prostě moc sněhu, takže na zem není pořádně vidět ani s infračervenou optikou a termovizí. Další satelitní přelet je plánován na zítřejší dopoledne, až se trochu vyjasní.“

„Od všech slyším pořád stejnou písničku,“ postěžoval si Castilla. „Až se vyjasní.“

„Bohužel zatím nejsme pány vlastních osudů, Same. Ve světě stále existují síly, proti kterým jsme bezmocní.“

„To je jasně vidět.“ Na konci linky v Bílém domě nastala zamyšlená odmlka. „A co vyšetřování letadlového útoku nad Aljaškou? Tuší už FBI, kdo za ním mohl stát?“

„Jsme ve slepé uličce, pane prezidente. Víme jistě, že to spáchala buňka ruské mafie, ale zjevně plnila jen něčí zakázku. Po skutečných pachatelích nemáme ani stopu. Jediní lidé, kteří nám to mohli objasnit, zahynuli při havárii.“

V telefonu opět zavládlo ticho.

„Frede,“ pravil Castilla nakonec. „Rozhodl jsem se vyslat na Středu posily. Smith a jeho tým mají možná jen ztíženou komunikaci, ale začínám mít z celé té situace špatný pocit.“

Klein potlačil úlevné vzdychnutí. „Same, s tím nemůžu než souhlasit. Abych řekl pravdu, zrovna jsem uvažoval, jak vás o to požádat. Mám obavu, že se něco děje. Smith už by dávno poslal hlášení o situaci, i kdyby bylo spojení sebehorší.“

„Je to děs, ale i záchranná jednotka musí počkat, než se to příšerné počasí aspoň trochu zlepší!“ vybuchl Castilla do telefonu. „Jen doufám, že pak ještě bude mít komu pomáhat.“

„Informoval jste Rusy o svém rozhodnutí, pane prezidente?“

„Ne a ani to nemám v úmyslu. To je jeden z důvodů, proč jsem nechtěl operaci utajit. Generál Baranov, náš ruský styčný důstojník, byl připraven na telefonu od chvíle, kdy jsme zahájili akci na ostrově Středa. Doslova visel na drátě. Jenže posledních asi devět hodin je najednou ‚nedostupný‘ a jeho asistent, který bere hovory, nemá oprávnění říct nic jiného než ‚haló‘. Něco tu pěkně smrdí.“

„Od začátku jsme měli podezření, že nám Rusové o tom zříceném letadle něco tají. Smith na to možná přišel.“

„Ale vždyť nás sami oslovili! Požádali nás o pomoc!“

Klein vzdychl a opět spustil brýle na kořen nosu. „Rusové takové prostě jsou. Pro ruského politika je *konspiracija* samozřejmá jako dýchání, jde o způsob přežití. Koření to hluboko v ruské kultuře. Vzpomínáte, jak jim říkal Churchill? ‚Orientálci se zastrčenou košilí‘. Je chyba domnívat se, že vycházejí ze stejné logiky a motivů jako my.“

„Ale proč by riskovali, že si znepřátelí moji vládu? Vždyť spolu teď máme tolik rozjednaných věcí.“

„Musí v tom být něco...“, Klein se na okamžik odmlčel a hledal vhodné slovo, „...mimořádného. Už na počátku operace jsem požádal své lidi v Ruské federaci, aby se podívali na havárii toho letadla zblízka. Zatím ovšem zjistili jen to, že jde o supertajnou záležitost. Ale narazili na termín ‚případ pátého března‘.“

„Případ pátého března? Co to je?“

„Zatím nemáme tušení. Je to označení něčeho, co mělo pro bývalý sovětský režim značný význam. Katastrofa stroje Miša 124 je zřejmě jen jednou součástí většího celku. Ten pojem se v dnešní ruské vládě vyslovuje téměř se strachem.“

„Zjistěte mi víc,“ řekl Castilla rozhodně.

„Už na tom pracujeme, ale může to chvíli trvat. Rusové nechali tu věc zapečetit vzduchotěsným víkem.“

„Rozumím.“ Castellův hlas klesl o zlověstnou oktávu níž. „Zatím jsme se mohli přetrhnout, abychom prezidentu Potrenkovi vyhověli. Jestli nám z jakéhokoli důvodu vráží kudlu do zad, bude litovat dne...“

„Navrhuji počkat na zprávu podplukovníka Smithe, pane prezidente,“ přerušil ho Klein klidně. „To by nám mělo dát lepší představu o situaci.“

„Jen doufám, že nějaké hlášení opravdu přijde, Same. Budu čekat v Bílém domě.“

„Zůstanu v centrále, dokud se situace nevyjasní, pane prezidente. Budeme vás informovat.“

„Dobře, Frede. Čeká nás dlouhá noc.“

JIŽNÍ ÚBOČÍ OSTROVA STŘEDA

V polárních podmínkách je potřeba balancovat doslova na ostří nože. Tělesný pohyb a námaha pomáhají proti zimě, alespoň na nějaký čas. Nesmějí však vyvolat pocení. Vlhkost totiž ničí izolaci. Když zmrzne, může způsobit podchlazení. Ano, pot může člověka zabít.

Randi tyto zákonitosti dobře chápala a dávala si pozor, aby se zbytečně nepřepínala. Velkým obloukem se vzdalovala od vědecké stanice a rychle stoupala k hřebeni, ale zase ne příliš rychle. Za poklusu mrazivou temnotou si v duchu procházela své vyhlídky.

Moc slibně nevypadaly. I když se pohybovala, byla jí zima. Vrstvy oblečení ji mohly ochránit před hypotermickým šokem a omrzlinami, ale ne nadlouho. Pobyt venku se jí během několika hodin mohl stát osudným. Aby se zahřála, musela se neustále hýbat, jenže zásoby sil a energie se jí povážlivě krátily.

Kromě toho po ostrově pobíhá dvacet nebezpečných zločinců, kteří jí usilují o život. Za jiných okolností by snad mohla doufat, že si dají pohov a počkají s pronásledováním do rána. Ale vzhledem k tomu, že právě zabila synovce jejich zaměstnavatele, se dalo úspěšně předpokládat, že po ní nemilosrdně půjdou a nevzdají se.

Obloha nad vědeckou stanicí se náhle rozzářila a skrz mraky probleskla rozmazaná ohnivá koule. Světlice s padáčkem, a velká.

Randi jí nevěnovala příliš pozornosti. Všechno jas pohltila houstnoucí chumelenice a mlha a pak vítr odnesl světlici na jih. Byl to jen hmatatelný doklad skutečnosti, že ji aktivně pronásledují.

Svým způsobem to mohla považovat za výhodu. Otevíralo to před ní jisté možnosti. Pokud se za ní vydali po ledu, existuje šance, že je vláká do léčky, jednoho z nich zneškodní a sebere mu oblečení a zbraň.

Na to se však příliš nespolehala. Viděli přece Kropodkina, a proto věděli, čeho je schopna. Budou z ní mít strach, a tím se stanou obezřetnější a nebezpečnější.

Jednu jistotu však přece jen měla. Pokud je Jon nablízku, určitě pozná, že se něco děje. Jestli vytuší, že probíhá pronásledování, dojde mu, kdo je jeho cílem, a přijde si pro ni.

Randi se najednou zastavila. Unavenou hlavou jí bleskla podivná letmá myšlenka.

Jon si pro ni přijde.

Jádrem její hořkosti vůči Smithovi odjakživa byl pocit, že nedokázal pomoci jejímu snoubenci ani sestře, že neudělal dost pro jejich záchranu. A přece – jak Jona znala z občasných setkání v několika posledních letech, byla si bez sebemenších pochyb jistá, že kdyby zjistil, že se ocitla v potížích, přispěchal by jí na pomoc bez ohledu na rozkazy, a dokonce i na vlastní život. To byl zkrátka on.

Bylo vůbec možné, že neudělal totéž i pro Mika a Sophii?

Na přemítání o minulosti však nyní nebyl čas. Měla dojem, že v zuřící vánici zahlédla pátravé paprsky světla. Sníh pročešávaly silné lampy – skupina pronásledovatelů z tábora po ní pátrala. Byla jí strašná zima a neovladatelně se roztrásla. Musela se hýbat. Postavila se vichru ženoucímu se přes horský hřbet a znovu začala stoupat. Třeba se jí tam nahoře podaří najít lavinu, kterou ty parchanty zasype.

SEVERNÍ ÚBOČÍ OSTROVA STŘEDA

Smith ohnul svítivou chemickou tyčinku, zlomil vnitřní kapsli a zatřepal. Když se zeleně rozzářila, připnul si ji k vnější kapse zimní bundy. Mohl jen doufat, že žádný z příslušníků ruské speciální jednotky není na dohled. Pro další fázi nutně potřebovali vidět.

Dosáhli nejzazšího bodu. Po roztržtém sesutém ledu se už nedalo hlouběji sestoupit. Museli se dostat na pevnou skálu Západní hory, pokud jim to ovšem hora dovolí.

Smith shodil batoh ze zad a z postranních kapes vytáhl světlici a šroub do ledu. Klekl si a upevnil šroub do ledovce, aby směřoval přes okraj. Připnul ke kotvici lano, vstal a opatrně postupoval k nestabilnímu ledovému úbočí. Tam udeřil do roznětky světlice a hodil syčící ohnivou kouli do černé prázdnoty dole. Sledoval, jak se odráží a prská po ledopádu, až se zastavila na jakési římse zhruba o čtyřicet metrů níž. V rudé záři rozeznával temný čedič horské stěny. Pod hranou však zela ještě hlubší propast.

„Fotomapy nelhaly,“ houkl do větru. „Tam dole je římša.“

Valentina k němu obezřetně přistoupila, ruku na jisticím laně. „Ona to vlastně ani pořádná římša není, co?“

„Směřem na západ se rozšiřuje a klesá; stejně tak na jih. Jsem rád, že k ní odtud můžeme přetraverzovat.“

Valentina se po něm podívala. „Co byste dělal, kdyby to nešlo?“

„Řekněme, že mě těší, že taková situace nenastala. Až se dostaneme na římšu, neměl by být problém sestoupit dolů na pobřeží.“

„No právě. Zásadní slovo v té větě je „až“.“

„Zvládneme to.“ Smith znovu nabral sebejistotu a zvažoval trasu pro sestup. V tomto místě ledovec nabíral závěrečný spád po téměř svislé severní stěně centrálního pohoří a tvořil zamrzlý vodopád, který lehce vyčníval nad srázem. Při troše štěstí dokážou slézt až k římse, spárou mezi skaliskem a ledovcem.

„Nejdřív spustím vás, Val, pak batohy a nakonec Smyslova. Já sláním jako poslední.“

Viděl, jak Valentina šlehla pohledem po Rusovi, jenž svázaný stál vzdorně kousek opodál. „Jone, můžeme si promluvit mezi čtyřma očima?“

„Jasně.“

Vrátili se od okraje ledovce kousek zpátky, až se ocitli za Smyslovem. Vzhledem k temnotě a objemnému oděvu se to dalo špatně poznat, ale když jej mýjeli, zdálo se, jako by Rus strnul.

Valentina zvedla brýle a shrnula si omrzlou sněhovou masku. Tvář jí zespoda ozařovala svítící tyčinka. „Máme problém,“ řekla hlasem, který jen stěží přehlušil kvílení větru.

„Jen jeden?“ odtušil Smith s černým humorem.

Namísto úsměvu kývla hlavou směrem ke Smyslovovým zádům. „Myslím to vážně, Jone. Musíme sebou pohnout. On nás zdržuje a komplikuje situaci, která je beztak dost složitá.“

„Já vím, ale bohužel se nedá nic dělat.“ I Smith si sundal roušku s brýlemi, aby mu viděla do obličeje. „Nemůžeme ho jen tak nechat jít. Kdyby se přidal k vojákům specnaz, mohl by jim hodně pomoci. Už teď mají velkou přesilu.“

„Naprosto souhlasím, Jone. Nemůžeme mu dovolit vrátit se k ruským přátelům.“ Její výraz byl stejně ledový jako okolí. „Ale nemůžeme si ho ani pěstovat jako domácího mazlíčka. Jelikož nemáme po ruce zajatecký tábor, kam bychom ho mohli odložit, zbývá jen jediná možnost...“

„...o které nejsem ochoten uvažovat.“

Zachmuřila se. „Jone, civilizovanost je jistě báječná věc a tak dále, ale vezměme to prakticky. Tlačí nás ke zdi, doslova a do písmene! Jestli vám jde o Hippokratovu přísahu, klidně to беру na sebe. Vyjdu si Grigorijem na menší procházku po krásách krajiny a...“

„Ne,“ odvětil Smith pevně.

„Jone, nemůžeme si dovolit...“

„Pořád si nejsem jistý, jestli je to nepřítel, Val.“

„Jone,“ zvedla hlas na protest, „dneska odpoledne jsem na vlastní oči viděla, jak vás ten bolševik chtěl odprásknout! Tomu říkám kamarád!“

„Já vím, ale zkuste mi věřit. Něco mi říká, že Smyslov sám neví, čím vlastně je. Chci mu dát šanci vybrat si správnou stranu. Je to rozhodnutí velitele, Val. Nebudeme o něm diskutovat.“

„Co když si vybere je, a ne nás?“

„V tom případě přehodnotíme situaci a v závislosti na nových taktických podmínkách podnikneme příslušné kroky. Přesně podle předpisů.“

„A co když nám soucit se Smyslovem srazí vaz?“

„Pak jsem to dokonale podělal a ponesu veškerou odpovědnost za neúspěch akce.“

Chtěla mu odpovědět něco pepného, ale pak zaváhala a trpce se pousmála. „No, pokud se k tomu budete hlásit...“ Nasadila si sněhovou masku. „Ale jestli natáhneme bačkory dřív, než mě aspoň jednou vezmete do postele, tak se strašně naštvu a celý týden s vámi nepromluví ani slovo.“

Smith se také usmál a jemně jí položil ruku na rameno. „Díky za cílovou prémii, profesorko. A teď pojďme konečně dolů.“

JIŽNÍ ÚBOČÍ OSTROVA STŘEDA

Randi si snažně přála víc sněhu i větru. Jak se obávala, vánice nebyla tak silná, aby dokonale zahladila její stopy a zmátla pronásledovatele. Když se ohlédla, spatřila záři světlice i paprsky baterek sledující její šlépěje. Muselo jich být nejméně pět a hnali ji neustále výš po úbočí kopce.

Ještě nemusela uhýbat palbě. To byla dobrá zpráva. Zatím ji přesně nezaměřili. Ale viděla stěží na dva metry a ve tmě prosycené hustým sněžením pozvolna ztrácela orientaci. Už nedokázala určit svou polohu vůči zbytku ostrova. Nacházela se prostě kdesi na centrálním hřebetu. Bylo jen otázkou času, kdy uvízne na nějaké římsce nebo v kapse, odkud nevede žádná cesta.

Potřebovala uprostřed všeho toho ledu a sněhu najít holé skalisko, aby za sebou přestala zanechávat stopy. A také nějaké útočiště. Zmáhala ji únava, neuvěřitelná únava. Zakopla o zasněženou hromádku kamení a upadla. Ramenem narazila do velkého balvanu.

Ne, nebyl to balvan, ale cosi většího. Stěna útesu. Bože, kdyby tak věděla, kde je! Kdyby si tak mohla na chvíli odpočinout a zamhouřit oči! *Jone, kde sakra vězíš?*

Prudce otevřela víčka a přinutila se zvednout na všechny čtyři. *Pohyb, ty hloupá káčo! Copak jsi zapomněla? Nikdo na světě ti nepomůže, jen ty sama. Všichni ostatní na tebe kašlou. Tak pohyb! Ztrácíš čas a náskok! Světla se blíží.*

S námahou vstala a pokračovala, pravou rukou přejížděla po skále, aby neztratila směr. K čertu, jak asi vypadá svět kolem ní? Viděla jen různé odstíny tmy.

Ted' už byli dost vysoko nad vědeckou stanicí. Skalní stěnu měla po pravé straně, takže musela jít na západ. Vlevo od ní nebylo v podstatě nic, jen sráz dolů. Jak strmý však mohl být svah před ní? Měla dojem, že se ocitla na dalším okraji útesu. Takže stála na jakési římsce či hraně. Co je dál, to netušila, zdálo se ovšem, že římsa zlověstně klesá.

Dozadu se ohlížet nemusela, dobře věděla, co tam je.

Měla jedinou jistotu: nenechá se chytit. Pokud dojde do slepé uličky, pokusí se nějak zařídit, aby ji pronásledovatelé zabili.

Uslyšela burácivou salvu ze samopalů a instinktivně padla tváří k zemi, ale vzápětí si uvědomila, že kolem ní nelétají žádné projektily. Tak blízko ještě nebyli. Někdo tam vzadu to už zřejmě nemohl vydržet.

Pocit úlevy trval jen vteřinu. Z místa kdesi nad ní se rozlehlo hluboké a pronikavé lupnutí. Ozvuky palby utrhly sněhový převis. Lavina! Kde? Před ní? Za ní? Nad ní? To nedokázala přesně říct, ale bylo to blízko. Schoulila se a zakryla si hlavu rukama.

Ozvalo se tiché hřmění a kamenná římsa se zachvěla. Randi obklopily nadýchané obláčky prachového sněhu, drtivý náraz však nepřišel, ani ji nesmetla neúprosná zmrzlá záplava. Po chvíli paniky se uklidnila a spustila ruce. Byla to jen malá „lavinka“, nanejvýš pár tun uvolněného sněhu, který se sesunul několik metrů před ní. Setřásla ze sebe bílý poprašek a znovu vstala.

Teď šlo o to, zda se jí podaří překonat hromadu sněhu, která se navršila na římsu, a nespadnout přitom do hlubin. Škoda, že lavina nespadla mezi ni a pátrací skupinu. Mohla jí být alespoň k něčemu užitečná.

Randina mysl se na okamžik zasekla a pak se opět rozběhla. Lavina jí přece jen posloužila. Možná jí dokonce dala určitou šanci.

Co kdyby pronásledovatelé zjistili, že její stopy vedou vzhůru k okraji sesuvu a pak se zastavují? Uvěřili by, že ji sníh vzal s sebou? Určitě jim nedělalo žádnou radost, že se tudy musí za noci brodit. Záminka k ukončení pátrání by jim třeba přišla vhod.

Udělal dva nebo tři kroky směrem k hranici uvolněné laviny. Dál už to nešlo. Cesta odsud stoupala do strmého kopce, na který navíc Randi ani neviděla. Ale i kdyby ano, příliš by jí to nepomohlo.

A byl tu ještě jeden problém: neměla rukavice. Dosud ukrývala prsty v dlouhých rukávech oblečení, ale teď je potřebovala k výstupu. Za jak dlouho jí při této teplotě omrznou? Za dvě minuty? Nebo snad za tři?

Jedna dobrá zpráva se však také našla. Svah bezprostředně nad ní nemohl být příliš vysoký. Padající sníh se svezl k římsu během několika vteřin. Ohlédl se přes rameno. Světla baterek zářila stále jasněji. Musí něco udělat. Hned!

Vykasala si rukávy, vší silou se odrazila a vyskočila do výšky. Nehty jí sklouzly po zledovatělé skále, jeden si utrhla a palčivě to zabořilo, ale pak konečně nahnátla chyt. Sípavě oddychovala skrz zaťaté zuby. Vytáhla se nahoru pouhou silou paží, aby ji neprozradily stopy bot na skále. Chvilí zůstala viset na levé ruce, pak pravou vymrštila nad sebe a milosrdná příroda jí dovolila najít další úchyt.

Znovu se vytáhla vzhůru, div jí ramenní svaly nepraskly. Byla už dostatečně vysoko, aby si mohla pomáhat nohama, aniž zanechá nápadné otisky, a hledala tedy i vhodné výstupky pro boty. S horolezectvím měla jisté zkušenosti, ale jen jako s koníčkem. Teď to však pro ni bylo utrpení. Ruce jí promrzaly.

Dělej, Randi! Oči jsi zavřela jen proto, že slunce v Utahu září moc jasně. V národním parku Zion je přes třicet stupňů a ty máš na sobě jen šortky a tílko. Cítíš, jak ti tělem prostupuje příjemné teplo. Už jen pár metrů a budeš na vrcholu. Pak můžeš spustit nohy ze skály a se smíchem se napít vychlazené pepsikoly bez cukru.

Ještě posledních pár metrů.

Nalezla vodorovnou puklinu, do níž si mohla na chvíli stoupnout, a tloukla pěstmi do skály, aby v nich znovu probudila ztracený cit. Měla je úplně zkřehlé a to si nemohla dovolit. Nutně je potřebovala k cestě do cíle.

Hlasy! Záblesky světla. Pátrací skupina! Randi se přísála ke skalisku jako klíště. Došli k sněhovému sesuvu. Stáli na římse přímo pod ní.

Teď se ukáže. Uvěří, že ji lavina zahubila, nebo ji budou podezírat ze lsti? Vylétne nahoru po skále paprsek světla následovaný proudem střel, nebo třesne jen jedna přesně mířená rána?

Ruce ji nesnesitelně bolely. Věděla, že se dlouho neudrží.

Dole vypukl spor. *Tak dělejte, jinak se pustím a spadnu na vás! Kdo vyhraje? Únava, nebo odhodlání? Jsem mrtvá, sakra! Pohřbená pod lavinou! Ten váš zrzoun by z toho měl mít radost!*

Pak se dali do pohybu. Vraceli se. Odcházeli. Trvalo to snad celou věčnost, ale teď konečně odcházeli. A nikdo z nich nezvedl oči.

Randi musela pokračovat ve výstupu a modlit se, aby to na vrchol opravdu nebylo daleko. Dlaně i prsty měla už téměř necitlivé, ale dokud se nezříítí do hlubin či nepřijde o ruce, nehodlala to vzdát.

Už jen pár metrů.

Hledala další opěrný bod. Už ji ani nezajímalo, jestli je pevný, nebo ne. Vytáhnout rozechvělé tělo o dalších pár decimetrů, zas... a znovu... Ještě jednou se vzepřít a nalézt něco, za co se zachytit ztuhlými prsty. Něco... měkkého. Čerstvě navátý sníh, zadní hrana utrženého převisu. Vrchol! Poslední výšvih a zavrtala se jako červ do závěje na kraji skály. Byla z nejhoršího venku. Dokázala to!

Zvedla se na kolena a nemotorně si přetáhla rukávy mikiny přes téměř odumřelé prsty. Pod svršky překřížila paže na prsou a vrazila dlaně do jamek v podpaží. Trásla se a kymácela na místě a s hrůzou čekala. Pozvolna, jen velice pozvolna začínala cítit bolest, strašlivou palčivou

bolest obnoveného krevního oběhu. Byl to nádherný pocit! Dlouho tam jen tak klečela a vychutnávala si tu trýzeň, z očí jí přitom kanuly slzy.

Cítila, že jí slzy mrznou na tváři. Jak se jí do rukou vracel cit, začala si znovu uvědomovat ohromný chlad prostupující celým jejím tělem. Vítr tady nahoře byl krutější a bodavější, vánice silnější.

To jí mělo cosi napovědět, Randiny ochablé smysly však netušily co. Přepadl ji smrtící plíživý nepřítel. Podchlazení.

Pohyb! Musí se hýbat. Vykřesala ze sebe poslední zbytky energetických zásob a přinutila se vstát. S rukama stále pod oblečením se snažila brodit sněhovými závějemi. Proč tady fouká tak strašný vítr? Apaticky se nad tou myšlenkou pozastavila. No jistě, určitě je na vrcholu horského hřebene. Před vichrem ji proto vůbec nic nechrání.

Ale co to znamená? Proč je to důležité?

Randi ztěžka zdolala další metr, udělala další krok do vířících vloček a černé tmy a pak jí najednou levá noha ujela do prázdna. Opět uslyšela lupnutí stržené laviny a sníh pod ní náhle ožil. Padala s ním, nořila se do něj, topila se v něm.

Ale proč to je důležité?

SEVERNÍ ÚBOČÍ OSTROVA STŘEDA

Horolezecké lano se rozvinulo a vlnilo se jako had směrem do hlubin, ozařované jasně shozené světlice.

„Spustím vás dolů na dvou lanech.“ Jon Smith navlékl lano na sedací úvazek Valentiny Metraceové. „Většinu vaší váhy budu držet jisticím lanem.“ Upevnil i druhé lano. „Vy budete jen slézat bergschrundem a dávat pozor, aby se hlavní lano nezamotalo.“

„Dobře, to snad půjde. Ale co je to bergschrund?“

Smith se v záři svítících tyčinek trpělivě pousmál. „Spára mezi horou a ledovcem.“ Jeho tvář porostlá temným strništěm působila unaveně, ale také sebejistě, jako by byl skálopevně přesvědčený, že to Valentina dokáže. Jak ráda by si sama taky tak věřila!

„No dejme tomu. A pak?“

„Pak vám po hlavním laně pošlu bagáž a zbraně. Pro jistotu je odtáhněte dál od okraje ledovce. Vypadá trochu nestabilně a nemůžeme vyloučit ani ledovou lavinu.“

Valentina bezděčně vykulila oči a pohlédla směrem k hraně ledovce. „Ledovou lavinu?“

Znovu se dočkala uklidňujícího úsměvu. „Třeba se nic nestane. Ale pro každý případ buďte připravená se rychle skrčit.“

„To můžu slíbit!“ Valentina si uvědomovala, že uštěpačnost není v danou chvíli namístě, ale tak dlouho ji používala jako účinnou oponu, za kterou mohla skrýt svůj strach a pochybnosti, že se toho zlovyku nedokázala jen tak zbavit.

„Po vás spustím Smyslova. I jeho odved'te dál od ledovce. A nezapomínejte, že je to zajatec.“

Chystala se vybuchnout, ale rychle se ovládla. To ona přece vyjádřila obavy ze Smyslova jako první. „To se můžete spolehnout, Jone.“

„Dobře. Potom k vám slezu na římsu a zmizíme odsud.“

Valentina měla podezření, že přes veškerou Smithovu sebejistotu asi nepůjde o nic snadného.

Pád černým korytem mezi skálou a ledem, při němž se mohla opřít snad jen o vítr v zádech, se mohl směle řadit k těm nejhorším věcem, které kdy zakusila, a nedalo se rozhodně říct, že by jí život přinášel málo hrůzyplných

okamžiků. Dokázala však uvažovat o tom, co ji čeká, v abstraktní rovině. Valentina Metraceová se už dávno naučila odbourat strach a pevně ho zamknout v kleci rozumu, kde si mohl řvát a kvílet po libosti, zatímco zbytek jejího já se zabýval činností potřebnou k přežití. Totéž uměla udělat i s bolestí, soucitem a řadou různých dalších emocí, když to situace vyžadovala. Byla to pro ni stejně užitečná metoda jako její poněkud drsný humor.

Jenže sestup o čtyřicet metrů níž trval snad celé století. Dvakrát ji uvolněné ledové desky povolily pod nohama, s rachotem odlétly a rozbily se o dno strže. Pokaždé se zastavila, nadechla se na uklidněnou a pak pokračovala.

Konečně znovu stanula na skále. Cílová římsa měla k dokonalosti hodně daleko. Na straně blíž k ledovci byla široká necelé dva metry a leskla se kluzkým povlakem. Pořád to ovšem bylo lepší než viset na konci provazu. Přitiskla se zády ke stěně útesu, odvázala se od hlavního lana a zatáhla za něj. Provaz se na povel odplazil vzhůru k okraji ledovce, kam její chemické tyčinky nedosvítily.

Valentina zavřela oči před větrem a sněhem, které bičovaly černou noc, a snažila se umravnit tu křičící a úpějíící bytost ve vlastním nitru.

O pár minut později sklouzl dolů první z batohů. Dala Jonovi znamení, aby trochu povolil lano, a odtáhla výstroj do širšího místa, kam podle ní nemohla dosáhnout žádná lavina, a pak opakovala stejný proces s dalšími ruksaky a puškami v pouzdrech, jež k ní postupně klesaly. Na okamžik se zastavila a prohlížela si hromadu výstroje a zbraní. Tohle opravdu nebyly podmínky vhodné pro držení nepřátelského a potenciálně nebezpečného zajatce.

„Zatracený Jon,“ zamumlala si pro sebe, „mohlo to být o tolik jednodušší – šup a bylo by po všem.“

Vzala z kupky věcí skobu s kladivem a pátrala po nějaké šterbině ve skále zhruba ve výši hlavy. Když ji našla, zatloukla do ní skobu. Vytáhla z jednoho batohu kus lana, protáhla jej kroužkem skoby a udělala smyčku a klouzavý uzel.

Když zvedla oči, spatřila na vrcholu ledovce dva zelené plamínky. Jonova světelná tyčinka se nehýbala, zatímco druhá začala klesat po stěně, pomalu a namáhavě. Smyslov byl na cestě dolů. Smith držel Rusovu plnou váhu a trhavě popouštěl lano přes jistící bod.

Val se znovu bezděčně zamyslela nad oběma muži, ale zvláště nad Jonem Smithem. Pud sebezáchovy jí napovídal, že se Smith v Rusovi může mýlit, že s ním hloupě riskuje. Jenže právě to byla jedna z věcí, jež ji k

Jonovi přitahovaly. Ohleduplnost se v jejich oboru – celkem logicky – příliš nenosila. Zřejmě je natolik silný, že si může dovolit nejednat úplně bezcitně.

Smyslov se za praskotu odlomených ledových ker odrážel od úbočí ledovce a nakonec došlápl na římsu. Spoutanýma rukama svíral hlavní provaz. Valentina odhodila stranou vlastní bezpečnostní lano a postavila se za Rusa.

Z pochvy na svém postroji vytáhla bajonet a lehce přitlačila špičku jeho těžké čepele Smyslovovi k páteři. „Jsem přímo za vámi, Grigoriji. Teď vás odepnu z horolezeckého lana a uvážu vás kousek stranou. Podplukovník Smith vás chce živého, tak bychom mu měli vyhovět, co říkáte?“

„Já souhlasím,“ odpověděl Rus prázdným hlasem. „A jak to vidíte vy?“

„Já to vidím tak, že podplukovník Smith je můj velitel.“ Volnou rukou opatrně sáhla před Smyslova a odepnula mu lano ze sedáku. „Ale nic na mě nezkoušejte, jinak změním názor. Teď udělám krok směrem k útesu, vy se pomalu otočíte a obejdete mě. Nezapomínejte, že dolů je pořád daleko a jistěná jsem já. Rozumíme si? Tak jdeme na věc.“

Provedli popsany manévr ostražitým tanečním krokem. Smyslov se kolem ní prosmýkl po skalní římse a Valentina ho pomalu následovala, v jedné ruce přitom svírala jeho horolezecké lano, v druhé namířený bajonet.

Zahlédla kovový odlesk skoby, kterou předtím zatloukla do kamene. Nechala pod ni Smyslova dojít.

„Stát... Čelem ke skále..., hezky klidně.“

Smyslov uposlechl. Valentina mu hbitě uvázala kolem spoutaných zápěstí klouzavý uzel. Vzala za volný konec lana a vytáhla mu ruce ke skobě, přivázala je tam další smyčkou a utáhla.

„Teď snad nenapácháte žádnou škodu,“ prohodila a vrátila nůž do pouzdra.

„Proč?“ zeptal se Smyslov hlasem bez výrazu.

„Proč co?“

„Proč tohle všechno děláte? Proč mě rovnou nezabijete?“

„Musím přiznat, Grigoriji, že už mě to taky napadlo.“ Na chvíli se opřela o skalisko. „Ale Jonovi se ta myšlenka bůhvíproč nezamlouvá. Když jste na nás včera odpoledne zavolał kámoše ze speciálních jednotek – Bylo to vůbec včera odpoledne? Jak ten čas letí! – a pokusil jste se zastřelit Jona v jeskyni, mně to úplně stačilo, ale našemu podplukovníkovi bohužel ne. Nejspíš si myslí, že ještě nejste úplně ztracený případ. Nebo je to prostě jen jeho styl.“

„Má dobré srdce,“ zamumlal Smyslov do svištícího větru.

„Možná lepší než vy, já i všichni ostatní na ostrově.“ Do její odpovědi se vkradl nezvaný smutek. „Až umře, všichni na něj budou vzpomínat. No nic, za chvíli jsme u vás. Snad tady chvíli vydržíte viset.“

Opatrně došla ke spáře mezi skálou a ledovcem. Pak si vzpomněla na Jonův poslední pokyn. Vrátila se k hromádce s výstrojí pro druhou skobu. Potom si u čela ledovce klekla a hledala nějaký jistící bod. Nebylo to snadné, jelikož tyčinka daleko nedosvítala a římsu tvořila souvislá pevná skála. Nakonec našla u okraje úzkou puklinu a zatloukla do ní skobu co možná nejhluběji. Nechtěla se odvázat z jistícího lana, a proto zacvakla do kroužku skoby karabinu a protáhla jí lano tak, aby jí skýtalo dost pohybu. Když znovu vstala, přesunula se pod čelo ledovce a dala šklubnutím za lano znamení.

Na vrcholu uviděla zelené světlo, které signalizovalo, že Jon Smith začal skákavě sestupovat spárou.

Ještě chvíli a bude u ní. Už jen třicet metrů..., dvacet..., patnáct...

Vtom uslyšela hluboké zaskřípění mohutné hmoty následované ohlušujícím třeskotem. Uskočila ke skále a přitiskla se zády k ní právě ve chvíli, kdy se celý okraj ledovce odlomil a proměnil se v burácející zmrzlý vodopád drtící všechno před sebou.

Val cítila nárazy a škrábání ledových úlomků, žádný z nich však nebyl tak velký, aby ji vážně zranil či smetl. Kusy ledu velké jako osobní i nákladní auta se naštěstí řítily dál od skály, odražené vlastní vahou a hybnou silou. Vzápětí kolem ní prolétla do prázdnoty šmouha zeleného světla a Valentina přes řev padajícího ledu slyšela sebe samu, jak nevěřičně křičí. Pak ji zachvátila jakási neodolatelná síla, podrazila jí nohy a přibíla na dno římsy. Udeřila se hlavou o kámen, za očima se jí rozžehlo bílé světlo a pak ji pohltila temnota.

Probudil ji hlas s cizím přízvukem, jak volá její jméno. Zjistila, že leží tváří dolů na skále nebezpečně blízko okraje propasti a cosi ji nepříjemně bodá do břicha. V hlavě jí pořád zvonilo od úderu, který utrpěla, ale tlustá kapuce bundy ji ochránila před frakturou lebky. Zřejmě nebyla v bezvědomí dlouho, přesto se do ní už dávala zima od studeného skaliska a větru. Omámeně se pokusila vstát, ale nešlo jí to. Jako by byla přilepená k zemi. Po chvíli otupělého zkoumání odhalila důvod.

Bylo jím jistící lano a to bolestné píchání způsobila skoba s karabinou, kterou lano provlékla. Pevně utažený provaz vedl ze sedacího úvazku přes karabinu a mizel za obrubou římsy. Valentíně se náhle vybavilo posledních pár vteřin, lavina i Jonovo světlo, které kolem ní prolétlo.

„Jone!“

Z černé prázdnoty vedle ní nepřišla žádná odpověď. Záchranné lano se ani nepohnulo, obtěžkané mrtvou vahou zavěšenou na jeho konci. Zoufale se vzepřela ve snaze couvnout od propasti, jenže nemilosrdný provaz nepovolil ani o centimetr. Marnost nad marnost.

Za ideálních podmínek by snad dokázala zvednout těch zhruba devadesát kilogramů visících na laně alespoň o kousek, jenže podmínky měly k ideálu velice daleko. Ležela na zledovatělé skále a neměla se vůbec o co zapřít nebo chytit. Byla beznadějně přikovaná k zemi.

Znovu uslyšela své jméno. Deset metrů opodál si všimla Smyslova, jak se zaklání v poutech a otáčí hlavu, aby viděl, co se děje.

„Jsem tady, Grigoriji, a jak to tak vypadá, už tu zůstanu.“

„Co se stalo?“

Na okamžik zaváhala, ale pak si uvědomila, že seznam použitelných spojenců je žalostně krátký. Několika strohými větami mu vyličila situaci.

„Neměli jste to lano takhle zajišťovat,“ pokáral ji.

„To mi povídejte,“ zavrčela Valentina a znovu se vzepřela proti tahu.

„Je podplukovník v pořádku?“

„To těžko. Neodpovídá mi a na druhém konci lana necítím pohyb. Doufám, že ho ten ledový vodopád jen omráčil.“

„Musíte ho dostat nahoru a pak pryč odsud, profesorko,“ houkl na ni Smyslov.

„To vím taky, ale jistící lano je moc utažené, takže se nedá odvázat! Když ho přeříznu, Jon spadne!“

„V tom případě musíte zatlout druhou skobu a přivázat k ní svůj sedák. Tak se vymaníte z postroje a podplukovník se nezřítí.“

Valentina přestala zápolit s lanem. „Bezva nápad. Jenže nemám tu druhou podělanou skobu!“

„Tak použijte bodec cepínu.“

Rozhlédla se kolem, kam dohlédla a kam dosvítla tyčinka, a znovu zaklela. „Ten se mi taky podařilo ztratit.“

„Profesorko! Možná je zraněný nebo dokonce umírá!“

„Já to vím, sakra!“

Smyslov už nic neřekl. Valentina si povzdechla a opřela se čelem o zmrzlý kámen. Všichni tu zemřou, jestli něco nevymyslí. Vítr, sníh a všudypřítomný pronikavý chlad je bezpochyby zabijí.

Nabízelo se samozřejmě řešení, prosté a snadno proveditelné.

Mohla se osvobodit přeříznutím jistícího lana.

Ale řečeno Jonovými slovy, o té možnosti zatím nebyla ochotna uvažovat.

Měla tři nože: víceúčelový bajonet na opasku a dva vrhací nože v pochvách na předloktích. Snad by se jeden z nich dal použít jako provizorní skoba. Ale neměla kladivo, jímž by čepel pořádně zatloukla, a rukojeti na to beztak nebyly stavěné. Stačilo by jedno sklouznutí či zakolísání a Jon by zemřel. Pokud se tak už nestalo.

Zbýval tedy už jen Smyslov. Muž, jehož by sama bývala bez velkého váhání zabila. Ale jak řekl Jon: „Pořád si nejsem jistý, jestli je to nepřítel.“

Z logiky věci vyplývalo, že jím být musí. Ovšem logika rovněž napovídala, že buď Valentina přetne Jonovo jisticí lano, nebo všichni tři zahynou na úbočí téhle hory.

„Grigoriji, jak dobrý znalec lidských povah je podle vás podplukovník?“

„Velice dobrý, řekl bych,“ odtušil Rus, jehož ta otázka poněkud zmátla.

„Doufám, že máte pravdu. Hodím vám nůž.“

To se však snadněji řeklo, než udělalo. Vrhání nožů patří k nejnáročnějším bojovým uměním. Kdyby se za ně udělovaly pásy, Valentina Metraceová by nepochybně získala červený, určený největším mistrům, V daných podmínkách by se však ocitl v úzkých i legendární William Garwin. Prudké poryvy větru, mizerná viditelnost, špatný vrhací úhel a oblečení omezující v pohybu. A hlavně, nebylo do čeho čepel zapíchnout.

Jako nejlepší se jevila možnost poslat nůž skluzem po zledovatělé zemi Smyslovovi k nohám, jenže ten by na něj nedosáhl, protože ho pevně uvázala ke skále.

Valentina si stáhla vrchní i spodní rukavice. Vleže na boku se otočila čelem ke Smyslovovi, takže jí nohy od kolen dolů čnely přes okraj útesu. Z pouzdra na opasku vytáhla bajonet a zhodnotila jeho vyvážení. „Řeknu vám, jak to uděláme, Grigoriji. Pokusím se hodit ten nůž na skálu těsně nad vaši hlavou. Až se sklouzne dolů, chytíte ho. Rozumíte?“

„Rozumím, profesorko. Připraven.“

„Dobře, počkejte, až napočítám do tří. Jedna..., dva..., tři!“

Hodila nůž s takovou rotací, aby dopadl rukojetí dopředu. Uslyšela ve větru brinknutí oceli o kámen a pak zlostnou ruskou nadávku. „Nemám ho! Odrazil se a přelétl mi přes rameno.“

Nejspíš za to mohlo to zatracené držadlo z kompozitního plastu. Bylo příliš pružné.

„No nic,“ odvětila pokud možno vyrovnaným tónem. „Zkusíme to znovu.“

Vytáhla první z vrhacích nožů vlastní výroby. Ocel drobné zbraně byla zahřátá jejím tělesným teplem.

„Připraven? Zase vám budu mířit nad hlavu. Hodím na tři. Jedna..., dva..., tři.“

Máchla paží dozadu a dopředu, tentokrát však úmyslně nedala do houdu takovou sílu. Ocel znovu zazvonila o kámen a v příštím okamžiku Valentina uviděla, jak se Smyslovova silueta vymrštila v zoufalé snaze zachytit nůž klouzající mezi tělem a skalní stěnou. Když mu čepel přistála nadarmo pod nohama, znovu zaklel.

„Bohužel, profesorko. Zase nic.“

Zbýval poslední pokus. Valentina si dýchlá do dlaní a chvíli natahovala a ohýbala rozbolavělé prsty, aby se do nich vrátilo teplo a cit. „Ještě jednou, Grigoriji. Ale tentokrát to provedeme trošku jinak.“

„Jak poručíte, profesorko.“

Vytáhla z předloktí druhý vrhací nůž. „Fajn. Teď se musíte zavěsit.“

„Zavěsit?“

„Přesně tak. Uvolněte se a hezky se pověste na skobu, ať vám vidím na ruce.“

Smyslov uposlechl a odtáhl tělo od skalní stěny. „Takhle?“ otázal se.

Chvíli si prohlížela jeho obrys v záři svítící tyčinky. „Ano, přesně tak, perfektní. Teď vydržte a nehýbejte se, hezky klid... A Grigoriji, ještě něco.“

„Copak?“

„Omlouvám se.“

Uslyšela Smyslovův překvapený výkřik, jak se mu ocelový bodec zapíchl do levého předloktí těsně pod zápěstím.

„Ještě jednou se moc omlouvám, Grigoriji, ale to bylo jediné místo, kam jsem mohla tu zatracenou věc zarazit.“

Sledovala, jak Rus překřížil spoutaná zápěstí a nemotorně vytrhl nůž ze zkrvaveného rukávu. Čepel ostrá jako břitva se pak lehce vypořádala s lanem i nylonovými pouty. Nyní byl Smyslov volný a ona spoutaná.

Tak či onak, alespoň jeden z nich se dnes v noci odtud dostane živý. Jon by to jistě schválil. Rus se vztyčil nad Valentinou s vrhacím nožem v ruce, aniž by hnul brvou. Další vývoj situace už nebyl v její moci. Unaveně položila tvář na zledovatělý kámen a zavřela oči.

Smithovi připadalo, že pluje vzduchem, ale nebylo to příjemné vznášení jako ve snu. Tělo měl zkroucené v podivném úhlu a bodavá bolest mu

prostupovala celým tělem. Také cítil zimu a rostoucí otupělost. To bylo zlé. Musí okamžitě něco podniknout.

Prudce otevřel oči a spatřil jen sněžnou černotu. Když zaklonil hlavu, rozeznával v zelenavé chemické záři jen zamotané lano a postroj, které ho obepínaly. Nic jiného kolem sebe neměl. Visel volně v prostoru obrácený obličejem vzhůru a lehce se pohupoval v nárazovém větru, jediné tenké lano se nad ním táhlo ztuhlé jako tyč.

Paměť se mu vrátila. Slaňoval k římse, když se pod ním utrhlo celé svislé čelo ledovce. Zmrzlá hmota pod tlakem povolila a mohl mluvit o velkém štěstí, že ho náraz odmrštil dál a zával ho nadobro nepohřbil. Dokonce ani nenarazil do římsy. Musí viset kdesi pod ní.

Opatrně kolem sebe hmatl, zkoumal prostor a snažil se nalézt něco pevného. Konečky prstů pravé ruky škrkl o skalní stěnu. Čelo hory pod římsou muselo být lehce vyklenuté. Nedokázal říct, jak hluboko se zřítil, ani kolik prázdného vzduchu má pod nohama. Možná jeden metr, možná dvě stě.

Rychle zkontroloval svůj fyzický stav. Byl sice ošklivě potlučený, ale zdálo se, že mu všechno funguje. Zřejmě sklouzl po vnějším okraji ledopádu a přirozená pružnost nylonového lana částečně ztlumila prudký náraz. Cítil však značný chlad a také slabost.

Bohužel měl jedinou možnost, jak se zachránit: vyšplhat po jisticím laně.

A co ostatní? Uvázli Val se Smyslovem v lavině? Mžoural vzhůru sněhem a rozeznával narudlou šmouhu světla vyznačující okraj římsy nad ním. První světlice, kterou na římsu shodili, už vyhasla. Někdo tam nahoře musel rozžehnout druhou. Někdo musel přežít. Bojoval se svírajícím krunýřem horolezeckého úvazku, aby mohl naplnit plíce vzduchem a hlasitě zařvat.

Pak se v jeho zorném poli cosi objevilo. Snášelo se to dolů vedle strnulého lana: další provaz zakončený okem záchranného postroje.

Smith nové lano zachytil, odepnul karabinu a vložil botu do smyčky. Na jisticím laně se vytáhl do vzpřímené polohy a zatahal za to záchranné. Postroj se napjal a kdosi jej začal trhavě vytahovat vzhůru i s prověšeným jisticím lanem.

Jak Smith stoupal k římse, měl dost času přemýšlet, co tam nahoře asi najde. Jedna věc byla jistá – Valentina Metraceová neměla takovou horolezeckou průpravu, aby ho dokázala vyprostit z hlubin.

V jednu chvíli se musel odrazit od skalní stěny a s překvapením zjistil, že už dosáhl horní hrany. Náhle se k němu natáhly čísi ruce, sevřely jeho postroj a pomohly mu vylézt přes okraj.

Konečně měl pod sebou pevnou skálu. Krásnější pocit už hodně dlouho nezažil. Několik okamžiků klečel na všech čtyřech a vychutnával si tu slast. Bezděčně se roztřásl, ale podařilo se mu zahnat opakované vlny černé prázdnoty, které se ho snažily zalít. Zavrtěl hlavou jako raněný medvěd a rozhlédl se po římse. V mihotavě rudé záři napůl vyhořelé světlice rozeznával změt' skob a propletených smyček lana a ležící těla Valentiny a Smyslova. Oba vypadali stejně zničeně jako on.

Smith se zhluboka nadechl ledového vzduchu. „Doplnit tekutiny a sníst energetické tyčinky,“ zasípal. „Okamžitě!“

Schoulili se k sobě na skále a střídali doušky vlažné vody se sousty čokolády s přídatkem vitamínů. Jejich metabolické pece dychtivě spalovaly várku tolik potřebných životadárných látek.

Smith si všiml černých krvavých skvrn na rukávu Smyslovovy bundy. „Je to hodně zlé?“

Rus zavrtěl hlavou. „Ani ne. Ošetřil jsem si to.“

„Zranil vás padající led?“

Smyslov šlehl pohledem po Valentině. „Ne tak docela. Je to trochu složitější. Řeknu vám to potom.“

„Jak chcete,“ odtušil Smith. „Když se teď situace trochu uklidnila, asi bych se měl zeptat, kdo je v tuhle chvíli čí zajatec.“

Smyslov potřásl hlavou. Na tváři zčervenálé mrazem mu hrál trpký úsměv. „To by mě taky zatraceně zajímalo.“

„Ani já nemám v té otázce úplně jasno,“ ozvala se Val, „ale navrhovala bych nejdřív slézt z téhle pitomé hory. Maličkosti můžeme nechat na ráno.“

„To zní jako rozumná řeč. Majore, co vy na to?“

„Souhlasím, podplukovníku, velice rozumná.“

„Tak do toho, vážení. Ta hora se sama od sebe nescvrkne.“

Smith překonal odpor zhmožděných tuhnoucích svalů a ztěžka se vyškrábal na nohy. Val mu pomáhala vstát a na chvíli se zarazila s dlaněmi na jeho prsou. „Na těch vašich ohledech možná přece jen něco bude.“

„Člověk občas zažije příjemné překvapení.“

SEVERNÍ STRANA OSTROVA STŘEDA

Randi Russellová vstala a znovu se dala do pohybu ještě dřív, než se jí vrátilo plné vědomí. I potom si však připadala jako v mrákotách. Nevzpomínala si, jak se vysvobodila ze sněhového sesuvu. Neměla ponětí, kde je a kam jde. Vedl ji jen instinkt umírajícího zvířete.

Už neměla strach ani další nepříjemné pocity. Podchlazení ji oklamalo svým falešným teplem a postupně ji odpoutávalo od skutečného světa. Věděla, že se musí pořád hýbat, ale už tu nutnost nebrala tolik vážně. Až příště upadne, bude to naposledy.

V chladné černé prázdnotě, jež ji obklopovala, se nerýsoval žádný cíl. Mířila dolů k pobřeží jen proto, že to bylo nejsnadnější a cestou nehrozilo tolik nástrah.

Neuvědomovala si význam nakupenin ledových ker, jež začala potkávat. Byl to rozpraskaný okraj mořského ledu, který se hromadil podél severního pobřeží ostrova Středa. Jen matně zaznamenala, že palčivý umrtvující vítr narazil na překážku a ustal. Dala se rovnoběžně se strašidelnými kopečky ledové tříště a klopýtavě vykročila po zasněženém šterku pláže.

Ocitla se v říši příznaků. Zvuky, hlasy, obrazy z minulosti, příjemné i nepříjemné, se přehrávaly v náhodných útržcích. Santa Barbara, Carmel, Kalifornská univerzita, Irák, Čína, Rusko i méně důležitá místa. Známí lidé. Věci, které zažila.

Snažila se zachytit příjemných vzpomínek: jak si hrála na pláži pod domem rodičů, jak kula pikle se sestrou Sophií, jak ji Mike svlékal a pokládal do měkké trávy v tom čase prvního sladkého rozechvění.

Tma a zima ji však stále přiváděly k těm horším věcem. Náhle stála po Sophiině boku a rozptylovala popel zemřelých rodičů. Znovu cítila tu strašlivou bolest nad otevřeným hrobem v Arlingtonu za tklivých tónů trubky. Zlost a touhu s něčím bojovat, jež ji z místa analytičky CIA přivedly k drsné práci v terénu. Před očima se jí zjevil obličej prvního člověka, kterého musela zabít. A pak stála u druhé rakve na hřbitově Ivy Hill v Alexandrii, v níž ležel poslední člověk, kterého na světě milovala.

Náhle uklouzla na zledovatělém kameni. Vůbec se nebránila pádu. Slabý hlas z hloubi podvědomí na ni křičel, že má vstát, ale jí se nechtělo

poslouchat. Mátožně se odplazila do závětrí ledové masy a schoulila se, aby ušetřila poslední zbytky tělesného tepla. Z nebe se k ní snášel sních.

Takže tady zemře. Už neměla sílu bojovat. K čemu by to bylo? Poddala se přízrakům a před očima se jí znovu rozvířil útržkovitý kaleidoskop ochabujících vzpomínek.

Nejsilnější byla vzpomínka na Sophii, což Randi těšilo. Znovu mohla být se sestrou.

Jenže Sophie ji vracela na špatná místa. K Mikově smrti. Tváří v tvář vysokému zasmušilému vojákovi v černém baretu. K jediné vážné roztržce, kterou kdy se sestrou měly. K jediné neodpuštělné věci, kterou jí kdy Sophie provedla.

„Vezmu si Jona Smithe, Randi,“ zopakovala Sophie.

Ne!

„Jona mrzí, co ti způsobil, Randi. Lituje toho víc, než si vůbec dokážeš představit.“

„O lítost mu nestojím! Měl tě zachránit!“ odsekla Randi a jejich hádka znovu vzplála ve své bolestné síle.

„Nikdo mě nemohl zachránit, Randi. Ani Jon, ani ty.“

„Určitě by to nějak šlo!“

Viděla před sebou jen velké Sophiiny oči. „Kdyby to nějak šlo, Jon by na to přišel. A ty přece taky.“

„Ne!“

„Zavolej Jonovo jméno. Udělej to kvůli mně.“

„Ne! Nechce se mi!“

Sophiin hlas nabyl na naléhavosti. „Zavolej jeho jméno!“

Randi jí to nemohla odepřít. „Jone,“ vzlykla.

„Nahlas, Randi.“ Sophiiny oči byly láskyplné, vyděšené a prosebné. „Zopakuj to nahlas!“

„Jone!“

Proč ji sestra takhle trápí? Randi se chtělo spát. Odejít.

Sophie to však nechtěla dovolit. Sklonila se a zatřásla s ní. „Znovu, Randi! Zavolej na něj! Zakřič Jonovo jméno!“

„Jone!!!“

Smith se zarazil, zvedl hlavu a zahleděl se do noci. „Co to bylo?“

„Co jako?“ zeptala se Valentina a došla za něj. Smith jako první prošlapával cestu, Valentina a Smyslov následovali za ním na jisticím laně. Od pádu ledové stěny je už nic zlého nepotkalo a zbývající sestup k severnímu pobřeží proběhl celkem hladce a rychle. Neúnavně si klestili

cestu po pláži, schovaní za navršenými ledovými krami, když Smith zaslechl ve větru slabý cizorodý zvuk.

„Já nevím. Připadalo mi, jako by někdo volal moje jméno.“

„To těžko.“ Valentina zvedla lyžařské brýle na čelo. „Kdo by vás tady mohl volat?“

„Kdo asi? Randi!“ Smith se odpojil z jistícího lana a rozžehl lampu připnutou na opasku. „Rozsviňte a rozestupte se! Začněte hledat! Pohyb!“

Našli ji za necelých pět minut.

„Jone! Tady! Honem!“

Valentina klečela u štěrbiny v hromadě ker a odhrnovala sněh ze schoulené postavy. Smith se vymanil z popruhů batohu a během několika vteřin byl u nich. O chvíli později dorazil i Smyslov.

„Měl jste pravdu! Je to Randi!“ vykřikla Valentina. „Co tady sakra dělá takhle oblečená?“

„Utekla,“ odsekl Smith. „Vojáci ze speciálních jednotek vzali útokem vědeckou stanici.“

„To není možné,“ zaprotestoval Smyslov. „Na ostrov byla vyslána jediná četa, kterou jste potkali u vraku letadla.“

„V tom případě je tu ještě někdo další.“ Smith rozložil na sněhu izolační podložku a jemně na ni Randi položil. Strhl si rukavice, vklouzl rukou pod její slabé zmuchlané svršky a snažil se nahmatat srdeční tep.

„Je úplně mimo,“ podotkla Valentina naklánějící se Jonovi přes rameno.

„Umírá,“ odtušil Smith stroze. „V batozích jsou chemické hřejivé polštářky. V každém dva. Vyndejte je. Všechny.“

Valentina se Smyslovem okamžitě uposlechli a ohnuli polštářky, aby spustili tepelnou reakci.

„Nastrkejte jí je do rukávů a nohavic,“ přikázal Smith. „Až s ní začneme hýbat, vychladlá krev z končetin se dostane do středu těla a ten šok by ji mohl zabít.“

„Jone, podívejte na tohle.“ Valentina vyprostila Randinu levou paži zpod příliš velké mikiny. Ruku obepínalo pouto.

„Hajzlové! To vysvětluje odřeniny na druhém zápěstí. Zajali ji.“

„Ale kdo?“

„To nevím, Val. Pokud ne vojáci *specnaz*, pak to byli ti druzí. Ti, kteří se nás pokusili sestřelit nad Aljaškou.“

„Je na tom hodně špatně, podplukovníku?“ zeptal se Smyslov, který se mu naklonil přes druhé rameno.

„Pokud ji rychle nedostaneme někam do úkrytu, tak zemře.“ Smith pevně obalil Randi izolační plachtou. Tady venku pro ni udělali všechno, co mohli, a bohužel to nestačilo.

„Já ji ponesu, podplukovníku,“ nabídl se Smyslov.

„Dobře. Já vám vezmu batoh. Jdeme.“

Rus opatrně zvedl své nové brímě. „To nic, *děvuška*,“ zamumlal. „Jste s přáteli. Teď nás nesmíte opustit.“

Valentina shrábla obě pušky. „Musíme předpokládat, že vědecká stanice je obsazená nebo zničená. Kam jinam můžeme jít?“

„Bud' najdeme jinou jeskyni, nebo si postavíme přístřeší ze sněhu,“ odvětil Smith, přejížděje paprskem lampy po hromadách ledu o výšce člověka, jež se kupily podél pobřeží. „Mějte oči otevřené a hledejte každé jen trochu vhodné místo.“

„Dobře. Kromě všeho ostatního by nám mohly dojít i baterie. Panebože, ona má vážně namále.“

„Já vím.“ Smithův hlas byl temný jako noc. „Možná se mi to konečně povedlo.“

Smithova slova ji zmátla, ale vycítila, že není vhodná doba se ho vyptávat.

Pátrací světelný kužel Smithovy lampy už začínal slábnout, když vtom nalezl trojúhelníkovou mezeru v ledové stěně. Skrčil se a posvítil do ní.

Něco takového hledal. Těžká kra byla vyvržena na pláž a zvedla se o jinou desku u okraje mořského ledového pole, čímž vznikla modrobílá trojúhelníková sluj o hloubce šesti a šířce dvou metrů, dostatečně vysoká, aby se do ní vešel i urostlý muž.

„To je ono! Tady se usadíme! Majore, odneste Randi do zadní části jeskyně, pak se vraťte a začněte opevňovat vchod sněhem a kusy ledu. Val, vy pojd'te se mnou.“

Smith rozlomil poslední ze svítících tyčinek a naplnil malou ledovou sluj mlhavou zelenou chemickou září. Pak postavil a zapálil cestovní kamínka. Příliš paliva už nezbyvalo, ale i když nedokáží jejich příbytek vytopit, alespoň zmírní mráz. Zatímco rozdělával oheň, vydával rozkazy.

„Val, rozložte na zemi pár karimatek, pak vezměte svůj a můj spacák a sepněte je k sobě zipem.“

„Jasně. Hned to bude.“

Uložili omráčenou Randi na spojené spací pytle.

„Val, vy si k ní teď vlezte dovnitř. Já svléknu Randi a vy si taky sundejte šaty. Všechno musí dolů.“

„Rozumím,“ odvětila a zatáhla za zip bundy. „Ale doufala jsem, že to uslyším za úplně jiných okolností.“

„Je to hodně stará zbraň proti podchlazení, ale zabírá a nic víc nemáme.“

Když svlékl Randi, ve světle baterky bleskově prohlédl její tělo a pátral po zjevných omrzlinách. Díkybohu měla alespoň polární boty. Chránily jí nohy, tedy nejzranitelnější místo.

Valentina se vysoukala z těžkých svršků. Zhluboka a rozvážně se nadechla a přetáhla si přes hlavu svetr i s termoprádlem. Následovala podprsenka, ponožky a pouzdra na předloktích. Položila nože k hlavě lůžka, aby je měla na dosah, a naráz si jediným hmatem stáhla lyžařské kalhoty, teplé spodky i kalhotky. Nahá si lehla vedle Randi a sotva si podložila hlavu batohem, už z ní ucítila spalující chlad.

„Připravena.“ Musela zatnout zuby, aby jí neдрkotaly.

Smith zkontroloval k sobě přitisknutá smetanově bílá těla: Valentina se chvěla, Randi byla naopak až příliš nehybná, smrtelně nehybná. Obložil ženy tepelnými polštářky, zapnul spací pytle a přes ně rozložil Smyslovův otevřený batoh i svlečené šatstvo.

Valentina se schoulila kolem bezvládné postavy druhé ženy a přivinula si Randinu hlavu k rameni. Randi se zavrtěla, slabě zasténala a snažila se přitulit blíž ke zdroji tepla.

„Stuď jako led, Jone,“ zamumlala Valentina. „Bude to stačit?“

„Nevím. Hodně závisí na tom, co způsobila zima a co jen vyčerpání. Podchlazení je hrozně zlé a zákeřná věc.“ Smith položil konečky prstů na Randino hrdlo a nahmatal pulz. „Před akcí dostala velkou dávku antibiotik. To pomůže proti možným plicním komplikacím. A ruce i obličej měla zakryté. Neřekl bych, že utrpěla vážné omrzliny.“

Potrásal hlavou a lehce pohladil Randi hřbetem prstů po tváři. „Pokud její tělesná teplota nespadla příliš hluboko, mohla by se z toho dostat. Je to tvrdá holka, jedna z nejtvrděších. Pokud ale teplota klesla moc nízko..., tak nevím. Nemůžeme dělat nic než ji zahřívat a čekat.“

Valentina se pousmála. „Vám na ní asi hodně záleží, co?“

Smith vytáhl vršek spacího pytle k hlavám obou žen. „Mám za ni zodpovědnost. Za to, že je tady, i za to, že je taková, jaká je.“

„Máte odpovědnost za nás všechny, Jone,“ odvětila Valentina a vzhledla k němu. „A musím přiznat, že je to v tuhle chvíli celkem uklidňující myšlenka.“

Smith opětoval její úsměv a jemně jí odhrnul dozadu tmavé vlasy. „Doufám, že je ta důvěra na místě. Snažte se trochu vyspat.“

S puškou a lékárníčkou zamířil k ústí jeskyně. Cestou ještě nasypal do hliníkového hrnce kousky ledu a opatrně ho postavil na malá kamna.

Smyslov zatarasil vchod tak dokonale, že zbyl jen průduch nahoře. Studený severák už nemohl foukat dovnitř, takže se teplota ustálila a polární výstroj je konečně začínala hřát.

„Co ruka, majore?“

„To nic není.“

„Stejně se vám na ni podívám. Jste očkováný proti tetanu?“

„Nic mi není.“

Smith usedl zády ke stěně malé sluje naproti Smyslovovi a začal mu ošetřovat ruku. Vykasal rukávy nasáklé krví a odstranil nouzové polní obinadlo. Vyčistil a vydezinfikoval poranění, poprášil je zásypem a omotal čerstvým obvazem odolným proti vlhkosti a chladu.

„Máte štěstí,“ poznamenal. „Je to hezky čistá bodná rána.“ Se zvednutým obočím pohlédl na Rusa. „Skoro se mi zdá, že vám ji udělal jeden z Valiných nožů.“

Smyslov se ušklíbl. „Ano, ale s mým souhlasem.“

„Co se dělo nahoře na skále, když jsem visel na druhém konci lana?“

Smyslov mu stručně vylíčil řetězec událostí od ledové laviny po Smithovu záchranu. „Díky za pomoc,“ kývl Smith. „Velice si ji cením. Můžu vám ale položit osobní otázku?“

„Jen do toho, podplukovníku.“

„Proč jste jednoduše Val nepodřízl a nepřetřal jisticí lano?“

Smyslov chvíli mlčel. „To by odpovídalo rozkazům, které jsem dostal od našich orgánů,“ odvětil nakonec. „Ale v americké armádě máte pro moji současnou situaci hezký výraz FUBAR. Pokud se nepletu, v překladu to znamená, že všechno je nenapravitelně v prdeli.“

Smith přiložil poslední proužek náplasti. „To je pravda.“

„No a přesně to se na mě teď hodí,“ pokračoval Rus. „Do vašeho týmu mě zařadili, abych ušetřil Rusko mezinárodní ostudy a předešel zničení vztahů mezi našimi zeměmi. Vojáci speciálních jednotek byli vysazeni na ostrov se stejným cílem. Ale teď je to FUBAR. I kdybych se vás tam na skále rozhodl zabít, stejně bych tím ostudě ani odcizení nezabránil. Věci už zašly příliš daleko. Zavládl chaos. Vaše země by zahájila vyšetřování a pravda by určitě nakonec vyšla najevo. Nejspíš to bylo jasné už od začátku. Právě to mi došlo a nechtěl jsem zavraždit... své kolegy. Beztak bych tím nic nezměnil.“

Znovu se hořce pousmál. „Víte, všichni nejsme jako politruk z toho letadla.“

Smith stáhl Smyslovovi zakrvácený rukáv bundy přes čerstvý obvaz. „To už jsem si uvědomil, majore.“

Zavřel lékárníčku a opřel se o zelenou ledovou zeď jeskyně, puška SR-25 stála hned vedle. „A taky mi došlo, že s tím útokem na vědeckou stanici máte pravdu. Čistě z hlediska počtu to nemohli být vojáci *specnaz*. Všechno nasvědčuje tomu, že na ostrově působí třetí strana, a vzhledem ke způsobu, jakým zacházela s Randi, si rozhodně nebere servítky.“

„To bych podepsal, podplukovníku.“

„Pokud je váš úkol zabránit odhalení pravdy o sovětském prvním úderu opravdu FUBAR, souhlasil byste, že máme v této akci znovu společný zájem? Nedopustit, aby biologické zbraně ze zříceného letadla padly do špatných rukou?“

Smyslov se smutně usmál. „Moji nadřízení by možná nesouhlasili, ale já osobně bych to nechtěl podělat úplně. Ten antrax by se mohl dostat k čečenským rebelům nebo jiným teroristickým skupinám na území Ruska. Mohli by ho použít proti Moskvě nebo Petrohradu stejně jako proti New Yorku nebo Chicagu. O to tady teď jde.“

Smith mu podal ruku. „Vítám vás zpátky, majore.“

Rus přijal jeho stisk. „Je mi potěšením, podplukovníku. Čekám na vaše rozkazy.“

Smith pohlédl do zadní části malé jeskyně. „Náš nejlepší zdroj informací o té nové síle je v danou chvíli nepoužitelný. Teprve až si s ní promluvíme, pokud to vůbec půjde, budeme moci něco plánovat. Nedáte si mezitím trochu čaje?“

O pár minut později se oba muži krčili nad kouřícími polními pohárky a vstřebávali do prstů blahodárné teplo.

„Musím přiznat, majore,“ řekl Smith, „že jedna otázka mi pořád vrtá hlavou. Jde o druhou polovinu rovnice případu pátého března. Proč byl sovětský útok na poslední chvíli odvolán?“

Smyslov potřásl hlavou. „Je mi líto, ale to nemůžu říct, podplukovníku. Musím respektovat to, co zbývá z bezpečnosti naší země.“

„Jen to klidně povězte, Grigoriji,“ ozval se hlas Valentiny z hromádky spacích pytlů. „Já už jsem na to totiž přišla.“

Smyslova hlava se prudce otočila. „Jak to?“

Ledovou slují se rozlehl Valentinin hlas. „Protože jsem historička a jako taková si umím dát věci dohromady. Bombardér Miša 124 se zřítil na ostrově Středa pátého března 1953 a ve stejný den Sovětský svaz málem rozpoutal třetí světovou válku. To datum je ovšem spojené ještě s jednou

velkou společensko-politickou událostí, která se týká SSSR. Z logiky vyplývá, že spolu všechny tři věci souvisejí.“

„O čem je řeč?“ otázal se Smith.

„Pátého března 1953 zemřel Josif Vissarionovič Stalin.“ Valentina se k nim otočila, takže ve tmě rozeznávali bledý ovál její tváře. „Přesněji řečeno, byl zavražděn. Vaši lidé toho parchanta oddělali, že, Grigoriji?“

Dlouhou chvíli se ozývalo jen protivné skučení vichru.

„Odkakživa jsme měli podezření,“ pokračovala Valentina. „Podle oficiálních dějin Stalin osmadvacátého února v noci utrpěl v Kremlu masivní mozkovou mrtvici. Údajně po ní ochrnul a zůstal napůl v bezvědomí až do své smrti pátého března. Jenže svět o tom od začátku pochyboval. Zpráva sovětské vlády o Stalinově smrti byla strohá a poněkud divná. Stalinova dcera Světlana se navíc netajila s tím, že pravou příčinu otcovy smrti je třeba hledat jinde.“

Historička změnila pozici, aby nerušila Randi. „Kolem úmrtí každého kontroverzního vůdce se samozřejmě vyrojí různé fámy a konspirační teorie. Vzhledem ke Stalinově nechvalně známé povaze a k tehdejšímu sovětskému režimu měly ovšem spiklenecké teorie trochu pevnější základ. Až vyjde najevo pravda o letadle Miša 124 a odvolaném sovětském prvním úderu, celá otázka se znovu otevře. Je mi líto, Grigoriji, ale zapírat bude naprosto zbytečné a veškeré dohady a spekulace budou nejspíš ještě horší než skutečnost.“

Smyslov znechuceně obrátil oči ke stropu sluje. „Do prdele!“ Pak je zavřel a chvíli mlčel, než se odhodlal pokračovat. „Je to tak, profesorko. Jak říkáte, Stalin dostal mrtvici, ale neupadl do bezvědomí. Byl částečně ochrnutý, ale zůstal při smyslech a mohl udílet rozkazy. A zavelel k okamžitému zahájení rozhodného útoku proti západním demokraciím. Kdo ví, proč to udělal? Třeba mu ta mrtvice zatemnila mozek. Možná předvídal blížící se smrt a chtěl ještě zažít konečné vítězství socialistické revoluce. Nebo prostě chtěl vzít s sebou do pekla celý svět. Tak či onak, někteří členové politbyra považovali takový útok za národní sebevraždu.“

„A byla by to sebevražda?“ zeptal se Smith.

„Na jaře roku 1953 ano,“ odvětila Valentina. „Západ by měl v případném jaderném střetu podstatně navrch. Spojené státy a Velká Británie tehdy vlastnily několik set atomových zbraní, a dokonce pár prototypů vodíkové bomby. Sověti měli ve svých arzenálech jen několik desítek málo účinných bomb typu Hirošima. Ani při výhodě prvního úderu a podpoře biologických a chemických látek by s tím nedokázali zasadit NATO konečnou ránu. Ale hlavně, Západ měl mnohem lepší nosiče zbraní.

Sověti měli jen své ubohé staré ‚bé-devětadvacítky‘, zatímco letectvo Spojených států mohlo využívat velký bombardér B-36, který díky svému doletu mohl zasáhnout jakýkoli cíl v SSSR. Do služby se už navíc dostávala první generace tryskových bitevníků jako B-47 a Canberra, a to ve značných počtech.

Západní Evropa by se ocitla v troskách,“ uzavřela Valentina, „a Spojené státy by dostaly těžkou ránu. Ale Rusko a státy Varšavského paktu by se po bombardování proměnily v radioaktivní pustinu.“

Smyslov si zachmuřeně usrkl čaje. „Jak jsem řekl, jedna skupina uvnitř politbyra si tuhle skutečnost plně uvědomovala. Také jim bylo jasné, že existuje jediný způsob, jak umlčet diktátora Stalinova ražení. Nerad vám to říkám, profesorko, ale historie se nikdy nedozví jméno člověka, který držel Stalinovi polštář na obličej, dokud se nepřestal vzpírat. Není o tom jediný doklad, na to si dávali pozor.“

„Nevadí, Grigoriji. Musel to být jeden ze tří lidí a já bych si klidně tipla který.“

Smyslov pokrčil rameny. „Ta skupina se rozhoupala k činu a převzala moc až ve chvíli, kdy už byla první vlna útoku ve vzduchu a mířila ke svým cílům. Byly to původně americké bombardéry s největší schopností doletu přes severní pól. Úder se podařilo odvolat dřív, než ho zaznamenala americká vzdušná obrana, a všechna letadla se bezpečně vrátila na základnu. Všechna kromě jednoho nosiče biologických zbraní.“

Dolil si pohárek. „Kolem případu pátého března pak nastalo ticho po pěšině, které trvá až dodneška.“

„Proč to ale vůbec tajili?“ podivil se Smith. „Vždyť zachránili svět před jadernou zkázou a nad Stalinem by málokdo normálně ronil krokodýlí slzy, dokonce i v tehdejším Sovětském svazu.“

Smyslov zavrtěl hlavou. „Vy nechápete ruskou duši, podplukovníku. Kdyby Stalinovi vrazi byli opravdoví osvoboditelé, tak by to snad mohlo platit, jenže oni byli jen tyraní, kteří zabili jiného tyrana, aby si zachránili život a vybudovali si vlastní mocenskou základnu. Kromě toho pořád existoval Svaz sovětských socialistických republik a státní mytologie si žádala, aby byl Stalin uctíván jako hrdina revoluce. Obavy a paranoidní představy přetrvaly i po pádu SSSR.“

Zasmušile zkřivil rty a odložil prázdný pohárek. „Mimoto, my Rusové trpíme jakýmsi komplexem společenské nadřazenosti. Chlubíme se, jak jsme civilizovaní, ale zavraždit nemocného vůdce státu na lůžku, to moc kulturní není.“

Smith znenadání procitl z dřimoty a narovnal záda opřená o ledovou stěnu. Pozorně se zaposlouchal a napínal veškeré smysly, i když tělo plné podlitin zuřivě protestovalo.

Nevěděl jistě, jak dlouho spal, muselo to být nejméně pár hodin, ale ve větracím průduchu nad vchodem se stále černala temná skvrna. Slunce ještě nevyšlo, vítr se však utišil. Jediným zvukem zvenčí byl vzdálený skřípot a praskot posunujících se ledových ker. Uvnitř malé sluje slyšel hluboké a vyčerpané oddychování spících kolegů z týmu.

A také slabé zasténání. „Sophie?“

Smith se odplazil po čtyřech do zadní Části jeskyně. Zapnul lampu a stáhl kuklu spojených spacích pytlů, v nichž ležely Randi s Valentinou.

Ve světle lampy vypadala Randina tvář uvolněně a vrátila se do ní zdravá barva, až na kruhy pod očima a jediný světlý flíček omrzliny na jednom obočí. Šedavě mrtvolná ochablost pominula. Dýchala klidně, a když se Smith lehce dotkl jejího krku, ucítil pod teplou kůží silný a pravidelný srdeční tep.

Jeho naděje se naplnily. Randi Russellová se dostala z nejhoršího.

Při jeho dotyku tiše zamručela a prudce otevřela oči. Jejich výraz byl zprvu prázdný, pak tázavý a nakonec bdělý s náznakem údivu, že stále žije. „Jone?“

Spadl mu kámen ze srdce. Tak dneska to přece jen nebude. „Dokázala jsi to, Randi. Probrala ses, jsi z toho venku.“

Zmateně na něj pohlédla a nadzvedla hlavu. „Jone..., já jsem volala.“

„A já tě slyšel.“

V jejích tmavých očích ještě chvíli přetrvával zmatek. Pak se usmála. „Vypadá to tak.“

Na druhé polovině společného lůžka Valentina zívla, protáhla se a zvedla se na lokti. „Dobré jitro všem. Někdo se nám asi vrátil.“

Randi se vylekaně otočila ve spacím pytli a s hrůzou zjistila, že je nahá a ne sama. „Co to sakra...?“ vykřikla.

„To je naprosto v pořádku, milá zlatá,“ odvětila Valentina a podepřela si hlavu útlým zápěstím. „Kdo by dneska čekal až po svatbě?“

BÍLÝ DŮM, WASHINGTON DC

Prezident Castilla vstal z čela dlouhého mahagonového stolu. „Pánové, omluvíte mě na chvíli? Musím vyřídit jeden telefonát.“

Za svým zasmušilým asistentem od námořní pěchoty vykročil ze zasedací místnosti. Styční důstojníci ze CIA, FBI, Národního bezpečnostního úřadu, Vojenské zpravodajské agentury a Úřadu vnitřní bezpečnosti si vyměnili tiché pohledy. Co má prezident tak naléhavého, že opustil pravidelnou ranní poradu se zástupci bezpečnostních složek?

V Oválné pracovně Castilla zvedl z kolébky domácí telefon, ani se neposadil za velký dřevěný stůl. „Castilla.“

„Pane prezidente, tady operační místnost. Chceme vás informovat, že záchranná mise právě vzlétla k ostrovu Středa.“

Castilla se podíval na stolní hodiny. Bylo dvacet minut po celé. Ve čtvrt získal major Saunders nejčerstvější údaje o vývoji počasí, a přesně jak slíbil, za pět minut byl ve vzduchu.

„Víte to ředitel Klein?“

„Ano, pane prezidente. Sleduje situaci.“

„Odhadovaný čas přiletu?“

„Asi za šest hodin, podle povětrnostních podmínek po cestě.“ Tón operačního důstojníka zněl takřka omluvně. „Mají před sebou přes tři tisíce kilometrů, pane.“

„Rozumím, majore. Ostrov Středa je jedno z míst, kam se odsud nedostanete. Informujte mě o vývoji událostí.“

„Provedu, pane prezidente. Ještě bych chtěl dodat, že zvláštní ruská spojka pro operaci na ostrově Středa je stále nedostupná. Přejete si uvědomit Rusy o záchranné operaci?“

Castilla se zamračil do paprsků ranního slunce odrážejících se od sytě červených a modrých tónů indiánského koberce na podlaze pracovny. „Ne, majore. Je zřejmé, že už nám nemají co říct. A my nemáme co říct jim.“

SEVERNÍ STRANA OSTROVA STŘEDA

Randi Russellová nevěděla, jestli je někde ráj. Ale pokud ano, byla si jistá dvěma věcmi: že je tam teplo a člověk není sám.

„Dobře, můžeš to zkusit,“ řekl Jon Smith a zhoupł se na patách.

Cvičně ohnula prsty pravé ruky. Jon jí je předtím potřel tenkou vrstvou antibiotické masti a ovázal, na její žádost každý zvlášť, aby mohla ruku normálně používat.

„Celkem to ujde,“ odpověděla. „Trochu to svědí a pálí, ale dá se to vydržet.“

Smith spokojeně pokýval hlavou. „To rád slyším. Když jsi lezla po skále, pořádně jsi omrzla, ale neměly by ti zůstat trvalejší následky.“

„Nejspíš na prstech pořád napočítáte do desíti, aniž byste si musela zouvat boty.“ Valentina se posadila ve zdvojeném spacím pytli a zápolila s poutem kolem Randina levého zápěstí. I v teplém spodním prádle a s rozepnutou bundou přes ramena vyzařovala z profesorky jakási nedbalá elegance.

Randi se na ni nezlobila. Ve stísněné ledové sluji kupodivu panovala téměř veselá atmosféra. Přitom k ní nebyl žádný důvod. Stále se nacházeli v nepřátelském obklíčení na ostrově Středa, ale tím byl zase pohromadě.

Valentina naposledy pootočila háčkem v zámku a pouto se konečně otevřelo. „A je to, milá zlatá. Zápěstí je volné.“

„Díky,“ usmála se Randi, „to se mi ulevilo.“

„Když pominu ruce, jak ti je?“ pokračoval Smith a sáhl jí hřbetem holé ruky na tvář, jestli nemá teplotu.

„Dobře,“ odpálkovala ho Randi automaticky.

Nepřestával ji sledovat znepokojivě vyrovnaným pohledem a na tváři se mu objevil sotva znatelný významný úsměv.

Randi vzdychla. „No tak jo,“ odušila. „Připadám si jako starý hadr na nádobí, který už někdo tisíckrát vyždímal. Mám pocit, že už se nikdy vnitřně nezahřeju, nikdy nebudu svěží a nejradši bych jen spala a spala. Spokojen?“

Smithovy mlčenlivé rysy roztály do jednoho ze vzácných chlapeckých úsměvů, které mu projasnily celou tvář. Byl to úsměv, o němž Sophie tolik mluvila. „To zní celkem věrohodně,“ odpověděl. „Dýchací cesty máš na

poslech volné a tvoje tělesná teplota se snad vrátila k normálu, takže bych řekl, že jsi omdlela spíše vyčerpáním než vážným podchlazením organismu. Přesto se musíš držet v teple.“

„Nejsem proti.“ Randi se vděčně zahrabala hlouběji do spacího pytle. Znovu na sobě měla tlusté spodky. Kamínka společně s vyzařovaným lidským teplem vyhřála malou sluj téměř k bodu mrazu, útulně tam ovšem stále nebylo. „Je mi sice hrozně, ale je to nesrovnatelně lepší než včera v noci.“

Smith se přestal usmívat a lehce se zamračil. Randi vycítila, že se zlobí sám na sebe. „Moc mě mrzí, co se stalo na stanici, Randi. Neměl jsem tě tam nechávat samotnou. Byla to chyba.“

„Ani já jsem zrovna nezářila, Jone. Neměla jsem dopustit, aby mě ten hajzlík Kropodkin takhle doběhl.“ Usmála se, nejdřív hořce, pak smutně. „Čeká se ode mě, že budu dobrá. Ale kdybych byla o kousek lepší, mohla jsem dostat Trowbridge ven.“

„Kdyby jsou chyby, Randi. Všichni děláme, co můžeme, a nemá cenu se ohlížet do minulosti.“

Vchodem se protáhl se skloněnou hlavou Smyslov, zamířil ke skupince u spacích pytlů a dřep si na paty. „Venku nefouká ani nesněží. Je tam hustá mlha od moře, ale ta se snad brzy zvedne. Vypadá to, že dneska bude hezky, aspoň na osmdesáté rovnoběžce.“

„Jakmile se vyjasní, Kretek si přijde pro antrax,“ podotkla Randi.

Nad skromnou snídání v podobě čaje a energetických tyčinek si předtím s ostatními vyměnila informace o událostech u vraku letadla a ve vědecké stanici. Všichni tak získali lepší obraz situace. Nebyl vůbec hezký.

Valentina otevřela soupravu na čištění zbraní a položila si pušku přes kolena. „Co s tím budeme dělat, Jone?“ Otevřela závěr a vysypala nábojnice.

„To je výborná otázka. Venku jsou dvě party nepřátel. Obě mají velkou převahu a touží nás při prvním spatření zabít.“

Smith uzavřel lékárníčku na zip a znovu usdl k ledové stěně. „Jedna možnost je nedělat nic. Máme slušný úkryt a noční bouře zahladila naše stopy. Taky jsme už příliš dlouho bez spojení. Záchranná jednotka, která čekala na Aljašce, je už nejspíš na cestě sem. Pokud tady ještě několik hodin v tichosti vydržíme, je velká naděje, že nás do příjezdu posíl nenajdou.“

Randi se zvedla na jednom lokti. „Ale tím pádem necháme antrax Kretekovi. I on čeká na zálohy, je to součást plánu. Slyšela jsem, jak se o tom jeho muži baví. Přesně si načasoval počasí a dobře zná letové

vzdálenosti, takže si myslí, že se stihne dostat k vraku letadla, vyndat nádrž s biologickou látkou a zmizet dřív, než mu to někdo překazí. A vzhledem ke svému vybavení má docela dobrou šanci, že se mu to opravdu povede.“

Smith pokýval hlavou. „Taky to tak vidím. To znamená, že musíme být aktivní. Jestli Kreteka může někdo zastavit, jsme to my.“

Poposedl si a ledabyle vylovil z kapsy cosi stříbrného – Smyslovův zapalovač alias rádiový transpondér. „Majore, na něco se vás zeptám. Dokázal byste přetáhnout vojáky *specnaz* na naši stranu? Hrozí nebezpečí, že antrax padne do rukou teroristů, a tak by nám mohli pomoci proti Kretekovi a jeho bandě. Myslíte, že na to budou slyšet?“

Po Rusově tváři se rozlil výraz podobný zoufalství. „Taky jsem o tom přemýšlel, podplukovníku. Ale ve srovnání s případem pátého března jsou biologické zbraně na palubě letadla pro naši vládu naprosto podružné. To mi bylo jasně zdůrazněno při instruktáži před akcí. Velitel čtyř *specnaz* určitě dostal od vyššího velení jasné rozkazy v tomto smyslu. Já nemám oprávnění ty rozkazy měnit a on to dobře ví. Za hlavní hrozbu nebude považovat antrax, ale vás a to, co víte.“

„A co zařídit změnu rozkazů?“ naléhal Smith.

Rus zavrtěl hlavou. „Na to bohužel není dost času a nejspíš by to stejně nešlo. Musel bych kontaktovat jednotku zvláštního určení a dostat se na ponorku, která ji sem dopravila, a tím získat přístup ke spojení na velkou vzdálenost. A pak bych musel přesvědčit nadřízené, aby změnili bezpečnostní politiku, která platí už padesát let.“ Trpce se pousmál a pokrčil rameny. „I kdyby se mi ten zázrak podařil, antrax by zmizel z ostrova dlouho předtím, než bych dosáhl změny rozkazů. A vy i dámy už byste pravděpodobně byli dávno po smrti.“

„A co na to jít takticky a vaši vládu z toho vynechat? Jaká je šance, že přesvědčíme velitele vaší čtyř, že je v nejlepším zájmu všech zúčastněných zaměřit se na antraxovou hrozbu?“

Smyslov znovu potřásl hlavou. „S takovou pružností byste se možná setkal u velitelů speciálních jednotek vaší armády, podplukovníku, ale u nás ne. V ruském vojsku kvalitní nižší důstojníci nemyslí, ale jen poslouchají, a tenhle velitel *specnaz* bude velice kvalitní nižší důstojník.“

„A co vy, majore?“ nadhodila Valentina, zatímco protahovala čistící tyč hlavní winchesterovky. „Vy přece myslíte.“

Smyslov se unaveně usmál. „Milá dámo, já asi nejsem dobrý důstojník ruské armády. Kromě toho, vy jste té četě *specnaz* včera pořádně pustili žilou a ponížili jste jejího velitele. To vám u něj moc nepomůže.“

„Dokážu se vžít do jeho pocitů.“ Smith palcem pomalu otevřel a zase zavřel čepičku zapalovače. Jeho oči se rozběhly po zeleně ozářeném interiéru malé sluje a prováděly inventuru výzbroje.

Randi dělala v duchu totéž. Dvě pušky, jedna pistole, možná dvě stě padesát nábojů a čtyři bojovníci, z nichž jednoho ochromovala zima s vyčerpáním a dalšího střet zájmů.

Není to zrovna nejsilnější armáda.

„Seržante, jestli zvládnou tohle, tak snad uznáte, že jsem se naučil trochu velet,“ uslyšela Smithe mumlat pod vousy.

„Co jsi říkal, Jone?“ otázala se zmateně.

„Ale nic. Mluvím s někým, kdo tady není.“ Slují se rozléhalo opakované cvakání víčka zapalovače.

Valentina zaklapla závěr pušky. „Něco mě napadlo,“ řekla. „Až Kretek a spol. dorazí k vraku letadla, možná vpochodují do ruské léčky stejně jako my.“

„To je hezká myšlenka,“ odtušil Smith. „Až na to, že naši ruští přátelé jsou teď nejspíš kilometry daleko od místa zřícení a pátrají po nás.“

Znovu se rozhostilo ticho, až na rytmické klapání zapalovače. I to však záhy ustalo. Smith hodnou chvíli strnule seděl s napjatým palcem a upřeně zíral do prázdnoty.

„Jone, co se děje?“

Víčko zapalovače se naposledy rázně zaklaplo a do Smithových rysů se vrátila soustředěná pozornost. „Randi, můžeš se hýbat?“

Posadila se ve spacím pytli. „Půjdu, kam budeš chtít.“

„Dobře. Majore, dáme dohromady výzbroj. Za deset minut chci být pryč. Potřebujeme zjistit polohu. Dámy, vy se oblékněte a navzájem si vyměňte bundy a kalhoty. Rozumíte?“

„Vy máte plán, pane podplukovníku,“ konstatovala Valentina a oči se jí rozhořely zvědavostí.

„Možná, paní profesorko. V bibli se píše, že člověk nemůže sloužit dvěma pánům najednou. Ale není tam ani čárka o tom, že by nemohl naráz bojovat proti dvěma nepřátelům.“

NAD SEVERNÍM LEDOVÝM OCEÁNEM

Obrazce ledových ker dole i vířící kupovité mraky nahoře byly mrazivě bílé, zatímco moře a obloha zářily ocelově modrou barvou. Letadlo MV-22 Osprey s kolmým vzletem i přistáním co chvíli poskočilo jako těžce naložený kamion na silnici plné výmolů. Bouře už sice pominula, ale zanechala po sobě nepříjemné turbulence.

Tankovací letoun Combat Talon se pohyboval vpředu nad Ospreyem a major Saunders se opatrně blížil k hrdlu palivové hadice vlající z konce jeho křídla. Tento manévř vyžadoval maximální přesnost. Motorové podvěsy na křídlech byly natočeny do režimu horizontálního letu, a tak hrozilo až příliš reálné nebezpečí, že se hrdlo tankovací sondy ve tvaru badmintonového míčku dostane do oblouku jedné z obřích vrtulí. Následky by byly, mírně řečeno, dramatické.

Opakované nárazy vzdušných vírů a klesající ručičky palivoměru jen podtrhovaly vážnost situace. Saunders svěřil první přiblížení k tankeru druhému pilotovi, jenže tomu se ani za dvacet minut nepodařilo stroje spojit a vyplýval na to většinu chabých zásob paliva.

Dlouhá tankovací sonda trčela z místa nad pilotní kabinou Ospreye jako roh umělého jednorožce. Velitel ji snad už podesáté vyrovnal s vlnícím se koncem hadice, jako když pravěký lovec pečlivě míří kopím. S klouby bílými od toho, jak svíral řídicí páky, čekal na okamžik, kdy se jeho cíl ustálí. Ta chvíle konečně nastala a on sklopil plynové ovladače dopředu.

Tentokrát sonda hladce zapadla do hrdla hadice a spojila vyhladovělý Osprey s tankerem. Pod křídlem velkého letounu MC-130 se rozžehla zelená světla. „Uzamčeno. Máme tlak a palivo teče,“ ohlásil druhý pilot.

Saunders si zhluboka oddechl. Letecký petrolej proudil do nádrží letadla, takže se mohl alespoň na chvíli uvolnit.

„Jak to vypadá?“ houkl přes rameno na navigátora shrbeného nad přístroji.

„V pořádku, pane,“ odvětil důstojník. „Letíme těsně za frontou a u dalšího referenčního bodu zahneme na východ.“

„Kolik máme k cíli?“

„Ještě asi tři hodiny, pane, záleží na větru.“

„Rozumím.“

„Před pár minutami jsem navázal spojení s ledoborcem, majore,“
poznámenal druhý pilot. „Pobřežní hlídka hlásí ideální přenosové
podmínky, ale z ostrova se pořád nikdo neozval. Zajímalo by mě, co tam
asi najdeme.“

„Možná vůbec nic, Barte. A toho se bojím nejvíc.“

LEDOVCOVÉ SEDLO

Ruský pyrotechnik se krčil v ústí jeskyně a prohlížel si lávový strop i s náložemi, které právě nastražil. Pro jistotu dvakrát zkontroloval jejich umístění. Dostal jasný rozkaz: odpálit vchod tak, aby to vypadalo jako přirozené zborcení skály. Byl to zajímavý technický problém. Jak zařídit, aby se na povrchu ocitly kameny nedotčené výbušninami? Na místě totiž nesmějí zůstat zjištěitelné chemické stopy. Poručík Tomašenko si to vymínil a pyrotechnik nechtěl velitele zklamat, zvláště ne dnes.

Když se přesvědčil, že je všechno v pořádku, poklekl a stiskl elektrickou rozbušku na konci spleteného svazku kabelů. Některé dráty vedly k náložím nahoře, jiné hlouběji do jeskyně v nitru hory.

Pavel Tomašenko cítil, jak mu po zádech pod bundou stéká studený pot. Věděl, že je to jen částečně vinou zlatého slunečního míče, který vykoul nad jižním obzorem. Jeho mise byla na pokraji krachu. Připadal si jako hokejový brankář, jenž bezmocně sleduje puk klouzající kolem jeho chrániče do branky. Nemohl dělat nic jiného, než pokusit se natáhnout nohu ještě o milimetr dál.

Společně s radistou a druhým členem demoliční skupiny se nacházel na ledovci zhruba padesát metrů od vchodu do jeskyně, v níž si posádka zříčeného letadla kdysi zřídila nouzový tábor a pak se zde opevnili Američané.

Už jen prostý fakt, že za denního světla stáli nápadně na zmrzlé pláni, naznačoval vážnost situace. Stejně jako jiná komanda i členové ruských speciálních jednotek patřili k plachým a tajnosnubným tvorům. Tomašenko však obětoval ochrannou roušku noci i počasí na oltář důležitějšího faktoru, a tím byl čas. Nyní musel rázně zakročit a využít toho mála, co mu ještě zbylo. Obloha se vyjasňovala a na ostrov Středa brzy dorazí posily z vnějšího světa.

„Podařilo se vám dovolat se na ponorku?“ štkl Tomašenko a hned se v duchu pokáral, že ztrácí nervy. Kdyby jeho radista navázal spojení, okamžitě by mu to nahlásil.

„Ne, poručíku,“ odpověděl netečný Jakut skrčený u své taktické vysílačky. „Signál už je bez poruch, ale nikdo neodpovídá. Asi nenašli v ledu brázdu pro anténu.“

„Nevadí.“ Tomašenko se přinutil zklidnit hlas. „Zkusíme to znovu v poledne.“ Vlastně to bylo dobře. Získal tím několik hodin, během nichž mohl zachránit situaci a zamaskovat svůj neúspěch. „Spojte mě se skupinou Bílý pták.“

„Provedu, poručíku.“

Nadměrné používání vysílačky a tříštění chabých sil bylo dalším příznakem katastrofy. Jenže ani v tom neměl Tomašenko na vybranou. Potřeboval uklidit na místě zřícení letadla, ale současně také najít a zneškodnit ty prokleté americké agenty!

Hlavní pyrotechnik se vynořil z ústí jeskyně na úpatí Východní hory. Přes ledovec zalitý sluncem se vracel k Tomašenkově dočasnému velitelskému stanovišti a za sebou táhl drát. Jeho zástupce vzal ze saní s výbušninami kufřík s roznětkou a pustil se do práce.

„Poručíku, mám velitele Bílého ptáka.“

Tomašenko si strhl kapuci, dřepł si vedle radisty a nasadil si sluchátka s mikrofonom.

„Bílý ptáku, tady Rudý pták. Ohlašte se!“

„Rudý ptáku,“ zašeptal ve sluchátcích plechový hlas. „Zmizeli nám. Už podruhé jsme pročesali jižní svahy i hlavní cesty. Nenašli jsme žádnou stopu. Na ledovci nejsou, ani nesestoupili po téhle straně pohoří. Museli sejít dolů po severním úbočí, poručíku.“

A Tomašenko předchozí noci tvrdil, že to není možné...

„Dobře, Bílý ptáku,“ promluvil stroze do mikrofону. „Začněte hledat směrem k západnímu konci ostrova a vědecké stanici. Při kontaktu zaútočte. Brzy se k vám přidáme. Konec.“

„Rozumím. Provedu. Konec.“ Tomašenko vrátil sluchátka i mikrofón. Američané šli nepochybně ke stanici. Jinou možnost neměli. A pokud tomu tak skutečně je, stále existuje šance na jejich zadržení a zneškodnění. I kdyby musel rozdělit své síly na tři části, tajemství pátého března bude zachováno.

Demoliční tým měl nyní nálože spojené s detonátorem a hlavní pyrotechnik otáčel klíčem. „Připraven k odpálení, poručíku.“

„Pokračujte. Odstřelte to.“

Specialista na trhavinu položil palec v rukavici na odpalovací tlačítko, pak zaváhal a ohlédl se přes rameno na vůdce své čety. „Poručíku, ti muži v

jeskyni... Seržant Viljajskij a naši. Nemělo by se něco říct..., aspoň pár slov?“

„Mrtví nic neslyší, desátníku. Pal!“

Magnet v roznětce břínkl a hluboko v nitru hory dunivě zahřmělo. Deset tisíc tun čediče se zbortilo, posunulo, znovu usadilo a uzamklo posádku letadla Miša i čtyři zahynulé členy oddílu *specnaz* v černé skalní věčnosti. Z ústí jeskyně se vyvalil závan lávového prachu, který byl v příští chvíli udušen vodopádem rozrušeného ledu a sněhu stékajícího po úbočí Východní hory a smazávajícího poslední stopy. I ti, kdo už v jeskynní chodbě někdy byli, by ji jen stěží znovu našli.

Jak se lavina usazovala, vedoucí demolice promluvil prázdným tónem. „Vaše rozkazy, poručíku?“

„Posbírejte kabely od roznětky a mizíme odsud. Chci se co nejdřív spojit s pátrací skupinou.“

Pyrotechnik ukázal směrem k vraku bombardéru necelý kilometr opodál. „A co letadlo?“

„Necháme ho tam, kde je. Američané o něm vědí, takže ho nemá cenu zapalovat. To by jen vyvolalo další otázky. Jdeme!“

V té chvíli radista zkoprněl. Naklonil hlavu a přitiskl si sluchátka pevněji k uším. „Poručíku, slyším signál z transpondéru! Je to radiomaják, který u sebe měl major Smyslov!“

Tomašenko se sklonil nad ramenem radisty. „Víte to jistě?“

„Frekvence i kód odpovídají. Určitě je to stejný vysílač.“

„Zjistěte polohu!“ Smyslov byl zřejmě naživu a ukazoval cestu ke svým věznitelům. Zatímco radista zasunul do přístroje smyčku antény, Tomašenko poklekl na led. Rozložil mapu ostrova a připravil kompas s pravítkem.

„Azimut signálu přibližně dvě stě šedesát šest stupňů! Síla signálu pět!“

Tomašenkova tužka přelétla přes mapu. Bylo to kousek na jih. Podle tohoto zaměření se Smyslov nacházel buď na vrcholu Východní hory, nebo na jižním pobřeží mezi jejich pozicí a vědeckou stanicí. Určitě vědecká stanice! Při síle signálu pět to mohlo být asi pět či šest kilometrů daleko. Tomašenko si pomyslel, že se k němu štěstí znovu obrací čelem.

„Radisto, sežeňte velitele Bílého ptáka! Sdělte mu, že nepřítel je na jižním pobřeží a míří ke stanici. Ať po něm jdou, ale rychle! Desátníku, vy zabalte a schovejte vysílačku a ostatní těžkou výzbroj. Lehká polní. Jen zbraně a munice! My ty šmejdy přece jen dostaneme!“

VĚDECKÁ ZÁKLADNA

„Až půjdeme, zničíme stanici,“ nařídil Kretek. „Všechno spálíme.“

„Je to nutné?“ Michail Vlahovič zvedl oči od souboru dat, který si pročítal. Nebyl to žádný vědátor a nerozuměl sloupcům pečlivě zaznamenaných meteorologických údajů. Ale nebyl ani úplný hlupák.

„Zakalí to vodu a zničí důkazy, Michaille. Lidé, kteří tohle všechno naškrábali, jsou ostatně mrtví. Jim už to může být fuk, ne?“

„To je vlastně pravda.“ Vlahovič hodil desky na laboratorní stůl. Na rozepře se zaměstnavatelem nebyla vhodná doba.

Houstnoucí mlhou za okny laboratoře se míhaly šedé stíny. Přípravy na odjezd a poslední velký úkol byly v plném proudu. Kolem motorových podvěsů vrtulníku Halo stojícího na přistávací ploše vyrostly speciální stany, které zahřívaly těžké turbíny před vzletem. K břichu helikoptéry připojovali mechanici těžký nylonový závěs a členové demoliční čtyři rozvíjeli na sněhu pásové nálože, kontrolovali konektory a rozbušky.

„Myslíš, že to stihneme, Antone?“ neodpustil si Vlahovič další otázku.

„Říkal jsem ti přece, že máme času dost,“ odvětil Kretek popudlivě. „Už jsou sice na cestě, ale když se nedopustíme dalších chyb, zmizíme z ostrova mnohem dříve, než sem dorazí.“

„Do patnácti minut by měly být motory připravené ke startu.“ Vlahovič zaváhal. „Antone, co chceš udělat s chlapcovým tělem?“

„Necháme ho na ubytovně. Byla by to zbytečná zátěž, a až ho najdou, ještě víc jim to zamotá hlavu.“

Kretekův výbuch hněvu nad zabitím rodinného příslušníka pominul a do jeho uvažování se vrátila profesionální věcnost. Nechtěl se zbytečně vláčet se synovcovou mrtvolou, i když by jeho vrahovi s radostí zakroutil krkem.

„Nikdo nebude vědět, co přesně se tady stalo,“ pokračoval pašerák zbraní. Zadíval se do zástupcovy tváře a přimhouřil oči v barvě ledu. „Pokud je ovšem ta holka opravdu mrtvá.“

Vlahovič si přešel jazykem přes rozpraskané rty; ten upřený chladný pohled nesl nelibě. „Říkal jsem ti, Antone, že ji smetla lavina.“

„Víš to jistě?“

„Vypadalo to tak.“

„Vypadat to tak mohlo, Michaile, ale skutečně se to stalo? Neviděl jsi přece tělo!“

„To ani nešlo!“ Vlahovič zvýšil hlas. „Byla pod námi šedesátimetrová propast, kolem tma a vánice! A navíc: jestli nezemřela hned, zemřela o trochu později. V takovém oblečení nemohla přežít mrazivou noc.“

Kretek ještě chvíli spaloval Vlahoviče ledovým pohledem, pak se usmál a poplácal ho svou medvědí tlapou po rameni. „Určitě máš pravdu, kamaráde. Co na tom záleží, kdy zemřela, jen když je vážně po ní. A teď do práce.“

Oba muži se vystrojili do zimy, zapnuli si bundy, navlékli rukavice a shráblí zbraně. Kretek si vybral samopal MP5, který měla předtím ta blondýna. Kdo šetří, má za tři. Heckler & Koch byla dobrá zbraň, rozhodně lepší než chorvatský Agram, který vydal svým mužům. Když si však přehodil popruh samopalu přes rameno, zaškubal mu sval na zarostlé čelisti. Neměl rád, když mu někdo bere jeho věci, lidi, peníze nebo příležitosti.

Smetl písemnosti z police na podlahu laboratoře. Pak skopl topení z podstavce. Kamna se převrhla a vylétly z nich hořící uhlíky, kouřovod zařinčel o podlahu. Z hromádky papírů vyšlehly jazyky plamenů. Oba muži vyšli ven – odkaz stanice na ostrově Středa mohl shořet.

Vzduch venku byl ve srovnání s bodavým chladem včerejšího větru téměř příjemný. Mlhou nad jejich hlavami pronikala modř jasného nebe a krajina kolem vědecké stanice znovu získávala obrysy a barvu. Jak to tak bývá, ranní mořský opar se rozplýval stejně rychle, jak přišel. V reakci na vycházející slunce muži bezděčně zvyšovali hlasy a zrychlovali pohyb.

Kretek s Vlahovičem právě vykročili k přistávací ploše, když jeden ze strážných zakřičel na poplach.

Na pahorku s anténami stála jakási drobná štíhlá postava oblečená v červených lyžařských kalhotách a plandavě zelené mikině s kapucí staženou přes hlavu. Ještě chvíli se shora dívala na stanici a její vyplašené obyvatele, pak se otočila a zmizela na druhé straně kopce. Chvatně vypálená salva ji nedostihla.

Kretek se obrátil na Vlahoviče a mohutnými pěstmi ho popadl za předeek bundy. Zástupci prolétlo hlavou, že tohle je jeho konec.

„Takže jestli nezemřela hned, zemřela o trochu později!“ Kretek jej zpražil pohledem zarudlých očí jako rozzuřený divočák. „Tentokrát ji chci mrtvou, Michaile! Ale opravdu! Hned!“ Přestal Vlahoviče svírat a odstrčil ho. „Jděte po ní!“

„Hned, pane! László! Priškine!“ vyrazil ze sebe Vlahovič přiškrcený výkřik. „Vy a vaše střelecké týmy, za mnou! Pohyb, vy darmožrouti! Pohyb!“

Shodil z ramene samopal do pohotovostní pozice a vyrazil do kopce směrem k místu, kde postava zmizela. Vydal se na hon, ale zároveň i na útěk. Člověk zkrátka nemohl Antona Kreteka tak strašlivě zklamat a přežít. I kdyby se mu teď podařilo tu holku chytit a zabít, neměl valné vyhlídky, že se dostane z ostrova Středa živý. Ale pokud Kretekovi nepřinese její hlavu, klesnou na nulu.

Valentina Metraceová se držela na udusaných stezkách kolem stanice vyznačených praporky. Brodění v měkkých neporušených závějích by znamenalo pomalou smrt. Na pěšinách sice také ležela vrstva čerstvého sněhu, ale s tím si její nohy i plíce poradily. V rámci cvičení každý den běhala tři až pět kilometrů, a to nejen po asfaltu, ale také po nezpevněných polních cestách. Nijak si nezačala s dávnými lovci – v případě potřeby by s lehkým ruksakem a velkorážnou puškou od úsvitu do soumraku indiánským během urazila třicet kilometrů.

Ted' však běžela jen nalehko. Měla jen šaty, nože, jednu bílou maskovací plachtu a ocelové signální zrcadlo. To jí dávalo jistou výhodu oproti těžce vystrojeným pronásledovatelům.

Když se jim Valentina ukázala, seběhla k hlavní stezce vedoucí podél jižního pobřeží ostrova. Mířila na východ, střídavě lehkým poklusem a rychlou chůzí, a svědomitě hospodařila s dechem a energetickými zásobami. I v tom měla navrch. Věděla, jak daleko musí jít, jak rychle se tam potřebuje dostat a co se stane, až tam dorazí.

Upřeně se soustředila na stezku před sebou, dávala pozor na každý krok a volila tu nejlehčí, nejbezpečnější a nejkratší cestu k cíli. V dané chvíli se bála jedině toho, že spadne a podvrtne si kotník.

Ohlížet se přes rameno by byla jen ztráta energie a tempa. Na začátku měla náskok nejméně sto metrů, a než její zaskočení pronásledovatelé stihli vystoupit na vrchol kopce, vzdálenost se ještě zvětšila.

Muži, kteří za ní vyrazili, se navíc cestou nepochybně zadýchají a budou si muset trochu odpočinout. I to jí hrálo do karet. Pokud se nepřestane pohybovat, měla slušnou šanci je nalákat do cílového prostoru dřív, než se dostane na dostřel z pistole. Stačilo jim zůstat na očích, aby se za ní dál hnali a neměli čas přemýšlet.

Vše samozřejmě záviselo na správnosti Jonova plánu a Randina postřehu, že pašeráci zbraní si s sebou nepřivezli odstřelovače. Pokud se

jeden z nich zmýlil... Nemělo cenu si s tím lámat hlavu. Pokud se spletli, brzy se to ukáže. Za běhu podél navršeného ledu zvedla ruku ke skautskému pozdravu se třemi vztyčenými prsty, který vyslala ke skalisku vystupujícímu necelé dva kilometry před ní.

JIŽNÍ POBŘEŽÍ OSTROVA STŘEDA

„Jak ti je?“ Smith se podíval přes zákop z udusaného sněhu.

„Opakuju, že jsem v pohodě!“ odsekla Randi. „Ježíšmarjá, Jone, neměj péči!“

„Už jsi zase protivná,“ prohlásil Smith znalecky. „To je dobré znamení.“

„Já přece...“ Zarazila se v půli věty a pak se ostýchavě usmála. „Vážně mi nic není. Jsi bezva doktor.“

Opevnili se na ostrohu, který vybíhal z jižního úbočí ostrova. Byl to dobrý úkryt a navíc odsud měli dobrý výhled na pobřeží východním i západním směrem. Během posledních několika dnů se ledový krunýř zpevnil a vodu od břehu odlišovalo snad jen to, že mořský led byl rozpraskanější a nepravidelnější.

Jon povytáhl obočí. „Díky. Trochu jsem vyšel ze cviku a měl jsem strach, jestli moje schopnosti nezrezivěly.“

Randi zvedla ruku z pažby Valentininy pušky a zavlnila prsty v rukavicích. „Zatím mám pořád všechny.“

„Stejně bych rád, abys doma zašla za nějakým dobrým dermatologem. Mohla sis poškodit tkáň, nemluvě o možné infekci.“

Randi vydechla a dech se jí srazil před ústy. „Jone, věř mi, tvoje schopnosti vůbec nezrezivěly. Jen se vším moc naděláš jako všichni doktoři, možná ještě víc! Sophie by na tebe byla hrdá.“

Nastala pauza a pak Randi zahнала trapnost okamžiku dalším úsměvem. „Myslím to vážně, fakt.“

Vzápětí zavrzel sníh a do zákopu se rychle vplížil Grigorij Smyslov. Zřídil si druhé pozorovací stanoviště na jiném místě výběžku, které poskytovalo lepší výhled na východ.

„Vyšlo to,“ zasupěl. „Vojáci speciálních jednotek jdou po stezce na pobřeží směrem k nám.“

„Kde jsou?“

„Asi kilometr odsud, pod Západní horou.“

Smith se nejdřív podíval na hodinky a pak na hromádku sněhu na kraji zákopu. Stál na ní transpondér zabudovaný v zapalovači. Měl vysunutou

anténu. „Takže to zabralo. Přilákali jsme je. A časově to taky vypadá slušně. Kolik jich je?“

„Šest. Museli se znovu rozdělit.“

„Sakra! Doufal jsem, že přijde celá četa.“ Smith natáhl ruku a uchopil transpondér. Zasunul anténu a schoval přístroj do kapsy. Svůj účel už splnil.

„Ostatní jsou jim nejspíš v patách,“ dodal Smyslov.

„Snad, ale můžou sem dorazit pozdě a pak nám to k ničemu nebude. Ani jim ne. Půjčte mi dalekohled.“

Smyslov sundal z krku pouzdro s dalekohledem a podal je Smithovi. Smith se zvedl na kolena, zadíval se na západ směrem k vědecké stanici a přejížděl dalekohledem po pobřežní cestě vyznačené vlaječkami.

„Už ji vidíš, Jone?“ zeptala se Randi.

„Zatím ne... Počkat. Jo! Táhle je. Utíká.“

Ve zvětšeném zorném poli rozeznával postavu Valentiny, která k nim zdánlivě poklidně klusala, a její červené a zelené oblečení, tedy přesněji Randino oblečení, z ní na sluncem zalitým sněhu činilo křiklavý terč. Načasování vcelku odpovídalo jeho představám. Dál za Valentinou viděl pahorek s anténním stožárem, který se tyčil nad vědeckou stanicí. Zdálo se, že za kopcem stoupá kouř, a po jeho úbočí se hemžily postavy připomínající mravence. Řada mužů spěchala dolů k pobřeží a pronásledovala barevnou tečku, jež mířila ke Smithově pozici.

„Vážně se jí to podařilo! Pět..., šest..., osm – sakra, to je taky málo.“

Smith se otočil o sto osmdesát stupňů a pročesal pohledem východní pobřeží. Tam se nacházela druhá polovina rovnice, jednotka *specnaz*. Jeden muž šel po udusané stezce, zbylých pět se plahočilo na sněžnicích po obou stranách.

Rusové byli blíže než skupina postupující od vědecké stanice, ale pohybovali se pomaleji. Obě síly se pozvolna sbíhaly, ale jedna o druhé nevěděla, jelikož je odděloval hřeben výběžku. Smith v duchu propočítával časy a vzdálenosti. Ano. Situace se vyvíjela celkem nadějně, v lepší ani nemohli doufat.

„Dámo a pane,“ řekl, když sklopil dalekohled, „míří k sobě. Randi, dej Valentině znamení.“

Randi chvatně otřela signální zrcadlo o rukáv, pak zamžourala do drobného otvoru v jeho středu a zaměřila na sněhu tečku Valentiny Metraceová. Pootočením zrcátka vytvořila jediný záblesk, který se dal zaměnit za odraz slunce od sněhu, pokud se na něj někdo přímo nesoustředil.

Po chvíli sledovaný puntík odpověděl stejným způsobem.

„Potvrdila to,“ ohlásila Randi.

„Dobře. Víc toho tady nenaděláme. Zvedneme kotvy.“

„Tohle se mi moc nelíbí, Jone,“ hlesla Randi tiše, ale rázně. „Vůbec se mi to nelíbí!“

„Myslíš, že mně to dělá radost?“ V dalekohledu vypadala Val uvolněně, jako by si poránu vyrazila zaběhat pro zdraví. *Vést vojáky do boje je snadné, seržante. Ale nechat je tam samotné, to je opravdová tíha.*

„Vždyť ona ani nemá zbraň, zatraceně!“

„Tvářila se, že ji nebude potřebovat.“ Smith vrazil dalekohled zpět do pouzdra.

„Je ti doufám jasné, že je na ráně a nemůže se bránit,“ pokračovala Randi, zatímco si připevňovala k botám sněžnice jako medvědí tlapy.

„To si piš. A když už je řeč o zbraních...,“ Smith vytáhl z kapsy bundy pistoli a pažbou napřed ji podal Smyslovovi, „...tohle by se vám dneska mohlo hodit, majore. Nebojte se, je funkční.“

Smyslov se zazubil, vzal si pistoli P-226 a zastrčil si ji do kapsy. „To rád slyším. S jednou americkou střelnou zbraní jsem totiž přednedávnem udělal velice špatnou zkušenost.“

Valentina Metraceová byla dravou šelmou a lovkyní: měla to v krvi, ale také ji to bavilo. Ale jako zdatná šelma si rovněž uvědomovala, jak si musí počínat lovná zvěř, aby si uchovala šanci na přežití. Neznamenal to jen vědět, kdy se dát na útěk, ale také vědět kdy, kam a jak se schovat. A chvíle, kdy měla Valentina odbočit z cesty a zmizet, se kvapně blížila.

Jediný záblesk zrcátka z vrcholu útesu jí napověděl, že plán Jona Smithe je v plném proudu. Vojáci *specnaz* míří z druhé strany výběžku do smrtící zóny. Dva záblesky by znamenaly, že má jít dál a zavést své pronásledovatele pod palbu dlouhých zbraní z vrcholu.

Ted' se ovšem zdálo, že jejich nic netušící ruští spojenci udělají práci za ně.

Smith vybral místo střetu velice šikovně. Směrem k pevnině se nad úzkou pláží posetou balvany tyčil desetimetrový útes, zatímco směrem k moři ostroh připomínal příď obří lodi, zaklesnutou do neobyčejně rozeklané masy nahromaděných ledových ker. Bylo to přírodní hrdlo velice vhodné pro zabíjení, jelikož ani jedné skupině nedávalo prostor k manévrování nebo úniku.

Valentině nyní stačilo uhnout z palebného pole. A množství navršených ledových ker tvořilo úžasné bludiště, v němž se mohla skrýt.

Ohlédla se. Lovci se přiblížili zhruba na čtyři sta metrů a zkracovali její náskok. Úmyslně zvolňovala tempo a lákala je na vějičku naděje, že ji dostanou na dostřel.

Taktika jí vycházela.

Neměla přesnou představu, jak daleko jsou vojáci ruských zvláštních sil, takže se neodvážila ztratit ani vteřinu. V okamžiku, kdy oběhla cíp útesu a zmizela svým pronásledovatelům z očí, zahrnula přímo do mořského ledu, třebaže musela nejdřív přelézt zmrzlý val o výšce člověka na okraji pláže.

Poté, co sešla ze stezky, musela úzkostlivě plánovat každý krok i úchop. Přeskakovala z jedné desky zasněženého ledu na druhou jako člověk hopsající po kamenech přes potok a snažila se po sobě zanechávat co nejméně stop. Někaké však přece jen zůstaly. Honci si jistě všimnou, kde její šlépěje na hlavní cestě končí, ale pokoušela se je zmást, aby nepřátelská jednotka setrvala v zóně smrti do příchodu té druhé.

Když se lopotně vzdálila asi dvacet metrů od břehu, znovu se dala na západ jako obezřetná laň, která obchází stopujícího lovce. Mořský led se tu choval jako živý organismus, byl měkký, nazelenalý a popraskaný vlivem přílivu, odlivu a vodních proudů. Valentina vytáhla izolační plachtu a přehodila si ji přes sebe bílou stranou navrch jako maskovací plášť. Klesla k zemi a dál už se plazila po čtyřech, aby nepřechýla přes okraj ledové hráze.

Pohybovala se velice tiše, ale jednou téměř vyjekla úlekem, když ze smaragdové kašovitě louže náhle vytryskl gejzír ledových krystalků a ona se ocitla tváří v tvář stejně vyplašenému tuleni. Odfrkl jí do obličeje a ponořil se zpátky do svého dýchacího otvoru, zatímco Valentina jen stěží popadla dech.

Pak uslyšela hlasy ze břehu. Pronásledovatelé došli ke konci její stopy. Teď se musela zastavit. Schoulila se za ochrannou hradbu a vklouzla do štěrbiny mezi krami. Přitáhla si nohy pevně k hrudníku, objala kolena rukama a zaujala polohu *pu ning mu*, „neviditelný jako kámen“, z bojového umění starých japonských nindžů. Vyhrnula si límec mikiny co nejvýš přes ústa i nos a dýchala do látky, aby jí nešla páry od pusy. Z Valentiny Metraceové se stal jeden ze zmrzlých bloků.

Led pod ní vrzal a sténal. Hlasy se ztišily do občasných útržků mumlání. Pašeráci zbraní si jistě domysleli, kam zmizela, a někdo z nich už zřejmě stál na hromadě ledu a prohlížel okolí dalekohledem.

Bude pátrat po barvě a pohybu. Pokud Valentina ani jedno lovcům nedopřeje, unikne jim, alespoň na nějaký čas. Bohužel Randi Russellová už jednou ty chlapy podobným způsobem napálila. Dalo se s úspěchem

pochybovat, že se dvakrát dopustí stejné chyby a vzdají se svého snažení. Budou ji hledat a usilovně přemýšlet. Poradí se a pak po ní začnou pátrat v mořském ledu.

A nepřestanou, dokud nepřijdou Rusové.

Valentina se soustředila na dýchání bez pohybu hrudníku. Nebylo to o nic horší než číhat na loveckém posedu, až na to, že nic neviděla a sama byla štvanou zvěří. Pod svou druhou kůží v podobě maskovací plachty napínala všechny smysly a čekala na udýchané supění nebo zavržení kroků na ledu. Zasunula prsty do rukávu svetru a jejich konečky se dotkla rukojeti nože připnutého k předloktí.

Jon s ostatními by už měl být na cestě k vědecké stanici. Část ozbrojenců se jim podařilo odlákat a teoreticky navést do spárů ruských vojsk, a tak si nyní mohli vzít tábor i přistávací plochu lépe na mušku. Rozděl a panuj. *Dobrá taktika*, Jone.

Valentina se opatrně nadechla a zamrzelo ji, že si nemůže nabrat do úst hrst sněhu. Co dělat, pokud se vojáci *specnaz* neobjeví? Nečekat, až ji dostanou. Vyskočit a probodnout nejbližšího muže. Po druhém hodit dýku. Zmocnit se samopalů a nábojů. Držet se ve stínu ledového valu, co nejvíc zdecimovat řady nepřátel a získat čas pro Jona s Randi.

Ano, to byl určitý plán.

Kde k čertu vězí ti zpropadení Rusové? Ale takhle to na světě zkrátka chodí. Když člověk potřebuje bolševika, nikdy není po ruce.

Někdo poblíž vykřikl úlekem a vzápětí spustil samopal. Valentina na okamžik zkoprněla, ale pak si uvědomila, že necítí žádný náraz kulky. Jiná automatická zbraň odpověděla ostřejším, pronikavějším třeskem útočné pušky menší ráže. Valentina poznala AK-74. *Specnaz* konečně vstoupili na scénu!

Následoval další výkřik, který však přerвало burácení dalších zbraní. Přestřelka propukla naplno.

Valentina si troufla nabrat plné plíce vzduchu. Shodila se sebe maskovací příkrývkou a zamžikala do oslepující záře slunce, jež se odráželo od sněhu. Vytáhla jeden ze svých nožů a začala se plazit po břicho po zborceném ledu směrem k místu, kde naplno zuřil střet.

Jonův rozkaz zněl jasně. Až se do sebe nepřátelé pustí, měla se stáhnout a okamžitě zmizet. Valentina si ovšem slůvko „okamžitě“ vyložila poněkud volně. Hodlala se tu zdržet trochu déle a poskytnout vojenskou podporu oběma stranám konfliktu.

Při prvním třesku palby z automatických zbraní se Jon Smith prudce zarazil a ohlédl se. Když se střelba rozrostla a získala na síle, potutelně se usmál. Je to bitva, nikoli poprava.

Volně klusali podél úpatí centrálního pohoří, tak aby je z pobřežní cesty nebylo vidět. Na nohou měli sněžnice a postup je stál mnoho sil, přesto už však zdolali značnou část trasy k vědecké stanici. Kdyby se jim podařilo nepozorovaně vystoupit na pahorek tyčící se nad přistávací plochou a Kretekovou helikoptérou, měli by šanci překazit špinavé dílo.

Starosti mu ovšem dělaly Val s Randi. Zvládne se Val vymanit z nepřátelského obklíčení a přidá se k nim? Vydrží Randi se silami? To byly otázky, kterého ho trápily. Randi měla zavřené oči, opírala se o starostlivého Smyslova a lapala po dechu. Nenesla žádný batoh ani zbraň a určitě se snažila. Běh ve sněžnicích by však k smrti vyčerpал každého, natož ženu, která málem umřela na podchlazení.

„Randi?“

Zvedla k němu planoucí oči, pod nimiž se rýsovaly šedé kruhy. „Běž dál!“ zašeptala. „Tak běž!“

Nad ostrovem Středa stoupaly tři obláčky dýmu. Všechny tři domky už byly v plamenech. Zbývající hlídky se shromáždily kolem vrtulníku, letci i členové demoliční čtyři čekali na palubě a ohřívací stany kolem motorů byly složeny. Kretek ostražitě přecházel vedle mohutného stroje a jeho nervozita stoupala.

Sklopil oči k samopalu, který svíral v rukou. MP5 byl zbraní profesionálů a žena, které původně patřil, byla nepochybně dokonalou profesionálkou. A co ostatní, o nichž slyšel? Ta profesorka historie, ruský důstojník a jeho americký kolega. Jsou stejného ražení jako drobná blondáta vražedkyně? A co šéf skupiny, Jon Smith? Měl to nejhlupejší krycí jméno, ale kým je doopravdy?

Kretek snad potisící prohledal pohledem kopeček nad táborem a olízl si krev ze rtů rozpraskaných mrazem. Cítil víc než jen dým z hořících domů. Cítil ve vzduchu, že operaci hrozí krach.

Stala se chyba. Kam dal rozum, když poslal Michaila za tou holkou? Mělo ho napadnout, že se neobjevila nad táborem jen čistou náhodou. Nepřítel mu podstrčil návnadu a on na ni ochotně skočil.

V každém jiném případě by zrušil akci a zavelel k ústupu. Tohle však byla šance, jaká se už nikdy znovu neobjeví.

Náhle přestal přecházet a houkl do otevřených dveří helikoptéry: „Připravte motory ke startu.“

Jeden z pyrotechniků se vyklonil ven. „Ještě jsem nedal do druhého vrtulníku časovou roznětku, pane.“

Menší Jet Ranger stál příliš blízko obřího stroje, a proto jej nemohli odpálit dřív, než budou ve vzduchu.

„Tak to udějte!“ odsekl Kretek netrpělivě. „Letíme.“

„A co Vlahovič a ostatní?“

V té chvíli k nim zpoza pahorku dolehlo slabé třeskání vzdálených výstřelů: automatické zbraně opětující palbu, hodně zbraní.

Všichni ztuhlí na místě a poslouchali. Kretek prolomil ticho výkřikem: „Dovnitř! Všichni ihned dovnitř! Nastartujte ty motory, sakra! Padáme odsud!“

Turbíny se s typickým barytonovým nářkem začaly roztáčet a obří čepele rotorů se daly do pohybu. Strážní opustili svá stanoviště, úprkem vyrazili k helikoptěře, házeli zbraně dovnitř otevřenými postranními dveřmi a škrábali se za nimi. Kretek vystoupil na palubu jako poslední ve chvíli, kdy už kolem těžkého mamutího stroje zuřil prudký sněhový vír.

Rozběhl se k pilotní kabině. „Okamžitě to zvedněte!“ zařval a vmáčkl se mezi sedadla. „K vraku letadla!“

Pilot se otočil v křesle a pohlédl na svého zaměstnavatele. „My nepoletíme pro ostatní?“ Byl to někdejší vojenský letec, kterého propustili z kanadského námořnictva za to, že bil svou ženu. Spadl skoro až na dno, ale pořád si pamatoval, jak se dřív v podobných případech postupovalo.

„Moře je zamrzlé,“ štěkl Kretek, zlostně zírající čelním sklem ven. „Můžou to dojít pěšky.“

Nacházeli se necelý kilometr od tábora, když se zpoza anténního pahorku vynořilo lesklé rudé tělo vrtulníku. Obří stroj se stočil rovnoběžně k hřebeni a stoupal na plný výkon. Smith i ostatní instinktivně padli obličejem do sněhu a dokonale splynuli s okolím. Helikoptéra s burácením přelétla téměř přímo nad nimi a mířila ke dvěma nejvyšším vrcholům a sedlu mezi nimi.

„Sakra práce!“ běsnil Smith, když se vyškrábal na nohy a hleděl za odlétajícím vrtulníkem. „Doufal jsem, že když je rozdělíme, budou muset zůstat na místě! Jenže oni hodili přes palubu své vlastní lidi!“

Randi zavrtěla hlavou a zvedla se na kolena. „Tihle na to kašlou, Jone. Jsou to zločinci, ne vojáci. Jim je všechno úplně fuk.“

„Co teď, podplukovníku?“ otázal se Smyslov.

„Přikročíme k plánu B.“

„Co je plán B?“

„Přijde na to, co zbylo ze stanice. Jde se!“

• • •

Michail Vlahovič ucítil otřesy střel, které dopadly na druhou stranu ledové desky, za níž se krčil. Našátral v bundě malý kapesní granát belgické výroby. Vytrhl závlačku, nechal spadnout páčku bezpečnostní pojistky, napočítal do dvou a hodil. Čekal, až granát tupě třesne, pak vyrazil z úkrytu a převalil se po zmrzlé pláži ve snaze zacílit na muže, kteří po něm stříleli.

Když se zvedl na kolena, spatřil raněného vojáka *specnaz* klečícího vedle umírajícího kolegy. Namířil samopal Agram a jedinou osmirannou dávkou oba pokropil.

Závěr zbraně se s cvaknutím otevřel u prázdné komory a Vlahoviče obklopilo ticho. Nikdo jiný nevystřelil. Slyšel jen vrzání a skučení ledových ker doprovázené sípotem jeho vlastního dechu. Vrávoravě vstal a vytáhl z váčku na opasku další náboje.

Zatímco se Vlahovič a jeho muži soustředili na pátrání po té ženské, najednou se bůhvíodkud zjevili Rusové. Vojáci *specnaz* byli z nenadálého setkání asi stejně překvapeni jako pašeráci zbraní. Poté se nevyhnutelně strhla pekelně zmatená a krutá bitva.

„László,“ zařval, vyhodil prázdné nábojnice a dobil zásobník Agramu novými projektily. „László...! Vraseku...! Přiškině! Ke mně!“

Nikdo však neodpověděl. Na ledě nasáklém krví ležela bezvládná těla Rusů i jeho mužů.

„László...! Přiškině!“

Pomalů se otočil na místě a rozhlédl se. Byl to oboustranný masakr. Nikdo nepřežil. Zbyl pouze on sám.

„László?“

Poté zaslechl vzdálené rytmičké tepání rotorů. Byl to vrtulník Halo. Od úpatí útesu jej neviděl, ale odhadoval jeho pohyb podle zvuku. Mířil vzhůru k ledovci. Kretek šel po antraxu a Vlahovič bez sebemenšího stínu pochyb věděl, že už se nevrátí.

V tu chvíli si konečně připustil to, co v hloubi duše tušil už dávno – že ho Anton Kretek zradí a odkopne.

„Kretek, ty hajzle!“ zaječel mocně, div mu nepraskly hlasivky.

„Moc charakterní zrovna není, to je fakt,“ ozval se mu přímo za zády jakýsi hlas. Byl ženský a zněl přátelsky.

Vlahovič se otočil a spatřil ženu, která stála asi sedm metrů od něj. Ještě před chvílí tam nebyla, teď ovšem ano – zjevila se tiše jako kočka na lovu. Byla oblečená v červených lyžařských kalhotách jako ta blondýna, již zajali

předchozího dne, a v zelené mikině s ohrnutými dlouhými rukávy, ze které blondýna vysvlékla mrtvého Kretekova synovce. Nebyla to však ta hnědooká plavovlasá Američanka. Tahle měla sepnuté havraní vlasy, mrazivě šedé oči a mluvila s mlhavě britským přízvukem. Stála uvolněně s rukama ledabyle složenýma na břiše.

„Ale vy taky nejste nevinátka,“ pokračovala. A pak se usmála.

Vlahoviče se zmocnila podivná neovladatelná hrůza. Neměl k ní přitom žádný důvod. Držel v rukou nabitý samopal, kdežto ona byla jen neozbrojená žena. Přesto ho ochromil strach, jaký asi cítí vězeň odsouzený na smrt, když uslyší blížící se kroky kata. Zvedl Agram a snažil se stáhnout závěr, ale ruce se mu roztráslý děsem.

První vržený nůž se mu zabodl do pravého ramena, čímž znehybnil celou ruku. Druhý zamířil doprostřed hrudníku, prorazil prsní kost a vnikl přímo do srdce.

Valentina Metraceová si dopřála jediný hluboký doušek vzduchu. Nepřítel zemřel, zatímco ona a její přátelé přežili, a tak to bylo správné. Poklekla vedle mrtvého těla a vytáhla své nože. Vyčistila obě čepele hrstí sněhu, otřela je o šaty pašeráka zbraní a teprve poté je uložila zpět do pouzdra.

Začala sbírat mužovy zbraně a zbývající munici, když vtom vstoupil na scénu nový faktor. Ze svého místa měla celkem dobrý rozhled po východní straně útesu. Vstala, zakryla si oči před slící září slunce a podívala se na odhalenou část cesty podél pobřeží. „Panebože,“ zamumlala tiše.

VĚDECKÁ STANICE

„Jone, podívej!“ zavolala Randi a ukázala rukou. „Oni nezapálili helikoptéru!“

Vyvýšená pozice na kopci s anténním stožárem jim poskytovala výhled dolů na trosky vědecké stanice. Všechny tři montované domky byly v plamenech, ale na přistávací ploše za táborem seděl očividně nedotčený Long Ranger pod ochranným štítem zasněžených plachet.

Smith skopl z nohou sněžnice a shodil z ramene odstřelovačskou pušku SR-25. „Jestli ho nezničili nějak jinak, možná nejsme úplně bez šancí. Jdeme, ale mějte oči otevřené a dávejte si pozor.“

Se zbraněmi v pohotovosti začali sestupovat k vědecké stanici. Dým, který se držel u země, čpěl hořícím plastem a rozžhaveným kovem, avšak měl v sobě také slabý pach spáleného masa, který všichni tři poznali, ale žádný z nich to nekomentoval.

Po krátké ostrážité obhlídce se přesvědčili, že ruiny tábora jsou opuštěné. „Odjeli,“ poznamenala Randi a sklopila Valentininu pušku. „Se vším všudy.“

„Asi práskli do bot, když uslyšeli střelbu. Došlo jim, že se toho tady děje víc, než si mysleli.“ Smith k ní stočil pohled. „Jak to vidíš, Randi? Myslíš, že předčasně ukončili akci a vzdali to?“

Zavrtěla hlavou. „Chlápek, který to všechno řídí, Kretek, by se v téhle situaci vzdal všeho kromě antraxu. Řekla bych, že zvolil metodu ‚slon v porcelánu‘. Jde si pro něj.“

„V tom případě my taky. Omrkneme ten vrtulník.“

Museli obejít sálající laboratoř velkým obloukem. Cestou Smith téměř klopýtl o jakýsi útvar zčásti zasypaný sněhem.

„Sakra.“

Bylo to tělo profesora Trowbridge, ledabyle odkopnuté stranou z pěšiny a zmrzlé na kost v nedůstojné poloze. Smith byl rád, že sněžení minulé noci zakrylo Trowbridgeovu tvář, takže se mu nemusel dívat do vyčítavých očí.

„Mrzí mě to, Jone,“ hlesla Randi a přistoupila k němu. „Trochu se mi to tady vymklo z ruky.“

„Ty se rozhodně nemáš zač omlouvat, Randi. Je to moje vina. Dovolil jsem mu jet s námi.“

Poslední zásada, seržante. Když velíte, musíte se smířit s tím, že se svými rozhodnutími budete žít navždy.

„On o to sám žádal, Jone,“ řekla s pohledem upřeným na strnulou postavu, „byla to jeho volba. Nikdo nemohl nevědět, co nás tady čeká.“

„To je asi pravda.“ Podíval se na ni a po tváři mu přelétl náznak pochmurného úsměvu. „Ale dává ti to lepší pocit?“

Zavrtěla hlavou. „To ne.“

Pokračovali dál.

Když došli k přistávací ploše, našli jen jeden pár stop vedoucích čerstvým sněhem k Long Rangeru. Také si všimli zlověstného balíčku o velikosti cihly, který byl přilepený elektrikářskou páskou k jedné z podpěr podvozku. Když jej Smith se Smyslovem spatřili, zaraženě ztuhli, ale Randi si klekla a soustředěně si nálož prohlížela. „Je plastická,“ ohlásila po chvíli, „a nemá roznětku. Podejte mi nůž.“

Smith jí nabídl svůj bajonet. „Nejspíš je vyrušila střelba.“

Randi obezřetně přefřízla pásku držící trhavinu na vrtulníku, poté vstala a odhodila výbušniny co nejdál za větrnou hráz. „Pokud chtěli rangera odpálit, neobtěžovali se ho vyřazovat z provozu sabotáží, to by nemělo logiku.“

„To musíte s majorem ověřit.“ Smith se ohlédl k hořícímu táboru. Kde je sakra Val? Po odlákání nepřátel se k nim měla vrátit. „Za jak dlouho můžeš tu helikoptéru připravit k letu?“

Randi se zamračila a stáhla si kapuci bundy. „Stojí tady na mraze už dva dny. Podle příručky jsou v takovém počasí na zahřátí, přípravu a předletovou přípravu potřeba alespoň dvě hodiny.“

„Na tomhle ostrově žádná příručka není.“

„No jo. Uvidíme, co se dá dělat. Majore, pomozte mi sundat plachty a kryty motorů.“

Smith vzal za kliku bočních dveří vrtulníku. Otevřel je a nahlédl dovnitř. Všechno vypadalo nedotčeně, přesně tak, jak helikoptéru opustili, včetně velké hliníkové bedny s laboratorním náčiním připevněné popruhy k podlaze. K ničemu jim neposloužila.

Sundal ze zad batoh, hodil jej do kabiny a vedle něj položil Valentininu pušku Winchester 70. Pohled na zbraň mu znovu připomněl její majitelku.

Byla si tak jistá, že dokáže vyváznout na vlastní pěst. Co když se mýlila? Cítil, jak se mu svírá žaludek. Krásné černovlasé historičce s panterí elegancí a zdravou drzostí se podařilo zachytit se drápkem v jeho životě. Nechtěl, aby se připojila k seznamu ztrát, s nimiž se musel vyrovnávat.

„Podplukovníku, podívejte!“ Smyslov odhodil stranou jednu z pokrývek motorů a ukázal rukou. Za plápolajícími stavbami se vedle pahorku objevila drobná postava, která utíkala – ne, klopýtala – po pobřežní stezce. Smith popadl pušku a rozběhl se k ní, Smyslov ho následoval v těsném závěsu.

Setkali se s ní kousek před domy. „Je vám něco?“ zeptal se Smith, když se mu Valentina téměř zhroutila do náručí.

„Ale ne,“ zasípalá. Lapala po dechu a opřela se rukama o kolena. „Jen jsem trochu zadýchaná... Ale... vyskytly se... komplikace, Jone...“

„Co se děje?“

Ztěžka se napřímila, pořád udýchaná po vyčerpávajícím běhu. „Oboustranná past sklapla přesně tak, jak jsme si naplánovali..., skončilo to v podstatě nerozhodně. Chvilí jsem se tam zdržela, abych uklidila a třeba získala nějakou zbraň navíc, ale vyrušili mě... a musela jsem utéct.“

„Kdo?“

„Druhá část jednotky ruských speciálních sil. V přestřelce s pašeráky jich zemřelo jen šest. Čtyři další jdou za mnou a něco mi říká, že z vývoje událostí nejsou zrovna odvázaní.“

„Všimli si vás?“ zeptal se Smith.

„Nevím. Možná.“

„Kolik máme času?“

„Zastavili se, aby spočítali padlé. Myslím, že máme tak deset minut.“

„Kristepane! Zrovna *ted'* se ukážou!“ Smith si promnul bolavé oči a letmo ho napadlo, že bude unavený už snad nadsmrti. „Tak jo. Majore, vy s Randi musíte co nejrychleji připravit helikoptéru k odletu. Val, vaši pušku jsem dal dovnitř. Budete odtud krýt přístupy k přistávací ploše. Já zůstanu tady a vezmu si na mušku stezku.“

Valentina odhodila z čela loknu vlasů splených potem. „Jone, tihle hoši pravděpodobně znají starý trik německé pěchoty, jak zachovat základnu palebné podpory. Vojáci, kteří přežijí, vymění své útočné pušky za kulomety těch mrtvých. Rusové sice ztratili sedmdesát procent mužstva, ale pořád vlastní osmdesát procent palebné síly.“

„Proto chci mít tu helikoptéru připravenou dřív, než se sem dostanou.“

„Bavíme se tu o třech kulometech, sakra!“

„Už jsem řekl, Val. Do práce!“

„Podplukovníku,“ nadhodil Smyslov pomalu. „Směl bych navrhnout jinou možnost?“

„Rád si ji poslechnu, majore.“

„Pokud budete souhlasit, půjdu jim naproti a dám jim rozkaz, aby se stáhli.“

Smith zúžil oči. „Neříkal jste snad, že k tomu nemáte oprávnění?“

„Nemám, ale můžu to aspoň zkusit. Třeba je nějak přesvědčím,“ Smyslov pokrčil rameny a už tradičně se trpce pousmál, „nebo jim něco nakecám. I kdyby se mi to nepodařilo, aspoň vám získám trochu času, abyste odsud stačili zmizet.“

„Ti vojáci z vás v současné situaci asi nebudou právě nadšení, majore.“

Rusova tvář znovu zvažněla. „Mám podezření, že ani naše vláda ze mě nebude nadšená, podplukovníku, ale musíme zabránit Kretekovi získat antrax. A takhle by se snad dalo zařídit, aby už nemusel zemřít žádný další ruský voják.“

Smith zakolísal. Teď nebyl čas přestat Smyslovovi důvěřovat. „Val, vy pomůžete Randi s vrtulníkem. Já zůstanu vzadu a přidám se k vám, až nastartujete motory. I kdybych za vámi nepřišel, stejně odleťte. To je rozkaz! Vaším hlavním úkolem je podat hlášení o situaci na ostrově Středa. Potom si dělejte, co uznáte za vhodné. Pohyb!“

Valentina na něj vrhla úpěnlivý pohled, ale potlačila svůj protest a poslušně odběhla směrem k přistávací ploše.

Smith se znovu obrátil ke Smyslovovi. „Hodně štěstí, majore. Doufám, že dneska máte d'ábelsky nabroušený jazyk.“

„Taky doufám, pane.“ Vytáhl z kapsy Smithovu záložní zbraň a vrátil mu ji. „Ale jestli ne, třeba to užijete víc než já.“

O krok ustoupil, postavil se do pozoru a vzorově zasalutoval. Cvaknutí sražených podpatků ztlumil čerstvý sních. „Pane podplukovníku, dovolte mi říct, že mi bylo ctí sloužit pod vaším velením.“

Smith opětoval vojenský pozdrav tím, že se ztuhlými konečky prstů dotkl obočí. „Rádo se stalo, majore. A nápodobně.“

Randi se naklonila do motorového prostoru a zaplašila chvilkový nával závratí. Znovu se o ni pokoušela omámenost z minulé noci a musela se ze všech sil soustředit na upevňování přívodů akumulátoru.

Cestou na sever se s Long Rangerem důvěrně seznámila, a proto věděla, že ho nájemní společnost dokonale vybavila do polárního prostředí. Veškeré těsnění i uzávěry byly z plastů a kompozitních materiálů odolných proti mrazu. Použita byla výhradně multiviskózní syntetická maziva. Palivo obsahovalo silnou příměs látky proti rosolovatění a elektrinu obstarávaly supervýkonné gelové baterie, ty nejlepší na trhu.

Ale ani to všechno nestačilo.

Aby se pohon i řízení malého vrtulníku vrátily do rozumné provozní teploty, měly by se správně několik hodin zahřívat ve speciálním stanu a baterie bylo třeba pořádně dobít.

Jenže stan, ohřívače i nabíječka hořely v zásobovacím domku a stejně by na ně neměli čas.

Randi naposledy pohledem zkontrolovala vnitřek akumulátoru, pak zabouchla dvířka a s velkou péčí zajistila všechny upínací spony.

Z druhé strany helikoptéry se ozvaly lehké běžící kroky a vzápětí se objevila Valentina Metraceová.

„Co se děje?“ zeptala se Randi.

„Za á: blíží se sem poslední skupina *specnaz*. Budou tu tak za pět minut. Za bé: Grigorij si s nimi šel pokecat. Myslím, že to k ničemu nebude. Za cé: Jon se pro nás chce obětovat a připravuje svou vrcholnou scénu Horatia na mostě. A za dé: musíme okamžitě nahodit tuhle blbou rachotinu!“

Nevolnost, jež se Randi zmocnila, nijak nesouvisela s nedávným podchlazením. Polkla studené sliny a přinutila se jasně uvažovat. „Dobře, udělejte obchůzku. Odtáhněte plachty dál a podívejte se, jestli kolem nejsou cizí předměty, které by mohl vrtulník nasát.“

„Tak jo.“ Ani jedna z nich neměla čas se bát nebo ztrácet nervy, nebo to alespoň přiznat.

Randi oběhla helikoptéru ke dveřím pilota a vysoukala se do kabiny. Zmrzlá kůže sedadla ji páčila do stehů. Připnula na čelní sklo soupis předletové kontroly – sama by si na všechno asi nevzpomněla. Pak stiskla hlavní vypínače. Za ojíněnými skly ukazatelů se ručičky přístrojů zachvěly a líně se zvedly.

Musela překonat tři kritické okamžiky. V bateriích musel zbýt dostatek výkonu, aby studené motory vůbec naskočily. Druhý přijde v okamžiku zážehu, kdy se zmrzlé křehké součástky pohonného ústrojí buď postupně roztočí, nebo popraskají a rozlétnou se na kusy.

Třetí a poslední osudová chvíle nastane po vzletu, kdy řízení buď bude fungovat, nebo selže a vrtulník se s nimi zřítí.

A ve všech případech měli jediný pokus.

Poručík Pavel Tomašenko běžel vytrvalým poklusem typickým pro bojovníky kmene Zulu a vojáky zvláštních sil. Samopal AK-74 držel ostražitě na prsou. Jeho oči pročesávaly prostor vpředu jako automatický radarový systém pátrající po další léece. Zbytek jeho myšlenek se utápěl ve vzteku.

Dokonce byl ochoten přiznat, že jako voják a důstojník selhal. Znovu dovolil svým mužům vstoupit do pasti. Přišel o většinu mužstva a přitom sám ani nezasáhl do boje. To byl jeho konec. Nemohl očekávat nic jiného než ostudu a vojenský soud. To raději zemřít v posledním střetu s nepřitelem, jenž ho tak potupil.

Oba členové demoliční čety a radista, obtěžkaní kulomety RPK a množstvím nábojů, poslušně běželi za ním a na nic se neptali. Byli to přece vojáci *specnaz*.

Tomašenko před sebou spatřil kouř stoupající z vědecké stanice. Nevěděl, co se tam děje. Neznal ani totožnost té podivné ozbrojené bandy, která zneškodnila jeho předsunutou hlídku a sama přitom vykřvácela. Neměl tušení, kde se tam vzala. Dalekohledem však viděl, jak poslední žijící nepřítel prchá tímto směrem.

Když obcházel kopec s anténním stožárem na vrcholu, Tomašenko zpomalil tempo do lovecké chůze a tichými strohými gesty rozptýlil své podřízené. Budovy tábora byly v plamenech, stoupaly z nich husté stužky tmavého dýmu, které se vpíjely do mrazivé modři nebe.

Z mračen kouře se náhle zjevil jakýsi muž a s rukama nad hlavou k nim vykročil.

Tomašenko zvedl hlavu a přerušil postup. Posunul popruh samopalu tak, aby hlaveň směřovala dopředu, a s prstem připraveným na spoušti vyčkával. Jeho vojáci zalehli do sněhu po obou stranách a namířili na příchozího zbraně na dvojnožkách.

Muž s rukama nahoře se s nimi setkal asi sto metrů před hořící stanicí. Pod odhrnutou kapuci bundy mu vykukovaly blondaté vlasy. Tomašenko ho poznával z fotografií, které mu ukázali. Byl to Smyslov, důstojník letectva, který údajně rozvracel operace americké výzvědné skupiny zevnitř. Chlap, který měl už být dávno mrtvý. Veliteli se blýsklo v očích.

Smyslov se přiblížil na tři metry a svěřil ruce. „Jsem major Grigorij Smyslov ze vzdušných sil Ruské federace,“ ohlásil rázně. „O mé přítomnosti jste snad byl informován. A vy jste kdo?“

„Poručík Pavel Tomašenko ze zvláštních jednotek námořní pěchoty. Vím o vás, majore. Jsem rád, že se vám podařilo uprchnout.“

„Tady nejde o útěk, poručíku,“ odvětil důstojník letectva. „Parametry akce se změnily a vaše původní rozkazy ohledně zpravodajské skupiny Američanů už neplatí.“

„Nedostal jsem žádný pokyn od nadřízených.“

„Naši nadřízení netuší, jaká je tady situace. Jako nejvyšší přítomný důstojník rozkazy měním na svou vlastní odpovědnost, poručíku. Okamžitě

odvolejte operaci. Doprovodím vás zpátky k vaší ponorce, kde podám hlášení a zajistím aktualizaci vašich rozkazů.“

„Majore, já mám rozkazy z nejvyšších možných míst. Snad víte, že ta americká skupina přímo ohrožuje zásadní státní tajemství. Jeho prozrazení musíme za každou cenu zabránit.“

„A já vám povídám, že ty rozkazy už neplatí, poručíku!“ Smyslov udělal další krok dopředu. „Vy už nebudete, opakuji, nebudete bránit těm Američanům v práci. Vezmete své lidi a vrátíte se na ponorku.“

Tomašenkův hlas práskl jako bič. „Zabili moje muže!“

„Ta událost u vraku letadla byla... nešťastná,“ odpověděl Smyslov a znovu se o kousek přiblížil. „A pokud jde o bitvu, která se odehrála před chvílí, můžu vás ujistit, že vaši vojáci padli jako hrdinové v boji s nepřáteli, skutečnými nepřáteli Ruska.“

„Kdo je skutečný nepřítel, o tom by se dalo diskutovat, majore,“ odsekl velitel oddílu *specnaz*.

„To jistě, poručíku.“ Smyslov do něj zabodl své zelené oči. „Odvolejte své muže a já vám to povím.“

„Ne, majore. Budu se držet původních rozkazů a s těmi Američany si to vyřídím! Pak podám nadřízeným hlášení o řadě věcí, včetně velezrady!“

„To bude určitě velice zajímavé hlášení, poručíku. Ale teď uděláte, co vám nařizuji, a stáhnete se!“ Smyslov natáhl ruku po zbrani velitele *specnaz*. Tomašenkův prst na spoušti se pohnul. Ze samopalu vyšel jediný výstřel.

Major Grigorij Smyslov se prohnul a bezvládně padl do sněhu ostrova Středa.

Důstojníkovi ruských speciálních sil bylo dopřáno kochat se pohledem na tělo padlého jen vteřinu. Pak přišel omračující náraz a vzápětí třesk. Tomašenko sklopil zrak a spatřil uprostřed své hrudi šarlatovou skvrnu velkou jako dlaň. Než ho pohltila neprostupná temnota, zakusil kupodivu pocit obrovské úlevy. Nebude se muset zodpovídat z toho, že zklamal vlast.

Jon Smith, klečící v brázdě vedle ubikace sto metrů opodál, sklopil odstřelovačskou pušku, z jejíž hlavně stoupal dým, a trpce proklel mocné tohoto světa s jejich tajnostmi a lžemi. Vzápětí se vrhl k zemi, protože se vedle něj zvedla řada drobných sněhových gejzírů.

Další střely mu svištěly těsně nad hlavou: druhý lehký kulomet skrápěl jeho pozici palbou.

Odplížil se s puškou pár metrů zpátky a tiskl se co nejniž pod chabý ochranný štít ztvrdlé závěje. Když se znovu zvedl na kolena, všiml si vojáka *specnaz*, jak se krade směrem ke stanici. Smith bleskově dvakrát vypálil, než podpurní střelci zaměří jeho novou polohu.

Dobře si uvědomoval bezvýhodnost své situace. Baterie lehkých kulometů, která proti němu stála, dokáže rychle vychrlit velké množství olova. Díky střídavé krycí palbě ho Rusové mohou přišpendlit na jednom místě a pomalu ho obklíčit z obou stran.

Je to jen otázka času.

Grigorij Smyslov obětoval svůj život za pár drahocenných minut. Teď přišla řada na něj. Musí udržet nepřátelskou palbu dostatečně daleko od helikoptéry a co nejvíc oddálit vlastní smrt, aby alespoň Val s Randi měly šanci na přežití.

Obě ženy zaslechly náhlé štěkání střelby za táborem.

„Randi?“

„Dovnitř!“

Valentina se vyhoupla do kabiny za pilotními sedadly právě ve chvíli, kdy Randi naposledy kontrolovala pohledem stav přístrojů. Výsledek se jí moc nezamlouval, zvláště stav baterií. Ale nedá se nic dělat, musí si poradit s tím, co má. Přidala plyn a otočila startérem.

V pohonném ústrojí nad jejich hlavami se turbíny začaly neochotně otáčet a jen ztěžka překonávaly strnulý odpor chladného kovu. Listy rotoru se pohnuly, jenže příliš pomalu. Randi tlačila očima ručičky tachometru směrem vzhůru do zelené zóny zážehu. Napětí baterie pod rostoucí zátěží zlověstně kolísalo.

„To je na hovno!“ zaklela a pustila startér dřív, než z baterie vyprchají poslední zbytky energie.

Valentina se naklonila nad pilotní sedadlo. „Slečno Russellová, jak se říká – neúspěch nepřipadá v úvahu!“

„Já vím, sakra! Nechte mě uvažovat!“

Nějaká možnost existovat musí! Ale rozhodně se nedá najít v příručkách. Ty jasně říkaly, že za daných okolností není možné vzlétnout. Říkaly, že je jim souzeno tady na zemi zemřít. Někaké řešení však existovat musí! Kdysi narazila na zmínku o nějaké zvláštnosti vrtulníků Bell Ranger. Jak jen to bylo? Randi si ne a ne vzpomenout...

„Roztočit ocasní rotor!“ vyjekla.

„Co?“

„Já to znovu nahodím a vy ručně roztočíte zadní vrtuli. Je spojena hřídelí s převodovkou. Trochu tím ulehčíme motoru startéru!“

„Jak si madam přeje,“ houkla Valentina a vylezla z otevřených bočních dveří.

Randi ve zpětném zrcátku sledovala, jak Valentina vyšplhala na konec ocasu a opřela se rukama o vodorovný list ocasního rotoru.

„Připravena!“ zavolala historička.

„Fajn! Zkusím to!“

Startér znovu zaskučel. Když se ocasní vrtule mírně pootočila, Valentina ji vši silou strhla dolů a uvedla do pohybu. Přehmátla na další list a opakovala postup, znovu a znovu. Jak otáčky pozvolna stoupaly, začala pohánět listy jednou rukou, aby trochu vypomohla elektrickému startéru.

Randi zatím v pilotní kabině sledovala tachometry, které ukazovaly výsledky Valentinina úsilí. Ručička se sunula vzhůru, zeleného pole však zatím nedosáhla. Ještě kousek. Ještě kousek. Střelky ampérmetru se začaly chvět.

„Utečte!“ vykřikla. „Utečte!“ Lepší už to stejně nebude.

Randi viděla, jak se Valentina vrhá dozadu, a otočila spínačem startéru do polohy zapalování. Z jícnu motorů vyšlehly plameny. Kvílení startéru vystřídal zvuk připomínající vrčení vysavače, který stále sílil, a ukazatele teploty motoru náhle ožily.

„Jo!“ Randi přidala plyn a turbíny jí odpověděly zaburácením. Víření hlavního rotoru přešlo do tradičního hřmotného rytmu a vrtulník se probudil k životu.

Rozesmátá Valentina se vyhoupla zpátky do kabiny. Přes pilotní sedadlo radostně Randi objala.

„Jak zněl Jonův rozkaz?“ křikla Randi přes rameno.

„Ten toho napovídal... Doletíme si pro něj!“

Smith si palčivě uvědomoval kontrast žáru, který mu spaloval záda, a chladu pod břichem. Zalehl do sněhu vedle hořící ubytovny a využíval oblaků dýmu jako clony. Dva příslušníci *specnaz*, kteří přežili, byli stále kdesi před ním a stříleli v krátkých úsporných dávkách. Třetí se nacházel dál po jeho pravici v úhlu zhruba dvou hodin a vytrvale postupoval po křídle. Brzy dojde na místo, odkud bude moci zahájit boční palbu a krýt své dva kolegy, až vyrazí na zteč.

Smith se převálil na bok a bez přípravy vystřílel po třetím vojákovi plný zásobník šesti nábojů. Na chvíli ho tím přibil k zemi. Pak se odplazil o pár metrů zpátky, našel ve sněhu další mělkou prohlubeň a dobil zbraň.

Situace se přiostrhovala. Za další minutu se bude muset stáhnout k laboratorní chatě a kouřová clona začne pracovat ve prospěch členů ruského komanda.

V akčním filmu by tohle byla pravá chvíle, aby se za zvuku fanfár na obzoru vynořila záchrana. Jenže Smith už hollywoodským scénářům nevěřil. Zvedl hlavu, rozhlédl se kolem a hodnotil okolní terén. Po zralé úvaze se rozhodl, že dál už neustoupí. Pokud by Rusové došli k první chatě, získali by přímý výhled na přistávací plochu a mohli by ji pohodlně ostřelovat. Raději zůstane tady.

Zajímavé, jak abstraktně dokáže člověk uvažovat o místě své smrti, napadlo ho bezděky. Vědec a diagnostik v něm říkali, že to lze přičíst otupujícím účinkům prožitého traumatu a emocionálního vypětí. Psychicky v tu chvíli nedokázal obsáhnout představu vlastního konce.

Romantik a voják zdůrazňovali, že život jednoho člověka není v širším měřítku důležitý a že pokud jej obětuje na záchranu věcí a lidí, na kterých mu záleží, není ta ztráta tak bolestná.

Za sebou uslyšel sílící kovový svist motorů helikoptéry. *Šikovná holka, Randi, ty si vždycky poradíš.* Ten mizera na dvou hodinách mohl dostat vzlétající vrtulník na mušku, Smith si proto opřel ledovou pažbu odstřelovačské pušky SR-25 o tvář, ustálil zaměřovací kříž na hromádce sněhu, za níž se Rus krčil, a začal ji po částech odsekávat.

Skučení turbín se mísilo s hromobitím vrtulí. Výborně. Jeho lidem se podařilo z toho pekla vyvážnout a míří vstříc svobodě.

A pak si Smith uvědomil, že se dunění nevzdaluje, ale naopak blíží. Otočil se a od plic zaklel.

Long Ranger visel pouze v třímetrové výšce, blížil se bokem od tábora a všude kolem sebe rozmetával sníh a kouř. Z otevřených bočních dveří trčela hlaveň Valentininy winchesterovky a zasypávala palbou pozice ruských vojáků.

Vztek, váhání, a dokonce i přemýšlení by je všechny přivedlo do záhuby. Jednu část laboratorní budovy plameny ještě úplně nepohltily a střecha tam zatím nehořela. Smith se lopotně zvedl, začal ustupovat k laboratoři a přitom vystřílel další zásobník své pušky, nikoli s cílem zasáhnout nepřátele, ale po několika rozhodujících vteřin udržet jejich hlavy dole.

Když závěr udeřil do prázdné komory, Smith se otočil a posledních několik metrů zvládl rychlým sprintem. Hodil pušku na střechu a znovu zanađával: odrazila se a sklouzla dolů. Nebyl čas se s ní zdržovat. Vyšvihl

se na okraj střechy a vyškrábal se na konec nezasažený požárem. Ukázalo se, že není ani zdaleka tak stabilní, jak vypadá, a Smithe olízly plameny.

Randi si ho všimla, takže přiletěla s vrtulníkem blíž. Long Ranger obletěl větrnou turbínu a z dýmu se vynořil jeho pravý plovák.

Větrem unášené uhlíky štípaly Smithe do tváře a spalovaly mu oblečení. Znovu vyskočil, zachytil se rukama plováku a helikoptéra se pod jeho vahou divoce zhoupla. Do stlačené pěny vedle něj se zaryla kulometná palba. „Leť! Leť! L...“ Slova mu uvízla v hrdle. Valentina ho popadla za kapuci bundy a zuřivě táhla ve snaze pomoci mu vsoukat se do dveří.

Odstředivá síla mu odfoukla nohy na druhou stranu – Randi otočila vrtulník ocasem k nepříteli. Příd' se sklonila a stroj uháněl na plný plyn od nebezpečných střel.

Smithovi se podařilo vymrštit nohu na plovák, v příštím okamžiku se vrhl do kabiny helikoptéry a padl na podlahu. Valentina se zhroutila vedle něj a hned ho zpražila pohledem.

„Hlavně nám nezačněte nadávat, že jsme se pro vás vrátily!“ křikla do sílicího hřmění větru. „Radši to ani nezkoušejte!“

Poslední dva členové čtyř *specnaz*, radista a mladší pyrotechnik, bezmocně sledovali, jak drobný oranžový vrtulník s bručením mizí nad horami. Starší pyrotechnik hrdinně padl v posledních okamžicích boje. Když vstal a chystal se vystřelil na helikoptéru, dostal zásah do hlavy a ta se mu rozletěla jako pouťový balonek.

Nemohli pro něj vůbec nic udělat a ani nevěděli, co by mohli udělat sami pro sebe. V dané chvíli to byli nejbezmocnější muži na světě: ruští vojáci bez důstojníka, který by jim udílel rozkazy. Prohodili pár tichých slov svou rodnou jakutštinou a pak se pomalu šourali k mrtvému tělu poručíka Tomašenka a člověka, kterého zastřelil.

Pod vrtulníkem se míhaly skalnaté a zasněžené svahy centrálního pohoří. Randi bolely ruce, ale dalo se to vydržet. Mnohem důležitější bylo, že navzdory studenému startu a střelbě se všechny ukazatele přístrojů ustálily ve správné provozní poloze.

„Jak to vypadá?“ Smith se vmáčkl mezi pilotní sedadla.

„Vypadá to, že Bell staví celkem slušné helikoptéry. Kam mám letět, Jone?“

„K vraku letadla Miša 124, co nejrychleji.“

„Jsme na cestě. A co budeme dělat, až tam dorazíme?“

Nemělo smysl jí tajit pravdu. „Nemám tušení, Randi. Budeme muset vyhodnotit situaci a zařídit se podle toho.“

Valentina se postavila vedle něj. „Co se stalo s Grigorijem?“

Smith se náhle nenáviděl za chladný a prázdný tón, jímž promluvil: „Vlastní lidé ho zastřelili.“

„Panebože, a já ho kdysi chtěla oddělat sama.“ Valentina opřela čelo o opěradlo pilotního křesla. Když se narovнала, i její hlas zněl ledově. „Až vyřídíme ty věci na místě havárie, ráda bych se tam vrátila a udělala pořádek.“

„Není třeba. O to už jsem se postaral.“

Long Ranger prolétl kolem Západní hory a zubaté skály vystřídala špinavě bílá masa ledovce.

„Drž se vysoko, Randi. Asi po nás budou střílet.“

„Rozumím. Je to hned na druhé straně sedla?“

„Jo, za vteřinku jsme tam.“

A skutečně.

„Vy parchanti!“ zavřeštěla Valentina v bezmocném vzteku a praštila pěsti do podlahy v pilotní kabině. „Vy mizerní hajzlové, vy vrahouni!“

Na ledě pod nimi ležely rozházené trosky letadla Miša 124. Celá před starého bombardéru byla odtržena, nejdřív s pomocí výbušnin a pak ohromným zdvihem a silou Kretekova létajícího jeřábu. Kolem se povalovaly kusy opláštění letadla i přepážek připomínající vyhozené obaly od vánočních dárků a posádce vrtulníku se naskytl pohled do přední pumovnice TU-4.

Nádrž s biologickou látkou byla pryč. Kretek ji vyzvedl z vraku jako vejce ze zmačkaného hliníkového hnízda.

Randi dolétla přímo nad vrak a zůstala tam viset. „Ježíšikriste, on to má,“ vykřikla hlasem plným zoufalství.

Dvě tuny antraxu. Biologická zbraň schopná vyhladit polovinu světadílu se ocitla v rukou muže, kterému na ničem nezáleží méně než na lidském životě.

Smith odvrátil oči od zříceného letadla a pohlédl na jih, směrem k ohroženému světu, a v dáli zahlédl ve světle slunce slabé rytmičné blýskání vířícího rotoru.

NAD SEVERNÍM LEDOVÝM OCEÁNEM

„Černý kuň volá stanici na ostrově Středa. Černý kuň volá stanici na ostrově Středa. Slyšíte mě?“

Major Saunders opakoval volání tak často, že už pro něj začínalo ztrácet smysl. Právě dokončili doplňování paliva z tankovacího letadla a rangeři spolu se specialisty na zbraně hromadného ničení v nákladovém prostoru upevňovali popruhy a prováděli poslední kontrolu výstroje. Cíl už nebyl daleko. Poprvé za celé dny nenarušovaly rádiová pásma žádné sluneční výboje. Jenže Saunders začínal mít obavy, že tam venku už není nikdo, kdo by mu odpověděl.

„Černý kuň volá...“

„Černý koni, tady ostrov Středa,“ ozval se v Saundersových sluchátcích pronikavý rázný hlas. „Mluví k vám podplukovník Jon Smith. Můj kód je Mstitel pět. Slyšíte mě, Černý koni?“

Saundersův palec málem rozdrtil přenosové tlačítko na ovládací páčce. „Slyšíme vás, podplukovníku. Letíme vám na pomoc. Jaká je vaše situace?“

„Teď už se nacházíme mimo Středu. Situace na ostrově je kritická. Kdy dorazíte na místo a máte s sebou bojovou výzbroj?“

„Jsme přibližně dvacet pět minut od Středy. Zbraně bohužel nemáme, můžeme vám nabídnout jen dopravu a tankování.“

„Tak to nám nepomůže,“ odvětil hlas. „Musím vás upozornit, že ostrov Středa je třeba považovat za velice nebezpečnou přistávací zónu. K nepřátelským silám můžou patřit i zbytky ruských jednotek zvláštního určení. Dál vás chci informovat, že hlavní zásilka je potvrzena, opakuji, hlavní zásilka je potvrzena. V současné době se také nachází mimo ostrov a je přepravována v závěsu vrtulníku Mil 26, Marie... Indie... Lima... dva... šest s kanadskou registrací Golf... Kilo... Tango... Alfa. Stroj míří na jiho-jihovýchod od ostrova Středa přibližnou rychlostí devadesáti uzlů. Letíme za ním. Musíte okamžitě zasáhnout. Opakuji, zaútočit a zničit za každou cenu!“

„Rozumím, Středo. Předáme žádost dál, ale chvíli to potrvá. Ani tryskáče se tak daleko nedostanou hned.“

„Rozumím, Černý koni.“ Ta odpověď zněla osudově. „Počkáme na ně a uvidíme.“

Anton Kretek shlížel z jeřábní kabiny na levoboku obří helikoptéry. O pětadvacet metrů níž se na konci tlustého kevlarového kabelu pomalu otáčela kosočtvercová ochranná nádoba. Po obou stranách stříbřité nádrže vlály potrhané dráty a trubky a nosné popruhy nebyly řádně zajištěné, plán však vyšel: z lastury se podařilo vyloupnout perlu.

Byla to těžká a špinavá práce, ale co na tom záleželo? Byla přece poslední. Ztratil při ní řadu svých nejlepších mužů včetně šéfa štábu, snažil se to však brát z té lepší stránky. Michaila by stejně musel nakonec zlikvidovat. Věděl toho příliš. A teď se problém vyřešil sám.

Samozřejmě se nedalo úplně vyloučit, že Michail bude na ostrově dopaden i s informacemi o zbytku antraxové operace, Kretek ovšem pamatoval i na tuto možnost.

Byla tu ještě nepomstěná smrt sestřina syna, ale pchá, ať jde ta ženská k čertu. Kluk je po smrti. Nemá cenu se tím zbytečně vzrušovat, stejně se nedá nic napravit.

Kretek našátral v kapse bundy balkánské cigarety a zapalovač, jenže pak si vybavil velký zásobník s leteckým palivem ve střední části helikoptéry, ve kterém zbývala ještě polovina obsahu. Prikázal nervům hladovějícím po nikotinu, aby to ještě pár hodin vydržely, a zamířil z kabiny jeřábu do kokpitu.

Pyrotechnici a zbylí příslušníci bezpečnostního oddílu seděli v nákladovém prostoru s hlavami opřenými o kolena nebo polehávali na pružném zásobníku s palivem, jako by to byla vodní postel. Vpředu seděl u řízení kanadský pilot, zatímco jeho běloruský kolega co chvíli strčil hlavu do pozorovací bubliny vsazené do bočního okénka kabiny a kontroloval stav zavěšeného nákladu.

„Změna plánu,“ zvýšil Kretek hlas do hřmících rotorů. „Na rybářskou loď se nevrátíme. Poletíme přímo na jih ke druhé tankovací stanici.“

„Jak si přejete.“ Odpověď pilota byla stručná. „Kam míříme?“

„Souřadnice GPS vám řeknu později.“

„Prosím.“

Ten chlapík se Kretekovi líbil. Byl to pravý profesionál, na nic se neptal. Kdyby chtěl Kretek zůstat v oboru, možná by si ho u sebe nechal. Takoví muži se vždycky hodí. Za dané situace však on, jeho posádka i letadlo skončí namísto v Hudsonově zálivu na dně odlehlého kanadského jezera.

Pokud šlo o antrax, ten počká dobře zamaskovaný poblíž jedné lesní cesty v kanadském Severozápadním teritoriu. Za pár měsíců, až situace vychladne a Kretek dojedná prodej, tam pro něj přijede nákladní auto. To byl vedlejší plán, o němž neměl tušení ani Michail Vlahovič. Znamenal také obětovat muže, které nechal na rybářské lodi, ale nedalo se nic dělat. Ostatně už je nepotřeboval. Kretekovi zacukalo v koutcích letným úsměvem. Neříká se tomu „snižování stavu“?

Překupník zbraní se opřel o boční stěnu pilotní kabiny, zapřel tělo proti občasným turbulencím v nízké letové hladině a znovu bojoval s touhou po cigaretě. Po obchodování se mu bude stýskat, ale po prodeji zásilky smrtícího antraxu nepovažoval rozumné pokračovat. Příliš by zbohatl a usnul na vavřínech. Moudří lidé vědí, že v nejlepším se má přestat.

Druhý pilot náhle zaklel při pohledu z levého okna kabiny. Na obloze už nebyli sami. Rovnoběžně s jejich kurzem směřovalo další letadlo, asi půl kilometru daleko. Malá oranžová helikoptéra, kterou zanechali na ostrově, protože ji ve spěchu nestačili zničit.

Kretek zanedával. Už začíná dopláacet na ztrátu obezřetnosti.

Vrhl se zpátky do nákladového prostoru. Otočil klikou únikových dveří na levoboku těsně za pilotní kabinou, sevřel madlo a vykopl dveře z rámu.

„Pošlete sem dva muže s kulometem!“ zařval do burácení proudícího vzduchu. „A po dvou do všech dalších dveří. Pohněte kostrou, vy parchanti!“

• • •

Long Ranger se držel ostražitě po boku létajícího jeřábu. Dostihli ho snadno, protože ho zpomaloval zlověstný válcovitý útvar zavěšený pod břichem.

„Jako když se pes honí za autem,“ prohodila Valentina, zatímco si prohlíželi obří vrtulník ruské výroby. „Až tu zatracenou věc chytíte, co s ní uděláte?“

Větší letoun tupě pokračoval ve svém namáhavém ústupu od ostrova Středa. Z mračen nad jihovýchodním obzorem vyčnívaly obrysy další řady polárních ostrovů.

„To nevypadá dobře, Jone,“ pokračovala Valentina klečící vedle otevřených bočních dveří. „Pokud ještě víc klesne a poletí těsně nad povrchem, radarový systém včasného varování ho ve změti ostrovů a kanálů v životě nezachytí. A bylo by obrovské štěstí, kdyby ho našly stíhačky.“

„Já vím. Proto se ho musíme držet.“

Randi se ohlédlá přes pilotní sedadlo. „Jen pro tvoji informaci, Jone, tolik paliva zase nemám.“

„To taky vím.“ Situace se znovu začala obracet proti nim a s každou další minutou a kilometrem se nořili hlouběji do zamrzlých pustin ostrovů Královny Alžběty, dál od spojenců a pomoci.

„Podívejte!“ vykřikla Valentina. V trupu helikoptéry Halo se náhle objevil černý obdélník: vyhozené dveře odlétly a zřítily se do ledových ker. „Otvírá střelny!“

Ve dveřích se roztančil oheň z hlavní kulometů a podél boku nepřátelského letounu se rozvinuly stužky dýmu. Randi odpověděla tím, že strhla vrtulník dozadu. Vystoupala s menším a hbitějším strojem do zákrytu za rotor větší helikoptéry, aby na ně Kretekovi střelci nemohli pálit, aniž by si poškodili vlastní vrtuli.

Halo se pod nimi líně kolébalo jako slon ohánějící se svými kly proti útočícímu lvovi a ochranná nádoba se na konci lana houpala jako kyvadlo odměřující čas.

„Nebylo by fajn, kdyby jim ta pitomá věc omylem vypadla?“ nadhodila Valentina.

„Hezká představa, ale na to bohužel spoléhat nemůžeme,“ odtušil Smith. „Randi, jaká je pravděpodobnost, že střelbou vyřadíme z provozu jeden z jejich motorů?“

Blondýna zavrtěla hlavou. „Dost malá. Halo je stavěné na speciální munici ruské armády. Je to létající tank, který vydrží i větší poškození.“

„Nějakou slabinu přece mít musí!“ trval na svém Smith.

Randi se zamyšleně zamračila. „Možná osa hlavního rotoru. Pokud by se podařilo přerazit táhlo nebo nalomit závěs čepele, mohlo by to snad vyjít.“

„Val, je to vaše puška. Co si o tom myslíte?“

Historička se pochybovačně podívala na svou starou winchesterovku. „Já nevím. Náboj .220 Swift je vynikající na zabíjení lidí, ale na tvrdší materiály nic moc. Příliš velká rychlost a nedostatečná průraznost.“

„Dokážete to?“ naléhal Smith.

„Můžu to zkusit. Ale nic neslibuju. Randi, přileťte co nejbliž k němu a ať to moc nehází.“

Zaujala na podlaze vrtulníku pozici ležícího střelce. Omotala si popruh pušky kolem předloktí, namířila z bočních dveří a uvelebila se za mířidly.

Vrtulník Long Ranger se přisál na Halo jako vrána dotírající na supa a společně hřměly polární oblohou. Paluba v kabině většího stroje se pod

Kretekovým nohama zlověstně houpala, jak helikoptérou zmítaly mohutné výkyvy ochranné nádoby zavěšené na konci kabelu.

„Střílejí po nás!“ zařval překupník zbraní pilotovi do ucha. „Udělejte něco!“ Všechny únikové východy byly otevřené, a tak se vnitřkem helikoptéry rozléhal svist větru a řev motorů.

„Se zavěšeným nákladem nemůžu pořádně manévrovat!“ křikl pilot zpátky. „Musíme ho odříznout, jinak neunikneme!“

V Kretekově ruce se objevila automatická pistole. „Jen to zkuste, a oddělám vás.“

Nešlo o planou hrozbu, jak si pilot Halo velice dobře uvědomoval. Avšak nebezpečí ze strany toho druhého ováda s vrtulí bylo také velice reálné. O horní část trupu hlasitě cinkla a škrábala kulka.

„Nahoru, ty parchante!“ vyštěkl Kretek. „Povídám nahoru, ať můžeme opřítovat palbu!“

Pilot zaťal zuby, otočil rukojetí plynu na maximum výkonu a roztočil plynové turbíny Tumanski do nejvyšších obrátek. Ručičky tachometrů i ukazatelů teploty vylétly do červené zóny.

Randi Russellová šikovně tančila s Long Rangerem a udržovala vůči dýchavičnému protivníkovi stejnou polohu i vzdálenost, jako by ji k němu pojilo neviditelné rameno. Stále se držela za rozmazanou clonou rotoru větší helikoptéry, aby ji střelci nemohli zasáhnout.

I Valentina Metraceová předváděla to nejlepší, co se v ní skrývalo. Soustředěně svírala rty a se strojovou přesností obsluhovala pušku Winchester 70, zaměřovala cíl, vyhazovala prázdné nábojnice a využívala zlomků vteřin, kdy se obraz v mířidlech ustálil, ke střelbě. Třikrát doplnila střelivo, ale když vyprázdnila třetí zásobník, sklonila zbraň a zavrtěla hlavou.

„To je k ničemu, Jone,“ houkla. „Ty pitomé projektily po zásahu vždycky vybuchnou. Mají moc velkou rychlost. Nepůjde to.“

„Co ještě můžeme zkusit?“

Vzhledla k němu z podlahy. „Trefit piloty. Je tam ale stejná potíž s rychlostí a průrazností. Nejdřív budu muset rozbít čelní sklo a pak pálit tou dírou dovnitř, abych ty chlapy zasáhla.“

„Jestli není jiná možnost, tak si s ní musíme vystačit.“

„Je tu ještě jeden menší problém.“ Strčila ruku do kapsy, a když ji vytáhla a otevřela, v dlani její rukavice se blyštěly tři štíhlé náboje s ostrou špičkou. „To je všechno. Pak jsme na dně.“

„Jak říkám, jestli není jiná možnost... Randi, popoť blíž.“

Randi jejich předchozí rozhovor poslouchala. „Abyste dostali na mušku pilotní kabinu, budu muset klesnout pod úroveň rotoru. A oni budou palbu opěťovat.“

„Zopakuju to ještě jednou: jestli jiná možnost není...“

„Kde jsou?“ zeptal se pilot těžké transportní helikoptéry s pohledem upřeným do bočních zrcátek. „Kam se ti šmejdi poděli?“

„Já nevím.“ Druhý pilot se vyklonil ze sedadla a podíval se ven boční bublinou. „Snesli se za nás.“

„Co se děje?“ zeptal se Kretek přes pilotovo rameno.

„Netuším,“ odpověděl pilot stroze. „Jsou zpátky na šesti hodinách. Něco chystají.“

Pak se mu přístroje pod rukama otráslý a nad kabinou se mihl stín Long Rangeru. Přeskočil je jediným prudkým skokem – jeho plováky prolétly těsně nad rotorem. Po několika desítkách metrů sebou ve vzduchu smýkl a natočil se k nim otevřenými bočními dveřmi.

„Co to kur...“

Levá strana čelního okna explodovala ve spršce roztržštěného skla. Druhý pilot zaječel bolestí a chytil se za pořezanou tvář. Jeho řev záhy ustal: druhá vražedně přesná střela jej zasáhla do hrdla a málem mu urvala hlavu.

V pilotovi převládly instinkty bojového letce a strhl řízení stranou. Příď vrtulníku se stočila, sice líně, ale dostatečně rychle na to, aby mu třetí kulka, mířená na hlavu, prolétla jen kolem ramene.

Stroj Halo pokračoval v divokém úhybném manévru a otrásal se tak, že hrozilo, že rotor každou chvíli vysadí. Pilot slyšel, jak střelec ve dveřích zuřivě pálí na útočníky, zatímco sám bojoval s cyklikou i kolektivem a snažil se odlehčit už beztak kriticky přetížené kostře helikoptéry. Jeho ruka sklouzla k rukojeti nouzového uvolnění nákladu.

„Ne!“ Kretek zabořil pilotovi do šíje hlaveň. Vklínil se mezi sedadla a koulel očima jako raněný divočák. Vysokorychlostní střela, která minula pilota, proměnila jeho levou paži v krvavou trosku. „Ne!“

Randi sverepě držela kurz, dokud neuslyšela, že z Valiny pušky vylétl poslední náboj. Těžký vrtulník se k nim otáčel jako mohutná bitevní loď a z jeho bočních dveří tryskala soustředěná palba automatických zbraní. Bok Long Rangeru kropily náboje ze samopalů a čelní sklo byla samá prasklina. Randi zoufale strhla stroj dolů pod úroveň palby.

V nákladovém prostoru Smith jednou rukou pevně objal podpěru sedadla a druhou Valentinu, aby při divokém úhybném manévru nevylétli ven. Na zlomek vteřiny spatřili nádrž s antraxem, jež se divoce houpala na konci závěsu a hrozila, že je rozdrť jako Thorovo kladivo. V příštím okamžiku kolem ní prolétli a ocitli se v bezpečí za létajícím jeřábem a kus pod ním.

Smith vystrčil hlavu do proudícího vzduchu a sledoval, jak to s těžce zasaženým Halo dopadne; modlil se, aby se závěs přetrhl anebo aby se helikoptéra ve vývrtce zřítila k zemi. Chvilí to skutečně vypadalo, že nad ní pilot ztratil kontrolu, pak se však ustálila a dál nemilosrdně burácela jihovýchodním směrem.

Vnější ostrůvky souostroví už ležely velice blízko.

Randi se znovu zavěsila za větší vrtulník a vystoupala do výhodné pozice. Lehkým tónem za sebe křikla: „Nevím jak vy, vážení, ale já už toho mám tak akorát dost. Prostě poletím nahoru a vrazím mu plovák do vrtule. Přistaneme sice trochu nakřivo, ale to se zvládne.“

Bylo to lehkomyšlné prohlášení pilota kamikadze před akcí. Vrazit jeden z plováků do rotoru nepřátelského letounu by nepochybně vyřešilo situaci. Ovšem šance, že Long Ranger přežije následky uvolněné pohybové energie a gejzír odletujících úlomků listů rotoru, byla téměř nulová.

Randi si to velice dobře uvědomovala. Stejně tak Smith s Valentinou. Černovlasá historička se na Smithe ironicky usmála a slabě pokrčila rameny. Takhle to v branži chodí. Práce a splnění úkolu vždy stojí na prvním místě. Přežití zúčastněných je vedlejší, zvláště když na druhé misce vah leží životy tisíců lidí.

Nemělo smysl to prodlužovat. Randi znovu vystoupala za vrtulník obtěžkaný nákladem a připravila se k výpadu. Než k němu dal Smith pokyn, naposledy se rozhlédl po kabině – hledal nějaký použitelný předmět, nějakou možnost, kterou třeba přehlédl.

Jenže kde nic, tu nic. Jedině velký hliníkový kufřík s laboratorními pomůckami a jeho poloprázdný batoh, z nějž vykukovalo pár smyček odřeného horolezeckého lana.

Vtom se Jon Smith usmál. Byl to tvrdý dravčí úsměv beze stopy humoru.

„Co to zas vyvádějí?“ Překřičet motory bylo stále těžší. Kretek cítil, že se jej zmocňuje slabost. Hrubé škrtidlo na jeho zraněné paži moc nepomohlo a krvavá loužička u jeho nohou se dál zvětšovala.

„Jak to mám kurva vědět?“ odsekl pilot zlostně a vrhl toužebný pohled na uvolňovací páku. „Znovu se za nás pověsili.“

„Držte kurz.“ Kretek odklopýtal zpátky směrem ke kabině jeřábu uprostřed paluby. Cítil na sobě oči svých mužů, kteří se choulili poblíž otevřených dveří. Začínali kolísat v odhodlání, začínali se bát smrti víc než Antona Kreteka. I sám Kretek zaznamenal první stín strachu.

Jak by ho mohl porazit někdo, kdo se jmenuje Jon Smith?

Vytušil, že tam vzadu je velitel americké skupiny z ostrova Středa. Muž, o němž mluvil ten univerzitní profesor, ale kterého on, Kretek, nikdy nepotkal tváří v tvář. Co je vlastně zač? Nějaký neznámý chlap se směšným jménem přece nezmaří tolik snů a plánů!

Kretek se bolestně dovlekl do prosklené kabiny jeřábu a podíval se směrem k zádi.

A vtom to spatřil. Vrtulník byl znovu nad nimi a právě se vrhal dolů jako útočící jestřáb. Tentokrát pod ním však cosi viselo.

Jako by chtěl napodobit větší helikoptéru s nákladem antraxu, měl pod jedním plovákem zavěšenou nějakou stříbrnou bedýnku a z bočních dveří se vykláněl muž, který ji spouštěl na laně dolů. Kretek zahlédl tmavé vlasy vlající ve vichru od vrtule, pohledné ostré rysy a napjatě přimhouřené oči, jejichž pohled přetínal vzdálenost mezi nimi jako ledově modrý paprsek smrti. Tak to je tedy Smith. Jeho kat. Kretek ze sebe vyrazil neartikulovaný výkřik vzdoru, vzteku a hrůzy.

Těžký kufřík se ponořil do kmitající vrtule létajícího jeřábu. Špička čepele jej rozsekala a odmrštila do dálky a Smith ucítil, jak mu vyrvala konec horolezeckého lana z rukavic, až se od něj zakouřilo.

Převalil se zpátky do nákladového prostoru Long Rangeru a Valentina mu pomohla zpátky dovnitř. „Randi,“ houkl, „a teď rychle odsud!“

• • •

Kostrá helikoptéry Halo se zuřivě otrásla právě ve chvíli, kdy Kretek vrávoral zpátky k pilotní kabině. Pilot bojoval s ovladači potřísněnými krví; jeho mrtvý kolega přihlížel dokořán otevřenýma očima a téměř utátá hlava mu komicky poskakovala.

„Tak dost!“ zařval pilot. „Musíme odhodit náklad a přistát!“

„Ne.“ Kretek mu znovu pohrozil namířenou pistolí. „Poletíte dál.“

„Idiote! Máme vážně poškozený rotor! Ta podělaná vrtule se celá rozpadne! Jestli okamžitě nepřistaneme, tak tady chcípeme!“

Pilot popadl uvolňovací páku nákladu a Kretek ho z posledních sil praštil pažbou pistole přes ruku.

„Ne!“

Veškeré spory záhy pozbyly smyslu. Zmračené převody explodovaly jako střela z houfnice. Odstředivá síla odhodila patnáctimetrové vrtule jako obří meče, vrtulník se zvrátil dopředu a ve smrtelném pádu se řítíl střemhlav vstříc bílému ledu a černé vodě, jež vzápětí vtrhly dovnitř rozbítým čelním sklem.

Anton Kretek zavřeštl jako zvíře v pasti, jímž ostatně byl. Nedopřál kanadskému pilotovi ani vteřinu života navíc a vystřílel do něj celý zásobník pistole.

Sledovali, jak se z motorů Halo valí kouř a jiskry, pak se rotorová soustava rozpadla, odtrhla a mohutná helikoptéra už nebyla schopna letu o nic víc než těžká skříň.

Převrátila se na nos a řítila se vstříc zamrzlému moři. Závěs přestala napínat zemská tíže, a tak se zásobník s biologickou látkou náhle vznášel vedle padající hmoty létajícího jeřábu: zmračený vrtulník i nádoba plná smrti se propletly v důvěrném tanci pomalém jako sen.

Poté udeřily o hladinu a nad ohromnou dírou proraženou do ledu vzplanul hřib šarlatového ohně a černého dýmu.

„Co ten antrax, Jone?“ zeptala se Valentina s pohledem upřeným na ohnivou kouli.

„Postarají se o něj plameny a mořská voda,“ odvětil Smith. „Lepší ničitele spor by člověk nenašel.“

„Takže je konec?“

„Konec.“ Smith se podíval k pilotní kabině vpředu. Hrdlo měl rozdrážděné od křiku, v plicích ho pálil mráz. Jeho zásoby adrenalinu se vyčerpaly a on si náhle uvědomil bolavé modřiny, které utrpěl při pádu na ledovci předchozí noci. Mluvil se mu čím dál hůř. „Randi, myslíš, že odsud trefíš na ledoborec *Haley*?“

„S funkční vysílačkou to snad nebude problém.“

„Tak nás tam, prosím tě, odvez. Na ostrově Středa to může dotáhnout do konce někdo jiný.“

„Provedu!“

Smith zabouchl boční dveře a zhroutil se zády k pilotním křeslům. Oči se mu samy od sebe zavřely a jen mlhavě si uvědomoval teplý dotek: Valentina se mu lehce opírala hlavou o rameno.

OSTROV ASCENSION

V jižním Atlantiku začínalo jaro, se západem slunce se však přihnala bouře. Přízračně modrá světlá ranveji letiště Wideawake zářila do vlhké mlhy a z křídel dvou obřích dopravních letadel, která stála bok po boku na nejopuštěnější parkovací dráze společné britsko-americké základny, odkapával déšť.

Jedním ze strojů byl Boeing 747 přioděný v modrobílé livreji prezidentské letky, druhým Iljušin 96, jeho protějšek z Ruské federace.

O jejich přítomnosti na tomto místě ani o schůzce dvou národních vládců, které letadla přivezla, neměl svět ani tušení. Zmáčenou parkovací dráhu obklopila ozbrojená ochranka a ve zvukotěsné, elektronicky střežené zasedací místnosti na palubě Air Force One mohlo začít setkání bez záznamů a svědků.

„Připouštím, že prezident někdy voličům musí lhát,“ oslovil Samuel Castilla štíhlou aristokratickou postavu sedící na druhé straně jednacího stolu, „ale nic se nemá přehánět. A už vůbec se mi nelíbí, když musím lhát lidem o tom, jak zemřeli jejich příbuzní. Mám z toho v ústech odpornou pachut’.“

„Měli jsme snad jinou možnost, Samueli?“ odvětil prezident Potrenko trpělivě. „Měli jsme znovu rozdrásat hojící se rány studené války? Vrátit nyní přátelské vztahy mezi našimi zeměmi o desítky let zpátky? Nahrát jestřábům na obou stranách, kteří tvrdí, že Spojené státy a Rusko jsou odsouzeny k věčnému nepřátelství?“

„Mluvíte velice přesvědčivě, Juriji, stejně jako moji poradci a ministerstvo zahraničí, ale i kdybych to přijal, ještě to neznamená, že budu nadšením bez sebe.“

„To umím pochopit, Samueli. Víím, že jste čestný muž a máte svědomí...,“ koutek Rusových úst se zachvěl, „...na naše povolání snad až příliš. Ale potřebujeme víc času. Musíme počkat, až staří zastánci studené války vymřou a strach pomine. Alespoň vás může těšit vědomí, že pravda nakonec vyjde najevo.“

„No to si pište, Juriji. Dohodli jsme se, že veškerá dokumentace o události na ostrově Středa i o případu pátého března bude za dvacet let zpřístupněna a vlády obou zemí společně odhalí skutečnost.“

„V tom jsme zajedno.“

Castilla pokračoval: „Pod zmíněnou dohodu se podepíšeme my dva a přijmeme plnou odpovědnost za dočasné utajení celé věci.“

Potrenko sjel očima k desce stolu a přikývl. „Souhlasím. Do té doby bude platit, že členové vědecké expedice na ostrově Středa zahynuli při tragickém požáru skladu paliva, který zachvátil celou stanici. Členové naší čety zvláštních jednotek se ztratili při nehodě během výcviku. Posádka letadla Miša 124 se nenašla a její zmizení se stane další z mnoha záhad Arktidy. A samotný stroj byl zničen při náhodném výbuchu staré nálože na palubě. Mysleli jsme na všechny eventuality.“

„Obávám se, že tak snadné to nebude,“ odtušil Castilla suše. „Se lhaním je vždycky kříž. Kolem ostrova Středa se zaručeně rozvinou konspirační teorie, jakých dnes po internetu létá celá řada. Můžeme se inspirovat u Johna Campbella a Howarda Hawkse a hodit to na mimozemšťany.“

Usrkl si ze sklenky pramenité vody a zalitoval, že vedle ní nestojí panák whisky. „Proč jste mi nemohl říct pravdu hned na začátku, Juriji? Mohli jsme to nějak vyřešit. Nikdo nemusel zemřít. Nemuseli jsme tak strašně riskovat, že se ten antrax dostane mezi lidi.“

Potrenko si dál tiše prohlížel hnědý kožený potah stolu. „Určitě se to dalo zařídit i jinak..., nějakým lepším způsobem. Ale nehodlám se omlouvat za to, že patřím k ruské byrokracii, ani za postupy, které vymysleli moji předchůdci. Všichni jsme pořád do značné míry ‚otroky státu‘ a nejspíš se to hned tak nezmění. Mohu se jen omluvit za to, že jsem připustil, aby se situace tak nešťastně vymkla kontrole. Jisté... osoby ve vládních a vojenských kruzích špatně odhadly stav věcí. Teď se z toho zodpovídají.“

„To bych prosil,“ odvětil Castilla významně. „Ale musíme probrat ještě jeden bod. Když naše záchranná jednotka obsadila ostrov Středa, tělo jednoho muže se nenašlo. Jde o majora Grigorije Smyslova, styčného důstojníka ruského letectva přiděleného k našemu inspekčnímu týmu. Máte o něm nějaké informace?“

Potrenko se zachmuřil. „S tím si nemusíte dělat starosti, pane prezidente.“

„Podplukovník Smith, velitel naší skupiny na Středě, má zřejmě jiný názor. Když jsem s ním mluvil, výslovně mě žádal, abych se zeptal na osud majora Smyslova. Rád bych jeho přání vyhověl. Co se s ním stalo, Juriji?“

„Během těch událostí na ostrově major utrpěl zranění, ale přežil. Byl evakuován na naši ponorku. Teď čeká na soud, kde se bude zodpovídat z řady obvinění.“

„Na základě faktu, že spolupracoval s podplukovníkem Smithem proti vaší vládě?“ Castillův hlas se zlověstně ztišil. „To je nepřijatelné, pane prezidente. Postaráte se o okamžité stažení veškerých obvinění proti majoru Smyslovovi a bezpodmínečné navrácení všech hodností a výsad. Pokud to považujete za vyloučené, předáte majora našemu velvyslanci v Moskvě a umožníte mu vystěhování do Spojených států. Pokud o něj nemáte zájem, my ho u nás rádi uvítáme.“

„To nejde!“ vyštěkl Potrenko. „Major Smyslov byl obviněn ze vzpoury a ohrožení bezpečnosti státu. To jsou velice vážné věci! Varuji vás, pane prezidente, jde o čistě vnitřní záležitosti Ruské federace!“

Castilla se pousmál sice chladně, ale s jistým potěšením. „Opravdu velice nerad bych se vměšoval do vnitřních záležitostí Ruské federace, Juriji, ale dnes jsem musel udělat už hodně věcí, které se mi vůbec nelíbily. Jedna další mě nezabije.“

„Ten člověk je ruský občan a důstojník Rudé armády!“

„Podplukovník Smith ho ovšem stále považuje za člena svého týmu, a jak jsem řekl, já bych mu rád vyšel vstříc!“

„O této věci nebudeme diskutovat!“

„Tak na to zapomeňte.“ Castilla se nadvzděl z křesla. „Ruším naši dohodu. Po návratu do Washingtonu svolám tiskovou konferenci a celou věc zveřejním: odvolaná jaderná válka, Stalinova vražda, antrax, útok na skupinu našich inspektorů, zakrývání stop – všechno půjde ven!“

Potrenko zbělel jako křída. „Vy jste se zbláznil! To byste neudělal! Přece byste kvůli jednomu člověku nezničil vztahy mezi našimi zeměmi!“

Castilla klesl zpět do křesla. „Juriji,“ ledově pohlédl na Potrenka nad obroučkami svých brýlí, „já nemám náladu na žerty. Udělejte mi to k vůli.“

MEZINÁRODNÍ LETIŠTĚ SEATTLE-TACOMA

Řidič taxi se podíval do zpětného zrcátka na vysokého zamlklého muže v uniformě a černém baretu. Od 11. září už vezl na letiště mnoho vojáků, kteří se vraceli domů, nebo naopak někam vyráželi. Počet stužek na kabátě uniformy jeho pasažéra naznačoval, že jejich majitel byl už na řadě misí, a podle únavy vepsané ve tváři zřejmě na té poslední zcela nedávno. Jako většina ostatních o tom však moc nenamluvil.

Taxikář se v duchu usmál pod vousy, když si vzpomněl na své vlastní „výlety“, mimo jiné na rýžové pole jižně od Bear Cat, kde vyměnil pravou ruku za ocelový hák.

Žlutý Ford Crown Victoria projel kolem oblé vstupní části mohutného terminálu a v hustých proudech aut našel štěrbinu k vysazení pasažéra. Voják vystoupil a vzal si ze zadního sedadla vak a aktovku. Přistoupil k přednímu okénku a sáhl pro peněženku.

Taxikář natáhl svou protézu a vynuloval taxametr. „Nechte to být, podplukovníku. To je na účet podniku.“

Vysoký muž zaváhal a pak se usmál. „Když jinak nedáte.“

„To teda nedám,“ houkl šofér zpátky, stiskl klakson a vplul do bláznivého provozu. „Jedenáctá kavalérie, 1967. Hodně štěstí, pane.“

Dispečer se nebude zlobit. Sám kdysi sloužil u námořní pěchoty a také se dost nacestoval.

Jon Smith prošel skleněnými dveřmi terminálu k přepážkám prodeje letenek, odbavení zavazadel a hlemýždím frontám u bezpečnostních prohlídek. Čekání mu nijak zvlášť nevadilo. V dané chvíli neměl naspěch.

Cítil na sobě známý psychický útlum, který přichází po každé náročné misi, navíc podpořený únavou z extrémního vypětí posledního týdne. Věděl, že to přejde. V telefonickém rozhovoru mu jeho šéf Fred Klein doporučil, aby si odpočinul a vybral si část dovolené, jež se mu nahromadila. Dokonce mávl kouzelným proutkem a sám to zařídil.

Potíž spočívala v tom, že Smithovi se nechtělo nikam jet a na nic konkrétního neměl náladu. A v Bethesdě ho čekal jen prázdný dům, který nikdy nedostal příležitost stát se jeho opravdovým domovem.

Vzpamatuj se, Smithi. Ty nepotřebuješ dovolenou. Ty se potřebuješ vrátit do práce.

To ovšem přinášelo další podnět k úvaze. Co přesně ta práce znamená? Když přijal místo u Alfy, považoval se za mikrobiologa, který občas zpracuje nějaký odborný úkol pro Freda Kleina. Nyní se však stále víc pokládal za agenta, jehož zaměstnání v Institutu infekčních chorob je jen jakousi vatou.

A nepřijal snad původně to místo ve výzkumu proto, aby mohl pracovat se Sophií? Aby mohli být spolu? Od pohromy spojené s virem Hádés se to už nemohlo naplnit. Ta krásná představa zmizela v nenávratnu. Proč jen, zatraceně, musí pořád prožívat taková duševní muka?

Rentgen a bezpečnostní proceduru bral jako vítané rozptýlení. Díky uniformě a průkazu vydanému vládou prošel jen zběžnou prohlídkou. Vykročil halou směrem k vchodu společnosti United Airlines. Na Dullesovo letiště dorazil s velkým předstihem. Možná by si před nástupem ještě stihl dát šálek kávy. Alkohol by mu v jeho stavu příliš nepomohl.

„Jone! Jone! Počkej!“

Randi Russellová se k němu hnala a táhla za sebou kufr na vrzajících kolečkách. Její bílé dámské rukavičky kontrastovaly s módně sepranými džínami. Když zastavila, usmála se na něj. Byl to upřímný, šťastný a radostný úsměv, ne jako tenkrát v protějším hotelu Doubletree.

„Zašla jsem za tím dermatologem, jak jsi chtěl,“ pozvedla k němu rukavice. „Říkal, že budu možná trochu citlivá na zimu, ale jizvy mi snad nezůstanou.“

I Smith se na ni usmál. „To rád slyším, Randi. Kam vyrážíš?“

Ušklíbla se. „To nemůžu prozradit. Znáš přece předpisy.“

Přikývl. „No jo. Jsem rád, že se aspoň můžeme rozloučit. Bylo fajn s tebou zase pracovat a těší mě, jsem tě viděl.“

„Nápodobně.“ Na okamžik zaváhala, rozhlédla se po lidech spěchajících letištní halou a pak jako by se odhodlala k něčemu, o čem dlouho přemýšlela.

„Mohl bys, prosím tě, na vteřinku?“

„Jasně. Proč ne?“

Odvedla ho do soukromí koutku schovaného za reklamním kioskem. „Víš, já bych ti chtěla něco říct,“ začala. „O něčem, co se stalo na tom ostrově. Asi ti to bude znít trochu zvláštně, ale dost jsem o tom uvažovala a řekla jsem si, že bys to měl vědět.“

„O co jde?“

Znovu na chvíli zaváhala a pak na něj upřela své smutné tmavé oči. „Vzpomínáš na ten večer na pláži, jak jsem tam málem umrzla? Jak jsem na tebe zavolala a tys mě pak našel?“

„Jistě.“

„Je to hrozně divná věc. Nebyla jsem... tam sama, Jone. Byla se mnou Sophie. Víím, že to vypadá bláznivě, a třeba jsem opravdu cvok, ale... Sophie se na chvíli vrátila. Řekla mi, abych na tebe zavolala. Vlastně mě k tomu přinutila. Kdybych to neudělala, prostě bych tam umřela a ty bys mě nikdy nenašel.“

Sklopila oči. „Tak a teď mi klidně můžeš říct, že jsem magor.“

Smith se zamračil. „Proč bych to dělal? Sophie měla velký dar lásky a já víím, že svoji malou sestřičku měla moc ráda.“ Zlehka jí položil ruce na ramena. „Kdybys měla problémy a Sophie ti mohla nějak pomoci, tak by to udělala. Nevidím na tom nic bláznivého, Randi. Dokonce mě to ani moc nepřekvapuje.“

Randi vzhledla a ostýchavě se usmála. „I tebe měla strašně ráda, Jone. Takže ať tě nepřekvapí, jestli se ti taky někdy zjeví.“

Zamyšleně pokýval hlavou. Byla to celkem příjemná představa. „Možná to vysvětluje, proč na sebe pořád narážíme. Třeba jsme přes ni nějak propojení.“

„Snad. Někáký důvod to přece mít musí.“ Stoupla si na špičky a lehce mu přejela rty po tváři. „Musím běžet. Už volají můj let. Ahoj příště, Jone, a dávej na sebe pozor.“

„Ahoj.“ A v hloubi duše tušil, že osud nebo cosi víc si skutečně vyžádá nějaké „příště“.

Když vykročil k poslední části cesty směrem k nástupnímu vchodu, najednou cítil, jak se mu narovnávají ramena a zlepšuje nálada. A zlepšila se ještě víc, když zjistil, že u cíle na něj někdo čeká.

Valentina Metraceová měla lodičky a pohodlný úpletový kostým šedé barvy, který jí ladil s očima, a když se na něj usmála a vstala k pozdravu, muži v okolí po Smithovi šlehali rozmrzelými pohledy. „Zdravím, podplukovníku.“

„Á, paní profesorka.“ Položil aktovku vedle jejího malého příručního zavazadla. „Tak do Washingtonu?“

„Naštěstí ne.“ Kývla směrem do haly. „Letím se Southwestern o pár vchodů dál. Na pár dní mizím do Palm Springs. Cítím, že potřebuju rozmrazit zbytky ledu, co mi ještě zůstaly v duši.“

„Palm Springs.“ Smith uznale pokýval hlavou. „V tuhle roční dobu tam na jihu bude určitě hezky.“

„To je jasná věc. Znáám tam jeden bazén ve stínu opravdových palem, který napájí skutečně přírodní prameny. Ve dne se u něj budu válet v plavkách nebo bez nich a večer pít šampaňské a spát v saténových přikrývkách. Budu si to krásně užívat.“

Natáhla k němu ruku. „Pojed'te se mnou.“

V tom pozvání nebylo žádné flirtování, žádná výzva či pobídka, šlo o čistě přátelský návrh.

Smith na okamžik zaváhal. Nejdřív potřeboval něco zjistit.

O něčem se přesvědčit. Přitáhl si Valentinu k sobě, hrábl jí prsty do bohatých vlasů a dlouze ji políbil. Poznával měkkost jejích rtů i jemné oblíný tváře.

Val při polibku přimhouřila oči, a když je znovu otevřela, vyčetl z nich, že i ji výsledek potěšil. Nebyla to pusa jako od Sophie, ale o to ani nešlo.

Přišel čas. Přišel čas ochutnat řadu nových věcí.

Smith si zamířil vyměnit letenku.

Epilog

ANACOSTA, MARYLAND

Na zářících monitorech v kanceláři Margaret Templetonové se odvíjela operace na ostrově Středa a za tichého vrčení počítačových větráků definitivně spěla k závěru.

„Kanadským úřadům i Interpolu jsme řekli částečnou pravdu,“ oznámila Templetonová od svého počítače. „Že Anton Kretek a jeho lidé jeli v nějakém nebezpečném obchodu se zbraněmi, jehož přesná povaha zatím není známa, a že se jejich pronajatá helikoptéra zřítily do Hudsonova zálivu. Havárii nikdo nepřežil, ale vrak byl nalezen.“

„Věří tomu?“ zeptal se Fred Klein a prstem zvědavě zkoušel hlinu pod Maggiinou bonsají.

„Zatím ano. Zdá se, že ten chlap nikomu moc neschází. Také jsme našli a vyklidili Kretekovy tankovací stanice.“

Klein roztržitě pokýval hlavou a stříkl do malého květináče proud vody z umělohmotné láhve. Seděl vedle Maggiina stolu a sledoval řadu plochých obrazovek na vzdálenější stěně kanceláře. Jeho rysy poněkud změkčovalo šedivé strniště, kravatu měl ležérně uvolněnou o pár centimetrů. Další průměrný pracovní den se po dvanácti hodinách chýlil ke konci. „Co ta rybářská loď, kterou měli připravenou k útěku?“

„O tu je postaráno, pane. Letadlová loď *MacIntyre* vyslala na palubu oddíl speciálních jednotek SEAL. Islandská posádka byla jen najatá. Kretek ji pravděpodobně chtěl použít na jednorázovou výpomoc. O pravé povaze operace na ostrově Středa neměli její členové tušení. Proto byli předáni do rukou islandských úřadů.“

„A Kretekovi muži?“

Maggie nasadila dokonalý pokerový výraz. „Měli nehodu. Velrybářská loď, která je přepravovala k torpédoborcí, se převrátila v příbojové vlně. Strážé i kormidelník měli speciální obleky a vesty, takže se zachránili, ale Kretekovi muži nikoli. Vody Hudsonova zálivu jsou velice nebezpečné.“

„To je fakt, Maggie. Proto doufám, že se mu teď na nějakou dobu radši vyhneme.“ Klein si znovu utáhl kravatu. Dokončí s Maggie zbytek práce a pak toho pro dnešek nechají. „A jak se daří našim?“

Maggiiny prsty se roztančily po klávesnici a na nástěnných monitorech naskočily snímky Jona Smithe a Valentiny Metraceové. „Z fyzického

hlediska se zotavují z vyčerpání, omrzlin a menších zranění. Po psychické stránce vypadají stabilně a jsou schopni další práce v terénu. Až si náležitě odpočinou a naberou síly, budou zase použitelní.“

Klein přikývl. „Souhlasím. Mám radost, že si na sebe tak zvykli a naučili se spolupracovat. Z Metraceová jsem měl vždycky trochu obavy, občas má sklony chovat se jako kovboj. Myslím, že Jon na ni má uklidňující vliv. Pozitivní mezilidská chemie.“

Maggie se v záři monitorů pousmála. „V řadě ohledů. Minulý týden spolu byli v Palm Springs.“

„Vážně?“ Klein se zachmuřil, nikoli nesouhlasně, ale zamyšleně. „Za normálních okolností mimopracovní styky mezi předními agenty nevidím rád, v tomto případě bych ovšem navrhoval udělat výjimku. Jestli je Jon dobrý pro Metraceovou, tak by Metraceová mohla být dobrá pro Jona.“

„Souhlasím. Teď je potřeba probrat ještě jednu osobní věc.“

„Oč jde, Maggie?“

Prsty asistentky znovu zaklepaly na klávesnici a na třetí nástěnné obrazovce se rozzářil obraz Randi Russellové. „Myslím, že bychom měli tuto mladou dámu prohlásit za radioaktivní. Nebylo by už moudré ji využívat jako externí sílu.“

„Pročpak, Maggie? Podle Jonovy zprávy si slečna Russellová vedla příkladně. Mají za sebou řadu společných úspěšných operací.“

„To jistě, ale ona je ze CIA a ta teď už ví o existenci Alfy. Zatím ještě nemá úplně přesnou představu, kdo vlastně jsme, ale nelíbí se jim naše pravomoci ani to, že věčně ubíráme z jejich finančních zdrojů. Začínají čmukat a větrí naši stopu. Slečna Russellová by je mohla přivést ke dvěma našim špičkovým agentům a pro nás by to znamenalo jediné problémy. Bude rozumnější si ji v budoucnosti držet od těla.“

Klein zavrtěl hlavou. „Nesouhlasím. Myslím, že máme jinou možnost.“

„A jakou?“

„Nebudeme si ji držet od těla, ale právě naopak. Získáme ji na plný úvazek.“

Maggie povytáhla obočí. „Naverbujeme ji jako ‚volnou šifru‘?“

„Proč ne? Splňuje podmínky. Má vynikající schopnosti a navíc i zkušenosti a naopak nemá žádné vztahy ani závazky.“

„Až na ty k CIA.“

„To můžeme nějak obejít.“ Klein se usmál pod vousy. Připomínal šermíře, který ohýbá nový kord. „Možná by se toho dalo dokonce využít.“

„No dobře,“ pronesla Maggie pochybovačně. „Mám ji oslovit a nabídnout jí to?“

„Ne..., zatím ještě ne. Ale budeme ji sledovat. Označíme její spis stříbrným praporkem, převedeme ji do kolonky ‚zvláštní spolupracovník‘ a podrobíme ji volnému hodnotícímu pozorování. Počkáme, až se naskytne příležitost dát ji znovu dohromady se Smithem a Metraceovou, a pak... uvidíme.“

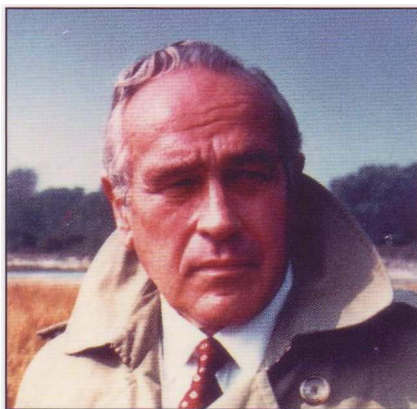
„Dobře.“

Snímek Randi Russellové náhle orámoval stříbrný okraj. Fred Klein se předklonil v křesle, spojil ruce a zachmuřil se. „Vítejte ve firmě, slečno Russellová,“ zamumlal s pohledem upřeným na portrét blondýny. „Možná to ještě nevíte, ale jste jedna z nás.“

ROBERT LUDLUM – ARKTICKÁ MISE

Na pustém ostrově v kanadské Arktidě objevili výzkumníci vrak legendárního letounu Rudé armády. Vzápětí vydá Moskva šokující prohlášení: jedná se o sovětský strategický bombardér, který se před více než padesáti lety ztratil i s celou posádkou a nákladem. A o ten náklad jde nyní především – na palubě jsou více než dvě tuny antraxu, který by mohl posloužit jako základní surovina pro výrobu biologických zbraní.

Americký prezident se snaží odvrátit hrozící politickou a diplomatickou krizi, a tak na místo neprodleně vyšle agenta Jonathana Smithe a jeho tým. Na věčně zamrzlém ostrově však Američané zjistí, že kdosi dorazil před nimi. Jsou to obchodníci se zbraněmi, větrící tučnou kořist, nebo Rusové? Ti totiž celému světu neprozradili podstatnou informaci: ve zříceném letadle nebyl jen antrax, ale také tajemství, jehož odhalení by změnilo pohled na celé moderní dějiny a mohlo by dokonce odstartovat třetí světovou válku.

ROBERT LUDLUM

Robert Ludlum (1927–2001) je všeobecně považován za otce politického thrilleru. Na celém světě se už prodalo přes tři sta milionů jeho knih, které byly přeloženy do čtyřiceti jazyků. Ludlumovy špiónážní romány jsou natolik přesvědčivé a věrohodné, že na něj svého času CIA dokonce nasadila zvláštního agenta.

Nakladatelství DOMINO postupně vydává celou jeho rozsáhlou tvorbu. Čeští čtenáři se mohli doposud seznámit se sedmadvaceti Ludlumovými tituly: *Křik Halidonu* (1998), *Bourneova totožnost* (1999, v roce 2002 reedice s názvem *Agent bez minulosti*), *Plán Ikaros* (1999), *Strážci apokalypsy* (2000), *Spiknutí škorpiónů* (2000), *Hádův faktor* (2001), *Prométheova lest* (2001), *Bourneův mýtus* (2001, v roce 2005 reedice v souvislosti s premiérou stejnojmenného filmu), *Projekt Cassandra* (2002), *Pandořina skříňka* (2002), *Protokol Sigma* (2002), *Operace Akvitánie* (2003), *Pařížská hrozba* (2003), *Holcroftova úmluva* (2003), *Jansonův rozsudek* (2004), *Matareseův kruh* (2004), *Altmanův zákon* (2004), *Tristanova zrada* (2005), *Dědictví Scarlattiů* (2005), *Soumrak Matareseů* (2005), *Lazarova vendeta* (2006), *Mozaika Parsifal* (2006), *Amblerova výstraha* (2006), *Matlockovo pověření* (2007), *Bourneovo ultimátum* (2007), *Bancroftova strategie* (2007) a *Chancellorův rukopis* (2008).

*Skvělá zpráva pro všechny obdivovatele
Jasona Bournea!
Nakladatelství DOMINO připravuje již čtvrtý díl
této klasiky špionážního žánru s názvem*

BOURNEŮV ODKAZ

Ve světě nájemných zabijáků neexistuje povolanejší muž než Jason Bourne. Nikdo neskýtá zadavateli špinavé práce takovou jistotu jako on. A nikdo nenahání protivníkům takovou hrůzu. Celá věc má jen jeden háček: Jason Bourne neexistuje. Vznikl v centrále CIA jako krycí identita pro agenta Davida Webba.

Od doby, kdy domnělý Bourne pátral po své ztracené totožnosti, však už uplynula řada let. Dnes je Webb univerzitním profesorem a vychutnává si život v klidu, kterého měl v minulé profesi jen velmi málo.

Minulost ale na sebe nechce nechat zapomenout, a tak Webb náhle čelí obvinění z dvojnásobné vraždy a navíc se stává terčem nájemného vraha. Znovu musí bojovat s nikdy nespátřenými nepřáteli, jejichž motivy mu zůstaly utajeny. Protivníka má i v samotné CIA, která se obává, že kdysi loajální Bourne je nyní spíše neřízenou střelou.

Jak se zdá, Webb se Bourneova odkazu jen tak nezbaví. Otázkou ovšem zůstává, jestli se zbaví svých pronásledovatelů...

Bourneův odkaz vyjde na jaře roku 2009, ale již dnes si můžete zajistit, abyste ho četli mezi prvními – stačí poslat objednávku. Velice rádi Vám také zašleme ediční plán doplněný o nabídku vydaných titulů.

DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava,
tel.: 596 127 644, tel/fax: 596 127 571, mobil: 736 538 393
e-mail: domino@dominoknihy.cz
www.dominoknihy.cz

Robert Ludlum

AGENT BEZ MINULOSTI

Jason Bourne má paměť úplně prázdnou. Jediné, co ví jistě, je skutečnost, že jeho kulkami proděravělé tělo bylo vyloveno ze Středozemního moře.

Dále už je tu jenom několik mlhavých stop: kousek mikrofilmu, který měl implantovaný pod kůži na boku. Znamky po plastické úpravě obličeje. Pár záhadných poznámek, které utrousil v deliriu a které by mohly znamenat nějaký kód. Jakési číslice na filmovém negativu, které mohou být číslem bankovního konta v Curychu, vedeného na jméno Jason Bourne, na němž jsou uloženy čtyři miliony dolarů.

Najednou se však stává objektem zájmu profesionálních zabijáků. Tváří v tvář smrti a navzdory nánosům dávno pohřbené minulosti se vydává na zoufalý běh o život. A pomoci mu může pouze žena, která ho kdysi chtěla zradit. Jason Bourne je zkrátka agent bez minulosti – a možná i bez budoucnosti.

*Pevná vazba s přebalem, 510 stran, 279 Kč.
(DOTISK – již vyšlo.)*

Robert Ludlum

BOURNEŮV MÝTUS

V jednom kabaretu v Hongkongu se objeví jméno vepsané do louže lidské krve. Jméno, které chtěl celý svět zapomenout: Jason Bourne.

Legendární zabiják brutálně zavraždil čínského vicepremiéra. Šéfové světových velmocí si v hrůze kladou tytéž otázky: Proč se Bourne vrátil? Kdo ho platí? Kdo to odnese příště? Pouze oficiální americká místa znají šokující pravdu: žádný Jason Bourne neexistuje. Bylo to jen krycí jméno pro Davida Webba, použité při pátrání po nechvalně známém teroristovi Carlosovi.

Bourneovu totožnost na sebe tentokrát vzal někdo jiný, a pokud se jeho řádění neučiní přítrž, svět zaplatí strašlivou cenu. Jediný, kdo tomu může zabránit, je právě David Webb, jenž vede poklidný život univerzitního profesora a nehodlá na tom nic měnit. Když mu však už podruhé vyrvou z náručí jeho ženu, Webb pochopí, že musí oprášit dávno zapomenutou minulost a vydat se do kalných vod mezinárodní špionáže, v jejíchž hlubinách se skrývá nebezpečný, přísně utajovaný plán.

*Pevná vazba s přebalem, 600 stran, 289 Kč.
(DOTISK – vyjde 3. 11.)*

Robert Ludlum

BOURNEOVO ULTIMÁTUM

Během slavnosti v malém městečku, kam byli pozváni záhadným telegramem, se dva muži stávají svědky brutální vraždy. Telegram byl podepsán jménem Jason Bourne, a protože oba muži znají pravou Bourneovu totožnost, uvědomí si, že vraždil jeho zapřísnělý nepřítel Carlos zvaný Šakal. Je zřejmé, že nejhledanější terorista světa vyzývá svého soka k závěrečnému zúčtování.

Vysokoškolský učitel David Webb musí znovu udělat to, co už nikdy udělat nechtěl – převtělit se do nenáviděné postavy zabijáka a stát se Bouřným. V obnoveném souboji ožívá i Medusa, zlopověstná skupina, která stála u zrodu agenta beze jména a nyní znovu zvedá svou odpornou hlavu. Webb je odhodlán proniknout do této ekonomicky a politicky všemocné organizace a stát se vnadidlem, které přivábí Šakala do smrtelné pasti. Z nastražené pasti ovšem může vyvážnout živý jen jeden z nich...

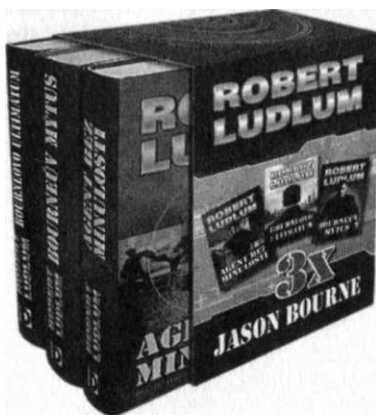
*Pevná vazba s přebalem, 630 stran, 299 Kč.
(DOTISK – vyjde 17.11.)*

Robert Ludlum

3 ×

JASON BOURNE

Lahůdka pro všechny milovníky špionážních románů! Vrcholné dílo zakladatele tohoto žánru, trilogie o Jasonu Bourneovi (*Agent bez minulosti*, *Bourneův mýtus*, *Bourneovo ultimátum*), je poprvé dostupné v dárkové edici. Nepostradatelná součást knihovny pro všechny, kteří se už nemůžou dočkat volného pokračování této kultovní záležitosti.

Pevná vazba s přebalem, předběžná cena 799 Kč.
(vyjde 1. 12.)

Robert Ludlum

MOZAIKA PARSIFAL

Michaelu Havelockovi se zhroutil svět za jedné měsíční noci na španělském pobřeží. Na vlastní oči sledoval, jak jeho partnerka a milenka Jenna Karatsová padá pod sprškou kulek. Zastřelili ji lidé ze zpravodajské služby, pro kterou pracoval. Zdrčený Havelock nevidí jinou možnost, než ukončit práci agenta a začít nový život.

Pak ale na přelidněném římském nádraží spatří živou Jennu a pochopí, že vše bylo ve skutečnosti jinak. Vydává se po stopách krásné zrádkyně, ale tím nad sebou podepíše rozsudek smrti. Po celém světě jej pronásledují profesionální zabijáci, aby mu znemožnili rozplést síť zrady, kterou na něj upletl jeden z nejlepších špionů na světě.

Pevná vazba s přebalem, 656 stran, 299 Kč.